

ANN CLEEVES

foc sălbatic

„O trâmă complexă și elegant scrisă.”

Publishers Weekly

virtual-project.eu

Seria Shetland

ANN CLEEVES

Seria Shetland

8. FOC SĂLBATIC

Original: *Wild Fire* (2018)

Traducere din limba engleză:
MIHNEA ARION

virtual-project.eu

CRIME SCENE PRESS

— 2022 —

Ann Cleeves este considerată noua Agatha Christie. S-a născut în 1954 și a copilărit în partea de vest a Angliei, în Herefordshire și apoi în North Devon. S-a căsătorit cu Tim Cleeves, un cunoscut ornitolog și, când acesta a primit un post pe micuța insulă Hilbre, aflată în estuarul Dee, unde ei doi erau singurii locuitori, s-a apucat de scris. Au urmat mai multe romane (peste douăzeci), publicate începând cu 1986, care au fost traduse în peste douăzeci de limbi până în prezent. Cele două serii de succes ale lui Ann Cleeves au fost transpuse în două seriale TV realizate de ITV (după cărțile care o au drept protagonistă pe Vera Stanhope) și, respectiv, BBC (după volumele din seria Shetland).

În 2006, Ann Cleeves a primit Premiul Duncan Lawrie Dagger din partea Crime Writers' Association (CWA) pentru volumul *Negru de corb (Raven Black)*, primul din seria Shetland, iar în 2017 a fost încununată cu Premiul Diamond Dagger pentru întreaga carieră, cea mai prestigioasă distincție acordată în Marea Britanie autorilor de *mystery & thriller*.

În 2022, Ann Cleeves a primit distincția Ordinul Imperiului Britanic, „pentru serviciile aduse Lecturii și Bibliotecilor”.

*În amintirea lui Tim Cleeves,
soț și prieten*

Mulțumiri

Acesta este ultimul roman din seria Shetland și aș vrea să le mulțumesc tuturor celor care m-au inspirat și m-au sprijinit de-a lungul ei. E o obrăznicie din partea unui străin să scrie despre un loc atât de special, dar localnicii au fost mereu generoși. Îi mulțumesc în mod deosebit lui Ingirid Eunson pentru prietenia și poveștile ei.

Mulțumiri celor din echipa din Aberdeen – lui James și Nicolei Grieve și Lornei și lui Robbie Dawson – pentru amabilitatea și disponibilitatea de care au dat dovadă împărtășindu-și cunoștințele cu o persoană incompetentă la capitolul știință. James, Nicola și Lorna au fost menționați în *Foc sălbatic*, dar Robbie ar trebui să fie și el prezent! Robert Moncrieff își face apariția datorită unei donații generoase făcute de soția lui către Observatorul Ornitologic Bardsey. Vă mulțumesc amândurora.

De-a lungul seriei Shetland am lucrat cu mai mulți redactori și aș vrea să le mulțumesc tuturor aici. Cu toții ați contribuit la succesul poveștilor: Sarah Adams, Julie Crisp, Catherine Richards, Vicki Mellor și Marcia Markland.

Am fost publicată la Pan Macmillan de atâta vreme încât deja mă simt parte din familie. Sunt mult prea multe persoane ca să le pot menționa pe fiecare în parte, însă aș vrea să vă mulțumesc tuturor pentru amabilitatea și îngăduința voastră. Maura Wilding a devenit la rândul ei parte din echipă. Este o prietenă, sfătuitoare, dar și un redactor grozav. Le mulțumesc de asemenea tuturor celor de la Minotaur, din Statele Unite, mai ales lui Sarah Melnyk și Martin Quinn.

Nu în ultimul rând, vreau să-i mulțumesc din tot sufletul agentei mele Sara Menguc și tuturor colaboratorilor ei din întreaga lume. Mulțumiri speciale și lui Moses Cardona, din Statele Unite, pentru că mi-a pregătit cea mai grozavă petrecere de dinainte de premiere.

Capitolul 1

Emma stătea pe malul pietros și îi privea pe adolescenții de pe plajă cum pregăteau un foc – făcuseră o grămadă din lemne aduse de ape. Era o modalitate prin care să-și mai alunge, cumva, plictiseala. În Deltaness nu se întâmpla mare lucru. Era prea departe de Lerwick ca să fie ușor să ieși în oraș, iar autobuzele încetau să mai circule cu mult înainte ca barurile să se închidă. Noaptea era senină și liniștită, iar lumina dispărea încet. Peste încă o lună urma să fie solstițiul de vară. Emma se afla acolo pentru că și ea se plictisea. În copilărie își dorise să se plictisească, să petreacă zile liniștite, normale, fără încordare – școală, teme și mese în familie care să nu se termine cu nervi, urlete sau lucruri și mai rele. Acum se gândea că îi intrase în sânge nevoia de agitație, tânjea să aibă zile pline de acțiune și provocări, să obțină reacții de la persoanele din viața ei. Simțea nevoia să facă lucrurile să se întâmple.

Privi în depărtare, spre orizont, unde marea și cerul deveneau una, și se întrebă de ce mai stătea în Deltaness și lucra ca dădacă. O voce din mintea ei îi spusese că se afla încă în Shetland pentru că-i era teamă de viața departe de insule. Aici era în siguranță, trăia într-o comunitate bine încheagată, unde-și știa locul. Dacă nu i-ar fi fost așa de teamă, ar fi rămas alături de Daniel Fleming, ar fi fugit în sud cu el, ar fi devenit artistă sau model sau designer. Emma nu-și mai ascultă vocea din cap. Nu-i plăcea să se considere fricoasă. Viața aici nu era așa de rea. Avea și părțile ei bune. Scoase o sticlă din geantă. Nu era noua ei geantă minunată, care-i amintea de acele părți bune și care acum se afla în camera ei, pe pat, ci una pe care și-o făcuse singură din niște pânză care-i rămăsese. Luă o înghițitură de vodcă, după care îi dădu sticla bărbatului de lângă ea.

Magnie Riddell i-o dădu înapoi și o cuprinse cu brațul. În curând avea să încerce să-i vâre limba în gură. Numai gândindu-se la asta, Emmei i se făcu greață. Îi plăceau

bărbații, dar așa cum îi voia ea. Uneori se gândea că lumea pune exagerat de mult preț pe sex. Magnie era drăguț și era exact opusul tatălui ei, dar tot îi venea greu să aibă cu el vreun fel de intimitate fizică.

Focul începuse să ardă. Simțea căldura flăcărilor chiar și de unde stătea. Spre cer zburau scânteii. Mai jos, adolescenții poșteau doze de bere și cidru. Fredonau un soi de cântec pe care Emma nu-l recunoștea. Era ceva despre sport, sau poate erau niște versuri furate de la festivalul focului *Up Helly Aa*¹. Apoi auzi zgomotul unor pietricele mișcându-se în spatele ei, iar deasupra lor apăru un copil mic. Privi fix focul, parcă hipnotizat. Emma îl recunoscu pe dată. Era Christopher, băiatul ciudat al lui Daniel Fleming.

Cei de jos îl zăriră și se holbară la rândul lor. Începură să râdă și să strige. Magnie își trase brațul și o privi. Era clar că se aștepta ca ea să intervină, să aibă grijă de copil. Dar Emma nu era în timpul programului și era plictisită. Privi scena de jos și zâmbi.

¹ Festival organizat în fiecare an în Insulele Shetland în perioada ianuarie-martie pentru a sărbători sfârșitul iernii (*n. red.*).

Capitolul 2

Magnie Riddell se simțea bătrân. N-ar fi trebuit să fie acolo cu puștanii ăștia. Mama lui avea să afle unde fusese. În Deltaness bârfele se răspândeau și mai repede decât pe vremea când era doar un țânc. Pe atunci mai avea o șansă să scape când făcea vreo prostioară. Acum până și mama lui era pe Facebook. Era de-ajuns să-l vadă stând pe plajă lângă Emma, cu chipul luminat de flăcări și cu sticla în mână, ca să înceapă să-i țină eterna predică, să-i vorbească despre cum el era tot ce mai avea pe lume, cum o părăsise tatăl lui Magnie pentru străina aia fâșneată din Lerwick și cum el, Magnie, îi făcuse deja familia de rușine: *Nimeni n-a mai avut până acum probleme cu poliția. Mi-a fost rușine să mă arăt pe la magazin o lună întreagă. E cazul să te maturizezi, Magnie, să te însori cu o fată drăguță din Shetland și să mă faci bunică.*

Magnie se întoarse spre Emma, care stătea perfect liniștită și elegantă ca pisica siameză a mamei lui, deși băuse la fel de mult ca el. De asta era ea diferită de toate celelalte fete din Shetland care urlau și înjurau la fel ca băieții. Ea nu-și pierdea controlul niciodată. Stăteau pe malul pietros întinși pe spate și sprijiniți în coate. Erau la mică distanță de foc și îl priveau de sus. Așa era și Emma, mereu un pic distanțată de ceilalți.

— Ce zici, ne întoarcem?

Se gândea că poate avea să-l lase să rămână în garsoniera ei din căsoiul doctorului. Cândva îi mai dăduse voie să rămână și se întinseseră împreună în patul îngust. Îl lăsase s-o atingă și s-o sărute, iar el o dorise nebunește. Mai târziu coborâse pe scara din spate și dispăruse în noapte fără să-l vadă nimeni. Fusese speriat, frustrat și entuziasmat în același timp. Sperase că era începutul unei relații, că avea să devină iubitul ei, nu doar un alt amic. Dar problema cu Emma era că niciodată nu puteai fi sigur de nimic. Chiar și când se sărutaseră, când îi deschiasse bluza și li se atinsese pielea, Magnie simțise că era

distantă. Parcă ar fi fost un spectator care doar privea ce făceau. Nu neapărat că-i evalua lui prestația, dar nici nu participa cu toată inima. Tot nu știa care era situația dintre ei doi și, dintr-un motiv care-l depășea, îi era prea teamă s-o întrebe. Uneori voia să fie agresiv cu ea, s-o facă să-l ia în serios.

— Nu pot, răspunse Emma. Martha și Charlie sunt aici și trebuie să stau cu ochii pe ei și să-i duc înapoi.

Vorbea pe un ton calm. Ceva din glasul ei cu accent de Orkney îl excita, îl înnebunea. Ar fi făcut orice ca s-o posede atunci, pe loc.

— Înțeleg. Normal.

Ce altceva putea spune? Emma lucrase ani întregi ca dădacă pentru familia doctorului și, cu toate că cei doi copii mai mari erau deja adolescenți, tot se simțea responsabilă față de ei într-un fel pe care Magnie îl considera admirabil, chiar dacă în seara aceea îl scotea din minți. Se gândi că Emma era mai responsabilă decât doctorul și soția lui, care nu păreau niciodată să știe sau să le pese ce făceau cei patru copii ai lor. Fără Emma, ar fi fost lăsați să-și facă de cap.

Aruncă o privire la grupul de jos, încercând să-i zărească pe copiii familiei Moncrieff. Singura lumină venea de la foc, așa încât la început îi veni greu să-i distingă. Mai întâi o văzu pe Martha. Avea șaisprezece ani și era brunetă. De când intrase la Liceul Anderson, n-o văzuse îmbrăcată decât în negru. Ședea turcește și părea pusă pe gânduri. Dacă era să dai crezare bârfelor din Deltaness, era ciudată și încerca să iasă în evidență. Mama lui Magnie vorbea mereu dezaprobator despre ea: *Fata aia n-o să ajungă bine. Și ce-i cu piercing-urile și cu coafura aia de zici că-i tunsă cu ciobul? Ar arăta destul de bine dacă s-ar îngriji puțin.* Acum că era ușor amețit, se întrebă de ce cuvintele mamei lui păreau să-i vină mereu în minte atunci când se aștepta mai puțin. Își dorea să scape de ele, de ea.

Charlie avea cincisprezece ani. Era cu un an mai mic decât sora lui, blond și athletic. Magnie nu și-l putea imagina vreodată într-o postură gânditoare. Acum stătea

cu un braț petrecut pe după un amic și cei doi cântau ceva, poate scandau în cinstea vreunei echipe de fotbal. În orice caz, nu era nimic muzical. De unde se afla, Magnie nu auzea nicio linie melodică, doar un ritm. Charlie agita o doză de bere tare prin aer. În curând avea să i se facă rău. Magnie recunoștea semnele. *Și el* începuse să bea de când era mic.

În spatele Emmei și al lui Magnie, pietrișul se mișcă. Magnie auzi zgomotul pietricelelor și le simți cum îi înțeapă brațele. Se întoarse. Spera să nu fie vreun bătrân de-al locului care să le spună să facă mai puțin zgomot sau să stingă focul. Altminteri mama lui cu siguranță că avea să afle că fusese pe plajă cu Emma. De curând, Magnie nu fusese tocmai sincer cu ea când îl întrebase despre dădacă. Până la urmă, ce treabă avea ea?

Însă cel care își făcu apariția era un băiat. Un băiețel. Purta un tricou alb și un șort alb, așa că arăta de parcă ar fi fost doar în chiloți, de parcă venise ca un somnambul desprins dintr-un vis. Magnie îl recunoscuse. Mama lui i-l arătase când merseseră împreună la magazin într-o dimineață:

— Ăsta-i copilul ținut care locuiește în fosta casă a lui Dennis Gear. Se zice că a dat foc la școală și că într-o zi o să ne dea foc tuturor.

Magnie nu spusese nimic. Știa că mama lui îl plăcuse pe Dennis Gear. Se zvonea că la un moment dat fuseseră iubiți. Femeia nu accepta schimbările majore aduse casei. Poate că la mijloc era și un sentiment de vinovăție pentru felul în care murise bătrânul.

Acum îi părea rău de copilul care părea atât de confuz. În jurul focului nu se mai scanda o batjocură împotriva unei echipe rivale, ci altceva, mai urât. Desluși cuvântul și nu-i veni să creadă ce aude:

— Retardat, retardat, retardat!

Magnie o privi pe Emma. Ea lucra cu copii. Cu siguranță că avea să facă ceva, să-l ia pe băiat în brațe și să-l liniștească. Trebuiau să-l ducă înapoi la familia lui. Dar Emma nu se urni. Încă privea scena de jos. Magnie se

gândi că poate se uita după Charlie și Martha. Nu-i acorda atenție băiatului de deasupra lor. Magnie se ridică și le strigă celor din grup să înceteze, însă cuvintele îi fură acoperite. Acum începură să scandeze altceva:

— Spânzurătoarea, spânzurătoarea, spânzurătoarea!

Băiatul stătea cu ochii închiși și își acoperise urechile ca să nu mai vadă și să nu mai audă. Lui Magnie nu-i venea să creadă că lumea putea fi atât de crudă. Știa că nu erau cu toții cruzi. Erau așa din cauza alcoolului și a faptului că deveniseră anonimi, că făceau parte din gașcă, că lumina care pâlpâia îi transformase într-o monstruoasă masă care urla.

Magnie urcă pe pantă, ajunse lângă copil și îl luă în brațe. Băiatul nu se zbătu. Părea foarte ușor, ca o pasăre. N-avea pic de carne pe el. După ce ajunseră pe cealaltă parte a dealului, unde adolescenții nu-i mai puteau vedea, îl lăsă jos. Acum nu mai scandau, de parcă brusc se rușinaseră. Magnie îl luă de mână pe copil.

— Te cheamă Christopher, nu-i așa? Haide, Christopher, mama și tatăl tău probabil se întreabă pe unde umbli. Hai să mergem acasă.

Abia când se întoarse văzu umbra. O siluetă pe care o recunoștea îl privea fix.

Capitolul 3

Stăteau pe terenul de joacă, așteptându-i pe copii să iasă. În cea mai mare parte erau mame, dar erau și doi tați, trei bunici și tânăra care lucra ca dădacă pentru familia doctorului. În majoritatea după-amiezilor se formau bisericuțe în care schimbau impresii superficiale, prietenoase. După nouă luni, Helena Fleming știa la ce să se aștepte. Făceau puțină conversație, povesteau despre apucăturile și realizările altor copii. Ea nu se simțea niciodată cu adevărat ca făcând parte din grup și rareori vorbea despre copiii ei, însă era dispusă să-i asculte pe alții.

Dar astăzi conversația părea să fie mai coerentă, de parcă avea un scop anume, iar ea ezită preț de o clipă înainte să intre. Poarta scârțâi când o deschise, iar grupul se întoarse spre ea. Știa că vorbeau despre ea, că o așteptau să-și facă apariția. Brusc, în mintea ei deveniră niște creaturi ca desprinse dintr-un film de groază. Vecinii pe care credea că-i cunoaște destul de bine parcă se transformară într-un fel de haită de câini de vânătoare. Erau avizi de subiecte de bârfă, iar pentru o clipă își imagină cum o sfâșie ca să le obțină, își imagină cum își întind boturile și salivează. Voia să fugă. Se miră de cât de teamă i se făcuse. Era o femeie puternică, independentă. Avea succes, nu trebuia să se simtă așa, paralizată, aiurită și cuprinsă de fiori. Șocul și o rămășiță de mândrie o făcură să rămână locului și să-i privească. Apoi se întrebă ce puteau să-i facă de fapt. Doar nu voiau să provoace o scenă. Cel puțin la suprafață, locuitorii din Shetland erau politicoși. Se întoarse cu spatele la ei și se aplecă, prefăcându-se că se leagă la șireturi, ca să nu fie nevoită să-i privească.

Tocmai atunci prima clasă primi liber să iasă în curte. Ai Helenei erau mai mari, dar ceilalți care-și așteptau copiii se împrăștiară ca să-i culeagă și deveniră pe loc mai puțin amenințători. Își umplură brațele cu geci și ghiozdane. În

după-amiaza asta nu era nevoie de geci. Era luna mai, iar vremea era călduroasă pentru Shetland. Clipa de încordare trecuse, cel puțin pentru moment, iar Helena se relaxă. Își spuse că reacția ei, felul cum și-i imaginase ca pe niște câini de vânătoare, fusese ridicolă. Ar fi trebuit să-i privească, să se apropie de ei și să participe la conversație. Cât de jalnică fusese! Cât de lașă!

La scurtă vreme după aceea, Ellie ieși în fugă, dând din mâini și din picioare. Șosetele îi alunecaseră până la glezne, iar pe frunte și pe partea din față a puloverului era murdară de cretă sau vopsea. Vorbea întruna. Uneori Helena avea impresia că fata se născuse vorbind, sau cel puțin cerând atenție. Helena se obișnuise să fie doar pe jumătate atentă și s-o aprobe din cap din când în când. Își dădu seama într-un moment teribil de vinovăție că exact la fel făcuse și cu mama ei în ultimele faze de Alzheimer. Se aplecă spre fiica ei și încercă să se concentreze, dar pierduse deja începutul poveștii lui Ellie, iar ce spunea acum nu se lega. Pe lângă asta, Ellie nu putea sta locului mai mult de o clipă, iar acum deja țopăia mai departe.

Christopher ieși ultimul. Era însoțit de profesoara pentru copii cu nevoi speciale. Christopher ieșea mereu ultimul și era mereu însoțit. Helena se gândea că n-ar fi stricat să stea cu ceilalți copii. Cum putea să învețe regulile interacțiunii dacă n-avea niciodată ocazia s-o facă? Însă tot nu reușise să-și adune curajul să discute problema. Înțelegea de ce școala voia să meargă pe varianta mai sigură, însă nu suporta felul în care era obligat să se simtă diferit. Avea unsprezece ani, era înalt, brunet și cu ochi căprui. Era foarte chipeș. Asistentă socială pentru copii cu nevoi speciale insista mereu să relateze toate problemele care se întâmplaseră pe parcursul zilei. La Londra, școala n-avusese timp de așa ceva. Erau prea mulți copii cu probleme. Pe atunci, Helenei i-ar fi plăcut să afle cum se descurca băiatul în fiecare zi. Își dorise să primească informații, își dorise ca fiul ei să primească atenția pe care ea o considera necesară. Acum, ritualul acela zilnic o deprima. Nu voia să afle că înjurase un copil sau că-l

mușcase pe altul. Era extenuată de atâta milă și înțelegere. Aproape că prefera lăcomia de informații noi despre ciudatul ei copil piroman și soțul ei melancolic pe care o manifestau părinții de pe terenul de joacă.

— Ei bine, am avut o zi destul de frumoasă.

Asistenta socială era din Shetland. Era voioasă chiar și când povestea cele mai jenante întâmplări.

— Nu-i așa, Christopher?

Măcar reținuse că nu suporta să i se spună *Chris*.

Christopher își privi mama și își dădu ochii peste cap. Helena se gândi că tocmai această aroganță stârnea cele mai multe dintre reacțiile negative de care avea parte. Era isteț, sau cel puțin avea o memorie fabuloasă și îi mergea mintea să rezolve probleme de matematică, dar fiindcă avea impresia că e centrul universului îi trata uneori pe adulții din jur, inclusiv pe mama lui, ca pe niște servitori.

— La prânz a avut un mic acces de nervi, dar totul a fost sub control.

Becky, asistenta socială, zâmbi.

— Azi n-am făcut prostii cu chibrituri. Ne vedem mâine, Christopher.

Purta un șort și un tricou și era încălțat cu sandale. N-avea pulover și nici șosete. Prefera să se îmbrace așa chiar și în miezul iernii. Nu părea să simtă frigul și nu suporta senzația materialului pe piele, nici măcar dacă era vorba de fibre naturale, cum ar fi bumbacul sau lâna. Nu purta niciodată pijama și umbla prin casă în pielea goală dacă nu-l prindea nimeni. Cei de la școală se obișnuiseră cu îmbrăcăminte de vară, dar la început directoarea o suna zilnic pe Helena ca s-o întrebe de ce-și trimisese fiul fără geacă.

— Ne place să aibă parte de aer curat, chiar și când e mai rece, încercase ea să explice.

Apoi îl trimisese pe Christopher la școală cu o geacă și un pulover într-o sacoșă, mormăind: *Dacă reușiți să-l convingeți să și le pună, spuneți-mi și mie secretul*. Evident, sperase că n-aveau să reușească, sperase ca ea să aibă dreptate. Într-adevăr, așa se întâmplase, iar de atunci

directoarea n-o mai sunase.

Christopher stătea și aștepta în timp ce Becky și mama lui conversau. Spre deosebire de Ellie, nu se foia încontinuu. Din când în când mai tresărea, își rodea unghiile sau își scărpinga pielea până-i dădea sângele și se formau cruste. Conversația dintre casă și școală făcea parte din rutină, iar Christopher înțelegea rutina. Când se sfârși, locul de joacă se golise. Helena îi strigă lui Ellie, care stătea agățată cu picioarele de cadrul de cățărat, să coboare ca să meargă acasă.

Stăteau la vreo doi kilometri de școală, dar dacă vremea nu era chiar urâtă mergeau de fiecare dată pe jos. Christopher se plânse că nu aveau mașină, dar, la fel precum conversația cu Becky, și acest lucru devenise un ritual. Nu-i plăcea să umble pe afară. Voia să ajungă acasă, în camera lui, la calculator, așa că merse repede, cu un pas rigid, ciudat, care-l făcea să pară un robot. Drumul îi duse pe lângă o plajă plină de alge, unde două bărci străvechi stăteau răsturnate deasupra nivelului mării. O colină pietroasă separa drumul de plajă, iar Ellie o zbughi ca să urce pe coama dealului. Își întinse brațele ca să-și păstreze echilibrul. După o zi de lânzezeală forțată, era ca un câine care trebuie să iasă la alergat. La capătul plajei era o potecă ce ducea printr-o porțiune joasă, mlăștinoasă. În perioada asta a anului era nespus de colorată: iriși sălbatici galbeni, gălbenele de baltă, gușa-porumbelului și alte plante și flori cărora Helena nu le știa numele. Atunci când se mutaseră aici, se hotărâse să le învețe pe toate, dar între timp se întâmplaseră altele. De aici vedeau casa care le devenise cămin. Îi spuneau Hesti, deoarece acesta îi fusese numele dintotdeauna. Era construită pe dealul care se ridica abrupt din pământul plat, mlăștinos, iar de la geamurile din față privea cuprindea și plaja, până la așezarea din Deltaness, cu școala, magazinul și centrul comunitar.

Ellie alergă în față. O vedeau cum își croia drum pe potecă, spre casă. Panta n-o încetinea deloc. Helena o privi cu invidie și se gândi că odinioară și ea avusese la fel de

multă energie. Putea să danseze toată noaptea, iar a doua zi de dimineață să fie gata de serviciu, plină de creativitate și idei. Când pierduse toate astea? Nu atunci când se căsătorise. Daniel îi inspirase unele dintre cele mai reușite lucrări. Se întâlniseră la Facultatea de Arte și se căsătoriseră mult prea devreme, în opinia părinților ei liberali:

— De ce să vă căsătoriți, dragă? De ce să vă legați la cap cât încă sunteți studenți amândoi?

Dar ei îi plăcuse ideea la nebunie. Era un gest dramatic. Poate că așteptaseră prea mult până să aibă copii. Ea avea deja treizeci și ceva de ani când îl născuse pe Christopher, și aproape patruzeci atunci când apăruse și Ellie.

Tot nu reușise să tragă nicio concluzie definitivă când ajunseră în dreptul casei. Christopher își continua marșul lui neobosit de robot, însă ea rămăsese fără aer și se opri o clipă ca să privească valea largă care fusese sculptată de gheață în urmă cu multe secole. Își spuse că Londra o fi având ea baruri sic, expoziții și teatre, dar n-avea *asta*.

Când intră, Christopher deja dispăruse în dormitor. Probabil că se dezbrăcase aproape complet și stătea în chiloți în fața monitorului, urmărind un serial polițist american absolut nepotrivit pentru el. Părea să fie hipnotizat de astfel de emisiuni. Era obsedat de detaliile criminalistice, iar deseori trebuia desprins de monitor cu forța ca să fie adus la masă. Asta putea să ducă în cel mai bun caz la o supărare tăcută, iar în cel mai rău caz la o ieșire violentă. La Londra, astfel de urlete îi făcuseră o dată pe vecini să cheme poliția. Uneori, Helena ceda și îl lăsa să mănânce singur un sandvici la el în cameră, deși știa că însemna un precedent periculos și că a doua zi avea să fie și mai greu să-l convingă să petreacă timp cu familia, dar era prea obosită ca să-și mai bată capul.

Ellie era în bucătărie și încerca să dibuiască ceva de mâncare. Desfăcuse deja o mandarină, iar coaja o aruncase pe băncuță. Trecu de Helena și se făcu ghem pe canapeaua din camera de zi ca să urmărească postul CBBC. În sfârșit se liniștise. Nu se vedea nici urmă de

Daniel, deși mașina îi era parcată în locul obișnuit din spatele casei. Poate că ieșise la plimbare. De altfel, era o zi nemaipomenit de frumoasă, iar de dimineață păruse mult mai vesel. Helena se simțea ușurată. Depresia lui venea în valuri și, la fel ca marea, uneori îl înghițea. Îl cuprindea pe bărbatul pe care-l cunoștea și pe care-l iubea și o lăsa cu un străin amărât și furios. Nu strica să mai stea puțin și fără el prin casă.

Pe masă era un număr din *The Shetland Times*. Daniel probabil că-l luase de la magazinul din Deltaness mai devreme, cât ea lucra. Helena îl deschise și se gândi din nou cât de diferit era de ziarul local din suburbia Londrei în care locuiseră înainte. Acolo, prima pagină era de-a dreptul gotică: relatări senzaționale cu cuțitari, violență fizică, incendieri și împușcături. Însă aici era vorba despre o captură record de pește la Shetland Catch, vânzări de oi și un festival muzical pentru copii. Acum, atacul ei de panică de pe terenul de joacă părea ridicol. Localnicii erau oameni buni. Începu să simtă cum stresul îi părăsește corpul. Se ridică să pună apa la fiert și făcu o cană de ceai, după care se întoarse la ziar.

Între a doua și a treia pagină găsi un bilețel. Era mic, un pătrat din hârtie milimetrică de fix zece centimetri tăiat foarte precis, poate chiar la mașină. Pe bilețel era un desen: în pătrățele erau desenate niște puncte care formau un omuleț. Părea să fi rămas de pe urma unui joc de copii, deoarece punctele formau alături o spânzurătoare rudimentară, iar omulețul era deja spânzurat. Spânzurătoarea. Jocul se terminase. Dar nu se vedeau litere, nu era nicio liniuță în locul literelor lipsă. Și nu era prima oară când Helena primea asemenea desene.

Capitolul 4

Era sâmbătă dimineață, iar Jimmy Perez stătea în fața casei lui, în fața casei lui Fran. O privea pe Cassie cum se joacă în pâraul care despărțea locuința lor de ferma unde locuise odinioară Magnus Tait. Se zvonea că fusese vândută și că o cumpărase un bărbat din Lerwick. Se întrebă dacă bărbatul avea familie. Ar fi fost grozav dacă mai apărea un copil în peisaj, cineva care să-i țină de urât lui Cassie și să mai crească puțin numărul de elevi de la școala din Ravenswick. Era cald datorită soarelui, iar Perez se lăsă pradă reveriei. Cassie era o fetiță liniștită de nouă ani. Nici nu-i venea să creadă când trecuse atâta vreme. Avea doar patru ani când o cunoscuse. Pe atunci abia începuse să meargă la școală. Când murise Fran, ea avea șase ani. Din când în când, fetița se întorcea ca să verifice dacă el mai era acolo, după care își continua jocul. Era vorba despre o întreprindere inginerească în toată regula: construia baraje și lacuri de acumulare ca să încetinească șuvoiul de apă. În zonă se vorbea mult despre posibila implementare a unor astfel de măsuri ca să prevină un nou accident. În urmă cu trei luni, o alunecare de teren masivă produsese haos în Shetland, iar Cassie făcea ea însăși un experiment. Mama ei ar fi fost mândră de efortul copilei.

Mai jos de Perez era drumul principal care ducea de la Lerwick la aeroportul Sumburgh, însă astăzi traficul părea să fie foarte îndepărtat. Semăna cu zumzetul nedeslușit al insectelor din timpul verii. Privi cum o dubă roșie pe care n-o recunoștea iese de pe drumul principal și vine pe poteca ce ducea spre case. Se gândi că poate era noul proprietar al fermei Hillhead, fosta casă a lui Tait, și că poate era o ocazie numai bună de a face cunoștință. Însă duba se opri în fața casei lui, iar din ea coborî o femeie. Perez încercă să-i ghicească vârsta. Părea să aibă vreo patruzeci spre cincizeci de ani. Începea să încărunească. Părul îi era sârmos, foarte creț. Rebel. Purta blugi, cizme

roșii de piele și un cardigan roșu și albastru confecționat manual. Ceva din stilul ei îi aducea aminte de Fran.

— Inspector Perez?

Era englezoaică și părea destul de serioasă.

— Da.

Își dădu seama că vizita avea legătură cu serviciul. Nu era ceva neobișnuit să fie deranjat acasă. Continuă repede fiindcă deja știa formula ca pe o poezie.

— Dar să știi că sunt în afara programului. Dacă e ceva ce intră în competența poliției, ar trebui să mergi la secția din Lerwick.

— Da, spuse femeia fără să-l contrazică. Desigur. N-ar fi trebuit să vin, și poate că nu-i așa de important. Probabil că nici nu intră în competența poliției.

Îi făcu semn cu mâna lui Cassie, care încă-și clădea barajul, după care se întoarse și porni spre dubă.

Poate că gestul către copil îl făcu pe Perez să se răzgândească. Gestul acela - și faptul că femeia părea atât de tristă. Sarah, prima lui soție, spusese că Perez suferea de „incontință emoțională”, iar Willow, șefa și uneori iubita lui, spunea că descrierea era destul de potrivită: „Acorzi prea ușor simpatie și înțelegere, Jimmy. Uneori nu mai ai nimic de oferit celor cărora le pasă de tine”.

Strigă în urma femeii:

— Tocmai voiam să fac niște cafea. Vrei să mi te alături? Am putea vorbi liber. Dacă tot ești aici...

— Dacă nu-i deranj. Pare o obrăznicie teribilă.

Însă femeia afișă un zâmbet rapid și timid, iar Perez își dădu seama cât de ușurată era.

Când se întoarse cu cafeaua, femeia se juca împreună cu Cassie. O ajuta să construiască un dig cu o lopățică de plastic. Lucra cu la fel de multă râvnă ca fetița. Când îl văzu pe Perez, lăsă jos lopățica și se întoarse ca să i se alăture. Se așezară împreună pe scândura albă care era pe post de băncuță și își întinseră picioarele.

— Ia spune, cum te cheamă?

Perez sorbi din cafea și privi în zare, spre Raven's Head.

— Și ce te neliniștește?

— Mă numesc Helena. Helena Fleming.

— Am auzit de tine!

Femeia venise de curând în Shetland, la aproape trei ani de la moartea lui Fran. Câțiva dintre prietenii cu veleități artistice ai lui Fran îl invitau ocazional la mese și petreceri și mai auzea noutăți de la ei. Se logodise cu Fran Hunter, artista, mama lui Cassie, dar femeia fusese ucisă, iar Perez știa că era vina lui. Sentimentul de vinovăție nu-l părăsea niciodată.

Pe lângă asta, îi cunoștea numele fiindcă apăruse în *The Shetland Times* și *The Shetlander* și devenise un soi de vedetă locală. Helena era designer. Folosea lână de Shetland ca să facă haine care apăreau la London Fashion Week. Oameni de pe tot globul veneau ca să comande haine. Se zvonea că Duceasa de Cambridge își cumpărase dintr-un magazin șic din Londra un cardigan conceput de ea.

— Stăm în Deltaness.

Perez dădu din cap. Știa și asta, în felul acela în care informațiile despre locuitorii din Shetland îi pătrundeau în minte. Cumpăraseră casa lui Dennis Gear, iar Dennis își luase viața la scurtă vreme după ce se mutase familia. Gestul șocase comunitatea și cumva marcase negativ familia. Îi crescuseră simpatia pentru femeia din fața lui.

— Sigur ai auzit de bărbatul care s-a spânzurat în staulul nostru, nu-i așa?

Perez dădu din cap, iar Helena continuă.

— S-a sinucis. Oamenii tăi au anchetat cazul. S-a făcut o autopsie. Dar în opinia comunității se pare că tot noi suntem de vină, cumva, spuse femeia cu amărăciune. Ne fac viața un coșmar.

— Îmi pare rău, spuse Perez. Trebuie să vă fie greu.

Cunoștea prea bine puterea zvonurilor și a bârfelor.

— Dar nu prea cred că asta ține de poliție. Dacă puteți rezista, lumea o să găsească în curând alt subiect pe care să-l toace.

Helena Fleming continuă de parcă nici nu-l auzise.

— Ne afectează pe toți. Avem doi copii, o fată și un

băiat. Ellie e încă prea mică să bage în seamă ce spune lumea, dar sunt sigură că și ea aude lucruri pe la școală. Dar fiul meu, Christopher, are autism. Se descurcă destul de bine, dar tot are nevoie de sprijin. Uneori se comportă cam ciudat, dar nu e prost. Și-a dat seama de ostilitatea din jur. Vrea să știe de ce ne urăsc.

— Chiar vă urăsc?

Perez se gândi că exagera. În Shetland, lumea nu prea se ura.

— Nu toți, evident. Avem prieteni. Dar suntem considerați ciudați, puțin periculoși. Nici faptul că-l avem pe Christopher nu ne prea ajută.

Femeia tăcu o clipă, după care continuă:

— Dezvoltă obsesii. Acum e obsedat de foc. A venit la școală cu chibrituri și a dat foc la niște hârtie pe terenul de joacă. Iar Daniel, soțul meu, nu e cea mai sociabilă persoană.

Din nou, se lăsă tăcerea. El tocmai voia s-o încurajeze să continue, când femeia reluă:

— Daniel l-a găsit pe bărbatul mort. Încă are coșmaruri.

— Îmi pare rău, spuse Perez iarăși, dar tot nu-mi dau seama cu ce vă pot ajuta.

Femeia privea în depărtare, spre Raven's Head.

— Cineva tot vine pe proprietatea noastră. Asta ar trebui să fie de competența poliției.

— Vi s-au furat lucruri?

Femeia clătină din cap.

— Nu ni s-a furat nimic, dar ni s-a lăsat ceva.

Avea la ea o geantă verde din piele. O deschise și scoase o țiplă de plastic. Luă dinăuntru trei pătrățele de hârtie milimetrică pe care le așeză cu grijă pe banca dintre ei.

În prima se vedea stâlpul unei spânzurători, în a doua se vedea și lațul, iar a treia includea și omulețul spânzurat. Helena îi făcu semn spre ultima imagine.

— Pe asta am primit-o ieri. Era într-un exemplar din *The Shetland Times*.

— Și celelalte?

— Pe asta am primit-o acum o lună, la câteva zile după

ce Daniel l-a găsit pe Dennis Gear. A doua acum o săptămână. Era în ghiozdanul fiului meu. Din fericire, am găsit-o înaintea lui.

— Nu e posibil ca fiul tău să le fi desenat? Întrebă Perez cu precauție.

Știa cum s-ar fi simțit dacă cineva ar fi acuzat-o pe Cassie că desenează imagini bizare cu oameni spânzurați. Nu voia s-o supere pe femeie, dar poate că era doar un joc, ceva inofensiv. Poate că ea exagera.

— La început am crezut că el le-a făcut. Folosesc hârtie milimetrică pentru schițele mele. Am mormane prin atelier și era posibil să fi luat câteva coli. Dar Christopher mi-a spus că nu el le-a făcut, iar Christopher nu minte.

Perez nu spuse nimic. Nu întâlnise niciodată pe cineva care să nu mintă. Până și Fran, care fusese cea mai sinceră femeie din lume, mințea atunci când era în avantajul ei.

— Pe lângă asta, continuă Helena, fiul meu n-avea când să pună asta în *The Shetland Times*. Soțul meu a cumpărat ziarul cât el era la școală, iar Christopher s-a dus direct la etaj când am ajuns acasă. Serios, m-am tot gândit la asta și nu putea fi el, spuse femeia privindu-l pe detectiv cu un aer rugător.

Se lăsă tăcerea. Poate Cassie simțise ceva, fiindcă lăsă joaca și le aruncă o privire.

— Ai vreo idee cine ar putea fi?

Perez se gândi că era un comportament laș. Îi era rușine că o persoană din Shetland putea fi atât de crudă și insidioasă. Știa foarte bine povestea lui Dennis Gear. Bărbatul fusese dat afară din propria casă atât din vina lui, cât și dintr-un ghinion. Ferma aparținuse familiei lui de generații întregi, dar niciodată nu se prea descurcase la agricultură și își vânduse mare parte din teren puțin câte puțin, așa încât pe final rămăsese numai cu casa, cu clădirile anexe și cu puțin pământ în preajmă. Când soția lui murise, nu se mai îngrijise de nimic și fusese concediat de la stația de reciclare din Lerwick. Avusese datorii prin întreg Shetlandul, iar la final casa îi fusese confiscată. Asta n-avea nicio legătură cu familia Fleming de la Londra, care

o cumpărase și o transformase în căminul lor. Ultimul lucru pe care-l făcuse Gear, anume să-și ia viața pe o proprietate unde locuiau și copii, unde unul dintre ei îi putea găsi cadavrul, i se păruse lui Perez un gest crud și egoist.

— Nu știam de povestea lui Gear când am cumpărat proprietatea, spuse Helena. Pe lângă asta, nu eram responsabili în niciun fel de problemele lui. Casa oricum urma să-i fie luată, indiferent că o voiam noi sau altcineva.

— Era un om popular.

Perez își aduse aminte că-l văzuse pe Gear la o strângere de fonduri din centrul comunitar din Deltaness. Era pe scenă și cânta la acordeon într-una dintre cele mai apreciate trupe de muzică pentru dans, iar Fran îl târâse pe Jimmy până pe ring. Gear fusese atât de voios și de roșu la față încât ai fi zis că e alcoolic sau că urmează să facă un atac de cord.

— Era salvamar. Îi plăcea să petreacă.

— Apoi am venit noi, spuse Helena. Străini cu accente diferite, atitudini diferite. Cu un fiu ciudat, obsedat de foc.

Perez credea că femeia ar mai fi vrut să spună ceva, dar se oprise, așa că profită de ocazie și puse o întrebare:

— De câtă vreme e obsedat Christopher de foc?

Helena își lăsă cana de cafea pe iarbă.

— Cred că a început de când cu Up Helly Aa. Tot spectacolul ăla și torțele care ard... Săptămâna trecută, într-o seară, a plecat de acasă și s-a alăturat unor adolescenți care aprinseseră un foc pe plajă. Când l-au adus înapoi, era într-un hal fără de hal.

Între cei doi se lăsă din nou tăcerea. Apoi auziră deasupra un mic avion pentru curse între insule.

— Vreau să fac parte din comunitate. Mă străduiesc sincer.

— Chiar crezi că vă trimit chestiile astea... - spuse Perez dând din cap spre bilețele - ... în speranța că o să vă alunge?

— Nu știu, răspunse Helena. Nu-mi pot imagina ce alt motiv ar avea. Le e teamă de Christopher, pe mine mă cred

o vacă îngâmfată din sud, iar pe Daniel îl consideră înfumurat.

Femeia tăcu, iar când reluă părea că e pe cale să-și piardă controlul.

— E din ce în ce mai rău. Parcă cineva încearcă să ne facă rău, să răspândească povești neadevărate despre noi. Ieri, la terenul de joacă, mi-am dat seama că era altă atmosferă.

Helena dădu ușor din umeri.

— Îmi pare rău, știu că sună ca o nebunie.

— Nu prea îmi dau seama ce ai vrea să fac. Am impresia că nu a fost comisă nicio infracțiune. Dacă țineți ușile deschise, nu se pune problema de intrare prin efracție...

— Știu. Ar trebui să încep să încui. Dar ăsta era unul dintre motivele pentru care venisem în Shetland. Voiam să nu fim nevoiți să locuim într-un fel de fortăreață.

Femeia privea fix în depărtare, spre mare.

— Presupun că speram să poți afla cine face lucrurile astea, să stai de vorbă cu ei, să-i faci să înțeleagă că doar vrem să facem parte din comunitate. N-aș vrea să aibă probleme. Asta doar ar înrăutăți situația. Ai dreptate, sigur. Nu ține de poliție și probabil sunt paranoică. Ar putea să fie doar niște copii.

Perez nu prea știa ce să-i răspundă, așa că reveni în rolul de anchetator.

— Ai văzut pe cineva prin apropierea casei?

— Am mai avut impresia din când în când că e cineva acolo care ne urmărește, dar probabil că doar eram eu hipersensibilă.

Perez se gândi că un om mort în staul și bilețele ciudate care apăreau prin casă ar fi făcut pe oricine sensibil.

— Dar soțul tău? El a văzut ceva ciudat?

De această dată liniștea se prelungi și mai mult. Când îi răspunse, Helena se întoarse spre el.

— Lui Daniel, soțului meu, nu i-am povestit nimic din toate astea. Nu gestionează bine stresul și a fost tulburat când l-a găsit pe Dennis Gear. Momentan pare să se simtă mai bine. Aproape că s-a liniștit. N-aș vrea să-i provoc din

nou o stare proastă.

Femeia tăcu iarăși, după care reluă:

— Pe lângă asta, Daniel n-avea cum să vadă nimic. Ieri după-amiază a fost plecat, nu era acasă.

Perez se întrebă cum se poate simți un bărbat cu o soție care-l tratează ca pe un copil și care hotărăște ce-i mai bine pentru el.

— Trebuie să mă anunți imediat dacă mai primești bilețele.

Se gândi să pună întrebări prin zonă. Deltaness era în nord-estul Insulelor Shetland, în Northmavine. Era o comunitate mică, așa că putea să afle dacă exista vreo răcă, dacă era cineva care să vrea să alunge această familie nou-venită. Deja se gândea pe cine să ia la întrebări, dar nu voia să-i dea speranțe Helenei Fleming.

— Îmi pare rău, spuse femeia. N-ar fi trebuit să vin să te deranjez. A fost o idee spontană. Nu m-am gândit pe îndelete.

— De ce ai venit la mine? De ce nu te-ai dus direct la secție cu fapta asta mizerabilă?

— Datorită legăturii tale cu Fran.

— Ai cunoscut-o pe Fran?

Nu-l mai afecta la fel de tare ca odinioară să-i audă numele, însă tot avea un sentiment de vinovăție și dorința ridicolă să dea timpul înapoi, să rescrie istoria morții ei pe Fair Isle din urmă cu trei ani. Tot voia să scape de cuțitul care strălucise în lumina lunii precum un fulger albastru.

Dacă nu te-aș fi adus cu mine pe insulă...

— Datorită ei am venit în Shetland. Ne-am întâlnit de câteva ori. Acum mulți ani, bineînțeles. La Londra, la o petrecere dată de o prietenă comună, la o galerie, când avea prima expoziție acolo. Era puțin mai tânără decât mine, dar îmi plăceau la nebunie lucrările ei și am urmărit-o cum a evoluat când a venit aici. La fel și Daniel. Asta ne-a atras aici.

Perez dădu din cap spre fetița care se juca în apă și ridica diguri ca să facă un lac de acumulare.

— E fiica ei, Cassie. Am grijă de ea, deși nu sunt tatăl ei

biologic.

Tăcu o clipă, parcă simțind nevoia să se explice.

— Duncan, tatăl ei, e puțin cam iresponsabil, așa că într-un fel Fran mi-a lăsat-o în grijă înainte să moară.

— Știu, zise Helena. Am aflat, spuse ea zâmbind repede. Shetland nu e tocmai un loc al secretelor, nu-i așa?

— Ei, ai fi surprinsă.

— O să plec acum. Am zis că nu stau mult. Daniel se descurcă de minune cu copiii, dar nu-i cel mai simplu lucru din lume.

— Ar trebui să-i aduci pe aici la un moment dat. Lui Cassie îi place să aibă parteneri de joacă noi.

Femeia zâmbi din nou repede, iar Perez își dădu seama cum ar fi putut exista o prietenie între ea și Fran.

— Sunt amândoi puțin cam dilii. Nu-s tocmai domesticiți.

Perez dădu din cap spre Cassie, care avea brațele murdare de noroi până la coate.

— Am impresia că nici noi nu suntem tocmai domesticiți.

Căută prin buzunarul de la jachetă un creion și o bucată de hârtie pe care-și scrisese numărul de mobil.

— Dacă se mai întâmplă ceva, orice, sună-mă.

O privi pe Helena cum se îndreaptă spre dubă. Femeia se opri din drum ca să schimbe două vorbe cu Cassie, care se ridică. Nu auzi ce-și spuseră, dar conversația părea animată și prietenoasă. Din nou, Perez simți că femeia îi era simpatcă. Nu-i părea deloc rău că apăruse pe nepusă masă.

Capitolul 5

Helena nu lucra duminica. La început, când se mutaseră în Deltaness, lucrase în fiecare clipă când avusese un răgaz. Era disperată să-și crească afacerea, să-și consolideze contactele cu magazinele din Londra și Europa. Firește, ea câștiga mai mult decât soțul ei, și, cu toate că avuseseră niște bani puși deoparte, fusese conștientă că n-o să le ajungă la nesfârșit. Daniel se ocupase să-i ia pe copii de la școală și să le pregătească ceaiul. Pentru Helena, munca devenise o obsesie și o modalitate de evadare. Niciodată nu se pricepuse să facă mai multe deodată. Câte un singur proiect îi capta imaginația și îi ocupa gândurile. Nici măcar nu observase cât de stresat era Daniel până când bărbatul nu izbucnise în lacrimi într-o seară când tocmai se pregăteau să iasă la cină cu niște prieteni. Helena ieșise din duș și îl găsisese plângând în dormitor. Ușa era deschisă și ambii copii stăteau în prag și îl priveau, în timp ce apa se scurgea din prosopul ei pe podeaua din lemn.

— Ce s-a întâmplat?

Ellie păruase foarte afectată.

— Ce s-a întâmplat cu tati?

Helena îi trimisese jos la bucătărie cu blândețe. Le dăduse voie să mănânce biscuiți și să bea sucuri acidulate de care de obicei n-aveau voie, după care-l luase pe Daniel în brațe. Prosopul căzuse pe podea, iar acum își aducea aminte cum simțise pe piele lâna aspră a jerseului lui Daniel. Îi făcuse promisiuni pe care nu era convinsă că avea să le și respecte: că o să lucreze mai puțin, că o să petreacă mai mult timp cu copiii, cu el. Însă tot insistase să meargă la cină cu Robert și Belle. Abia așteptase seara aceea, conversația vioaie și ocazia de a ieși din casă. Abia așteptase să râdă din nou. Crezuse că o să înnebunească dacă nu reușea să mai stea de vorbă și cu altcineva.

— O să-ți faci bine, îi zisese lui Daniel.

Nici ea nu prea crezuse ce-i spune. Știuse încă de atunci

că o făcea din egoism.

Dar în mare parte chiar își ținuse promisiunile. Încerca să lucreze cât mai mult când copiii erau la școală și îi lua de acolo cel puțin de două ori pe săptămână. Îl încuraja pe Daniel să-și urmeze propriile pasiuni, iar duminica și-o lăsa liberă ca să petreacă timp cu familia.

Astăzi hotărâra să meargă la o plimbare mai lungă de dimineață. Belle Moncrieff sunase cu o seară înainte ca s-o întrebe pe Helena dacă nu putea s-o ajute cu ceaiurile de duminică de la strângerea de fonduri a comunității, însă era ultimul lucru de care voia să audă.

— Îmi pare rău, am stabilit că facem o drumeție cu copiii. Vrem să-i mai dezlipim de ecrane, să-i scoatem în aer liber.

În timp ce împacheta cele necesare pentru picnic, se gândi la Jimmy Perez, polițistul brunet și neglijent îmbrăcat. Era drăguț. Hotărî să-i accepte invitația să mai treacă prin Ravenswick.

Porniră spre nord, ignorând comentariile lui Christopher despre cât de lung era drumul. Daniel le arătă copiilor vidrele de la Suketter, iar Helena aruncă pietricele pe suprafața apei și o urmări pe Ellie cum se joacă în nisipul de pe mal. Își aduse aminte de Cassie Hunter și din nou de polițistul brunet și chipeș, cu nume spaniol. Pentru o clipă simți o undă de dorință și se întrebă cum ar fi stat lucrurile dacă ar fi fost singură. Apoi se gândi că dacă ea n-ar fi avut nicio responsabilitate, n-ar mai fi știut cine e. Responsabilitățile, la fel ca neliniștea ei în privința lui Daniel și a copiilor, îi dădeau un rol în viață. Nu era îndeajuns de curajoasă încât să-și creeze propria identitate. Munca ei, schițele, păleau prin comparație cu importanța faptului de a avea grijă de acești oameni.

Odată ce ajunseră înapoi acasă, copiii erau obosiți, iar Christopher dispăru în camera lui. Ellie se miorlăi, vrând să fie dusă la ceaiurile de duminică de la centrul comunitar din Deltaness, dar Helena tot nu voia așa ceva. Avea lucruri mai importante la care să se gândească. Avea o familie de protejat. Daniel se refugie în biroul lui. Probabil

transfera de pe aparat în calculator pozele făcute în natură. În partea estică a casei construiseră niște ferestre mari, iar soarele scâlda bucătăria în lumină și căldură. Ellie ieși în grădină ca să se joace. În timp ce stătea în balansoar, Helena simți cum începe să picotească. Până la urmă, își permitea atâta lucru. Era duminică, ziua lor de odihnă. Dar tot mai avea treabă, în ciuda promisiunii pe care i-o făcuse lui Daniel, așa că ieși din casă.

Când se întoarse în bucătărie, pierduse complet noțiunea timpului. Pe fereastră pătrundeau în continuare razele soarelui, iar în cameră era cald. Ellie topăia pe trambulina de pe iarba de afară, iar Helena se liniști văzând-o, dar se simțea puțin amețită și dezorientată. Nu purta ceas, iar cel de deasupra aragazului avea nevoie de o baterie nouă. Puse apa la fiert, ieși pe hol și îl strigă pe Daniel ca să-l întrebe dacă vrea un ceai. Ușa de la biroul lui era închisă, iar bărbatul nu răspunse. Tocmai voia să intre, când auzi de afară un zgomot ca un scheunat ciudat pe care-l recunoscuse imediat. Așa făcea Christopher când era speriat sau entuziasmat. Helena se gândi că probabil Ellie îl convinsese să se joace împreună.

Deschise ușa și aruncă o privire în curtea care se întindea între casă și unele dintre fostele clădiri de la fermă care fuseseră transformate în atelierul ei. Christopher era acolo și tremura. În mod clar era tulburat. Se duse la el.

— Ce s-a întâmplat?

Băiatul nu răspunse, iar Helena îi citi panica din privire. Se duse la el și îl ținu foarte strâns în brațe. Christopher ura atingerile suave, nu suporta să fie luat de umeri, să i se mângâie părul, dar uneori mai răspundea la o îmbrățișare fermă. Însă Helena nu avu succes de această dată. Băiatul rămase încordat și o împinse.

— Poți să-mi spui ce s-a întâmplat? îl întrebă pe un ton egal.

Christopher nu reacționa bine la niciun fel de emoție.

Băiatul clătină din cap, o luă de mână și o trase după el spre staul. Era singura clădire pe care nu o renovaseră.

Când cumpăraseră casa, Helena se gândise că într-o bună zi puteau s-o transforme într-o casă pentru Christopher, dacă se dovedea că nu se descurcă de unul singur în lume, și urma să aibă nevoie de îngrijiri și ca adult. Era mai într-o parte, după clădirile în care lucra ea. Acolo îl găsisese Daniel pe Dennis Gear.

Ușa dublă putrezise. Atârna de balamale și rămăsese deschisă, sprijinită de pământ. Înăuntru, singura lumină venea de la ușa pe jumătate deschisă și de la o fereastră aflată sus, pe perete.

De una dintre grinzi atârna un trup. Lațul era făcut din funie de nailon. Helena nu se panică. Se miră de cât de calmă se simțea, de faptul că nu-și pierdea cumpătul. Scena părea desprinsă dintr-unul dintre bilețelele anonime, însă aici nu era vorba despre o imitație a răposatului Dennis Gear. Era o tânără îmbrăcată în rochie, dar cu picioarele goale, fără încălțări. Helena îl îndepărtă pe Christopher.

— Nu te uita. Rămâi afară.

După ce el plecă, ea se apropie și atinse o gleznă a cadavrului. Era rece, fără viață. N-avea niciun rost să încerce să-l dea jos, chiar dacă ar fi avut fizic cum s-o facă, chiar dacă ar fi avut tăria necesară.

Helena se mută de unde stătea și privi în sus, astfel încât să vadă chipul femeii, iar pentru o clipă avu o senzație de greață și crezu că urmează să vomite. Era Emma Shearer, dacă angajată de Robert și Belle Moncrieff. Și ea se numărase printre cei care bârfeau și se întorseseră spre Helena când se dusesse vinerea trecută să-i ia pe copii. Belle o considera nemaipomenită, dar Helenei nu-i plăcuse niciodată, nici măcar când se văzuseră prima oară. Fusesse îndeajuns de politicoasă în scurta conversație de la început și destul de săritoare, luând-o pe Ellie din când în când dacă Helena întârzia. Dar o făcuse mereu într-un mod cumva superior, îngâmfat, critic. *Nu-mi plăcea de ea și acum e moartă.* De parcă murise din cauza antipatiei ei. De parcă murise numai dintr-atât.

Auzi un zgomot în spatele ei și se răsuci, crezând că se

întorsese Christopher. Voia să-l facă să plece din nou. Însă în prag, încadrat de lumina strălucitoare de afară, apăruse Daniel. Îi vedea numai silueta, însă îl auzi cum icnește și se gândi ce șoc trebuia să fie pentru el. Găsise trupul lui Dennis Gear în exact același loc.

Ce se întâmplă cu noi? De ce ne e distrusă viața de aici?

Se apropie de el și îl împinse în lumina de afară.

— Unde-i Christopher?

— Nu știu.

Bărbatul aruncă din nou o privire în staul.

— N-ar trebui s-o dăm jos?

— N-are rost. E moartă. Poliția ar prefera să rămână acolo.

Helena știa asta din cauza plăcerii ei vinovate de a se uita noaptea târziu la televizor, când toți ceilalți dormeau, la serialele cu crime adevărate. Exact la fel ca fiul ei.

Avea numărul lui Jimmy Perez deja salvat în telefon. Apăsă pe taste și așteptă ca bărbatul să-i răspundă.

Capitolul 6

Perez hotărî să meargă la ceaiurile de duminică din Deltaness. Așa putea s-o ia și pe Cassie cu el. Vremea era frumoasă și poate mai reușea să strângă informații despre familia Fleming, să mai înțeleagă puțin ce era cu tensiunile din comunitate. Deseori, Cassie își petrecea duminicile cu Duncan Hunter, tatăl ei biologic, însă de data aceea el era plecat în sud într-una dintre misterioasele lui călătorii de afaceri, așa că fetița avea toane și era recalcitrantă, făcându-l vinovat pe Perez, nu pe Duncan. Duncan o răsfăța prea mult, o lăsa să stea trează toată noaptea, după care o dezamăgea. Călătoriile de afaceri deveneau tot mai dese. Perez se gândi că poate Cassie s-ar fi simțit mai bine având prăjituri la discreție și ocazia să se întâlnească și cu alți copii. Ajunse la concluzia că erau mici șanse ca familia Fleming să fie acolo. La ceai se bârfea întruna, iar Perez bănuia că Helena voia să se țină cât mai departe.

În mașină, în timp ce mergeau spre nord, Cassie abia dacă scoase două vorbe. Perez purtase o adevărată bătălie ca s-o convingă să vină. Fetița ar fi preferat să se uite la un DVD și să petreacă o după-amiază leneșă, trântită pe canapea. Asculta o poveste și mormăia ocazional, atunci când îi răspundea la o întrebare. Se întrebă cum urma să fie când ajungea la adolescență. Vremea era încă bună. Soarele strălucea, iar din sud-est bătea o briză care ținea ceața la distanță. Parcarea de la centrul comunitar era deja plină când ajunseră. În drum spre clădire, Perez salută din cap mai multe persoane pe care le știa: o femeie cu care mersese la școală și Robert Moncrieff, medicul care se ocupa de Northmavine. Înăuntru erau și mai mulți cunoscuți. Donă niște bani într-o găletușă de pe masa de lângă ușă, după care se așeză la coadă împreună cu Cassie, așteptând niște prăjituri făcute în casă. Găsiră loc la o masă acoperită cu o față albă, iar o femeie apărură ca prin farmec cu un ceainic imens ca să-i umple cana. Pe scena joasă, doi adolescenți cântau la vioară. Cassie se știa

cu fiica mai mică a lui Moncrieff de la clubul de gimnastică. Fetița stătea la altă masă, iar ea fugi să i se alăture. Perez rămase locului și ascultă conversațiile din jur.

Două femei se așezară în fața lui. Detectivul bănuia că erau surori. Ambele aveau peste șaiszeci de ani și aveau aceleași maxilare pătrătoase. Una era îndesată, cu oase mari, cealaltă uscățivă, cu păr cărunt și subțire. Perez se gândi că poate sora mai slabă era surdă, deoarece vorbeau tare, iar glasurile lor depășeau volumul conversațiilor de pe fundal. Dar poate că doar simțeau nevoia să aibă parte de public. Nu le cunoștea, dar avea impresia că o mai văzuse pe cea durdulie. Cândva lucrase la banca din Lerwick. La început, crezu că vorbea despre o rudă extrem de în vârstă:

— Chiar cred că ar fi mai bine să fie trimis undeva la un centru, nu crezi, Lottie?

Făcu o pauză, după care adăugă:

— Mă refer la băiatul ăla al familiei Fleming.

Sora ei avea gura plină fiindcă mușcase dintr-o prăjitură, așa că nu putea decât să dea din cap.

— În clipa asta, e un pericol atât pentru el, cât și pentru toți cei din jur. Cine știe ce urmează să facă? Nu-l pot controla. Îl lasă să umble hai-hui. Ar putea să ne dea foc în propriile case.

Părea convinsă că e de partea binelui, însă Perez se gândi că probabil s-ar fi bucurat nespun dacă cineva ar fi murit din cauza comportamentului lui Christopher. Ar fi avut subiect de conversație pentru ani întregi.

Între timp, sora ei terminase de mestecat.

— Mama lui pare o femeie destul de drăguță.

— Mie mi se pare că își cam face de cap. Vine la noi în Shetland și ne folosește lâna și modelele ca să facă ea avere.

Femeia se opri puțin cât să ia o gură de ceai.

— Și nu respectă tradițiile adevărate. Dacă mă întrebi pe mine, mi se pare că-i doar o profitoare.

Perez și-o imaginează pe Helena apărându-și cu înverșunare

familia. Îi venea să se amestece în discuție și să-i spună femeii că e nedreaptă, dar își dădea seama că doar ar fi înrăutățit situația pentru familia Fleming. Nu putea să mai stea să asculte asemenea răutăți, așa că se ridică și își căută alt loc.

Cu Robert Moncrieff fusese coleg de școală. Ținea minte că era sportiv și puțin distant. Perez era un singuratic când se mutase de la mica școală din Fair Isle la internatul de la Liceul Anderson. Pe atunci copiii se luaseră de el și îi fusese dor de casă. Tatăl lui Robert fusese și el doctor și lucrase la Spitalul „Gilbert Bain” într-o vreme când cei mai mulți băieți proveneau din familii de agricultori sau pescari. Acum, Perez se gândea că probabil nici micului Moncrieff nu-i fusese ușor să se integreze. Se apropie de el, iar bărbatul se mută ca să-i facă loc. Doctorul privea spre celălalt capăt al clădirii, unde Cassie și prietena ei stăteau în mâini, sprijinite de perete.

— Ia te uită la maimuțele alea două!

Mezina lui Moncrieff, Kate, era puțin mai mică decât Cassie.

— Par să se înțeleagă destul de bine, ținând cont că se văd numai la clubul de gimnastică.

— Poate că-i mai ușor să fii prieten cu cineva dacă te vezi mai rar.

— Da, poate.

Doctorul rămase tăcut câteva clipe, apoi zise:

— Fetițele pot să fie atât de nesuferite...

— Nu doar fetițele.

— A, înțeleg că tocmai ai scăpat de cotoroanțele din Deltaness, zise Moncrieff dând din cap spre cele două surori. Lottie nu-i așa de rea dacă o prinzi singură, dar dieta lui Margaret Riddell e formată din răutăți, bârfe și zvonuri. Soțul a părăsit-o fiindcă n-o mai suporta și s-a mutat cu o chelneriță letonă de la Hotelul Kveldsro, care are jumătate din vârsta lui.

— Așadar a devenit ea însăși subiect de bârfă?

Perez zâmbi. Îi venea cam greu să-i pară rău de femeia aceea.

— Chiar așa.

— Vorbeau despre băiatul familiei Fleming.

— Ai fost implicat în asta?

Moncrieff părea surprins.

— Nu mi s-a părut mare lucru că a dat foc la niște hârtie în curtea școlii. N-a distrus nimic.

— Nu, răspunse Perez.

Detectivul își aduse aminte abia atunci că Helena menționase că băiatul se jucase cu chibrituri la școală.

— N-am fost chemați.

Adolescenții care cântau la vioară încheiară o melodie, fiind răsplătiți cu aplauze. Perez se întoarse către Moncrieff.

— Cunoști familia?

— Copiii noștri sunt colegi de școală cu ai lor. I-am mai chemat pe Daniel și pe Helena la cină de vreo două ori. Și noi am fost pe la ei ca să bem ceva și la un grătar mai pe la începutul anului. Știi cum e într-un loc ca Deltaness, Jimmy: orice nou-venit e o sursă de interes și amuzament. Belle nu mai putea de bucurie când au venit aici. Avea impresia că citește *The Guardian* și că putem să purtăm cu ei conversații inteligente despre artă și literatură.

— Și ați reușit să faceți asta?

Belle, soția lui Robert, crescuse în Anglia. Perez nu-și amintea ce făcuse exact înainte să vină în Shetland. Poate lucrase undeva în relații cu publicul? Acum devenise gospodină, se ocupa de cei patru copii și era o voluntară activă în mai multe asociații decât putea Perez să enumere. Acum se afla în bucătăria de la centru și ungea turte cu unt. Detectivul o zărise când intrase.

— Cu Helena, da. Daniel e puțin mai dificil. E cam încordat, tinde să cadă în tăceri lungi și să se închidă în sine.

— El l-a găsit pe Dennis Gear, spuse Perez, deși era sigur că Moncrieff știa deja asta. Se pare că l-a afectat și nu prea poate să treacă peste asta.

— Sigur că da, săracul de el. Atunci se explică.

Moncrieff făcu semn cu cana către o tânără care trecea

cu un ceainic.

— Ar trebui să fiu mai înțelegător.

— Nu ești medicul lui?

— Nu, am impresia că familia Fleming are contract cu centrul medical din Brae. Și chiar dacă aș fi doctorul lui, Jimmy, evident că n-aș sta de vorbă cu tine despre afecțiunile lui.

— Ce părere are restul comunității din Deltaness despre ei?

Moncrieff nu răspunse imediat.

— Cei mai mulți vecini sunt oameni foarte toleranți. De regulă primim străinii cu brațele deschise. În Shetland am tot avut parte de invadatori încă de pe vremea vikingilor.

— Daniel și Helena Fleming nu sunt deloc niște invadatori.

Kate și Cassie se mutaseră afară și se dădeau peste cap pe iarba din fața clădirii. Perez le privi și se întrebă dacă nu cumva și Cassie era ținta unor răutăți. Se gândi că, dacă așa ar fi stat lucrurile, ar fi fost în stare să ucidă pe cineva.

— Sigur că nu. Iar casa lui Dennis Gear era într-un hal fără de hal când au cumpărat-o, dar tot nu le-a fost ușor să fie acceptați. Niciunul dintre localnici nu voia să cumpere ferma. Era prea mult de lucru. Dar asta nu înseamnă că lumea nu comentează, acum că-i gata, despre cum vin *soothmoother*² peste noi și cumpără cele mai bune locuri.

— Și poate că la mijloc e și puțină vinovăție apropo de cum a sfârșit-o Dennis Gear? E mai ușor să dai vina pe o familie engleză decât să te gândești că poate s-ar fi putut face mai multe pentru omul acela cât era încă în viață.

Perez se întrebă dacă Gear se întorsese în Deltaness ca să se sinucidă ca o acuză adresată comunității, nu familiei Fleming. Probabil că pe ei nici măcar nu-i întâlnise vreodată.

— S-ar putea să ai dreptate. Știam cu toții că Dennis are probleme financiare, dar nimeni nu s-a gândit la una ca asta. Iar acum vila aia modernă de pe deal ne duce mereu

² „Străini”, în dialectul de Shetland și Orkney (*n. trad.*).

cu gândul la asta, nu-i așa? Daniel lucra ca arhitect la Londra și chiar a făcut o treabă nemaipomenită cu casa.

— Așadar, există și o oarecare invidie la mijloc?

Fetițele căzuseră una peste alta pe iarbă și chicoteau. Cassie cea cu toanele de dimineată dispăruse.

— Cu siguranță, cel puțin față de ce face Helena. E faimoasă pentru că e un designer fantastic, nu fiindcă a copiat câteva modele străvechi de pe Fair Isle.

Moncrieff tăcu pentru o clipă, după care continuă:

— Desigur, o ajută și faptul că soția mea talentată se ocupă de publicitatea ei.

— Belle lucrează pentru Helena acum?

— Mda, s-a apucat să se ocupe de proiecte ocazionale și câte ceva din media locală, dar încă are vechile ei contacte din presa de la Londra și se ocupă de tot ce ține de PR-ul Helenei. Îi place la nebunie.

Moncrieff se opri o clipă, apoi continuă:

— Ea și Helena urmează să meargă la Londra peste câteva săptămâni pentru o expoziție specială. Dumnezeu știe cum o să mă descurc de unul singur cu copiii.

— Aveam impresia că aveți o dădacă! N-o să fii chiar singur.

— A, da, desigur, spuse Moncrieff pe un ton ușor ezitant. Emma a început să lucreze pentru noi pe când Sam era mic de tot și Belle o născuse de curând pe Kate, deci se pricepe de minune cu cei mici, dar nu se descurcă atunci când vine vorba de crizele de nervi ale adolescenților. Știi că Martha are șaisprezece ani?

Bărbatul începu să-i povestească despre fiica lui cea mare și despre chinurile examenelor, despre cum Martha făcea parte din echipa de vâslit din Deltaness și cum recent câștigaseră regata Whiteness.

— Nu putem s-o convingem să ia în serios școala, iar cu Charlie situația e la fel de rea.

Nu dură mult ca Perez să nu-l mai asculte. Se întreba cum de copiii altora erau plictisitori, în vreme ce Cassie era în mod clar fascinantă. Se foi în scaun cât să le vadă pe fetele. Stăteau pe iarbă și vorbeau, însă în timp ce le privea

atenția îi fu atrasă de ceva din afara razei lui vizuale. Ușa clădirii se dădu de perete și un alt copil intră în fugă, începând să strige. Își acoperise urechile, de parcă propria voce îl înspăimânta. Lui Perez îi luă o clipă să înțeleagă ce spune, pentru că băiatul găfâia. Avea chipul plin de sudoare. În încăpere se lăsă tăcerea și toată lumea se holbă la el. Băiatul îl văzu pe Moncrieff și fugi spre el, îl apucă de mână și îl ridică în picioare.

— Vă rog să veniți! Trebuie să veniți!

În aceeași clipă, mobilul lui Perez începu să sune.

Capitolul 7

Jimmy Perez vorbea la telefon în timp ce-i urma pe Christopher și pe Moncrieff la deal.

— Inspectore Perez, aici Helena Fleming.

— Dacă-ți făceai griji despre fiul tău, e bine. E aici cu mine.

Femeia nu răspunse imediat, apoi zise confuză:

— Christopher n-are cum să fie în Ravenswick Abia ce-a plecat de acasă.

— Nu, nu. Eram în Deltaness la ceaiurile de duminică. A apărut deodată în centrul comunitar. Era destul de îngrijorat și cred că-l căuta pe doctorul Moncrieff. Venim acum spre tine.

— A, bine.

Femeia părea atât de ușurată încât cuvintele ei păreau nepotrivite, de parcă ar fi exprimat prea puțin. Perez se întreabă dacă nu cumva se mai afla cineva lângă ea.

— Da, atunci are sens. Îți mulțumesc.

— Ce s-a întâmplat?

— Ceva cumplit.

De această dată vocea Helenei nu trăda nicio emoție.

— A mai murit o persoană. Tot spânzurată. O tânără pe nume Emma Shearer. O să ies după voi când vă apropiați de casă. O să-ți arăt atunci.

Perez nu mersese acolo atunci când murise Dennis Gear. Sandy Wilson fusese de serviciu și se ocupase de caz. Moartea nu pusese semne de întrebare pentru mult timp. Perez își aminti acum că Gear lăsase o scrisoare de adio, ceva foarte trist în care-și plângea de milă și spunea cât de mult își iubea vechea locuință și simțea că face parte din ea, că o parte din el murise deja odată cu renovarea și că acum parcă nu mai merita să trăiască.

Perez nu era sigur la ce se așteptase. Poate că-i fusese teamă să nu dea de ceva exagerat și lipsit de gust, de o simplă fermă din Shetland mutilată atât de mult încât originalul să fie de nerecunoscut, ceva mai potrivit în

Houston decât în Deltaness. La urma urmei, Moncrieff o descrisese drept „vila aia”. Când se întoarse cu spatele spre centrul comunitar și văzu clădirea, dădu de ceva surprinzător și totodată destul de diferit. Nu avusese loc nicio încercare de a modifica locuința originală. Era tot acolo, practic neatinsă, și devenise o aripă a casei, însă arhitectul folosise materiale de construcție ca s-o extindă într-o clădire complet nouă, cu etaj. Era un edificiu modernist, numai linii drepte, care păstra simetria originalului și era vărut la fel. Acoperișul plat era acoperit cu iarbă și părea să devină una cu dealul din spate. Perez se întrebă ce părere ar fi avut Fran de o astfel de priveliște și se gândi că i-ar fi plăcut la nebunie.

Helena îi aștepta. Ingenunche și îl luă pe Christopher de umeri.

— Ai făcut bine că l-ai adus pe Robert. Ai făcut foarte bine. Dar ne ocupăm noi acum. Poți să intri. Tati e în bucătărie, dacă ai nevoie de el, sau poți să mergi înapoi în camera ta.

Christopher dădu din cap. Părea mai calm. Helena îl privi până trecu de ușă, după care se întoarse spre ei.

— Christopher a găsit-o.

Îi conduse printr-o grădină betonată, de-a lungul unei poteci înguste dintre casă și clădirile auxiliare, către un staul. Perez își aminti de pozele făcute acolo când Dennis Gear își luase viața. Pe atunci, într-un capăt al staulului se aflase un tractor. Bărbatul se urcase pe roată ca să arunce o funie pe după o grindă, după care sărise. Scrisoarea de adio o lăsase pe scaunul tractorului.

Acum nu mai era niciun utilaj înăuntru. Probabil că familia Fleming scăpase de el, iar acum numai niște baloți de fân arătau că proprietatea fusese cândva o fermă. Erau prea departe ca fata să se fi urcat pe ei ca să se spânzure. Lui Perez i se păru o „fată” de îndată ce o văzu, fiindcă avea înfățișarea slabă, nedefinită, a cuiva foarte tânăr, dar se gândi că Fran și Willow ar fi spus că era vorba de o femeie.

— Era deja moartă când am găsit-o.

Helena părea să simtă nevoia să justifice faptul că nu reușise s-o salveze.

— Vreau să spun că era rece. Era clar moartă. Pe lângă asta, nu cred că aş fi reuşit s-o dau jos.

— Chiar e Emma.

Moncrieff stătea puțin mai în spatele lui Perez și se holba de parcă avea nevoie de ceva timp ca să proceseze ce vede.

— Emma Shearer. Dădaca noastră.

Perez se întoarce ca să-l privească și fu surprins să vadă cât de liniștit, cât de impasibil părea. Poate că un doctor era obișnuit cu moartea, însă această femeie aproape că făcuse parte din familie.

— De ce să se spânzure? întrebă Moncrieff.

— Nu e vorba de un suicid.

Perez fusese convins de acest lucru încă de când intrase.

— Asta dacă nu cumva a fost scos ceva din staul.

Helena clătină din cap.

— Christopher a găsit-o. Era afară, în curte, când l-am văzut. Scotea zgomotele pe care le face când e speriat. E clar că nu s-a dus altundeva înainte. Abia dacă se putea mișca. I-am atins piciorul, dar nimic altceva. Daniel, soțul meu, a venit doar până în prag.

Helena închise ochii puțin, după care continuă:

— E ca în desenele alea pe care ți le-am arătat. Un coșmar.

O spusese cu convingere. Perez se gândi că femeia se simțea de parcă nu mai reușea să se trezească. Cunoștea senzația. Își petrecuse primele șase săptămâni după moartea lui Fran trăind un coșmar cumplit. Helena se întoarce spre el.

— Dar n-au cum să aibă legătură, nu? Nimeni n-ar fi atât de nebun încât să comită o crimă numai ca să se răzbune pe noi.

— Pare improbabil.

Însă știa că unii ucigași chiar sunt nebuni, că mobilele pentru crime pot fi ridicol de șubrede. Un gest furios făcut de un șofer către un altul. Un râset batjocoritor. O

ranchiună veche de ani întregi.

— Am de dat niște telefoane. Trebuie să încep niște proceduri. Sunt sigur că înțelegeți. Am nevoie să rămâneți aici până vine alt agent ca să securizeze scena crimei. Dar puteți să mergeți înăuntru ca să așteptați. Vin să stăm de vorbă imediat ce pot.

— Va trebui să o sun pe Belle, zise Moncrieff. Probabil că o să se întrebe ce s-a întâmplat, iar Kate e încă la ceaiuri. Planul era s-o duc acasă în timp ce Belle ajută la strâns.

Perez se gândi la ce-i spusese doctorul. Membrii familiei Moncrieff puteau să se numere printre suspecti. O angajaseră pe femeie și locuiseră cu ea. Chiar dacă n-aveau nicio legătură cu moartea ei, prefera să discute cu fiecare pe rând, înainte să le dea ocazia să stea de vorbă între ei despre femeie și să inventeze povestea care-i pune în lumina cea mai bună. Așa făceau toți martorii. Dar nu era fezabil să-i țină separați până când venea echipa din Scoția. Trebuia să țină cont de realitățile din Shetland. Echipa din Inverness se ocupa de toate crimele din insule. Detectivul dădu aprobator din cap.

— Dar te rog spune-i să fie discretă.

În curând, lumea avea să afle. Zvonurile se răspândeau ca un foc sălbatic care cuprindea ușile și ferestrele fermelor, trecea peste mesele de bucătărie, prin baruri și locuri de muncă.

— Și poți s-o rogi să mai arunce câte un ochi să vadă ce face Cass, până găsesc pe cineva care s-o ia?

Când rămase singur, îl sună mai întâi pe colegul lui, Sandy Wilson.

— Avem de-a face cu o moarte suspectă la fosta casă a lui Dennis Gear.

Se întrebă cât avea să mai dureze până când aveau să se refere la Hesti drept *casa familiei Fleming*.

— Îți ia mult să ajungi? Pot s-o contactez și pe Morag la fel de bine.

Sandy avea o nouă femeie în viața lui, Louisa, care lucra ca învățătoare în Unst. Femeia locuia pe Insula Yell, la

care se ajungea cu feribotul, iar Sandy stătea deseori pe la ea. Și dacă era cumva în vizită la ai lui, care locuiau în Whalsay, însemna că trebuie să ia feribotul.

— Sunt acasă, în Lerwick, răspuse Sandy. Ajung în jumătate de oră.

Perez își dădu seama că deja pornise, fiindcă-l auzea cum pășește pe scări. Numai bine: Sandy trebuia să conducă mașina ca un maniac ca să ajungă în jumătate de oră. Perez tocmai voia să încheie apelul, când își dădu seama că Sandy încă vorbea.

— Ce mai ghinion pe casa aia, nu?

Abia apoi se întrerupse convorbirea.

Perez o sună apoi pe Maggie, vecina lui. Pe ea o apela prima când venea vorba să aibă grijă cineva de fiica lui. Pe telefonul fix nu răspunde nimeni, dar apelul de pe mobil i-l preluă imediat. Detectivul îi explică pe scurt că începuse o anchetă.

— Cassie e la ceaiurile din Deltaness. Știu că îți cer mult, dar ai putea s-o iei tu și s-o ții la tine? Momentan se ocupă de ea Belle Moncrieff.

— Nicio problemă, Jimmy. Oricum, suntem la doar cincisprezece minute de ea. Ne-am dus s-o vizităm pe mama în Ollaberry. Știi că la noi e mereu un pătuț gata pentru Cassie.

Apoi îl sună pe James Grieve, medicul legist din Aberdeen.

— E vreo șansă să poți ajunge cu feribotul de seară? E cel direct, care pleacă la șapte.

— E chiar așa urgent? Vin niște prieteni la masă. Nicola o să mă ucidă, spuse bărbatul, după care păru să se gândească mai bine. Dar adevărul e că nu-s cei mai interesanți prieteni ai noștri. Sunt de la facultate, iar Nicola se înțelege cu ei mult mai bine decât mine.

— E vorba de o tânără. Bănuiesc că a fost strangulată, iar trupul i-a fost spânzurat de o grindă. Poate criminalul a încercat să însceneze o sinucidere, deși nu pare foarte convingătoare. Poate e un fel de mesaj. O martoră a primit bilețele anonime ciudate.

Perez aruncă o privire în spate și, prin ușile putrezite, zări cadavrul. Trupul părea să se lege ușor.

— Sunt copii mici aici. Băiatul care a găsit-o e autist. Aș vrea să luăm cadavrul cât mai repede, așa încât familia să revină la normal.

James avea și el patru copii.

— Oricum eram în oraș. Nicola m-a trimis după niște vin mai de Doamne-ajută. Nu-i problemă să prind feribotul. Trimiți tu pe cineva să mă ia și să mă ducă la scena crimei?

— Sigur. Probabil o să vină Sandy.

— Și pe cine avem ca șef al anchetei de data asta, Jimmy? Îl tachină legistul.

Perez știa că se răspândiseră zvonuri despre relația lui cu Willow, inspectorul-șef al echipei din Inverness.

— O să fie din nou minunata inspector Reeves?

— Nu sunt sigur.

Perez își dădu seama că-i răspunse pe un ton defensiv.

— Depinde cine e disponibil.

— Ei bine, hai să ne asigurăm că vine ea, ce zici? E cea mai isteată din toată echipa. Și știu că voi doi vă înțelegeți de minune. Acestea fiind zise, ar fi cazul să pornesc dacă vreau să ajung la timp la feribot. O s-o sun pe Nicola imediat ce pornesc pe apă. Atunci nu mai are cum să mă oprească.

Perez ezită puțin înainte să dea următorul telefon. Willow Reeves era superioara lui, practic șefa lui. O respecta pentru abilitățile de anchetator. Mai lucraseră împreună, iar ea îl ajutase cât încă o jelea pe mama lui Cassie, Fran, la început ca prietenă, iar mai recent ca iubită. Relația lor era complexă și foarte nedefinită, și amândoi își luaseră toate precauțiile ca să rămână secretă. Perez nu voia să-i ceară lucruri sau să profite de sentimentele ei. Dacă mai punea la socoteală și sentimentul de vinovăție – pentru că era responsabil de moartea lui Fran și nu credea că mai merită să fie vreodată fericit – și faptul că Willow era șefa lui, atunci chiar că era confuz. Însă un lucru tot îi era clar: Willow era singura femeie de la Fran încoace care-l mișcase, la care visase cu

ochii deschiși. Voia să fie cu ea. Chiar și acum, în timp ce încerca să se hotărască pe ce număr s-o sune, simțea un fior.

Voise s-o sune de multe ori după ultima dată când ea trecuse prin Shetland. Avusese parte de nopți singuratice când Cassie dormea iar el rămânea singur cu un pahar de whisky, aducându-și aminte de ultima noapte pe care o petrecuseră împreună și încercând să-și găsească vorbele. Dar niciodată nu reușea să-și adune curajul s-o facă, iar la final își spunea mereu: *La cum am lăsat-o, ea e cea care ar trebui să mă sune*. Tot mândria era mai puternică.

O sună pe numărul personal. La ora asta, într-o seară de duminică, erau șanse slabe să fie la muncă. Probabil că era în apartamentul ei din Inverness, cu vedere spre râu. Perez nu fusese niciodată acolo, dar Willow i-l descrisese, așa că și-l putea imagina: mare, luminos și foarte dezordonat. Ea nu răspunse imediat și Perez tocmai se gândea să-i lase un mesaj, când auzi în cele din urmă:

— Jimmy?

— Îmi pare rău că te deranjez acasă.

Deși ea rostise un singur cuvânt, Perez tot avea impresia că pare istovită, de parcă tocmai ar fi trezit-o. Dar Willow cea pe care o știa el era neobosită. N-avea cum să doarmă la șase seara.

— Mă bucur să te aud, spuse ea pe un ton precaut.

— Avem de-a face cu o moarte suspectă.

— A, deci e vorba de muncă, nu-i așa, Jimmy? Și eu care credeam că m-ai sunat fiindcă vrei să stăm de vorbă.

Rămase surprins de cât de amară părea să fie remarca.

— Vreau. Sigur că vreau.

Perez făcu o pauză, după care continuă:

— Îmi pare rău. Bănuiesc că nu știam sigur dacă vrei să ne mai auzim. Nu voiam să încep să dezgrop toate cele. Ce s-a întâmplat ultima oară când ai venit aici.

Faptul că aproape ai murit, că aproape te-am pierdut și pe tine.

— Nu, îmi pare rău că m-am repezit la tine. Sunt doar obosită. Spune-mi despre ce-i vorba.

Aproape că părea să-și fi revenit complet.

Perez îi povesti tot ce știa.

— Poți să vii? Sau ești ocupată cu alte anchete?

Pentru o clipă, se lăsă tăcerea. Detectivul auzi oile de pe deal și valurile care se spărgeau pe plaja de sub casă. Sunete tipice Insulelor Shetland. Se întrebă dacă și ea le auzea.

— Știi că niciodată nu-s prea ocupată să vin în Shetland, Jimmy. O să iau primul zbor de dimineață.

Perez simți că mai voia să spună ceva și așteptă. Nimic. Willow părea să aștepte un răspuns. Când vorbi din nou, în glas i se ghicea o nuanță de nerăbdare.

— Vii să mă ieși, deci?

— Sigur.

— Bun.

De această dată, tăcerea dură mai puțin.

— Vino singur, bine? Trebuie să discutăm ceva.

Convorbirea se întrerupse.

Vrea să-mi spună că are pe altcineva. E prea rafinată ca să mi-o zică la telefon.

Detectivul zări mașina lui Sandy în depărtare. Străbătea Deltaness și urca pe drumul care ducea spre casă.

Capitolul 8

Când Perez se îndepărtă ca să dea telefoanele necesare, Helena îl conduse pe Robert Moncrieff în casă, în bucătăria mare, luminoasă, unde familia își petrecea mare parte din timp. Bărbatul se uită împrejur de parcă totul era nou, deși evident că mai fusese acolo. Soții Moncrieff fuseseră primii care-i vizitaseră când se mutaseră în Deltaness. Helena își aduse aminte de cinele luate împreună la masa lungă pe care Daniel o găsisese la vânzare în Lerwick. Potrivit lui Moncrieff, în trecut fusese folosită în sala de mese de la Liceul Anderson de către personal. Helena își aducea aminte în mod deosebit de o anumită seară: odată ce terminaseră de mâncat, ea și Belle discutaseră despre planurile lor de viitor în timp ce beau un vin roșu astringent, în vreme ce Robert și Daniel se chinuiseră să schimbe două vorbe. Cu toții băuseră mult prea mult.

După ce vorbise cu Perez în curte, îl întrebasese pe Robert unde voia să aștepte poliția, însă nu primise niciun răspuns. Bărbatul pur și simplu venise după ea fără să zică nimic, iar acum se așezase pe canapeaua mică și privea afară, în grădină. Helena nu-l mai văzuse niciodată tăcut pentru atâta vreme. Avusese mereu impresia că e genul care nu poate suporta liniștea.

Când se mutaseră, ea și Daniel își bătuseră capul îndelung până să hotărască unde să pună canapeaua. Helena nu era nici acum pe deplin mulțumită. Canapeaua era lipită de un perete și o ducea cu gândul la căminul pentru bătrâni, unde mama ei își petrecuse ultimele luni de viață. Se mira că poziția canapelei era atât de importantă pentru ea în condițiile în care o tânără murise. Puse apa la fiert ca să-i facă lui Moncrieff o cafea și apoi, fără să spună nimic, urcă la etaj ca să vadă ce făcea Christopher.

— Te simți bine?

Christopher dădu din cap privind fix ecranul, după care

se întoarce spre ea.

— E moartă, nu-i așa?

— Da, spuse Helena. Îmi pare rău, dar da.

— Mie nu-mi pare.

Băiatul tăcu o clipă, după care continuă:

— A fost în noaptea aia la focul de pe plajă de săptămâna trecută.

— Ce s-a întâmplat în noaptea aia?

— Nu. Nu vreau să vorbesc despre asta.

Băiatul își închise complet gura, ca atunci când era mic de tot și ea încerca să-l hrănească fie cu mâncarea nepotrivită, fie cu lingurița nepotrivită. Christopher continuă tot fără s-o privească:

— Ce-i aia „spânzurătoare”?

Întrebarea o făcu să încremenească, dar știa că trebuie să-i răspundă. Dacă încerca să-l ducă de nas, oricum avea să caute pe Google și să găsească lucruri și mai și.

— Pe vremuri, când așa credeau oamenii că e mai bine, unii ucigași primeau pedeapsa cu moartea. Erau trimiși la spânzurătoare.

Băiatul se întoarce la calculator în aparență satisfăcut, însă pentru Helena nu era de ajuns.

— Emma n-a fost pedepsită cu moartea. Aici a fost vorba de altceva. Poliția o să afle cine a făcut asta și persoana aia o să fie trimisă la judecată, probabil o să ajungă la închisoare pentru mult timp, dar n-o să fie spânzurată. Nu mai procedăm așa.

Dar poate că o sentință foarte lungă e mai rea.

Acum Christopher aproape că părea plictisit:

— Da, m-am prins.

Din nou îi vorbise pe tonul acela arogant, care o făcea uneori să vrea să-i bage mințile-n cap.

Helena se întoarce la bucătărie. Parcă întreaga ei familie se destrăma. Poate că ea, Daniel și ambii copii locuiau în aceeași casă, dar păreau să trăiască în lumi diferite. Rolul ei fusese să-i țină laolaltă și dăduse greș. Îi dădu lui Moncrieff o cană de cafea. Bărbatul mormăi în semn de mulțumire, dar părea în continuare pierdut în propriile

gânduri. Timpul părea să treacă foarte greu, încă nu se vedea nici urmă de Daniel. Ellie, care se uitase la televizor până atunci, veni să-i spună că nu mai putea de foame.

— Ce zici de pizza? întrebă Helena.

— Da!

Așa avea ceva de făcut cât îl așteptau pe detectiv să se întoarcă. Helena băgă o pizza la cuptor, tăie câteva bucățele de ardei și morcov ca să lase impresia că mâncarea e sănătoasă, după care-i oferi din nou cafea lui Moncrieff. Probabil că bărbatul o sunase pe Belle cât ea era sus la Christopher. Helena auzisese murmurul glasului său, dar nu înțelesese nimic. Când pizza fu gata, o tăie și o aranjă pe două farfurii. Îi duse una lui Christopher și alta lui Ellie în camera de zi. Un răsfăț nemaipomenit.

Helena își dorea cu disperare să stea de vorbă cu Daniel, dar nu voia să facă asta cât Moncrieff era încă acolo și îi observa în tăcere din postul lui de la capătul bucătăriei. Când detectivul îi trimisese la plimbare din staul, Daniel se retrăsese imediat în biroul lui fără să zică nimic. Dacă situația n-ar fi fost așa ieșită din comun, Helenei i s-ar fi făcut rușine de neobrăzarea de care dăduse dovadă față de Moncrieff, însă acum asta nu părea să conteze mai deloc.

Era încă devreme, dar îi făcu baie lui Ellie, după care o culcă. Făcu asta atât fiindcă voia să-și umple timpul, cât și fiindcă nu voia ca fetița să mai fie trează când Perez se întorcea pentru runda de întrebări și explicații. Christopher dormea foarte puțin, dar acum că fusese hrănit n-avea să mai coboare.

Dinspre drum venea un zgomot de mașină, iar Helena auzi cum vehiculul trece peste bariera pentru vaci. Între timp, Moncrieff se uitase peste ziarul din ziua precedentă și acum îl împături pe genunchi.

— Trebuie să fi ajuns tipul pe care-l aștepta Perez.

Helena își dădu seama cât de încordat fusese abia când îl auzi vorbind. În tot acel timp așteptase să se întâmple ceva.

— În sfârșit!

Din bucătărie nu puteau să vadă curtea. Helena era

tentată să urce la etaj ca să arunce un ochi pe geam și să-și dea seama ce se întâmplă. Probabil că ar fi făcut-o dacă era singură. Alese să aștepte.

Se auzi o bătaie în ușă. Deși se așteptase la asta, zgomotul o sperie. Sări în picioare ca s-o deschidă, însă Perez intră până să ajungă ea.

— Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați. Colegul meu a ajuns ca să securizeze scena crimei. Iar acum mă tem că am niște întrebări pentru voi. Sper să nu dureze prea mult. Putem să ne ocupăm mâine de detalii.

— Robert e în bucătărie. Ai vrea să stai de vorbă cu el mai întâi? Așa se poate întoarce la ai lui.

Helena se gândi că în felul acesta urma să aibă ocazia să stea de vorbă cu Daniel.

— Da, ar fi bine așa, mulțumesc.

Perez se arătă ușurat, fiindcă Helena părea să înțeleagă că era nevoie să discute cu ei separat.

— Am făcut cafea. S-ar putea să fie cam rece. Aș putea să mai fac.

De ce încerca așa tare să-l mulțumească pe acest bărbat? Ce conta ce părere avea el despre ea?

— Îmi iau singur, spuse Perez. Sunt sigur că e foarte bună și așa.

Intră în bucătărie și închise ușa după el.

Capitolul 9

Când Perez pătrunse în bucătărie, Robert Moncrieff sări în picioare, iar pe gură îi ieși un torent de vorbe:

— N-o să dureze mult, nu-i așa, Jimmy? Știi cum e în Shetland. O să afle lumea. Trebuie să mă gândesc și la copii. O știu pe Emma de mult. În ultima vreme au petrecut mai mult timp cu ea decât cu Belle. Vreau ca eu să fiu cel care le spune exact ce s-a întâmplat. Nu vreau să afle de pe rețelele de socializare.

— Și ce anume crezi că s-a întâmplat?

Celălalt nu răspunse.

— E o moarte suspectă, zise Perez. Niciunul dintre noi nu știe încă de ce sau cum a murit Emma.

— Dar nu s-a sinucis, nu-i așa? N-avea cum să-și fi făcut una ca asta.

Perez nu răspunse. În schimb, întrebă la rândul lui:

— Familia Fleming te-a sunat când l-au găsit pe Dennis Gear?

— Da, zise Moncrieff. M-au sunat dimineța devreme, înainte să pornesc spre lucru. Cred că bătrânul rămăsese spânzurat acolo toată noaptea.

— Îl cunoșteai?

Perez nu era sigur ce urmărea cu această întrebare. Era curios să afle mai multe despre Gear, însă nu-și dădea seama ce relevanță puteau să aibă amănuntele acelea pentru moartea Emmei. Poate că asta era tot, poate că și el era doar un locuitor băgăcios tipic din Shetland.

— Îl știam dintotdeauna. Când eram mic mă jucam pe terenul lui. Uneori îl mai ajutam cu oile.

Moncrieff zâmbi. Amintirea părea să fie plăcută.

— Ai fost surprins că și-a luat viața?

Medicul nu răspunse imediat.

— Nu. Era un bărbat mândru. Probabil nu suporta halul în care ajunsese.

— Trebuie să-i contactez rudele Emmei, spuse Perez. Presupun că mă poți ajuta cu asta.

Era o rugămintă destul de simplă, dar detectivul fu surprins să vadă că Moncrieff ezită din nou.

— Ambii ei părinți sunt decedați. Tatăl ei a murit pe când ea era încă la școală. Ajunsese la închisoare pentru că o agresase pe mama ei și acolo a și murit. Nu știu detaliile. Mama ei a murit acum vreun an. Cancer. Mai avusese, iar boala a recidivat. E foarte trist. Emma a crescut în Orkney, iar frații ei încă stau acolo. S-a întors în casa din Kirkwall ca să petreacă ultimele săptămâni cu mama ei.

Făcu o pauză, după care continuă:

— Eu și Belle nu eram siguri dacă o să se mai întoarcă la noi. Ne-am întrebat dacă nu cumva prefera să rămână în Orkney.

— Dar s-a întors, nu-i așa?

— Da, presupun că ne-am simțit tușați că a ales să stea aici.

Moncrieff privi fix pe geam la umbra casei, care se tot alungea.

— Dar cum a ajuns să lucreze pentru voi?

— Am pus un anunț în *The Shetland Times* și *The Orcadian* cerând ajutorul unei mame. Sincer, nu prea știu la ce ne așteptam. La cineva mai în vârstă și mai experimentat, bănuiesc. Cineva cu aer de bunică, undeva între dădacă și menajeră. Apoi un coleg din Kirkwall m-a contactat ca să mă întrebe dacă n-am vrea s-o luăm pe Emma. Se descurcase destul de bine să aibă grijă de frații ei vreme de trei ani, după ce tatăl ei a fost trimis la închisoare și mama ei a fost diagnosticată prima oară cu cancer. Spunea că Emmei i-ar prii să mai plece din Orkney. Băieții erau mai mari, iar cancerul mamei deja era în remisie, așa că ai ei nu mai aveau așa mare nevoie de ea. Din moment ce nimeni altcineva nu a cerut postul - pentru cei mai mulți din Shetland e destul de peste mână să ajungă în Deltaness -, eu și Belle am hotărât să-i dăm o șansă.

— Prin urmare, frații Emmei sunt cele mai apropiate rude?

— Da. Adam și David. Adam e plecat la facultate în Stirling. Emma era foarte mândră de el. David e încă în Orkney. E fratele mai mare și lucrează la un hotel. Sau la un restaurant. N-am nici numărul și nici adresa lui. Probabil că îi găsești numărul în mobilul Emmei.

— Încă nu-l avem.

Perez căutase puțin prin buzunarul rochiei în care era îmbrăcată ea, dar nu găsisese decât niște bucăți de șervețel. Rochia era albă cu galben, din bumbac. Culorile îl duceau cu gândul la primăvară. Avea corsajul strâmt și fusta lungă, lucruri care-i aminteau detectivului de anii '50, nu de o piesă vestimentară pe care ar purta-o o tânără modernă. Însă Perez nu știa nimic despre modă. Poate că stilul acela revenise între timp la putere. Nu găsisese nicio geacă și nicio geantă în staul.

— Va trebui să-i verificăm camera. O să facem asta diseară. O să-l trimit pe Sandy de îndată ce vine un alt agent aici. Deja e pe drum cineva. Dacă vezi mobilul Emmei pe undeva prin casă, lasă-l acolo unde e și roagă-i pe ai tăi să nu se atingă de el.

— Chiar trebuie diseară?

Moncrieff fusese până acum distant, aproape indiferent.

— Nu poți să aștepți până mâine, când copiii sunt plecați la școală?

— Îmi pare rău. E o moarte suspectă. Trebuie s-o tratez de parcă aș ancheta o crimă. Încă nu știm cum a murit Emma. E posibil să se fi întâmplat în casa voastră.

— Nu!

Doctorul se făcuse roșu la față.

— Ți dai seama că dacă lumea începe chiar și numai să creadă că suntem implicați în vreun fel în moartea ei, ajung într-o poziție ingrată! Pe vremuri un medic era mai presus de orice bănuială, dar de când cu Shipman...

— Trebuie să-i verificăm camera Emmei, spuse Perez. Și să-i găsim telefonul. Toată lumea care o știa e considerată suspectă până când aflăm ce s-a întâmplat. Serios, e în interesul tău să ne ajuți.

Moncrieff se întoarse spre el, iar Perez îl văzu pe elevul

de doisprezece ani care avea impresia că i se cuvine totul, care se dădea mare cu mașina pe care o conducea tatăl lui medic și vacanțele pe care familia le petrecea prin străinătate.

— Doar nu crezi că eu sau Belle am avut de-a face cu moartea fetei, nu?

— Nu exclud nicio posibilitate.

Perez întrebă apoi:

— Când ai văzut-o ultima oară pe Emma?

— Aseară. Duminică avea liber toată ziua. De obicei dormea mai mult. Avea spațiul ei. Am transformat podul într-un fel de garsonieră cu baie proprie. Avea acolo televizor, laptop, un frigider micuț, un fierbător și un cuptor cu microunde. De obicei mâncam împreună, dar nu și duminica.

— Ești sigur că Emma a rămas în camera ei azi-noapte? Nu e posibil să fi mers aseară în Lerwick și să fi rămas la vreo prietenă?

Perez se gândi că nu își putea face o idee despre tânăra. Oare fusese genul căreia îi plăceau petrecerile, care avea prieteni de vârsta ei prin oraș? Oare se îmbrăcase în rochia galben cu alb fiindcă urma să se vadă cu un prieten?

— Azi-noapte a fost cu siguranță acolo. Noi dormim dedesubt și i-am auzit televizorul. L-a oprit tocmai când am mers la culcare, pe la unsprezece.

— Dar de dimineață n-ai văzut-o?

— Nu. Am tot venit și plecat toată ziua. Charlie avea antrenamentul de fotbal, așa că la prima oră l-am dus pe el în Brae. Apoi m-am dus să ajut la aranjarea meselor la centru. Martha e destul de mare acum ca să aibă grijă de Sam și Kate. Când m-am întors pe la prânz, Emma era în continuare de nevăzut. Am presupus că ieșise deja.

Moncrieff se uită la ceas. Era clar că-și pierduse răbdarea.

— Ai idee unde a mers? S-o fi dus în vizită pe la niște prieteni?

Moncrieff clătină din cap.

— Emma era foarte discretă, iar eu nu îmi băgam nasul în treburile ei. Era un adult în toată firea și locuise în Shetland destul cât să știe să se descurce.

— Avea iubit?

Întrebarea păru să-l surprindă pe medic.

— A, nu cred. N-a spus niciodată că ar avea unul.

— Chiar dacă a fost cu voi timp de șapte ani? N-a avut nicio relație sexuală cu un bărbat?

Perez tăcu pentru o clipă, după care continuă:

— Sau cu o femeie?

— Serios, Jimmy, de unde ai vrea să știi eu una ca asta?

Perez se gândi că Moncrieff vorbea ca un gentleman victorian de la care nu puteai avea pretenția să-și bată capul cu servitorii.

— Poate că Belle știe mai multe despre viața personală a Emmei?

Medicul râse scurt.

— Mă cam îndoiesc. În ultima vreme, Belle a fost și mai ocupată decât mine.

— Ai spus că se ocupă de PR pentru Helena Fleming. Îi consumă așa mult timp?

— Momentan numai la asta pare să se gândească. Când nu e lipită de calculator, umblă prin toate părțile și mă lasă pe mine să mă descurc de unul singur. Ei bine, acum că Emma a murit nu cred c-o să-i mai fie așa ușor, spuse bărbatul de parcă nu era un lucru complet rău.

Pentru o clipă se lăsă tăcerea.

— E posibil ca Emma să-i fi zis Marthei încotro s-a dus azi? Întrebă Perez. Sau vreunui alt copil?

Moncrieff dădu din umeri.

— Poate că da. Stătea mai mult cu ei decât cu noi.

— Și e posibil s-o fi văzut când a plecat de dimineață, să știe unde s-a dus?

— Da, s-ar putea.

Însă Perez avu impresia că Moncrieff era în stare să fie de acord cu orice, numai să scape mai repede.

— Conducea? Avea mașină?

— Avea mașina ei, zise Moncrieff. A fost ideea lui Belle.

Un cadou pentru când a împlinit douăzeci și unu de ani. Nu era o mașină nouă, evident, și nici ceva nemaipomenit. Un Clio mic. În Deltaness e un coșmar să n-ai propriul mijloc de transport și ne-a fost de folos și nouă să fie la volan. A învățat să conducă atunci când a început să lucreze pentru noi și mai folosea mașina lui Belle când avea nevoie, dar deseori eram amândoi plecați și atunci n-avea ce face. Când a avut mașina ei, a putut să meargă la magazin ca să rezolve cumpărăturile săptămânale ale lui Belle și să-i ia pe copiii cei mari de la școala din Lerwick dacă trebuiau să mai rămână după ce pleca autobuzul. Iar așa era și ea mai independentă când avea liber.

— Mașina ei era încă acolo când te-ai întors acasă la prânz?

Moncrieff se gândi înainte să răspundă.

— Nu știu. De obicei o parca în laterala casei. Chiar dacă ar fi fost acolo când m-am întors, n-aveam cum s-o văd.

— Când ajungi acasă poți să verifici și să-mi trimiți un SMS?

Moncrieff păru să înțeleagă că Perez îi dăduse drumul, așa că se ridică. Acum că discuția se terminase, deveni politicos.

— Desigur, Jimmy. Vrem ca totul să se termine cât mai repede.

Medicul adăugă apoi:

— O să ne lipsească.

Perez se gândi că bărbatul urma să spună câteva cuvinte despre femeia care lucrase pentru ai lui de când era doar o fată, că avea să-i descrie caracterul în vreun fel, să-i aducă un omagiu personalității, însă încheie sec:

— Nu prea știu cum o să ne descurcăm fără ea. Presupun că trebuie să începem să căutăm pe altcineva.

Moartea Emmei nu părea să fie decât un inconvenient casnic.

Perez îl privi pe Moncrieff cum se îndepărtează pe drumul către Deltaness. Între timp venise un agent din

Lerwick, iar Sandy stătea de vorbă cu el. Cei doi erau chiar în fața staulului.

— Mă tem că va trebui să stai toată noaptea, îi spuse Perez noului-sosit. Profesorul Grieve e pe feribot și o să-l aducem aici cât de repede putem. Inspectorul-șef Reeves vine cu primul zbor din Inverness și o s-o iau eu de la Sumburgh. Dar tu va trebui să stai aici până la opt dimineața. Familia o să rămână înăuntru. Nu vreau să-i mutăm fiindcă au un fiu autist care are nevoie de un mediu familiar. Pe soț nu l-am cunoscut decât mai adineauri, când am venit aici. Părea destul de șocat. S-ar putea să fie nevoie să te porți cu mânuși cu el. Doamna Fleming, Helena, pare o persoană destul de plăcută. O s-o anunț că ai venit.

— Nu-i problemă, Jimmy. Am venit pregătit cu un termos și un morman de sandviciuri, spuse agentul zâmbind. Iar dacă se face frig la noapte, o să mă încălzesc gândindu-mă la sporul de noapte.

Perez nu știa ce să-i răspundă. Prin ușile putrezite vedea în continuare cadavrul Emmei Shearer. Se întoarse spre Sandy.

— Vreau să te duci la casa lui Moncrieff. Emma locuia și lucra acolo ca dădacă pentru cei patru copii. Dragul de doctor pare oarecum ostil fiindcă-i deranjăm familia într-o seară de duminică. Lasă-i puțin timp să ajungă acasă și să le explice copiilor ce s-a întâmplat, după care pornește într-acolo. O să-mi dea un SMS ca să mă anunțe dacă mașina victimei e acolo, dar poți să verifici chiar tu asta. Dacă e, nu prea cred că a încuiat-o. Dacă nu, o să avem nevoie de numărul de înmatriculare. Dar înainte de orice sigilează-i camera. Se pare că avea o garsonieră a ei în pod și e posibil ca familia Moncrieff să-i fi dat o cheie. Nu vreau să aibă timp să-i umble prin lucruri. Pe lângă asta, e posibil ca acolo să fi avut loc crima.

Perez se uită înspre vale și îl văzu pe Moncrieff urcându-se într-un break negru.

— Probabil că tocmai îl ia Belle acum. Hai, du-te.

Sandy porni spre mașina lui.

— Auzi, Sandy?

— Da?

— Vezi că are tendința să facă pe șeful. Nu-l băga în seamă.

Sandy păru surprins, iar Perez crezu preț de o clipă că o să-i ceară lămuriri, însă colegul lui doar dădu din cap și își continuă drumul. Perez rămase locului și se întrebă cum era cel mai bine să abordeze familia Fleming. Îi vedea pe cei doi soți prin fereastra lungă și îngustă din biroul bărbatului. Daniel stătea la masa de lucru și era întors spre ea, iar Helena era în spatele lui, foarte aproape. Perez se simți puțin ca un voyeur, ca un intrus care privea un moment intim.

Se întrebă dacă Helena profitase de ocazie ca să-i spună lui Daniel despre mesajele ciudate care tot apăreau prin casă și prin atelierul ei. Poate că trebuia să vorbească mai întâi cu Helena, să afle cum stăteau lucrurile, așa încât să n-o facă pe ea să iasă prost dacă i-ar fi menționat el primul lui Daniel subiectul acela. Ideea îl atrăgea. O plăcuse pe Helena când se întâlniseră în Ravenswick. Era inteligentă și era clar că o admirase pe Fran. Perez era în continuare atras de toate persoanele care o cunoscuseră pe Fran. Apoi își spuse că nu era corect să procedeze așa. Trebuia s-o trateze pe Helena tot ca pe o suspectă, la fel ca pe toți ceilalți care aveau vreo legătură cu Emma Shearer. Și chiar dacă ea considera că soțului ei trebuia să-i fie tănuț adevărul, asta nu însemna că Perez era silit să-i țină partea. Nu era obligatoriu să intre în jocul ei. Poate că era nevoie să se poarte cu mânuși cu Daniel, dar bărbatul trebuia să afle adevărul.

Perez merse înapoi spre casă și bătu la ușa biroului.

— Domnule Fleming, doamnă Fleming, putem să vorbim acum? Eventual în bucătărie, unde e mai mult loc.

Capitolul 10

Helena îl găsisese pe Daniel la birou. Nu simțise niciun pic de conexiune între ei când intrase. I se părea că bărbatul care stătea aplecat, cu coatele pe masa de lucru, e un străin. Nu păru s-o audă cum deschide ușa sau intră în cameră, iar pentru o clipă acest lucru o deranjă. Cum putea s-o ignore așa, câtă vreme ea făcea atât de multe ca să-i ușureze viața, ca să-l protejeze?

O mașină necunoscută era parcată în curte, în fața geamului, iar Helena avea impresia că viața îi este invadată, că totul e nesigur și că lucrurile n-o să se mai întoarcă niciodată la normalitate. Sigur că fusese greu să descopere cadavrul lui Dennis Gear în staul, dar de data asta era vorba despre ceva destul de diferit. Apoi se gândi că evenimentele din săptămânile precedente – bilețelele ciudate și părinții care bârfeau pe terenul de joacă de la școală – parcă duseseră toate către momentul acela. Precum tunetele înfundate dinaintea unei furtuni cumplite și a unei ploi torențiale, toate făceau parte din același eveniment.

Atunci văzu că soțul ei plângea. Nu scotea niciun sunet, însă avea pielea feței udă de lacrimi. Rămase în spatele lui și îi dădu părul la o parte din ochi. Avea impresia că era vorba de mai mult decât de un simplu șoc. Parcă era o durere personală. Bărbatul se întoarse, iar Helena îl îmbrățișă strâns, la fel cum făcuse și cu Christopher în urmă cu câteva ore, când băiatul fusese cuprins de panică. Daniel era zvelt, în formă, iar femeia se gândi că lucrul ăsta nu se schimbare, spre deosebire de atitudinea ei față de el.

— O să trecem peste.

În timp ce rosti cuvintele, își dădu seama că vorbise serios.

— O să fie oribil. Toate întrebările astea, polițistul ăsta care-și bagă nasul în viețile noastre... Dar am depășit lucruri mai grave și o să trecem și peste ăsta.

— Chiar așa? Am depășit lucruri mai grave? Ce poate fi mai grav de atât?

— Niciodată n-a făcut parte din viețile noastre, spuse Helena. E atât de șocant pentru că n-a trecut mult de când l-ai găsit pe Dennis Gear. De două ori, același loc. Normal că e sinistru. Dar niciunul dintre ei nu ne era apropiat. Pe bătrân nici măcar nu-l cunoșteam, iar Emma era cineva de care mai dădeam pe terenul de joacă de la școală sau la familia Moncrieff. E ca și cum ai vedea moarte și dezastre la știri. Îmi pare rău de copiii care mor de foame, dar durerea lor nu mă atinge. Nu cu adevărat. Nu mă atinge ca furia și suferința lui Christopher când nu poate să ne spună ce-i trebuie.

Daniel o împinse ușor, cât să-i vadă chipul.

— Probabil că ai dreptate.

Helena avea impresia că stă de vorbă cu un adolescent capricios.

— Ce se întâmplă, Daniel?

— Uite care-i treaba, n-o să înțelegi.

Bărbatul tăcu, după care continuă:

— Presupun că oricum o să afli odată ce poliția începe să facă niște cercetări. Durerea ei mă atinge *pe mine*.

— Așa ești tu. Sensibil. N-ai niciun strat protector între tine și lumea înconjurătoare.

Helenei îi era tot mai frică, își făcea griji despre ce urma să-i spună, așa că voia să mai detensioneze atmosfera.

Daniel clătină din cap încet.

— O știam destul de bine. Deveniserăm prieteni.

Doar prieteni?

Însă nu-i puse întrebarea. Poate că nu voia să știe. Nu voia să știe cu certitudine. Rămase privindu-l fix, așteptând să continue.

— La început, când ne-am mutat aici, erai nemaipomenit de ocupată. Eu lucram încontinuu la casă, făceam naveta până în nord ca să urmăresc în fiecare sfârșit de săptămână desfășurarea proiectului și îmi păstrasem și serviciul din Islington. Știi cum a fost.

Știa. Fusesse o perioadă maniacală. Surescitantă. La

Început crezuse că se află la începutul unei aventuri. Urmau să sară în gol, fiecare dintre ei ținând în brațe un copil. Crezuseră că, în mod magic, totul avea să se schimbe și să fie bine din nou. Într-o comunitate mică, Christopher avea să aibă parte de ajutorul care-i trebuia, Daniel urma să aibă timp să scrie și să planuiască noi proiecte, iar ea avea să-și găsească inspirația pentru creație. Probabil că fusese cea mai optimistă perioadă din viața lor.

Daniel continuă:

— Apoi totul s-a oprit. Când lucram la casă, eram mereu pe drumuri încercând să mai înghesui în program și proiectele de la serviciu, așa că nici nu aveam timp să-mi fac griji în privința stresului. Rezistam. Apoi, brusc, n-am mai avut nimic de făcut și am devenit un nimeni. Mi s-a prăbușit lumea. *Atunci* m-a lovit stresul, atunci am simțit toate lunile alea când m-am extenuat. Prin comparație, tu aveai un succes grozav. Normal că m-am bucurat pentru tine.

— Dar a fost greu.

— Da, a fost greu. Pe urmă, luna trecută am venit acasă și i-am găsit cadavrul lui Dennis Gear. Și asta a fost greu.

— Și Emma ce treabă are cu toate astea?

Helena încercase să pună întrebarea pe un ton cât mai neutru. Ar fi putut la fel de bine să-l întrebe: *Pentru mine cum crezi că a fost când eram la Londra, iar tu lucrai non-stop și nu erai niciodată acasă? Când trebuia să stau de vorbă cu cei de la școala lui Christopher aproape zilnic și cumva să mai găsesc timp și pentru Ellie?*

Însă devenise un obicei să evite confruntările cu Daniel.

— Am început să vorbim la locul de joacă. Doar sporovăiam, știi cum e. Era ciudat, deseori eram singurul tată de acolo și m-am bucurat să am cu cine discuta. O dată sau de două ori, Emma a adus-o aici pe Kate ca să se joace cu Ellie. S-au înțeles bine.

A, pariez că gurile rele de la școală nu-și mai încăpeau în piele de bucurie după asta. Nou-venitul și dădaca pleacă de capul lor, singurii adulți dintr-o casă pe care o urăsc cu

toții.

— Emmei nu i-a fost ușor. A crescut în Orkney. Tatăl ei era un bărbat violent, obsedat de control. Într-o zi a bătut-o pe mama ei și a ajuns la închisoare. Emma avea doar paisprezece ani. Avea doi frați mai mici și o mamă distrusă emoțional, care abia putea să funcționeze. Până la urmă, ea a trebuit să aibă grijă de toți.

— Și tu ce erai pentru ea? nu se putu abține Helena să întrebe. O figură paternă?

— Da, răspunse Daniel cu o undă de sfidare în ton. Poate că asta am fost.

Bărbatul tăcu pentru o clipă, după care continuă:

— Avea doar șaptesprezece ani când s-a mutat la familia Moncrieff ca s-o ajute pe Belle cu copiii. Kate era bebeluș, iar Emma știa să aibă grijă de copii mici. Își crescuse frații aproape de una singură. Robert și Belle erau destul de drăguți, dar voiau ca ea să facă treabă serioasă, nu glumă. În ultima vreme aveau pretenția să-i strunească și pe adolescenți. Emma părea să fie prinsă între adulții Moncrieff și copiii din Deltaness. Avea douăzeci și ceva de ani, așa că Robert și Belle n-o vedeau chiar ca pe un adult, dar era prea mare ca să umble cu adolescenții.

— Dar stătea totuși cu ei.

— Cum adică?

— Christopher spunea că era și ea pe plajă când au aprins focul, iar el s-a întors așa îngrozit.

Daniel păru surprins. Helena se folosise de acest detaliu ca de o armă: *Emma nu era așa singuratică; n-avea nevoie de compania ta atât de mult.* Bărbatul părea confuz.

— Ești sigură? Nu ea l-a adus acasă.

— Nu, zise Helena.

Era conștientă că se comportă meschin și infantil, dar tot adăugă:

— Poate că nu voia să plece de la petrecere.

Daniel nu răspunse, iar între cei doi se lăsă tăcerea. Helena nu reușea să-și adune curajul ca să-i pună întrebarea care o frământase de când îl văzuse plângând după ce descoperiseră cadavrul Emmei: *Era amanta ta?*

Nu credea că poate să accepte răspunsul, așa că puse o altă întrebare care avea legătură cu aceasta:

— De ce nu mi-ai spus că te-ai împrietenit cu ea, că ai chemat-o pe-aici? De ce ai ținut asta secret?

— N-am ținut nimic secret.

Bărbatul vorbea din nou ca un copil iritat.

— N-am prea avut timp să vorbim la început, când ne-am mutat în Shetland. Dacă erai pe acasă, erai ocupată cu lucrul. Chiar și când copiii dormeau și veneam în atelier, abia puteai să-mi acorzi atenție. În mare parte erai plecată pe la târguri, expoziții, întâlniri cu distribuitori.

Helena aprobă din cap ca să-i dea de înțeles că aici avea dreptate. Se bucurase nespunând de libertatea acelor luni, după ce lăsase responsabilitățile casnice în mâinile lui Daniel. Crezuse că era ceva ce i se cuvenea.

— N-am mai încercat să stăm de vorbă, continuă bărbatul. Apoi am început să mă simt atât de prost, încât nu puteam să mă mai gândesc la altcineva decât la mine.

Helena auzi cum se deschide ușa de la bucătărie. De pe hol răzbăteau niște glasuri înfundate.

— Probabil că Perez vrea să stăm de vorbă. O să-i spui de prietenia ta cu Emma?

Nu folosisese cuvântul „relație” pentru că avea prea multe conotații.

— Sigur. Dacă întreabă. De ce nu?

— Pentru că a fost ucisă, iar ei caută criminalul.

Helena tăcu. Ușa din față se deschise, după care se închise. În curând, Perez urma să vrea să discute cu ei, să le pună întrebări. Dacă mai înainte, în bucătărie, i se păruse că timpul abia se târaie, acum i se părea că aleargă.

— Dar ai dreptate. Cel mai bine ar fi să spunem adevărul. Prin Deltaness sigur circulă deja povești și bârfe despre voi doi. E imposibil să ții un secret în Deltaness, nu-i așa? Doar de mine te poți ascunde.

Apoi își dădu seama că tot nu-i spusese lui Daniel despre bilețelele cu spânzurătoarea desenată pe hârtie milimetrică. Bineînțeles că și ea avusese secrete față de el.

Capitolul 11

Deși afară era încă lumină, bucătăria avea vedere spre răsărit, așa că acum era scăldată în umbră. Helena aprinse o lampă joasă de pe masă și rămaseră acolo de parcă Perez ar fi fost invitat la o cină intimă. Făcu o cafea fără să se sinchisească să întrebe dacă voia cineva, iar întrebările despre lapte și zahăr, precum și modul în care aranja ceștile și lingurițele, întăreau impresia că era vorba despre un fel de vizită. Perez se întrebă dacă nu cumva asta fusese intenția Helenei de la bun început, după care alungă ideea. Cu siguranță că femeia pe care o cunoscuse cu o zi în urmă nu putea fi atât de calculată.

— I-ai arătat soțului tău mesajele anonime pe care le-ai tot primit, Helena? Dacă nu, cred că ăsta ar fi momentul.

Confuz, Daniel își întoarse privirea de la Perez la Helena. Fleming nu era deloc așa cum și-l închipuise Perez. În mod irațional, atunci când Helena spusese că vrea să-și protejeze soțul de bilețelele răutăcioase el își imaginase o persoană slabă: mică, ștearsă, insignifiantă. Se înșelase complet: Daniel era înalt și în formă. Purta blugi și un tricou negru, iar brațele pe care și le sprijinea pe masă păreau ale unui cățărător sau ale cuiva care merge la sală. Nu i-ar fi fost greu să arunce o frânghie pe după o grindă ca să ridice un cadavru.

— Mesaje anonime?

Daniel o privea fix pe Helena și aștepta o explicație.

Femeia se ridică, își luă geanta de după canapea, după care așază imaginile pe masă în fața soțului ei.

— Pe asta am primit-o vineri. E cea mai recentă și era ascunsă în *The Shetland Times*. Celelalte desene au venit în ultimele două săptămâni.

— De ce nu mi-ai spus? Întrebă bărbatul pe un ton fioros, de parcă Perez nici n-ar fi fost de față.

— M-am gândit că nu e nimic de spus. Sunt doar niște bucăți de hârtie milimetrică.

— Dar *lui* i-ai spus! izbucni Daniel privindu-l pe Perez.

— Am trecut pe la inspectorul Perez sâmbătă dimineață. Helena făcu o pauză, după care aproape că strigă:

— A fost iubitul lui Fran Hunter. M-am gândit că ar înțelege.

— Iar eu nu?

Daniel aproape că se ridică în picioare. Furia îl făcea intimidant, înfricoșător. I se încordaseră toți mușchii de pe față și de pe corp. Se chinuia să nu-și piardă controlul.

— N-am vrut să-ți faci griji.

După izbucnirea de adineauri, Helena parcă vorbise în șoaptă.

Daniel se așază la loc, însă furia se ghicea în continuare în cuvintele lui:

— Să nu mai pretinzi *niciodată* că știi ce-i mai bine pentru mine. Nu sunt vreunul dintre copii tăi. Și tot tu mă acuzi *pe mine* că am secrete!

Perez se întreabă ce secrete avea Daniel față de Helena, dar hotărî să lase asta pentru mai târziu, sau pentru când avea să stea de vorbă cu ei între patru ochi. Îl surprinse ieșirea lui Daniel, după care își aminti că tot el găsisese și cadavrul lui Dennis Gear. Oricine ar fi fost tulburat s-o vadă în exact același loc pe femeia spânzurată. Probabil era încă în stare de șoc.

— Ai idee cine ar fi putut să deseneze bilețelele astea, domnule Fleming?

Daniel păru să aibă nevoie de un moment ca să se concentreze la întrebare.

— Oricare dintre locuitorii închiși la minte din Deltaness cărora nu le-a convenit că ne-am mutat aici și am construit casa asta pe fosta proprietate a lui Gear. Bănuiesc că Helena are dreptate – chestiile astea sunt ridicole și nici nu merită să le acordăm atenție.

— Credeți că e o simplă coincidență că o femeie spânzurată a fost găsită în staulul unde s-a sinucis domnul Gear? Și că mesajele au venit în săptămânile dinaintea morții ei?

Perez așteptă cu interes real răspunsul. Văzând că Daniel nu zice încă nimic, se întoarse spre soția lui.

— Helena?

— Nu cred că cineva din Deltaness ar ucide o tânără numai fiindcă nu suportă o familie de străini. Emma Shearer n-avea aproape nicio legătură cu noi. O mai întâlneam din când în când atunci când mergeam în vizită la familia Moncrieff și pe terenul de joacă de la școală, atunci când îi luam pe copii.

Îi aruncă o privire soțului ei.

— Daniel a stat de vorbă cu ea mai mult decât mine, cel puțin la început, când ne-am mutat aici și în principal el se ocupa de copii.

Perez simți încordarea, ostilitatea din spatele vorbelor ei, așa că își alege cuvintele cu grijă:

— Așadar, Daniel, tu ai putea să-mi spui mai multe despre Emma?

Tăcerea se prelungi, însă bărbatul răspunde într-un final:

— Era o persoană empatică. Știa cum să te asculte. Îmi făcea plăcere să fiu în preajma ei.

Perez se gândi că și bărbatul își alegea cuvintele cu grijă.

— Nu a avut o copilărie ușoară. I-am admirat tenacitatea.

— Avea iubit?

Helena își întoarse privirea și se uită spre grădina care se întuneca. Perez se gândi că îi era teamă să nu se citească prea multe pe chipul ei.

— N-avea o relație cu cineva, spuse Daniel. Unii dintre băieții de aici își mai încercau norocul. Cred că de curând ieșise cu unul dintre ei de câteva ori, dar am impresia că pentru ea relația nu era importantă.

— Îmi poți da un nume?

— Magnie Riddell.

— E rudă cu Margaret?

— E fiul ei, răspunde Helena. Magnie lucrează la unitatea de reciclare din Lerwick. Face naveta până acolo în fiecare zi.

— Acolo a lucrat și Dennis Gear înainte să fie concediat.

— Nu știam asta, zise femeia. Crezi că e important?

Perez clătină din cap.

— Probabil că e doar o coincidență. În Shetland sunt doar douăzeci și trei de mii de oameni, iar între cei mai mulți există o legătură sub o formă sau alta. Cred că v-ați dat seama de asta până acum.

Helena zâmbi, iar Perez simți că atmosfera din cameră nu mai e așa de încordată. Se gândi că mai erau lucruri de aflat despre relația dintre Daniel și Emma, dar avea să se ocupe de asta când discuta cu el între patru ochi.

— Spuneți-mi ce-ați făcut azi-dimineață.

— Am ieșit cu toții la o plimbare mai lungă, spuse Helena. Prânzul nostru a fost un picnic.

— La cât ați plecat?

— Pe la zece. Ne-am întors acasă înainte de două. Eu am venit aici să lenevesc, pe urmă m-am dus în atelier ca să mai lucrez câte ceva. Daniel s-a dus la el în birou, Ellie a mers afară să se joace, iar Christopher în camera lui. Petrece mult timp acolo.

Perez dădu din cap.

— Poate să confirme cineva că ați plecat și v-ați întors?

Helena îl privi fix. Nu-i venea să creadă.

— Doar n-ai impresia că a ucis-o unul dintre noi, nu?

— A fost găsită pe proprietatea voastră, răspunse Perez. Îți dai seama că trebuie să vă pun întrebarea asta.

— Eu eram în atelier, iar Daniel în birou. N-a venit nimeni în vizită. Nu, nu poate nimeni să confirme ce-am făcut azi.

Perez fu surprins de tonul ei defensiv, iritat.

— Când a fost ultima oară când ați mers în staul?

— N-am mai mers acolo de multe zile, poate chiar de săptămâni întregi. Știu că sună stupid, dar știam că acolo și-a luat viața Dennis și nu-mi venea să intru. Am scăpat de tractor și de restul gunoaielor, dar încă n-am hotărât ce să facem cu clădirea. Copiii mai merg uneori acolo ca să se joace. Ellie sare de pe baloți...

Glasul Helenei se stinse, iar pentru o clipă femeia păru distrasă de planurile lor pentru clădire.

— Cât încă mai sunt mici, ne-am gândit că am putea să

le amenajăm acolo un spațiu de joacă. Uneori iarna stau toată ziua în casă. N-au cum să facă mișcare. Ne gândeam poate să facem într-o parte un zid pentru cățărat. Staulul e destul de înalt ca să fixăm de tavan un leagăn sau un trapez, din moment ce grinzile sunt destul de rezistente.

Helena realizează ce spusese și tăcu.

— Daniel?

Perez îl privi pe bărbat. Părea mai relaxat acum.

— Am fost acolo ieri-dimineată. După cum a spus și Helena, am început să facem planuri pentru staul. Am vrut să mă acomodez cu spațiul înainte să încep lucrul propriu-zis. Am trecut pe lângă el în drum spre deal și am intrat fără să mă gândesc.

Bărbatul făcu o pauză, după care continuă:

— N-am văzut nimic ciudat atunci.

— Dar azi? A văzut vreunul dintre voi ceva care să vi se pară ieșit din comun?

Cei doi clătinară din cap aproape în același timp.

Perez se gândi că Emma fusese probabil dusă în staul în timpul în care familia ieșise la plimbare. Sarcina de a atârna cadavrul Emmei de grindă nu avusese cum să fie nici ușoară și nici rapidă pentru criminal, așa că acesta nu voise să riște să fie deranjat cât familia era încă acasă. Desigur, asta dacă soții Fleming spuneau adevărul, dacă niciunul dintre ei nu era implicat.

Le spuse că peste noapte în staul avea să rămână un agent de pază.

— E procedura obișnuită ca să ne asigurăm că nimeni nu se atinge de scena crimei și că sunteți cu toții în siguranță.

— Am crezut că venim în cel mai sigur loc din lume, spuse Helena.

În încăpere se lăsă o tăcere apăsătoare.

— Trebuie să stau de vorbă cu Christopher.

Perez se ridică, dându-le de înțeles că terminaseră discuția.

— Unde ar fi mai bine? Aici sau la el în cameră? Mai e treaz sau să mă întorc mâine la prima oră? Asta ar însemna foarte de dimineată.

— Hai acum, spuse Helena. Nu doarme prea mult și ar fi mai bine să se termine cât mai repede, nu-i așa?

Femeia își privi soțul ca să vadă dacă e de aceeași părere. Bărbatul dădu din cap.

— Te conduc eu.

Perez o urmă pe scări. Era tentat să profite de faptul că rămăseseră singuri și s-o întrebe despre prietenia dintre Daniel și Emma, dar știa că trebuia să procedeze cu tact și hotărî s-o lase pe altă dată. Nu era genul de subiect pe care să-l abordeze fugitiv, din mers. În schimb, se uită repede la mobil. Așa cum îl rugase, Moncrieff îi dăduse un SMS prin care-l anunța că mașina Emmei era tot la casa lor din Deltaness.

Merseră de-a lungul unui coridor al cărui perete estic, dinspre plajă, era din sticlă. Îți dădea impresia că ești afară. Detectivul urmări un corb de mare care plonjă în apă ca o rachetă. Helena se opri la ultima ușă, bătu, după care intră.

Era un spațiu extraordinar, lung și îngust, care se întindea pe toată lățimea casei, cu un geam în fiecare capăt. Christopher era în partea de vest, la un birou. Stătea cocoșat la o tastatură. Încăperea era scăldată în lumina apusului. Cealaltă fereastră avea vedere la mal. Patul băiatului era construit ca un raft în zidul paralel ușii. Trebuia să urci pe o scară ca să ajungi la el. Dedesubt era un maldăr de haine, pungi de chipsuri și coji de portocală. În mijlocul haosului se afla un elaborat set Lego înfățișând o navă de pirați. Prin comparație, biroul era îngrijit și ordonat.

— Nu-i place să intre nimeni ca să facă ordine, spuse Helena. Iar singur pare complet incapabil. Nu mai vede nimic din ce aruncă acolo sub pat. Am ajuns la un consens: fac eu curat o dată la două săptămâni, cât e la școală. Iau numai gunoiul și hainele murdare.

Christopher era în continuare concentrat la ecran, de parcă Perez nici n-ar fi fost acolo.

— Închide calculatorul, spuse Helena pe un ton ferm. Știi că e trecut cu mult de ora la care am stabilit să-l

închizi. N-ar trebui să fie nevoie să urc la tine ca să-ți spun asta.

Băiatul opri calculatorul. Privi fix imaginea până când monitorul deveni negru.

— Te rog întoarce-te, Christopher. Inspectorul trebuie să-ți pună niște întrebări.

Băiatul se învârti pe scaun așa încât să fie cu fața la ei. Isteria din prima parte a zilei dispăruse complet. Era calm și părea curios.

— Îmi pare rău că ai găsit-o pe Emma, Christopher. Trebuie să fi fost un șoc teribil, spuse Perez.

Soarele care apunea în spatele băiatului făcea greu de deslușit expresia de pe chipul său. Părea doar o siluetă cu o aureolă în spate.

— Ai recunoscut-o pe loc?

— Avea grijă de Kate și de Sam Moncrieff. Și de Martha și Charlie, dar ei sunt la liceu și de fapt nu au nevoie.

— Exact. Ai idee de ce ar fi putut să treacă pe la voi?

— Nu duminica. Uneori mai venea cu Kate și cu Sam după școală. Pe vremea când ne lua tati. Dar asta se întâmpla mai demult.

— De ce te-ai dus azi în staul? Mama ta a spus că preferi să stai la tine în cameră.

Cristopher se gândi înainte să răspundă.

— Nu mergea wi-fi-ul. M-am enervat, dar nu puteam să fac nimic. Înainte făceam urât când se întâmplau lucruri de astea, dar acum încerc să mă abțin. Uneori mă ajută dacă mă ridic și mă plimb puțin. Știam că sunt în starea în care Ellie mă calcă pe nervi, așa că nu voiam să mă joc cu ea. Așa am ajuns să merg în staul.

Băiatul făcu o pauză, după care continuă:

— La început n-am văzut cine era atârnat acolo. N-am văzut fața. Era prea sus și eu o priveam de jos. M-am urcat pe baloți ca s-o văd mai bine.

Christopher tăcu brusc.

— Și atunci ți-ai dat seama?

Băiatul dădu din cap.

— M-am gândit că poate doctorul o poate ajuta. Știam că

trebuie să fie la ceaiurile de duminică. Atunci am dat fuga la centrul comunitar.

— Da, are sens. De aici de la voi se văd bine câmpul și malul. Ai văzut ceva ciudat în ultima vreme? Vreun străin care dădea târcoale?

Christopher rămase nemișcat pentru o clipă, după care clătină din cap.

Capitolul 12

Sandy ajunsese la reședința familiei Moncrieff. Rămase în mașină și privi proprietatea. Casa era în cea mai sudică parte din Deltaness și era înconjurată de copaci. Chiar și asta era îndeajuns de neobișnuit pentru Shetland încât să-l neliniștească puțin pe Sandy. Mai era și mare: avea formă de L și trei etaje. Pe vremuri aparținuse unui *laird*³, iar acum era a doctorului. Copacii probabil că fuseseră plantați cu multă vreme în urmă ca să ascundă clădirea de zgomotele de pe drum, de plebe și de vânt. Sub copaci – în mare parte platani pitici cu trunchiuri groase, încovoiate – creșteau zambile sălbatice. Mașina neagră în care se urcase Robert Moncrieff pe drumul care ducea spre casa Fleming era parcată în față, lângă un Range Rover. Sandy se duse în laterala casei și văzu un micuț Clio roșu.

Intrarea era grandioasă, cu trepte încadrate de stâlpi, însă vopseaua se cojea. În Shetland vremea avea acest efect după vreo două toamne sălbatice, însă lui Sandy întreaga casă i se părea cam neîngrijită. Parcă proprietarilor nu le păsa ce părere aveau alții. Semn de aroganță. Știa că familia Moncrieff avea destui bani cât să o aranjeze, dacă ar fi vrut. Casa fusese moștenită de tatăl lui Robert, așa că nu se punea problema s-o ipotecheze. În plus, se zvonea că familia lui Belle era putred de bogată. Tatăl ei deținea o berărie și proprietăți prin Midlands. Cel puțin asta auzise Sandy.

Sună la ușă și auzi soneria dinăuntru. Îi deschise o adolescentă. Avea părul foarte negru și era tunsă asimetric, așa încât bretonul îi cădea într-o parte. Era îmbrăcată complet în negru: colanți negri, un pulover lung, negru și larg și balerini negri în picioare. Avea un piercing în nas și mai multe inele într-o ureche.

— Cine ești? îl întrebă lăsând capul într-o parte.

Sandy îi explică.

— Înseamnă că ai venit în legătură cu Emma. Tocmai ce

³ „Proprietar înstărit” în dialectul scoțian (*n. trad.*).

ne-a spus tata, dar știam deja. Știi cum e la noi. Se află totul.

Fata nu părea impresionată de moartea femeii.

— E adevărat că a fost ucisă?

— O considerăm o moarte suspectă.

Sandy nu prea intrase în contact cu adolescente, cel puțin nu cu adolescente sigure pe ele din familii bogate, iar cea din fața lui i se părea de-a dreptul înfricoșătoare.

— Pot să stau de vorbă cu ai tăi?

— Sunt în bucătărie. Mama deja a început să ia Pinot la bord. Nu prea știe cum o să se descurce cu noi toți fără Emma.

Fata deja pornise într-acolo, dar continuă să-i vorbească peste umăr:

— Sper că nu se așteaptă să fac eu pe dădaca. În câteva săptămâni am examene.

O urmă de-a lungul unui coridor din piatră până ajunseră la o ușă deschisă. Fata trecu pragul și își ridică mâinile de parcă urma să facă un anunț. Pe ceafă, chiar sub păr, avea un tatuaj mic. Fata îi bloca privirea lui Sandy. Discuția din încăpere se opri.

— A sosit sticletele, așa că aveți grijă ce spuneți.

— Martha, nu fi necioplită, spuse un glas de femeie. Nu e amuzant.

Fata se întoarse foarte repede, trecu de Sandy și dispăru. Detectivul rămase în prag și deveni ținta privirilor fixe ale celor doi dinăuntru.

După cum spusese și Martha, Belle Moncrieff desfăcuse deja o sticlă de vin și într-o mână ținea un pahar imens. Sticla mai era doar pe jumătate plină. Probabil că începuse să bea dinainte ca soțul ei să ajungă acasă.

— Îmi pare rău, domnule polițist, intră. Robert tocmai îmi spunea ce s-a întâmplat.

Era o femeie arătoasă, o brunetă cu ochi negri. Avea forme pline, dar și destulă încredere în sine încât efectul să fie plăcut, iar Sandy se gândi că mai avea și banii necesari ca să se îmbrace numai cu haine care o avantajau. Astăzi purta o rochie petrecută, de culoare bleumarin, iar

privirea detectivului era atrasă de decolteul impresionant mai degrabă decât de șoldurile late.

— Ce tragedie cumplită!

Robert rămăsese în picioare. Îi făcu semn din cap lui Sandy să ia loc.

— Am întrebat-o pe Martha dacă a văzut-o azi-dimineață pe Emma. Jimmy Perez părea să vrea să afle unde a fost văzută ultima oară. Dar Martha nu-și aduce aminte s-o fi observat.

— Ar fi avut cum s-o vadă?

— Nu neapărat. E o casă mare. Există două case ale scărilor și aici e debandadă tot timpul. Emma putea foarte bine să iasă fără ca nimeni să-și dea seama. Finalurile de săptămână sunt absolut haotice. Fiecare își vede de-ale lui.

Moncrieff luă un pahar din dulapul de pe peretele din spatele lui și își turnă niște vin.

— Jimmy a spus că voiai să arunci un ochi prin camera Emmei.

— Da, vă rog.

— Hai să te conduc. Trebuie să urcăm puțin.

Sandy îl urmă pe doctor. După cum spusese și Moncrieff, casa era un talmeș-balmeș. Coridoarele păreau să ducă în toate direcțiile. Afară aproape că se întunecase acum, iar pe unde mergeau ei nu era niciun pic de lumină naturală. Becurile erau slabe, iar cei doi bărbați mergeau într-un fel de penumbră. Sandy avea impresia că dă de capcane la tot pasul: jucării de-ale copiilor pe scări, podele care nu erau drepte, trepte neașteptat de mici. Într-un final, Moncrieff se opri în fața unei uși joase. O împinse, dar aceasta nu se deschise.

— Ah, normal, e încuiată. Bine că m-am gândit să aduc cheia de rezervă.

Era o încuietoare simplă Yale care se închidea când trăgeai de ușă.

— De aici mă ocup eu, domnule. Am un costum special. Sunt sigur că știți cum funcționează treburile astea, probabil că ați văzut la televizor în vreun serial cu polițiști, spuse Sandy încercând să glumească. Vom fi nevoiți să

sigilăm camera după ce arunc un ochi. Măine o să vină și specialiștii.

Avu impresia preț de o clipă că bărbatul avea să obiecteze și să insiste să rămână și el, dar Moncrieff dădu din umeri.

— Firește, dacă asta vreți. Bănuiesc că așa-i procedura. Viața noastră pare să stea sub semnul ei în ultima vreme.

Moncrieff îi dădu cheia.

— Asta e singura rezervă?

Sandy se gândea că Perez probabil voia să știe asta.

— Da. N-am prea înțeles de ce avea nevoie de încuietore de la bun început, dar a spus că nu vrea să intre copiii peste ea.

Moncrieff se întoarse, iar Sandy îi auzi pașii greoi pe scări.

Detectivul se îmbracă în combinezon, își puse mânușile și botoșii, răsuci cheia în broască și aprinse lumina. Camera era chiar sub acoperiș. Într-o parte, peretele era înclinat și avea ferestre lungi Velux. În timpul zilei probabil că încăperea era scaldată în lumină. Chiar și acum, atât de aproape de solstițiul de vară, afară nu era chiar întuneric, iar Sandy deslușea contururile celor mai apropiați copaci. Acum se aflau undeva mai jos decât el și le vedea numai crengile de sus cum se profilează pe cerul palid.

Încăperea nu era deloc cum și-o imaginase. Emma avusese douăzeci și patru de ani. Ținea minte cum fuseseră prietenele lui pe la vârsta asta: camerele lor erau pline de machiaj, haine murdare, DVD-uri - iar astea erau printre cele mai ordonate. Acum avea impresia că pășise în altă eră. Patul de o persoană era lipit de peretele fără ferestre. Nu avea cuvertură, dar se vedeau cearșafuri, pături și o plapumă peticită. Pe o masă lungă de sub ferestre se afla o mașină de cusut demodată, cu pedală, încrustată cu sidef, și un coș cu ață și ace de cusut. Mașina părea gata de funcționare, iar alături se afla împăturită o bucată de pânză în carouri. Alături era un pick-up Dansette, exact ca acela pe care îl avuseseră părinții lui pe când era el mic. Într-o cutie de sub masă erau o grămadă de viniluri. Mai

văzu un borcan cu gem de flori sălbatice. Pe pereți se aflau două postere: unul cu Marilyn Monroe, iar celălalt un afiș al unui film alb-negru de care Sandy nu auzise.

Nimic nu dădea de înțeles că acolo se întâmplase ceva neobișnuit. Ușa cu siguranță nu dădea semne că ar fi fost forțată. Dacă Emma fusese strangulată aici, probabil că îi deschisese de bunăvoie ucigașului, iar acesta trăsese ușa după el la plecare. Dar în casă fusese forfotă toată ziua și cu siguranță nu ar fi riscat să-i care cadavrul pe scări și pe coridoare. Era puțin probabil ca aceea să fie scena crimei.

Toate hainele Emmei se aflau într-un dulap alb din lemn dintr-o firdă unde odată fuseseră șemineul și coșul de fum. Din nou, Sandy avu impresia că totul era neobișnuit de ordonat, iar hainele nu păreau să aparțină unei femei de vârsta Emmei. Nu se vedeau blugi rupți la genunchi și nimic nu era negru. Singurii pantaloni erau trei sferturi și strâmți, în culori pastel, și extrem de frumos aranjați și împăturiți. Pe umerase atârnavu rochiile de bumbac. Sandy se uită după etichete, dar nu văzu niciuna. Se părea că Emma își făcea singură toate hainele.

În frida aflată de cealaltă parte a șemineului era un dulap mai mic, vopsit în alb ca să se asorteze. Pe acesta se afla un televizor demodat, pătrățos, cu o antenă deasupra. Perez spusese că Moncrieff susținea că Emma era încă viață cu o seară înainte, fiindcă-i auzise televizorul. Sandy se întrebase dacă nu cumva criminalul folosisese un soi de declanșator care *să lase impresia* că Emma era în camera ei. Însă acum că privea televizorul atât de simplu ideea părea improbabilă. În dulap erau cutii de pantofi în care se aflau hârtii: un sistem de sortare nesofisticat. Pașaportul Emmei se afla deasupra uneia dintre ele. Sandy îl luă și îl răsfoi, dar nu află nimic nou. Doar primi confirmarea datei și locului nașterii. Nu văzu nimic care să indice că ar fi călătorit vreodată în străinătate.

Pe raftul de lângă pat se aflau mai multe fotografii. Într-una era înfățișată o femeie de vârstă mijlocie care semăna atât de tare cu Emma, încât ar fi putut să-i fie mamă. În alta se vedeau doi adolescenți plini de noroi, roșii la față,

dar zâmbitori. Pe poză scria „Da Ba, Kirkwall, Revelion 2015”. Iar în ultima era Emma însăși, care privea în lateral spre obiectiv. Sandy mai auzise de Da Ba, un joc cu mingea sălbatic, nebunesc, care avea loc de Anul Nou pe străzile din orașul principal din Orkney. Își dorise dintotdeauna să meargă.

În poză, Emma arăta ca o vedetă de cinema de la începutul anilor '60. Părul blond îi era aranjat într-o buclă laterală, iar machiajul îi făcea ochii să pară lungi, ca de pisică. Avea buzele foarte roșii. Era seducătoare. Sandy se pomeni că se întreabă cine îi făcuse poza și ce se întâmplase mai apoi. De perete stătea sprijinit un laptop în husă. Sandy îl vârî într-o pungă pentru probe.

Își continuă căutarea, dar nu găsi nici urmă de vreo geantă, de cheile de la mașina femeii sau de telefonul ei. În ciuda obsesiei pentru trecut, știau că Emma avea telefon mobil. Robert Moncrieff le confirmase asta și le dăduse numărul ei. Sandy deschise ușa care ducea în baia mică. Și aceasta era curată. Se gândi că era probabil mai curată decât restul casei. Găsi într-un dulăpior niște medicamente obișnuite împotriva răcelii și gripei. Niciun medicament eliberat pe bază de rețetă. Nimic nu dădea de înțeles motivul pentru care fusese ucisă Emma.

Stinse lumina, închise ușa cu atenție, după care porni în jos pe scări. Dacă n-ar fi fost călăuzit de glasurile adulților, poate că s-ar fi pierdut prin mulțimea de coridoare. Ușa de la bucătărie era probabil deschisă. Deși Sandy nu deslușea ce spuneau, Belle și Robert nu șopteau. Într-un final ajunse pe holul din piatră și își dădu seama unde se află. Încă era încălțat cu botoșii, deci probabil nu i se auzeau pașii, sau poate că soții Moncrieff erau atât de absorbiți de conversația lor încât nu-și dădură seama că se apropie. Sandy rămase o clipă locului și ascultă.

— Nici vorbă să renunț la călătoria mea la Londra cu Helena. E foarte importantă pentru amândouă!

Belle vorbea puțin mai tare decât era cazul. Sandy nu știa dacă era efectul vinului sau dacă mereu îi plăcea să se facă auzită.

— Am făcut pe zeița casnică și mamă a patru copii destul, Robert! Va trebui să-ți iei niște timp liber și să plătești pe cineva să-ți țină locul.

— Halal zeiță casnică!

Moncrieff vorbea mai încet, dar vorbele lui erau acide.

— Mereu a fost harababură în casa asta, iar în lipsa mea copiii ar fi ajuns complet distruși emoțional. Emma n-a prea ajutat aici, nu-i așa?

Brusc se lăsă o tăcere la fel de șocantă precum cuvintele tocmai rostite. Sandy traversă coridorul spre ei. Luați prin surprindere, soții Moncrieff se întoarseră cu fața la el, iar Sandy își dădu seama cât de ciudat arăta din moment ce purta în continuare costumul și masca. Scăpă de ele, după care își scoase și mănușile. Robert se ridicase de pe scaun și brusc făcea pe gazda.

— Ai terminat acolo? Te mai putem ajuta cu ceva? Ai vrea niște cafea? Noi suntem pe vin, dar presupun că nu te pot tenta cu așa ceva. Mă tem că va trebui să aștepti până dimineață ca să stai de vorbă cu copiii. A trecut de mult ora lor de culcare, iar dimineață trebuie să meargă la școală.

Sandy dădu din cap. Spera ca altcineva să fie pus să stea de vorbă cu adolescența cu toane.

— Trebuie doar să arunc o privire rapidă prin mașina Emmei.

— Sigur. Știi unde e. Te las să te descurci. N-ar trebui să fie închisă. Emma își încuia cu sfințenie camera, dar mașina și-o lăsa mereu deschisă.

Moncrieff îl urmă până la ușa mare din față. Sandy avea impresia că voia să se asigure că scapă de el.

Rămase o clipă pe pietrișul din față așa încât ochii să i se acomodeze cu întunericul. Aerul era răcoros, iar luna se vedea doar parțial. Totul era foarte tăcut. Se uită la telefon și constată că Perez îi lăsase un mesaj: *Am terminat pe ziua de azi. Mă duc în Ravenswick ca să văd ce face Cass. Dă-mi un telefon când ai terminat.*

Sandy ocoli casa. Pașii lui făceau foarte mult zgomot. Copiii poate că fuseseră trimiși la culcare, dar doi dintre ei

erau încă treji, sau cel puțin la două dintre ferestrele de la etaj se vedeau lumini. Nu-și imagina că Robert sau Belle se sinchiseau prea tare de ora de somn, mai ales în seara aceea. Draperiile de la fereastra mai apropiată fuseseră trase la o parte, iar Sandy îl văzu pe Charlie Moncrieff privind afară. Din cauza luminii din spate semăna cu o fantomă. Se gândi cât de trist era băiatul fiindcă o pierduse pe femeia care avusese grijă de el încă din copilărie și se întrebă de ce mama și tatăl lui nu stăteau cu el să-l consoleze. Apoi se gândi că el și Louisa urmau să fie niște părinți foarte diferiți – dacă avea să se întâmple vreodată. Dacă era de acord să se mărite cu el, atunci când urma să-și adune curajul s-o întrebe. Acum, în mijlocul unei anchete, era probabil cel mai prost moment cu putință.

Ajunse lângă mașinuța roșie și își puse o nouă pereche de mănuși. După cum spusese Moncrieff, mașina nu era încuiată. Când Sandy deschise portiera șoferului, lumina dinăuntru se aprinse și văzu cheile în contact, lucru care i se păru cam ciudat. Înțelegea de ce nu încuia mașina, dar era o dovadă de neglijență să lase cheile acolo. Pe Martha ar fi crezut-o în stare să se urce puțin la volan.

Se părea că Emma ținea la curățenia din mașină la fel de mult ca la cea din cameră. Sandy se gândi că nu era ușor s-o mențină așa curată dacă tot trebuia să-i transporte pe copii. Porni lanterna de pe telefon și lumină bancheta din spate. Când privi podeaua, văzu niște urme de încălțăminte. Poate ar fi ajutat-o pe Vicki Hewitt, criminalista, însă el nu distingea mare lucru. Păreau prea mari ca să fie ale copiilor mai mici, dar Martha și Charlie erau la fel de înalți ca niște adulți, deci ar fi putut fi ale lor.

În orice caz, în timp ce se îndrepta de șale, gândurile deja îi fugeau în toate părțile în încercarea de a născoci o explicație pentru cheile lăsate în contact și urmele de încălțăminte. Și-o imaginează pe Emma în rochia ei galben cu alb ieșind din vilă și fugind spre mașină, poate nerăbdătoare să-și înceapă ziua liberă. Probabil băgase cheile în contact. Dar dacă cineva stătea pitit după scaunul

șoferului? Dacă Emma fusese distrasă, cu gândul aiurea, poate că nu observase nimic. Iar ucigașul ar fi fost în poziția perfectă să o stranguleze în timp ce ea se așeza la volan.

Sandy se duse în spatele mașinii și deschise portbagajul. Era gol și fusese curățat de curând. Văzu cu lumina lanternei urme de perie pe materialul textil dinăuntru. Îl închise și încuie mașina. Era posibil să fi găsit scena crimei, așa că voia să o lase neatinsă pentru Vicki Hewitt, care urma să vină a doua zi. Se îndreptă spre mașina lui și porni printre copaci pe drumul spre Lerwick, stăpânit de un sentiment de eliberare.

Capitolul 13

Willow avea loc la geam în micul avion și privea în jos spre Insulele Orkney, încercând să le distingă. *Aia trebuie să fie Sandsay. Sau să fie Shapinsay? Aia cu siguranță e North Ronaldsay, la cât de aproape e de Fair Isle.* Lăsară Insulele Orkney în urma lor, iar avionul coborî jos de tot deasupra Fair Isle în timp ce se apropia de Sumburgh. Willow reuși să distingă mai multe detalii decât văzuse vreodată până atunci: fermele albe risipite spre sud și două faruri, câte unul la fiecare capăt al insulei. Jimmy Perez era de aici. Fran Hunter, iubita lui și mama lui Cassie, fusese înjunghiată în timpul unei anchete în urmă cu mai bine de trei ani. Willow nu fusese implicată în cazul respectiv, se mutase în Inverness la scurtă vreme după aceea, dar citise despre el, chiar devenise ușor obsedată când îl întâlnise prima oară pe Jimmy Perez și reușise să-l cunoască ceva mai bine și să-i înțeleagă cât de cât sentimentul de vinovăție.

Acum urmau să lucreze din nou împreună, iar ea nu știa ce să creadă. Alungase toate gândurile despre el. Situația era prea complicată, iar ea era prea independentă. De la o vreme nu se simțea așa bine. Nu mai era la fel de ageră ca de obicei și era mult mai vlăguită. Încercase să se convingă singură că nu era cu adevărat bolnavă, dar asta n-o ajutase. Zborul fu lin, iar Willow privi în sud, spre Mainland, în timp ce avionul descrie un arc de cerc ca să aterizeze în briza care bătea dinspre sud. Își dădu seama că se bucura că e aici. Se simțea de parcă venea acasă. Și, oricât de ciudat avea să fie, se bucura să-l revadă pe Jimmy Perez.

O aștepta. Îl văzu prin geamul terminalului în timp ce cobora scările avionului. Era brunet, cu ochi negri, moștenire evidentă de la strămoșii lui spanioli. În rest, nu era aranjat, ci avea mereu un stil ușor neglijent. La fel ca ea. Se apropie de el înainte să-și ia bagajul. Bărbatul părea nesigur, însă o îmbrățișă cu convingere și o sărută pe

amândoi obraji. Willow îi răspunse la îmbrățișare.

— Pari obosită. Ai slăbit. Te simți bine?

— Astea-s complimente cu care să întâmpini o fată?!

Nu era momentul să discute serios. Trebuiau să lase asta pe mai târziu. Willow își văzu geamantanul pe bandă și se duse să-l ia. Perez ajunsese înaintea ei și îl ridică. Pe vremuri Willow poate că ar fi comentat, dar de data asta se bucură de gest.

— Încotro?

— Northmavine. În nordul Mainland, așezarea Deltaness. James Grieve a venit în timpul nopții cu feribotul și trebuie să fi ajuns deja. Sandy e cu el.

— Așadar, Jimmy, mergem în excursie.

Se gândi că era bine. Avea să dureze ceva să-i spună veștile.

— Ți-am citit e-mailul înainte să plec, dar poți să-mi mai spui detalii pe drum.

— Vicki n-a venit cu tine?

— Avea niște treabă de dimineată și vine cu următorul avion. A închiriat deja o mașină pentru când ajunge.

Willow așteptă, crezând că urmează și alte întrebări, însă Jimmy acceptă explicația. Bărbatul deschise portbagajul și îi puse geamantanul înăuntru. În spate se afla scaunul de copil al lui Cassie. Willow se gândi pentru o clipă că fetița era ca un soi de fantomă a mamei ei. Mereu era acolo sub o formă sau alta.

— Foarte bine, zise Perez. Deci o să te am numai pentru mine.

Niciodată nu sunt convinsă că suntem cu adevărat singuri, se gândi Willow.

Merseră spre nord, de-a lungul drumului care-i era acum familiar. Perez vorbea despre victimă și despre cele două familii implicate până acum în caz, Moncrieff și Fleming. Unii erau din Shetland din moși-strămoși, ceilalți - nou-veniți. Parcă toată ancheta se învârtea în jurul ideii de familie. Willow încercă să se concentreze și să-i pună întrebările relevante.

— Sună de parcă victima era mai mult o fată în casă

decât o dădacă, din moment ce toți copiii merg la școală acum.

— Da, dar locuia cu soții Moncrieff, îi ajuta la cumpărături, îi ducea pe copii la antrenamente de sport și lecții de muzică. Știi genul de activități. Belle Moncrieff are impresia că e o mamă nemaipomenită, dar din moment ce doi dintre copii sunt foarte mici, a depins de Emma. Belle lucrează acum din nou ca freelancer în PR. Ea și cu Robert trec printr-un soi de criză domestică fiindcă nu știu cum o să se descurce fără Emma.

Perez se întoarce și îi zâmbi, dându-i de înțeles că în calitate de părinte singur, cu un loc de muncă fără program fix, cunoștea foarte bine haosul domestic.

Ajunseră în Ravenswick, iar Willow se uită în susul dealului pe care se afla casa unde locuiau Perez și Cassie, apoi în jos, spre mare, dincolo de ferma soților Hay, cu serele și straturile frumos aranjate. Încă avea coșmaruri cumplite cu locul acela.

— Se pare că cineva a cumpărat casa lui Magnus, spuse Perez.

Poate că-și dăduse seama încotro o împinseseră amintirile ei și încerca să o aducă din nou în prezent, să o facă să se gândească la lucruri mai vesele.

— Dar încă nu i-am cunoscut pe noii mei vecini.

Perez făcu o pauză, apoi reluă:

— Femeia care locuiește în casa din Deltaness unde a fost găsit cadavrul a trecut pe la mine sâmbătă dimineață. Am crezut că de asta venise, ca să mă anunțe că s-a mutat aici.

— Dar ce anume voia?

Willow se simțea din nou implicată în conversație. Se bucură că nu-i mai umblau gândurile aiurea.

— Să-mi spună că a tot primit bilețele anonime pe hârtie milimetrică, niște desene ciudate cu ștreanguri și oameni spânzurați. Le-am strâns pe toate, desigur, iar hârtia a fost trimisă la examinare pentru amprente.

— Iar a doua zi o femeie e spânzurată la ea în staul. Cred că a tras o mamă de sperietură, nu glumă.

Se îndreptau spre Cunningburgh. Perez încetini când trecură pe lângă școală. Pe terenul de joacă, mamele așteptau cu cărucioarele în timp ce copiii se alergau sau se jucau cu mingea. Se auzi soneria, iar copiii fugiră spre ieșire, atrași ca pilitura de fier către un magnet.

— Ah, da, mai avem o complicație. Un bărbat s-a sinucis acolo nu cu mult timp în urmă. A fost cândva proprietarul casei unde stau soții Fleming.

Perez tăcu pentru o clipă, după care adăugă:

— Pe lângă asta, nu sunt sigur că Helena e genul care să se sperie.

— Helena Fleming, designerul?

— Ai auzit de ea?

Perez părea surprins.

— Ce vrei să spui, Jimmy? Că nu am stil?

Nu se putea opri din tachinări. Stilul ei se reducea la blugi rupți, pulovere largi și un păr rebel. Era boemă, dar nu șic.

— A apărut acum două săptămâni într-unul dintre ziarele de duminică și am remarcat-o datorită legăturii cu Insulele Shetland. De ce a venit Helena să-ți ceară ajutorul? N-au un polițai comunitar acolo în sălbăticie?

— O știa pe Fran, spuse Perez. N-am putut să-i zic să plece.

— Of, Jimmy...

Bunătatea lui era un blestem și totodată una dintre cele mai sexy trăsături.

Rămaseră o clipă în tăcere, iar Perez ieși de pe drumul principal și porni spre Scalloway ca să nu mai fie nevoit să treacă prin Lerwick.

— De ce ai vrut să te aștept de unul singur?

Willow fu surprinsă de cât de directă era întrebarea. Perez era deseori precaut când venea vorba despre ea, își făcea griji să nu-i rănească sentimentele sau să nu i le rănească ea pe ale lui. Femeia trase aer adânc în piept.

— Trebuie să discutăm ceva.

— Doar nu-ți dai demisia din poliție? Întrebă detectivul în glumă, pe un ton degajat. Nu te măriți și nu te muți în

cealaltă parte a planetei, nu?

— Ei, nu e vorba de ceva chiar așa dramatic.

— Ești bolnavă. Mi-am dat seama că nu arăți prea bine.

O spuse cu certitudine în glas. Porniră acum spre est, înapoi înspre drumul principal care traversa Mainland-ul ca o coloană vertebrală. Willow se obișnuise cu geografia Insulelor Shetland. Erau aproape de Ting Loch, odinioară locul de întrunire al parlamentului viking, iar în depărtare se vedea un deal golaș acoperit de turbine eoliene. Perez trase pe dreapta în parcare unde se lăsau mașinile închiriate și opri motorul. Lui Willow îi venea să-și întindă mâna și să-l atingă.

— Nu, Jimmy, nu sunt bolnavă, deși în ultimele săptămâni m-am simțit de parcă așa fi.

Făcu o pauză, apoi zise:

— Sunt însărcinată.

Perez o privi fix, fără să spună nimic. Parcă ar fi fost cioplit din piatră sau dintr-un lemn foarte tare.

— Tu ești tatăl. Asta vreau să spun. N-am mai avut pe nimeni în viața mea. N-am mai avut pe nimeni de secole. Ți-am spus că nu sunt genul care să și-o pună cu un străin ca să se distreze. Și nici cu un prieten. Am depășit momentul.

El tăcea în continuare, iar Willow își întoarse privirea ca să nu-l mai vadă. Nu suporta privirea goală și încordarea din trupul lui.

— Am hotărât să-l păstrez. O să nasc. Când am aflat, mi-am dat seama că asta era ce-mi doream cel mai mult. N-am nicio pretenție de la tine, Jimmy. Ți promit. Pot să mă descurc foarte bine și singură. Dar voiam să știi.

Nu prea știa ce reacție se așteptase sau sperase să aibă el. Poate că în cele mai nebunești vise ale ei, noaptea târziu, își dorise s-o cuprindă în brațe și să-i spună că era cea mai bună veste din lume, s-o ceară în căsătorie și ea să se mute în Shetland ca să fie alături de el și Cassie, să formeze o familie adevărată. La urma urmei, era vorba despre Jimmy Perez, bărbatul incontinent emoțional, care-și răspândea compasiunea asupra tuturor celor cu care

intra în contact. Dar se pare că nu și asupra ei. Nu și de data asta.

— De ce nu mi-ai spus până acum? Sigur ți-ai dat seama de mai mult timp. Ai venit aici la început de februarie.

— Nu știu, răspunse Willow. Voiam să aștept să treacă măcar zece săptămâni, ca să fie mai puțin probabil să pierd sarcina. N-avea rost să fac tam-tam dacă nu se întâmpla nimic.

Apoi își spuse că stătea de vorbă cu Jimmy. Merita mai mult de atât.

— Vrei un răspuns sincer? Din lașitate. Pentru că sunt în continuare confuză după tot ce s-a întâmplat atunci. Pentru că nu era genul de chestie despre care să vorbim la telefon sau prin e-mail.

Willow făcu o pauză, apoi reluă:

— M-am gândit că ai să te bucuri pentru mine, Jimmy. Mi-am dorit așa de mult un copil!

— Mă bucur că am fost un mijloc satisfăcător în acest scop.

Vorbele bărbatului o loviră ca un pumn în burtă.

— Nu!

Se gândi că lucrurile nici că puteau merge mai rău.

— N-am plănuit ce s-a întâmplat între noi! N-a fost deloc ceva calculat!

Între cei doi se lăsă tăcerea. Willow se întoarse spre el. Era conștientă de lacrimile care-i curgeau pe obraji, iar în clipa aceea își urî slăbiciunea și hormonii care o făceau atât de emotivă și confuză. Pe lângă ei treceau mașini și dube care mergeau spre Lerwick.

— Nu mint, Jimmy. Dacă mă cunoști măcar puțin, știi atâta lucru despre mine.

— Nu prea sunt sigur că știi ceva despre tine.

Era la fel de rece și închis în sine ca atunci când se întâlniseră prima oară, la scurt timp după moartea lui Fran. O vreme nu mai trecu nicio mașină. Deasupra lor țipă un scoicar. Jimmy rămăsese cu una dintre mâini pe volan, iar Willow își dorea cu disperare s-o atingă, să stabilească o conexiune fizică între ei. Dar știa cât de

rănită s-ar fi simțit dacă el și-ar fi retras-o.

— Ce o să ne facem?

Parcă vorbise altcineva, nu ea. Cineva în vârstă, serios și singuratic.

Între ei se lăsă din nou tăcerea.

— O să găsim un criminal. Asta o să facem.

Perez porni motorul. Înainte să demareze o privi pe Willow, iar ea avu un scurt moment de speranță, care se năruie de îndată ce-i auzi furia din glas.

— Mai știe și altcineva despre asta?

Ea clătină din cap.

— Nici măcar ai mei. Vreo două polițiste din Inverness s-ar putea să fi ghicit. Am fost cam varză la birou în ultima vreme. Foarte haotică. Mereu obosită. Dar tu trebuia să fii primul care află.

El aprobă scurt din cap, parcă vrând să-i dea de înțeles că măcar în privința asta procedase corect, după care porni la drum.

Capitolul 14

Sandy ajunsese devreme la terminal, așa că văzu cum feribotul Northlink își croiește drum prin Strâmtoarea Bressay și apoi e amarat în port. Profesorul avusese probabil parte de o traversare ușoară, dar Sandy se gândi că James Grieve oricum nu era genul care să sufere de rău de mare. Iar dacă pățea cumva asta, tot era nevoie de mai mult decât de o ușoară senzație de greață ca să-l tulbure. Treaba lui era să taie cadavre, iar la un moment dat, după câteva pahare de whisky, spusese că făcuse cândva parte din echipa de investigații trimisă în Balcani după războiul din fosta Iugoslavie.

„Cadavrul unui bărbat în vârstă, cu artrită și o gaură de glonț în ceafă... cred că putem spune că aveam de-a face cu o crimă de război, nu cu o luptă legitimă.”

Grieve coborî primul de pe navă, iar atunci când îl văzu Sandy cobora pe scări, nu cu liftul.

— Așadar, tu o să-mi fii șoferul azi?

Bărbatul începuse să vorbească imediat ce pusese piciorul pe ultima treaptă. Avea o voce care parcă fusese antrenată pe terenul de paradă, iar cei mai mulți dintre pasagerii care așteptau se întoarseră și se holbară la el.

— Jimmy m-a rugat să te duc direct în Deltaness, unde a fost găsit cadavrul.

Spre deosebire de legist, Sandy așteptă până când acesta se apropie de el suficient cât să poată vorbi încet. Deja se știa în tot Shetland-ul de moartea femeii, dar părea lipsit de respect să discute despre asta în fața mulțimii care cobora de pe feribot.

— Dar nu credeți că a murit acolo?

Grieve își puse valiza pe banchetă și urcă în mașină.

— E posibil, dar puțin probabil. Dacă a fost ucisă acolo, criminalul trebuie să fi plănuit totul în foarte mare detaliu. Cu siguranță nu e vorba despre sinucidere, dacă nu cumva a venit cineva pe urmă și a luat obiectul pe care s-a urcat când s-a legat de grindă. Mă întrebam dacă nu cumva a

fost ucisă chiar în mașina ei.

Sandy îi descrie urmele și ipoteza care-i venise în minte.

Grieve dădu din cap.

— Sună plauzibil. Dacă a fost strangulată cu mâinile, ar trebui să ne dăm seama după urmele de pe gât dacă ucigașul era în spatele sau în fața ei.

Când ajunseră la reședința familiei Fleming, era încă prea devreme ca Ellie și Christopher să fi plecat la școală. Sandy opri în curte, cât mai aproape de staul. Agentul din seara precedentă era tot acolo. Cineva îi adusese un scaun, iar alături de el, pe podea, se afla un termos cu cafea. Bărbatul mânca un sandvici cu bacon încă fierbinte, din care grăsimea se scurgea în hârtia de bucătărie în care era învelit.

— Familia are grijă de tine, nu-i așa?

Sandy se gândi că, de fapt, nu fusese o noapte atât de grea pentru el. Nu plouase și nici nu era frig.

— Par oameni de treabă, răspunse agentul cu gura încă plină de pâine și bacon.

Sandy se întrebă ce-ar fi spus dacă s-ar fi dovedit că ucigașul e unul dintre membrii de treabă al familiei Fleming. Îi spuse bărbatului numele lui James Grieve ca să-l treacă în condică.

— Acum poți să pleci și să tragi un pui de somn.

Agentul își îndesă în gură restul de sandvici, își luă lucrurile și plecă. Grieve se îmbracă în combinezonul de protecție, dar când termină pregătirile rămase pentru o clipă în pragul staulului și privi înăuntru.

— Ai adus o scară? Am nevoie de ceva ca s-o văd *in situ*, și e clar că nu pot folosi un obiect ce aparține familiei Fleming. Doar nu vrem să contaminăm scena crimei, nu? Și, chiar dacă l-au hrănit pe polițistul local, iar soția mea ar fi în stare să cheltuiască o avere pentru o creație de-a Helenei, unul dintre ei s-ar putea să fie ucigașul.

Făcu o pauză, apoi întrebă:

— Poți s-o contactezi pe Annie Goudie?

Annie era antreprenoarea de pompe funebre din

Lerwick.

— Jimmy a spus că în casă sunt copii. Hai să-i chemăm pe băieții lui Annie în dimineața asta, ca să o luăm pe victima noastră și s-o ducem cu feribotul în Aberdeen diseară. Chestia asta ar fi în stare să mă bântuie pe mine în coșmaruri, n-aș vrea să-mi imaginez ce efect ar avea asupra unui copil sensibil de unsprezece ani.

Sandy ieși din staul și merse până în fața casei. Helena tocmai pornea cu cei doi copii. Băiatul era îmbrăcat în șort și tricou și încălțat cu sandale. În spate avea un mic ghiozdan cu un supererou din desene animate. Își ținea spatele foarte drept. Nu părea deloc curios în privința lui Sandy. Fetița era tot brunetă, mai mică decât Christopher, și parcă nu reușea să stea locului. Sandy se întrebă din nou cum era să ai copii. Bănuia că e un fel de loterie și habar n-aveai dacă o să ai un copil calm sau unul sărit de pe fix până nu-l vedeai. Dar cu siguranță că modul în care-i creștea trebuia să aibă un impact asupra lor, nu? Louisa era învățătoare și lucra toată ziua cu copiii. Era bună și răbdătoare, așa că, dacă exista cineva care să fie o mamă bună, ea era aceea. Helena Fleming tocmai îi împlenea fetei codițe.

— Voi doi puteți să porniți, spuse femeia când termină. Vă prind din urmă. Așteptați-mă când ajungeți la drum.

Femeia îl privi pe Sandy și făcu o grimasă.

— N-am niciun chef să ajung pe terenul de joacă în dimineața asta. O să fie toate țatele acolo, pline de întrebări și speculații. Mă întrebam chiar dacă nu cumva copiii sunt destul de mari cât să-i trimit singuri, dar mi-am zis să nu risc. Christopher s-ar descurca, dar Ellie e puțin nebunatică și nu prea-i place la școală. Nu m-aș mira dacă și-ar petrece toată dimineața pe plajă. În orice caz, nu m-aș mira ca țatele să sară *pe ei*.

— O s-o contactez pe antreprenoarea de pompe funebre din Lerwick, zise Sandy. Băieții ei o să vină mai târziu în dimineața asta ca să ia cadavrul. Emma ar trebui să nu mai fie aici când copiii se întorc de la școală.

Helena răsufă adânc.

— Bun. Dar *asta* n-o să se termine, nu-i așa? Zvonurile, bârfele... Ancheta. Astea o să continue până aflați cine a ucis-o.

— O să aflăm, zise Sandy. Jimmy Perez e un detectiv nemaipomenit.

Femeia îl privi ușor surprinsă.

— Da. Sunt sigură că e.

Apoi porni pe potecă aproape în fugă ca să-și prindă copiii din urmă.

Sandy se îmbrăcase la rândul lui într-un combinezon ca să aducă scara în staul. James Grieve se mai apropiase puțin de Emma Shearer și vorbea în dictafon. Îl opri, după care se întoarse spre detectiv.

— Chiar ai dreptate, Sandy. Nu cred că a fost ucisă aici. Vezi tu, lipsesc pantofii. Dacă ucigașul stabilise să se întâlnească aici cu ea, sigur ar fi fost încălțată. Asta dacă nu cumva criminalul avea un motiv întemeiat s-o descalțe. Dar de ce ar fi făcut una cu asta?

— Dacă era în mașină, sigur era încălțată.

Grieve nu-l mai speria pe Sandy la fel de tare ca odinioară. Acum putea să-și exprime liniștit propriile opinii.

— Depinde de pantofi.

Grieve o privea în continuare fix pe femeie. Aproape că vorbea de unul singur.

— E posibil să-i fi căzut când o băga în portbagaj ca s-o aducă aici. Și nu prea cred că era genul de femeie care să umble cu ghete de drumeție sau cu pantofi tari. Cel puțin nu îmbrăcată așa.

— De ce ar fi făcut una ca asta? De ce să riște să fie prins doar ca s-o aducă până aici? Familia a fost plecată doar de dimineață și nimeni nu știa când o să se întoarcă.

Grieve aranjă scara, poziționând-o cu atenție. Făcu două poze, iar blițul neașteptat îl făcu pe Sandy să clipească.

— Presupun că e cineva căruia îi place riscul, zise Grieve. Cineva pe care-l excită. Sau poate că ucigașul vrea să transmită un mesaj.

— Un mesaj către familia Fleming?

— Poate! Dar e treaba voastră să vă gândiți la asta, domnule agent. Eu nu am dreptul să speculez.

Sandy ținu scara și îl privi pe Grieve cum urcă.

— Poți s-o ții puțin?

Sandy o ținu pe femeie de picioare și se gândi cât de ușoară era. Până la urmă n-ar fi fost așa greu pentru cineva s-o aducă aici și s-o spânzure. Când o apucă i se ridică fusta, iar Sandy îi zări pentru o clipă chiloții de un alb strălucitor. Se pomeni fascinat de ce vedea, însă își întoarse capul. Nu voia ca Grieve să observe unde se holba.

În timp ce Sandy o ținea pe Emma, legistul trase funia la o parte ca să-i vadă gâtul, după care făcu din nou câteva fotografii.

— E de ajuns, Sandy, poți să-i dai drumul acum. Dar încet.

În timp ce Sandy dădea drumul trupului, acesta începu să se balanseze lent și se întoarse așa încât Emma era acum cu fața spre el. Aparatul lui Grieve emise din nou un bliț, iar Sandy văzu rujul roșu și machiajul bogat din jurul ochilor pe care le mai văzuse și în poza din camera ei. Probabil era modul tipic în care se aranja. Privind-o din acest unghi, pomeții îi păreau și mai ascuțiți. Sandy se gândi că era diferită de orice femeie pe care o mai văzuse, apoi gândul i se păru brusc ridicol. Cum putea să-i cadă cu tronc o femeie moartă? Era o nebunie la fel de mare ca atunci când Perez devenise obsedat de femeia pe care o găsiseră în ferma din Ravenswick, după alunecarea de teren de la începutul anului.

Grieve începuse deja să vorbească din nou:

— Cred că se potrivește cu teoria ta. Am găsit urme de strangulare manuală și aş pune pariu pe orice că ucigașul era în spatele ei când a ucis-o. Nu văd semne că s-ar fi zbatut, deci probabil că a luat-o prin surprindere.

Afară se auzi cum se apropie o mașină. Sandy se bucură că avea o scuză să-i întoarcă spatele Emmei Shearer și să iasă. Se simțea de parcă ar fi rupt o vrajă. În staul nu

reuşise să-şi întoarcă privirea de la ea.

— Au sosit Jimmy şi inspectorul-şef, îi spuse lui Grieve. S-au mişcat destul de repede de la aeroport.

Sandy se bucura că Willow ajunsese cu bine în Shetland. Ea şi Perez formau cea mai tare echipă, iar atunci când ea era aici Sandy se simţea mai puţin responsabil de moralul şefului său. Ieşi în lumina soarelui şi aşteptă ca maşina să oprească lângă casă.

Însă când ajunseră, Sandy îşi dădu seama de încordarea dintre ei. Willow îl întâmpină destul de călduros când coborî, dar părea palidă şi obosită. Perez rămase unde era, privind fix înainte. Avea geamul coborât, iar Sandy îi strigă:

— Jimmy, profesorul e aici. Are nişte teorii despre cum a murit Emma. Cred c-ar fi bine să vorbeşti cu el.

Dură o vreme până când Perez îi răspunse. Avea aceeaşi stare de după moartea lui Fran. Uneori bărbatul fusese atât de consumat de propria durere încât îl înnebunise pe Sandy, căruia îi venise să strige la el, să-i spună să nu mai fie atât de necivilizat şi de egoist, să nu se mai poarte ca un copil.

— A sosit Willow. Poate să stea chiar ea de vorbă cu profesorul Grieve.

Willow aruncă o privire înapoi spre maşină, iar Sandy se gândi că mai avea puţin şi urma să plângă. Când era mic, ai lui se mai certau din când în când. Tatăl lui era un bărbat încăpăţânat căruia îi sărea ţandăra uşor. Şi atunci, şi acum, Sandy se simţea confuz şi neliniştit, de parcă i se prăbuşea lumea.

— Ce planuri ai, Jimmy? Întrebă Willow foarte încet.

Înainte, cei doi făceau glume. Detectiva îl tachina pe Perez fiindcă făcea pe şeful, deşi ea era superioara lui. Dar acum niciunul dintre ei nu mai glumea.

— Mă duc în Deltaness, spuse Perez într-un final. Vreau să dau de un bărbat pe nume Magnie Riddell. Se pare că era iubitul femeii ucise.

Tăcu o clipă, după care zise:

— Nu ştiu cât o să dureze. De ce nu te întorci în Lerwick

cu Sandy? Poate să te lase la pensiune. Ți-am rezervat același loc ca data trecută.

Apoi porni motorul și plecă.

Capitolul 15

Perez cobora dealul prea repede. Se ura pentru cât de imatur se purtase, pentru cât de crud vorbise cu Willow, pentru faptul că nu era în stare să-și pună ordine în emoții. Până la urmă, avea prea multe la care să se gândească. Copilul ei. Copilul lui. Închise subiectul undeva în străfundurile minții, alături de celelalte lucruri la care nu suporta să se gândească: vinovăție, durere, amintiri care-i tot răsăreau când se aștepta mai puțin și care îi făceau vizitele în Fair Isle, la părinți, atât de dureroase. Trebuia să treacă toate astea pe plan secund. Acum trebuia să se concentreze pe anchetă, pe Emma Shearer. Măcar pe o femeie moartă se putea bizui.

Trecu de școală și de centrul comunitar și ajunse la noua clădire unde era magazinul. Înăuntru, o femeie îmbrăcată cu un pulover mov cu model tocmai aranja produsele pe rafturi, iar un bărbat în vârstă stătea lângă tejghea. Perez își dădu seama că se afla acolo de o bună bucată de vreme. Nu aștepta să cumpere ceva – avea deja la picioare un ziar și o pâine într-o pungă din material reciclat, însă rămăsese acolo pentru compania ei, pentru că voia să stea de vorbă cu ea. Înăuntru, locul părea cam întunecat și rece, prăfuit și haotic, dar avea tot ce le trebuia celor din Deltaness. În magazin lucrau voluntari.

Perez luă de pe raft o sticlă de apă și o ciocolată Mars și le duse la tejghea. Femeia în mov se îndreptă de șale și veni să-l servească.

— Jimmy Perez, nu-i așa? Ai venit la un moment dat și le-ai vorbit copiilor la școală.

— Ai o memorie foarte bună.

Detectivul zâmbi forțat. Nu voia să-și aducă aminte cum stătuse la o băncuță să le răspundă copiilor la întrebări, nu voia să-și aducă aminte de chipurile lor curioase. Asta-l ducea cu gândul la Willow și la ce încerca să uite.

— Trebuie să fi fost acum zece ani.

— Ei bine, de atunci ți-am mai văzut poza și în ziar.

Femeia se aplecă spre el.

— Trebuie că ai venit pentru povestea aia de la fosta casă a lui Dennis Gear. Fetișcana care a murit.

Perez dădu din cap.

— O știi?

— Venea aici cu copiii Moncrieff de la Ness House de două ori pe săptămână, când se întorceau de la școală. Uneori le lua câteva bomboane. Alteori își lua țigări.

— Fuma?

Perez băgă apa și ciocolata în buzunarul de la haină.

— Pe șest. Nu cred că Belle sau Robert au aflat vreodată.

Femeia se opri o clipă, apoi zise:

— Dar cred că făcea multe lucruri de care Belle și Robert nu știau.

— Chiar așa? întrebă Perez încercând să nu pară prea curios.

— Era foarte tânără atunci când s-a mutat în casa cea mare. Abia terminase școala. Soții Moncrieff o tratau cam ca pe un copil mai mare. Dar chiar și pe atunci avea un fel al ei de a fi. Nu purta haine de vârsta ei...

— Într-un fel provocator?

Perez nu voia să vorbească în locul femeii, dar nici să-și piardă toată ziua acolo, mai ales că bătrânul sorbea fiecare cuvânt, capta toate informațiile pe care urma să le verse mai târziu.

— Nu tocmai. Adică, nu într-un mod necuviincios. Nu umbla cu fuste care abia îi acopereau fundul sau cu sâinii pe afară, cum fac unele. Purta genul de haine din anii '50 și începutul anilor '60. Ca în filmele vechi pe care le dădeau cândva la televizor duminică după-amiaza. Nu mi se părea normal pentru o fată de vârsta ei. Era ceva...

Femeia se chinui să găsească un cuvânt bun, iar până la urmă făcu referire la natura gotică a situației:

— ...grotesc în asta. Parcă era o fetiță care se îmbrăca în toalele maică-sii. Mie mi se părea cam sinistru.

Tăcu pentru o clipă, după care continuă:

— Dar bărbaților părea să le placă.

— Te referi la vreunul anume?

Însă întrebarea se pare că era prea directă. Femeia dădu din umeri.

— Toți păreau atrași de ea.

— Am auzit că avea un iubit. Magnie Riddell. Fiul lui Margaret. Cel care lucrează la stația de reciclare.

Perez se gândi că ultimele două amănunte fuseseră de prisos. Ea știa exact cine e Magnie Riddell, dar nu strica să-i dea de înțeles că și el știa deja câte ceva despre comunitate.

— Și eu am auzit că petreceau timp împreună.

Se uită fixă la Perez.

— Dar asta a fost acum mai mult timp. În ultima vreme nu i-am mai văzut împreună.

— Unde-l pot găsi?

— Trebuie să fie la muncă, răspunse ea de parcă întrebarea era stupidă, iar răspunsul - evident.

Acum femeia nu mai avea stare. Conversația își pierduse orice farmec. Probabil că fusese colegă de școală cu Margaret. Perez își imagina că eră posibil să fie prietene.

— Dar încă locuiește cu mama lui, nu-i așa? Poți să-mi spui unde stă Margaret.

Femeia ezită, iar bătrânul răspunse în locul ei. Nici măcar nu se prefăcea că nu le urmărise conversația.

— Stă într-una dintre casele alea pe care le-a construit primăria când a venit petrolul. Lângă sora ei, Lottie. E cea cu ușă albastră și ciocan care-ți ia ochii. Ar trebui să fie acasă, nu e una dintre zilele în care să meargă în Brae.

Perez le mulțumi și ieși din magazin. Își lăasă mașina unde era, după care porni de-a lungul malului spre cele două rânduri de case paralele cu apa. Erau mici, cenușii, iar betonul era murdar. Nu arătaseră bine nici când fuseseră construite, la începutul anilor '80, cu scopul de a găzdui populația tot mai mare care venea în Shetland ca să lucreze în industria petrolieră. Acum erau de-a dreptul urâte, o pată de murdărie în peisajul altminteri frumos. Dar lumea trebuia să trăiască undeva, iar Insulele Shetland nu fuseseră niciodată un parc tematic pentru

turiști.

Perez găsi casa cu ușă albastră. Bătu, iar perdelele de la casa de alături se mișcă. Se întrebă dacă locuitorii din Ravenswick se purtau la fel. Oare un străin care umbla prin așezarea unde locuia el era spionat la fel? Se gândi că probabil că da, mai ales după ce fusese comisă o crimă. Așa se întâmplase și în Ravenswick după ce Fran îi descoperise cadavrul Katrionei Ross. Toată lumea era încordată și curioasă după ce se comitea o crimă.

Femeia care vorbise atât de tare la ceaiurile de duminică din Deltaness îi deschise ușa.

— Doamna Riddell?

— Da, răspunse ea precaută.

Margaret se uită pe stradă ca să vadă dacă mai era cineva prin preajmă. Locul era pustiu.

Perez se prezintă.

— Ar fi mai bine să intri.

În depărtare se auziră o sonerie și râsete de copii. Probabil că era pauza de joacă la școală. Femeia îl conduse într-o cameră de zi mică, dar incredibil de curată. Mobila era puțin cam prea masivă, iar Perez se văzu nevoit să se strecoare printre o canapea și un fotoliu ca să se poată așeza.

— Pe când eram căsătorită, aveam o casă mai mare în Voe.

O spusese cu multă amărăciune, dar cumva și ca să se scuze.

— A trebuit s-o vindem când am divorțat. Eu am vrut să mă întorc în Deltaness, dar nu mi-am permis mai mult.

Femeia îl privi.

— Ai fost la ceaiurile de duminică. Știai că urma să se întâmple ceva de genul ăsta?

— Nu. A fost o pură întâmplare. O coincidență.

— Vrei ceva? Un ceai? O cafea?

Nu o făcea din plăcere, dar își știa îndatoririle de gazdă.

— Un ceai sună grozav.

Perez își zise că probabil cafeaua ei era oribilă, dar ceaiul era cu siguranță bun. Simți brusc că avea nevoie

tocmai de un ceai reconfortant și familiar.

Femeia dădu din cap și dispăru în bucătărie. El o auzi cum pune apa la fiert și zdrăngăne prin veselă. Încercă să se concentreze pe zgomote și pe ce aflaseră până acum în anchetă ca să-și alunge din minte celelalte gânduri. Margaret Riddell se întoarse cu o tavă pe care erau ceainicul, două cești și două farfurioare, o carafă cu lapte și o farfurie cu biscuiți făcuți în casă. Îi dovedea inspectorului că știe cum să se poarte, chiar dacă ajunsese să locuiască într-o fostă casă a primăriei. Îi turnă ceaiul și îi așteptă întrebările. Îl privea cu niște ochi ageri, ascunși ca niște coacăze într-o prăjitură cu mult aluat.

— Înțeleg că fiul tău era iubitul Emmei Shearer.

— Nu știu cine ți-a spus asta.

Perez nu-i răspunse la întrebarea subînțeleasă.

Între cei doi se lăsă tăcerea, iar până la urmă Margaret zise:

— Cred că au ieșit de câteva ori. Apoi și-a dat seama ce hram poartă.

— Cum adică?

— Magnie e un om bun. A avut și el problemele lui în trecut. Probabil că ai verificat și știi că are cazier. S-a încurcat cu cine nu trebuie când a început să lucreze în Lerwick și nu se putea controla. Avea apartamentul lui acolo și nimeni nu stătea cu ochii pe el. Dar s-a schimbat, acum că s-a întors în Deltaness. Muncește din greu și îi plac lucrurile simple. Ea l-a jucat pe degete.

— În ce fel?

De astă dată veni rândul femeii să evite întrebarea.

— N-a fost vina ei. A avut o copilărie grea. Tatăl ei a murit în închisoare, iar mama a fost bolnavă mai toată viața. Emma a trebuit să-i crească pe frații ei. A avut prea multă responsabilitate pe când era ea însăși tot un copil. Nici nu-i de mirare că a hotărât să aibă grijă numai de ea însăși odată ce a plecat de acasă.

— Vrei să spui că era egoistă? Întrebă Perez.

Margaret Riddell nu răspunse imediat.

— Aș zice mai degrabă egocentrică.

— Nu sunt sigur care-i diferența.

— Mi-a lăsat impresia că viața ei era un soi de rol. Simțea nevoia ca oamenii s-o privească și s-o admire. Parcă era o vedetă. Totul era o dramă. Magnie nu putea să se descurce cu așa ceva. Lui îi place să știe clar cum stau lucrurile. N-are chef de jocuri.

Margaret mai turnă niște ceai și mai luă un biscuit.

— Așadar el a fost cel care a pus capăt relației?

— Dacă s-a pus măcar problema unei relații. I-a căzut cu tronc lui Magnie și îi plăcea să fie admirată, să fie centrul atenției. El câștigă bine la stația de reciclare și mereu își risipea banii cumpărându-i cadouri prostești. Nu sunt convinsă că ea simțea ceva pentru el.

Femeia făcu o pauză, apoi adăugă:

— Nu sunt convinsă că ea putea să simtă ceva pentru cineva.

— Cum se înțelegea cu familia pentru care lucra?

— Cred că destul de bine, pufni Margaret. Sunt sălbatici copiii ăia. Li se permite orice. Ai zice că un doctor ar trebui să aibă mai multă minte. Măcar Emma putea să-i controleze cât de cât.

— Sigur l-ai cunoscut pe Robert Moncrieff pe când era copil, dacă ai crescut în Deltaness.

— Sunt puțin mai mare decât el, iar tatălui său nu-i plăcea ca odrasla lui să se amestece printre ceilalți copii. Nu erau de nasul lor.

Niciunul dintre răspunsurile femeii nu era direct. Parcă vorbea într-un fel de cod pe care Perez trebuia să-l descifreze.

— Am fost coleg cu Robert la școală, zise polițistul încercând să stabilească o conexiune.

— A mers în sud la facultate și s-a întors abia după ce a murit tatăl lui.

Încă un răspuns plin de subînțelesuri.

— Și când s-a întors era deja cu Belle. Era foarte elegantă. Nu e deloc cum suntem noi obișnuiți. Asta a stârnit o oarecare senzație. Nu eram convinsă că o să se acomodeze.

— Dar s-a acomodat?

— Da.

Margaret părea aproape surprinsă, dar măcar era un răspuns direct.

— S-ar putea să trec mai târziu ca să stau de vorbă cu Magnie când se întoarce de la serviciu.

Perez se întreba dacă nu exista vreo modalitate să se vadă cu Magnie altundeva decât acasă, în preajma mamei lui dominatoare.

— Sau poate că o să dau de el prin Lerwick înainte să se întoarcă.

— O să-ți spună aceleași lucruri pe care ți le-am zis și eu!

— Chiar și așa, dacă a ieșit cu Emma, s-ar putea s-o fi cunoscut ceva mai bine. Ne ajută orice informații. N-am reușit să dăm de niciun apropiat de-al ei.

— Nu prea era prietenă cu femeile, spuse Margaret, scorie până la capăt. Poate că își dădeau seama cine e cu adevărat. Poate că își dădeau seama că dincolo de stil și de machiaj nu era nimic.

Perez se ridică și tocmai era în pragul ușii din hol când își aduse aminte de conversația pe care o avusese Margaret cu sora ei la ceaiurile de duminică și se întoarse.

— Ce părere ai de familia care s-a mutat pe fosta proprietate a lui Dennis Gear?

Întrebarea păru s-o ia prin surprindere. Preț de o clipă zări pe chipul ei o expresie care-l miră chiar și pe el. Să fi fost duioșie? Dor? Dispăru mai înainte să-și dea seama despre ce era vorba, dar reușise să i-o facă mai umană, mai simpatcă.

— Par niște oameni în regulă. Au construit o locuință cam ciudată acolo, iar băiatul ăla nu-i cu toate țiglele pe casă. Nu-i vina lui, dar nu-s convinsă că ar trebui să meargă la școală alături de copiii normali.

Perez se gândi la Helena Fleming, care fusese nevoită să înghită asemenea mizerii de când venise în Shetland. Orice urmă de simpatie pe care o avusese pentru Margaret îi dispăru pe dată. Localnicii pe care-i cunoștea el erau

prietenosi cu strainii.

Apoi isi aduse aminte ca sotul lui Margaret o parasise pentru o straina, iar fiul ei o luase razna o vreme. Nici ei nu-i fusese tocmai usor. Isi dadu seama ca parerea despre ea i se tot schimba cu fiecare cuvânt pe care-l rostea, dar asta n-avea nimic de-a face cu Margaret. Nu-si putea controla emotiile. Trebuia sa se concentreze din nou.

— Lucrezi la banca din Lerwick?

— Am lucrat înainte. E prea departe sa fac naveta de aici. Pentru Magnie e în regulă, pe el nu pare sa-l deranjeze drumul, lucreaza ture lungi si castiga bine. Acum lucrez la magazinul din Brae.

Femeia se încruntă. Perez isi dadese seama ca Brae era mai puțin interesant si ca slujba era mai puțin importantă. Se gândi ca probabil femeii îi lipseau agitația din Lerwick si ocaziile de a sporovăi cu prietenele ei.

— Sperasem ca la vârsta asta sa mă pensionez. Fostul meu sot e managerul băncii unde lucram. Alt motiv ca să-mi dau demisia. Pe când eram împreună, munceam numai ca să ies din casă. Acum am nevoie de bani.

Femeia roși, brusc rușinată că-i dezvăluise prea multe despre ea.

— Mai e ceva?

Perez dadu din cap si iese. Din stradă zări cum perdelele de la casa de alături sunt trase din nou. Un chip se holbă la el, iar detectivul o recunoscuse pe Lottie, sora lui Margaret. Femeia isi dadu seama ca el o văzuse si dispăru repede. Perez rămase stăpânit de un sentiment de tristețe si izolare.

Capitolul 16

Helena spera ca Jimmy Perez să mai fie încă acolo când se întorcea după ce-i dusese pe copii la școală. Situația cu care se confrunta o înfiora. Crezuse că putea gestiona stresul. Doar o făcuse dintotdeauna. Acum avea impresia că ea însăși o ia razna și că pierduse orice control asupra lumii ei. Posibilitatea ca Daniel să fi avut o aventură cu o femeie de aproape jumătate din vârsta lui o tulbura mult mai tare decât faptul că ținta dorințelor lui era moartă. Helena era convinsă că Daniel o dorise cu toată ființa, că Emma Shearer fusese obiectul pasiunii și înflăcăării lui, chiar dacă nu avuseseră o relație fizică. Acum se întreba dacă nu cumva și ei i se aprinseseră călcâiele după polițistul brunet și cu aspect neglijent care locuia cu o fetiță în Ravenswick. În timp ce mergea pe potecă spre casă, se gândi că dacă Perez cel calm și înțeleghător era acolo, atunci totul avea să fie bine.

Însă când se apropie de casă văzu că mașina polițistului nu se întorsese. Amână întâlnirea cu Daniel, traversează curtea și coborî pe poteca ce ducea spre staul. Calea îi era blocată de banda poliției și tocmai voia să intre în atelier, să se piardă în munca ei, când o strigă o femeie:

— Bună! Tu ești Helena?

Într-adevăr, glasul era al unei femei, dar altminteri Helena n-avea de unde să știe cu cine stă de vorbă. Era îmbrăcată într-un combinezon alb, iar pe cap își pusese gluga și masca. Arăta ca un extraterestru, sau de parcă staulul și lucrurile dimprejur erau toxice, radioactive.

— Stai puțin.

Își scoase masca și gluga, iar Helena văzu o claie lungă de păr galben-pai, niște pistrui și o gură mare.

— Mă numesc Willow Reeves. Sunt inspectorul care conduce ancheta.

Helena crezuse că ancheta era condusă de Jimmy Perez, dar ajunsese la concluzia că ar fi fost nepoliticos să spună așa ceva.

— Ce zici de o cafea?

Helena auzea glasul bărbaților din staul și își dădu seama că mai erau cel puțin doi.

— Eu nu beau cafea deocamdată, dar un ceai ar fi nemaipomenit. Iar cei doi dinăuntru sunt dependenți de cafea.

Willow zâmbi, dar Helenei i se păru că polițista era epuizată. Oare cum o fi fost să-ți petreci viața ocupându-te de tragediile altora?

— Aproape am terminat. În curând vin și cei de la pompe funebre ca să ia trupul domnișoarei Shearer, dar mă tem că tot o să vă mai deranjăm. Ne-ați putea lăsa să facem o percheziție prin casă? E mai simplu dacă ne dați voie, nu mai trebuie să obținem un mandat.

Detectiva vorbise degajat, aproape de parcă-și cerea scuze. Parcă s-ar fi invitat singură la cină.

— S-ar putea să preferați să nu fiți înăuntru când facem asta.

— Ați putea să rezolvați asta azi, cât copiii sunt încă la școală? Toată agitația asta i-a afectat și așa destul.

Helena își imaginează cât de oripilat ar fi fost Christopher dacă ar fi văzut prin casă niște străini care-i umblă prin lucruri.

— Nu văd de ce nu. Vicki Hewitt, criminalista noastră, tocmai a aterizat în Sumburgh și e pe drum înapoi. Pot măcar să începă azi.

— Credeți să scena crimei e în casa noastră?

— O tânără a fost ucisă, iar cadavrul ei a fost găsit pe proprietatea voastră. Ar fi trebuit să începem de aseară, dar inspectorul Perez n-a vrut să vă deranjăm fiul.

Willow zâmbi din nou, ca să atenueze efectul cuvintelor ei.

— Pe lângă asta, e un coșmar să ne aducem oamenii în Shetland. Oricum, nu puteam face mare lucru până când s-a dat drumul azi-dimineață la zboruri.

Helena îl găsi pe Daniel în bucătărie. Se culcaseră în același pat, dar nu păreau să mai aibă o legătură adevărată. Nu vorbiseră. El adormise imediat după aceea,

dar ea bănuia că doar se prefăcuse, ca să evite să stea de vorbă. Helena nu reuşise să se liniştească, adormise vreo două ore, după care se trezise brusc la răsărit. Avusese un coşmar, dar nu mai ţinea minte nimic din vis.

— Tocmai am vorbit cu persoana care conduce ancheta. E o femeie. A venit azi-dimineaţă din Inverness cu avionul. Pare destul de drăguţă, dar probabil că n-ar fi bine să ai probleme cu ea.

Helena puse apa la fiert şi se întrebă dacă nu cumva să le facă doar nişte cafea solubilă bărbaţilor din staul, dar apoi hotărî să le facă una adevărată. În mod iraţional, voia să se facă plăcută.

— Ce s-a întâmplat cu tipul care a fost aici aseară? Antipatia lui Daniel era evidentă.

— Jimmy Perez? Nu ştiu. Presupun că au şi alte piste.

Helena scoase un ceainic din dulap.

— Vor să percheziţioneze casa. Le-am spus s-o facă acum, cât copiii sunt încă la şcoală. Cred că nu vor să le stăm în cale.

— Ce se aşteaptă să găsească aici?

Acum Daniel era furios. Helena îi simţea din nou încordarea, la fel ca atunci când le pusese întrebări Perez. Era distant şi rece. Avusese mereu impresia că oamenii deprimaţi sunt slabi, lipsiţi de tărie, că stau într-un colţ şi plâng toată ziua - nu se aşteptase deloc la astfel de izbucniri de furie. Acum îşi dădea seama că Daniel căzuse în depresie. Era atât de diferit de bărbatul cu care se căsătorise...

— Nu ştii! Dovada că Emma a fost prin casă. Amprente. Probabil că o să se uite şi prin telefoanele şi calculatoarele noastre ca să vadă cât de mult contact am avut cu ea.

Bărbatul rămăsese absolut nemişcat.

— Ce-o să găsească, Daniel? Aş prefera să-mi spui tu, nu să aflu de la ei.

— Ştii că a fost pe aici. Ți-am spus că mai venea uneori după şcoală cu copiii Moncrieff. Ce-i ciudat în asta?

— Unde anume în casă, Daniel? O să descopere că a fost prin dormitor? Prin dormitorul nostru?

Helenei îi venea să-i urle reproșuri: *După tot ce-am făcut pentru tine! Eu țin familia asta laolaltă, în timp ce tu umbli să faci poze drăguțe! Nu ești în stare nici măcar să pornești mașina de spălat vase! Și-ți mai și cade cu tronc o tipă needucată, care abia a terminat școala, doar fiindcă-ți spune o poveste lacrimogenă. Și pentru că are un fund bombat.*

Auzindu-și gândurile își dădu seama cât de ridicolă și de meschină era. Știa că transformă micile iritări ale vieții casnice în ceva mai mult decât erau în realitate, însă totodată nu putea să nu se mai gândească la ele.

— Nu înțelegi, zise Daniel. N-a fost deloc așa.

— Atunci spune-mi cum a fost de fapt! Hai să ieșim. Să facem o plimbare. Să mergem până la cafeneaua din Henwick, iar până ne întoarcem ca să-i luăm pe copii vreau să știu tot. Știi, chiar vreau să înțeleg.

Daniel dădu din cap și se îndepărtă. Helena făcu ceaiul și cafeaua și ieși cu ele. Le lăsă chiar în fața benzii care marca scena crimei și le strigă celor din staul că le adusese băuturile. Willow Reeves își făcu apariția din spatele casei. Acum își scosese și combinezonul alb. Ținea în mână un mobil și părea că tocmai dăduse niște telefoane. Făcu semn cu aparatul către Helena.

— Aveți semnal bun aici. Nu mă așteptam.

— Ba avem, ba nu avem, zise Helena. Daniel și cu mine o să ieșim. Mergem spre nord, spre Henwick, și ne întoarcem cât să-i luăm pe copii de la școală. Casa e descuiată. Mai luați-vă cafea și ceai dacă vreți.

— Cât de mari sunt copiii?

— Christopher are unsprezece ani, iar Ellie șapte.

Helena se întrebă de ce era detectiva interesată de copii. De ce avea nevoie de asemenea detalii? Parcă le invadau viața.

— Plimbare plăcută, zise Willow Reeves și se întoarse.

Porniră pe dealul din spatele casei. Era greu să-și croiască drum prin buruieni și terenul mlăștinos, iar panta era abruptă, așa că nu aveau cum să vorbească. Helena se

bucura că făcea mișcare, că-și lucra mușchii și o bătea soarele. Simți o clipă de fericire, aproape de bucurie pe seama altora: *Măcar sunt în viață!* Imediat după aceea o tulbură sentimentul de vinovăție al supraviețuitorului: *Ce drept am să mă simt așa de bine, când o tânără a murit?*

Daniel urca mai des pe deal și era mai în formă decât ea, așa că în curând abia dacă mai reușea să se țină după el. Se întrebă dacă și el se simțea acum la fel față de ea: puțin nelalocul lui, trăind în umbra ei. Fusesse mereu cel plin de succes, cel care câștiga premii. De când terminaseră casa, el căzuse pe planul doi. În Shetland erau puține proiecte de o asemenea anvergură, iar bărbatul hotărâse să încerce ceva nou: fotografie, sau poate să scrie o carte despre Insulele Shetland, despre arta inspirată de ele. Helena fusese în lumina reflectoarelor și se bucurase din plin de ea, nu? Noile direcții de colaborare, pozele cu vedetele... Nici nu era de mirare că el era invidios și plin de ranchiună. Probabil că și ea s-ar fi simțit la fel în locul lui. În timp ce făcea eforturi să-l urmeze și se chinuia să respire, se gândi că invidia era cel mai distrugător sentiment. Te devora pe dinăuntru, îți devora mintea și te făcea să nu mai gândești clar. Invidia și gelozia.

Se opriă când ajunseră sus. Pe culmea înaltă și golașă a dealului, aproape de margine, se aflau paleți, cutii goale pentru pești și o grămadă imensă de lemne aduse de ape. Săptămânile trecute priviseră cum grămada crește cu ajutorul tractorului și ATV-ului care urcau pe cealaltă parte, unde panta nu era așa abruptă. În noaptea de solstițiu, grămada urma să fie arsă în același timp cu altele amplasate de-a lungul coastei, un lanț luminos care să marcheze evenimentul. Urma să aibă loc o petrecere. Copiii erau deja entuziasmați.

Daniel își scoase jacheta și o întinse pe buruieni astfel încât să se poată așeza confortabil. Erau nevoiți să stea foarte aproape unul de celălalt. Casa era jos, sub ei. De la distanță părea o jucărie cu mașinuțe și omuleți de plastic. Acum parcă erau mai mulți oameni și mai multă forfotă. Helenei îi venea greu să creadă că ea avea vreo legătură

cu ce se întâmpla jos. Nu mai arăta deloc de parcă ar fi fost casa lor. Nu-și aducea amintea ultima oară când ea și Daniel ieșiseră singuri.

— A fost o greșeală? A fost o greșeală să venim în Shetland?

— Nu! răspunse bărbatul pe loc. Privește toate astea. N-aș putea să mă întorc la oraș.

Daniel făcu o pauză, apoi zise:

— Dar am mai făcut greșeli. Și am avut ghinion. Bătrânul ăla care s-a spânzurat la noi... nu puteam preveni asta.

Helena se întrebă dacă într-adevăr așa stăteau lucrurile. Poate că dacă s-ar fi purtat mai frumos, dacă l-ar fi invitat pe Dennis Gear să vadă și el casa odată ce o terminaseră, dacă i-ar fi dat impresia că încă mai exista un loc pentru el în ea... Știuseră de atunci că familia lui deținuse casa de generații întregi. Bărbatul își făcuse apariția la un moment dat sub pretextul că trebuia să ia niște unelte din staul. Ea tocmai le făcea copiilor ceai și aștepta un apel important din State. Nu se purtase chiar urât cu bătrânul, dar încercase să scape cât mai repede de el. Îl ținuse în prag cât vorbiseră și nu-l poftise înăuntru.

— Poate ar trebui să angajăm o dădacă pentru copii, sugeră Daniel. Nu pentru fiecare seară, dar vreo două zile pe săptămână și uneori și în weekend. Așa am avea mai mult timp împreună.

— O dădacă așa ca Emma? O persoană tânără și frumoasă?

Rosti cuvintele acide, pline de venin, înainte să aibă timp să se gândească la ce spune.

Daniel o privi de parcă l-ar fi lovit.

— Îmi pare rău. Era doar o idee. Mă gândeam să mai avem timp să respirăm, să ne putem bucura de toate astea.

— Nu, mie îmi pare rău.

Helena îl luă de mână și îl strânse.

— Spune-mi despre ea.

Ținând-o în continuare de mână, Daniel se ridică și o trase și pe ea.

— Nu aici. Nu când avem o asemenea privilegiu, spuse dând din cap spre casă. Hai să mai mergem puțin.

Trecură pe cealaltă parte a dealului și coborâră pe panta lungă care ducea spre Suksetter, plaja pietroasă unde Daniel petrecea ore întregi urmărind vidrele. Animalele îl hipnotizaseră. Helena crezu că voia să i le arate și ei, dar în loc să meargă spre mal o duse puțin mai în interior. Terenul era foarte jos aici și era separat de mal de niște dune și câmpuri unde pășteau oile. Existau și niște ochiuri de apă dulce, cu iriși și gălbenele de baltă pe margine, iar de peste tot se auzeau țipetele nagâților și scoicarilor. Florile adiau în briză și nimic nu părea ținut, totul se mișca: penele, stufărișul, apa. Helena se simțea de parcă ar fi pătruns într-un tablou impresionist, cu linii difuze și pete de culoare. Hesti, cu toți polițiștii și criminaliștii de-acolo, parcă ar fi fost pe altă planetă.

În apropierea bălții mai mari, cineva construisese o bancă simplă formată doar dintr-o scândură așezată pe două pietroaie late. În lemn era o inscripție cu numele lui Dennis Gear, apoi „Odihnească-se în pace” și anii între care trăise. Așadar, se gândi Helena, nu exista scăpare.

— Am văzut-o abia acum două săptămâni, zise Daniel. E făcută în memoria lui. Uneori găsesc și flori. Sunt mereu proaspete.

Priviră în pământ. Se părea că niciunul dintre ei nu era dispus să se așeze pe inscripția de pe lemn. Daniel își scoase din nou jacheta, se așezară pe ea și își îndreptară privirile spre iaz. Daniel scoase niște batoane de ciocolată din haină și îi oferă unul.

— Ar trebui să le spunem polițiștilor despre asta, zise Helena. Probabil că nu-i important, dar ar trebui să știe că cineva încearcă să-i țină memoria vie.

— Nu știu ce să zic. Vreau să am cât mai puțin de-a face cu ei.

Pe chipul încruntat al bărbatului se citea încăpățănarea.

— Anchetează o crimă, Daniel. Măcar asta le-ar mai distrage atenția de la noi.

Atunci se gândi că poate tocmai *asta* încerca el să facă.

De asta o adusesese aici, lângă iaz, și îi arătase banca în memoria lui Dennis Gear. Încerca să-i distragă atenția, să scape de întrebările incomode despre Emma Shearer.

— Oricine a făcut-o trebuie să fie în formă fizică bună! Ai ceva de mers de la noi.

Daniel clătină din cap.

— Poți să vii cu mașina dinspre Henwick și să parchezi chiar în spatele dunelor. Cei mai mulți care vin să vadă vidrele așa fac.

— Pe Emma ai adus-o vreodată aici?

Își dădu seama că strigase la el, dar îi era teamă ca vorbele să nu-i fie luate de vânt.

Bărbatul încă avea privirea ațintită deasupra iazului. Urmărea traiectoria unui grup de păsări acvatică care zburau jos deasupra apei.

— Uită-te la mine, Daniel. Vreau să înțeleg.

Soțul Helenei se întoarse încet spre ea.

— Vreau să spun că nu-mi pot imagina asta. Nu e tocmai locul în care să porți pantofiori cu toc și fustă *dirndl*⁴.

Umorul îi ținuse mereu laolaltă și deși era o încercare destul de jalnică, nu era în stare de mai mult acum.

— Sau te pomenești că Emma purta și cizmulițe de firmă?

Bărbatul zâmbi scurt și Helena văzu că măcar comunicau.

— Am adus-o cu mașina aici. Se descurca să vină pe jos de la dune până aici.

— De ce aici?

— Pentru că e intim. Lumea nu prea vine aici în mijlocul săptămânii.

— Aveai o aventură cu ea? Asta încerci să-mi spui?

Helena se simțea destul de calmă acum că măcar vorbeau. Daniel se uita la ea și de data asta renunțase la privirea rece, înghețată, care bloca orice tentativă de comunicare.

— Nu! strigă la rândul lui. Nu.

Rămase tăcut câteva clipă, după care continuă:

⁴ Costum popular german, în stil alpin, purtat de femei (*n. trad.*).

— Eu mi-am dorit, dar nu și ea. Ne-am sărutat de vreo două ori. Nimic mai mult.

— Așadar, îi plăcea doar să cocheteze?

Helena voia să-l rănească.

— Îi plăcea să fie în centrul atenției și să fie plimbată cu mașina prin natură, dar nu dădea nimic înapoi.

— Nu prea cred că putea, zise Daniel ridicându-se brusc.

Ea îl urmă și începură să meargă înapoi spre mal. Brusc, Helena realizează că nu mai putea de foame. Nu-și aducea aminte când mâncase ultima oară ca lumea, iar dacă nu ajungeau în curând la cafeneaua din Henwick să ia prânzul, n-aveau cum să se întoarcă la timp ca să-i ia pe copii.

— Ce vrei să spui?

— Emma avea traume. Nu prea voia să vorbească despre asta. Spunea că nu merită afecțiune.

Helenei îi venea să-i dea o replică usturătoare.

Iar tu ai crezut-o? Așa că Daniel Fleming cel galant a venit călare pe armăsar ca să schimbe totul în bine. Dar nu-și bătu joc de el, fiindcă tocmai asta o atrăsese la Daniel. Faptul că era curtenitor și cinstit într-un fel demodat, pe lângă că era foarte, foarte sexy.

— Nu mi-a cerut nimic, zise el brusc. Nu voia nimic de la mine. Doar compania mea.

Ajunseră la drumul care mergea de-a lungul malului. Helena vedea cafeneaua, o clădire modulară dărăpănată, din capătul golfului, iar pentru o clipă atenția îi fu distrasă gândindu-se la cârnați, ouă și cartofi prăjiți cu o grămadă de ketchup pe deasupra și o bucată de pâine făcută în casă.

— Parcă era un copil cu probleme la mansardă.

Helena se bucura că putea să vorbească de sus despre Emma. Se gândi că aproape nici n-o mai ura. Și doar nu mai trăia, nu? N-avea cum să le strice lor viața, acum că era moartă. Pietrele scârțâiau sub încălțările lor. Daniel nu spusese nimic, dar nici nu se îndepărtă de ea. Helena îl luă de mână.

— Ce-o să găsească poliția pe telefonul și pe calculatorul

tău?

— E-mailuri și SMS-uri.

Mai păstră tăcerea câteva clipe, apoi zise:

— Multe e-mailuri și SMS-uri. O perioadă am fost obsedat de ea.

— Și ce scrie în aceste e-mailuri și SMS-uri?

Daniel se gândi înainte să răspundă. Helena auzea toate sunetele de fundal: valurile care se spărgeau încet, țipetele păsărilor care intrau în apă, behăitul oilor.

— Că o iubeam. Că avea să-mi fie greu să trăiesc fără ea.

Helena se opri. Simțea că n-o să se mai poată mișca niciodată. Oare Daniel îi spusese ei vreodată așa ceva? Trecuseră mulți ani de atunci. Nu mai auzise așa ceva de când se născuseră copiii, iar ei începuseră să aibă alte probleme pe cap, nu plăcerile și sentimentele lor. Bărbatul îi simți furia.

— A fost un soi de boală, Helly.

Așa o alinta el. Nici asta nu mai făcuse de ani buni.

— Acum îmi dau seama. Aveam impresia că ea mă poate salva.

Dar eu am fost cea care te-a salvat! Mereu! De când eram amândoi studenți, eu am fost cea care te-a ținut întreg la cap! Te-am protejat de stres și de griji, de toate prostiile casnice. Asta până ne-am mutat aici și am început și eu să am o viață a mea.

— Cum s-a terminat?

Se opri din mers și se întoarse spre el.

— Se terminase, nu-i așa?

— Da, răspunse Daniel cu tristețe. Se terminase.

— Când?

— Acum vreo trei săptămâni.

Helena se gândi că probabil îi putea spune și data exactă dacă ar fi insistat. Chiar și ora exactă.

— M-am văzut cu Emma la școală și am întrebat-o dacă nu vrea să-i aducă pe copii să se joace. A spus că nu era o idee bună. Lumea începuse deja să vorbească. „Nu mă mai căuta, Danny”. Așa îmi spunea. „Ai fost tare drăguț, dar ar fi cam ciudat dacă ne-am vedea în continuare. Ar cam fi

cazul să petrec timp cu băieți de vârsta mea.” A fost ultima oară când am vorbit.

După aceea adăugă:

— Parcă îşi dorea cu tot dinadinsul să mă rănească.

— Tot în seara aia te-au găsit copiii plângând în dormitor.

— Da. Aveam impresia că mi s-a prăbuşit lumea în cap.

— Dar nu s-a întâmplat asta. Ai trecut peste. Şi o să trecem şi peste asta.

Helena se gândi că făcea acum ce făcea mereu în vremuri de criză: lua iniţiativa. Îl liniştea. Dar de data asta nu mai era sigură că vorbeşte serios. Lumea lui Daniel nu se prăbuşise, dar poate că a ei da.

El continua să meargă spre cafenea. Probabil îşi dădu seama că ea se oprise, pentru că se întoarse şi o privi. Îi zâmbi.

— Eşti o femeie extraordinară.

Apoi o întrebă:

— Ce crezi că ar trebui să fac acum?

Gândind la rece, detaşat, Helena se întrebă dacă nu cumva o linguşea, dacă nu cumva era doar o încercare s-o aducă înapoi de partea lui, dar se obişnuise atât de mult să deţină controlul încât nu avea încotro.

— O să luăm prânzul. Un prânz cum se cuvine. Apoi ne întoarcem. Eu o să merg la şcoală ca să-i iau pe copii, iar tu o să-i ceri poliţistei care conduce ancheta să stai de vorbă cu ea şi o să-i spui tot.

Daniel dădu supus din cap, aşteptă până când ea îl ajunsese din urmă, după care o cuprinse pe după umeri. Helena se abţinu să-i dea mâna la o parte.

În timp ce stătea pe terenul de joacă şi mijeau ochii din cauza soarelui puternic, Helena era conştientă că părinţii ceilalţi o urmăreau, însă nu-i era teamă. Nu simţea nici cea mai vagă urmă de panică. Daniel se întorsese ca să stea de vorbă cu Willow Reeves. Cadavrul femeii fusese luat de pe proprietatea lor. Viaţa i se transformase într-un calvar, dar avea să treacă peste orice s-ar fi întâmplat de atunci

încolo. Avea din nou lucrurile sub control.

Capitolul 17

Jimmy Perez se îndepărtă de rândul de case de beton unde locuiau Margaret Riddell și sora ei și rămase pe loc preț de o clipă, privind în zare, către mare. Încercă să se concentreze asupra anchetei și să-și plănuiască următoarea mișcare, dar gândul îi fugea tot la Willow. Willow, palidă și rănită. Willow, a cărei hotărâre să aibă un copil avea să-l forțeze să facă niște alegeri grele, care avea să-l pună într-o situație în care nu era pregătit să ajungă. Însă își spuse că încă nu trebuia să facă aceste alegeri. Acum trebuia să lucreze la anchetă, trebuia să elucideze o crimă. Era tentat să plece cu totul din Deltaness și să ia o oarecare distanță fizică de Willow. Avea un pretext. Putea să meargă până în Lerwick și să-l scoată pe Magnie Riddell de la serviciu. Putea să stea de vorbă cu el acolo despre Emma Shearer.

Apoi se gândi că asta nu ar fi fost corect. Dacă voia să-l vadă la stația de reciclare unde lucra, aveau să apară zvonuri. Lumea urma să-l considere suspect, iar nu după multă vreme criminal. Chiar dacă găseau adevăratul vinovat, bărbatul tot avea să rămână un paria. Perez se gândi că putea la fel de bine să aștepte și să stea de vorbă cu el acasă. Își luă mașina de la magazin și merse puțin spre sud, până la Ness House. Cândva mai fusese acolo, la o zi de naștere. Robert Moncrieff probabil împlinea doisprezece sau treisprezece ani și toți băieții din clasa lui fuseseră invitați. Perez nu era sigur de ce se afla și el acolo din moment ce era cu un an sau doi mai mic decât ceilalți. Poate că femeia care conducea internatul se simțise prost pentru el și făcuse niște aranjamente.

Era vară și tatăl lui Robert organizase un meci de cricket pe peluza din spatele casei. Perez nu mai jucase niciodată, așa că nu prinsese mingea și fusese eliminat încă de la început. Toată după-amiaza i se păruse extrem de străină, de parcă ar fi fost dus în altă țară. O vreme stătuse așezat pe iarbă, vorbind cu mama lui Robert, care

părea fragilă și delicată, cu un aer foarte englezesc datorită rochiei și pălăriei de pai. La ora ceaiului avuseseră parte de niște prăjituri de la magazin și sandviciuri mici pe care le mâncai dintr-o înghițitură.

Acum Perez depăși copacii și opri în fața casei. Văzu că mașina Emmei nu mai era acolo. Probabil că Sandy se ocupase de asta. Sună la sonerie fără să se aștepte să-i răspundă cineva, însă Belle îi deschise ușa. Era îmbrăcată în colanți și o bluză lungă și neagră. Părul îi era prins în coadă cu o eșarfă de mătase de un roșu-portocaliu.

— Jimmy, hai înăuntru. E în regulă dacă stăm în bucătărie? Îmi pare rău pentru dezordine. Am fost așa de șocați aseară încât mă tem că eu și Robert am dat gata vreo două sticle de vin după ce s-au culcat copiii, spuse femeia aproape dintr-o suflare.

O urmă în bucătăria mare și destul de întunecoasă. Ea puse apa la fiert mașinal, după care începu să curețe farfuria și să le stivuiască în chiuvetă.

— Le pun mai târziu în mașina de spălat vase.

După aceea zise:

— De când au început copiii școala și Emma era mai liberă în timpul zilei, ea se ocupa de mare parte din treburile casnice. Ne-am obișnuit să fim răsfățați.

Se întoarse spre polițist.

— Tocmai voiam să iau prânzul. Vrei să mănânci și tu?

— Dacă nu-i un deranj prea mare.

— Presupun că ai multe întrebări. Nu prea știu cât o să te pot ajuta. Emma era o persoană foarte retrasă. Închisă. Chiar dacă a venit la noi de mică, nu mi-a făcut niciodată confidențe. Nu i-am fost niciodată mamă surrogat.

Părea că nu se poate opri din vorbit. Perez se întrebă dacă era mereu așa, sau dacă o neliniștea prezența lui.

Belle îi făcu cafeaua și i-o turnă într-o cană pe care tocmai o spălase cu apă fierbinte, după care așeză pe masă două farfurii, o pâine, niște turte de ovăz și un platou cu brânză.

— Servește-te. Bănuiesc că ai început serviciul de dimineață devreme. Probabil ești lihnit.

Femeia tăie câteva felii de pâine și împinse tocătorul spre el. Părea să nu aibă stare, pentru că imediat după aceea se ridică și luă din frigider untul și un bol cu roșii.

— Spune-mi despre Emma, zise Perez când ea se așeză din nou. A locuit șapte ani în casa voastră. Chiar dacă era o persoană foarte închisă, probabil ați ajuns s-o cunoașteți foarte bine.

— S-a acomodat extrem de bine încă de la început. Nu știu exact ce așteptări aveam de la o fată de șaptesprezece ani. Probabil mă gândeam că o să fie la petreceri prin Lerwick în fiecare weekend sau că o să aducă băieți nepotriviti aici. Dar părea foarte liniștită, foarte matură. În multe feluri era mai matură decât noi. Noi eram cei mahmuri sâmbăta dimineață, în timp ce ea se ocupa de copii.

— Se pricepea la copii?

Perez fu distras pentru o clipă după ce puse întrebarea. Bănuia că Willow avea nevoie de o persoană care să aibă grijă de copil sub o formă sau alta din moment ce cu siguranță urma să se întoarcă la serviciu. Dar cum, mai exact? Cum știai că ai găsit persoana potrivită? Spera ca Willow să meargă pe recomandări. Avea tendința să fie impulsivă.

— Da, se pricepea. Ea avea consecvența pe care părinților le e greu s-o aibă, din moment ce suntem implicați emoțional. Când spunea nu, rămânea nu, lucru pe care l-au învățat repede, așa că nu-și permiteau prea multe cu ea. În schimb, pe mine aproape că nici nu mă băgau în seamă, zise Belle râzând scurt. Monstruleții!

— Nu ți-a fost greu?

— Deloc. Vezi tu, pe ea n-o *iubeau*. Atunci ar fi fost greu, dar așa nici nu se punea problema de competiție. Nici nu sunt sigură dacă o plăceau prea tare. Uneori mai veneau să ni se plângă de ea. Ziceau că e prea strictă, că sunt prea mari ca să mai aibă nevoie de ea, dar, după cum ți-am zis, devenise aproape indispensabilă și nici prin gând nu ne trecea să renunțăm la ea, cel puțin nu până intra Kate la liceu.

— Cum se înțelegea cu...

Perez încercă să-și aducă aminte de conversația pe care o purtase cu Robert la ceaiurile de duminică despre examenele fiicei lui mai mari.

— ...Martha? Probabil că ea se consideră deja adult. Trebuie să fi existat frecuşuri între ele două.

Belle tocmai încerca să ungă o felie de pâine cu unt și se opri cu cuțitul în aer.

— Uneori mai apăreau probleme, dar în ultima vreme lucrurile se mai liniștiseră. Chiar ieșiseră de vreo două ori la cinematograful din Mareel, ca fetele.

Femeia renunță la unt și își tăie o bucată de brânză.

— Ca să fiu sinceră, Jimmy, în ultima vreme am fost atât de ocupată să lucrez cu Helena Fleming încât nici n-am prea fost pe aici ca să observ ce se întâmplă.

— În ultima vreme ai observat vreo schimbare la Emma?

— Nu. Dar, sincer, Jimmy, nu prea cred că am fi putut să vedem. Mă tem că aveam impresia că ni se cuvine tot ce făcea. Te puteai baza pe ea, era tăcută și mereu la datorie. Știi genul.

Perez se gândi că era cam la fel și pe vremea când aici locuia *laird-ul*, iar servitorii care se îngrijeau de viața stăpânului și soției sale nu erau apreciați sau băgați în seamă.

— Înțeleg că ieșea cu Magnie Riddell.

— Da, cred că au fost împreună o vreme. Prin Deltaness nu sunt așa mulți tineri. A venit de câteva ori pe aici ca s-o ia și să meargă împreună în Lerwick. Era îmbrăcat la patru ace. Mi s-a părut destul de drăguț.

— Dar nu crezi că era ceva serios?

Perez avea impresia că imaginea Emmei îi scapă tot mai mult. Nu și-o putea imagina altfel decât ca pe un cadavru, un trup fără viață și fără personalitate.

— Cred că *Magnie* avea intenții serioase. Era imposibil să-ți dai seama ce părere avea Emma. Niciodată nu știai ce gândește. Nu puteai s-o citești. Noi nu vedeam decât stilul retro, rochiile din anii '50 și machiajul. Asta o definea pentru toată lumea.

— Dar prietene? Nu era mai apropiată de vreo fată?

Perez spera să afle numele cuiva. I se părea insuportabil să și-o imagineze pe Emma stând de una singură în camera ei de sus. Voia să și-o imagineze râzând alături de prietenele ei, dând SMS-uri și încărcând poze stupide pe Facebook.

— Nu știu sigur. Probabil că avea prieteni prin Orkney. La un moment dat a venit o fată și a rămas peste noapte. Dar în Shetland n-avea pe nimeni apropiat. Nu cred că a chemat pe nimeni aici.

Belle făcu o pauză, apoi continuă:

— Trebuie să-i fi fost greu să vină într-o comunitate mică la vârsta aia. Copiii ceilalți se știau de mult de la școală și legaseră prietenii. Emma probabil că s-a simțit ca o intrusă. Era din Orkney, tot o insulă, dar asta nu conta. Probabil că tot se simțea de parcă ar fi venit din cealaltă parte a planetei.

Se lăsă din nou tăcerea, apoi femeia reluă:

— Pe lângă asta, Emma nu s-a străduit niciodată să se integreze. Mi-a lăsat impresia că, de fapt, n-avea nevoie de nimeni. Era ca animalul din povestirea lui Kipling: pisica singuratică.

Perez se gândi că Emma făcuse ce era necesar ca să supraviețuiască. Provenea dintr-o familie cu probleme și venise într-un loc în care nu știa pe nimeni. Și-o imagină acum ca pe o pisică suplă și elegantă care trece prin viață în felul ei, așa cum vrea, care-și alege compania cu mare atenție și păstrează distanța față de toată lumea. Dar, până la urmă, faptul că se baza numai pe ea însăși tot n-o salvase. Fusesse pisica singuratică, dar se pare că tot fără prieteni și murise.

— După cum spuneam, odată a venit aici o fată din Orkney și a rămas peste noapte. Emma ne-a întrebat dacă e în regulă. Era o persoană drăguță și păreau foarte apropiate. I-am oferit camera pentru musafiri, dar până la urmă a dormit pe o saltea din camera Emmei.

— Îți aduci aminte cum o chema?

— Claire, răspunse Belle.

Se ridică să ia cafetiera și îi făcu semn lui Perez, care dădu din cap.

— Nu mai știi numele de familie, dar fuseseră colege de școală în Kirkwall, deci sunt sigură că o poți găsi. Era roșcată și avea părul ondulat. Copiii o adoraу și râdea mult. Pe urmă am stat de vorbă cu Robert despre asta. Ni s-a părut că, de fapt, Emma nu fusese niciodată relaxată decât în preajma ei.

— Când ai văzut-o ultima oară pe Emma? întrebă Perez. Știu că sâmbătă seară ai auzit televizorul pornit, dar când ai văzut-o ultima oară?

— Sâmbătă, la cină. A fost cam nebunie. Robert a mers în oraș cu niște colegi de-ai lui, iar eu nu-mi mai vedeam capul de treabă. Am făcut prăjituri toată după-amiaza pentru ceaiurile de duminică și pe urmă am încercat să mai lucrez și câte ceva pentru Helena. Stăteam cu un ochi pe laptop, pentru e-mailuri, și cu celălalt pe cuptor. La cină doar am scos niște burgeri din congelator, iar Emma a făcut o salată. Copiii erau hiperactivi. În perioada asta a anului, când e din ce în ce mai multă lumină noaptea, par să fie tot timpul băgați în priză. Emma a reușit să-i domolească puțin, dar Sam și Kate tot chicoteau, de parcă ar fi pus la cale cine știe ce prostioară. Martha nu spunea mai nimic, dar așa e ea în ultima vreme. Are toane.

— Și ce s-a întâmplat după ce ați mâncat?

— Emma i-a dus sus pe cei mici ca să le facă baie, iar apoi i-a pregătit pentru culcare. Martha s-a dus și ea în camera ei. Charlie era pe afară cu un prieten și s-a întors abia mai târziu.

— Dar pe Emma n-ai mai văzut-o?

Belle se gândi cu atenție înainte să răspundă. Lui Perez îi lăsă impresia că recapitula evenimentele din seara respectivă.

— Nu, n-am mai văzut-o. A strigat de pe scări ca să-mi spună că Sam și Katie sunt în pat și că mă așteaptă să le citesc înainte să se culce. Apoi mi-a spus că, dacă nu mai aveam nevoie de nimic, voia să se retragă și ea. De obicei așa făceam. După ce se culcau cei mici, avea program de

voie.

— Cam pe la cât se întâmpla asta?

— Pe la opt și jumătate. Poate puțin mai târziu. Robert s-a întors la zece și ne-am băgat în pat până să se facă unsprezece.

Perez și-o imaginează pe Emma retrăgându-se în camera ei, bucuroasă că scapă în sfârșit de dezordinea din casă și de copiii hiperactivi. Probabil că la ea în odaie era liniște și pace. Părea să fi fost o sâmbătă ca oricare alta. Așadar, ce se întâmplase de lucrurile se schimbaseră într-atât? Ce motiv ar fi avut cineva s-o ucidă pe această tânără? Se ridică în picioare.

— Mulțumesc pentru prânz.

— Îmi pare rău. N-am fost de mare ajutor, nu-i așa?

— Mi-ai dat impresia că era o persoană foarte închisă. Poate chiar puțin austeră.

— Serios?

Părea surprinsă.

— Posibil. Cam așa și era. Emma era foarte închisă și puțin austeră.

Perez ieșise din casă când îi sună telefonul. Se uită la ecran, gândindu-se că poate era Willow, pregătită să ofere noi scuze și explicații. Pe de-o parte chiar își dorea să se întâmple asta. Se entuziasma de fiecare dată când primea un telefon de la ea. Pe lângă asta, știa că exagerase. La un moment dat trebuiau să stea de vorbă. Însă cel care-l sunase era Sandy.

— Unde ești?

— Tot în Deltaness, răspunse Perez. Tocmai am vorbit cu Belle Moncrieff la Ness House.

— S-ar putea să vrei să vii iarăși la casa familiei Fleming.

Sandy tăcu, iar detectivul auzi niște glasuri înfundate pe fundal.

— Am găsit geanta Emmei.

Capitolul 18

Willow era în fața casei de la Hesti și privea către soare. Bea ceai și ronțaia biscuiții pe care Sandy îi cumpărase de la magazin. Se bucura de câteva clipe doar pentru ea. Se gândea la Jimmy Perez. Nu era nimic neobișnuit în asta. Deseori se pomenea că se gândește la el. Azi, însă, era puțin altfel. Se gândea cum ar fi fost o viață fără el. Își alimenta doza de sfidare de care urma să fie nevoie ca să ducă la bun sfârșit ancheta avându-l drept coleg. Dacă Perez nu putea să accepte copilul lor, mai bine să rămână în casa din Ravenswick și s-o păstreze ca pe un altar dedicat iubirii lui pierdute. Mai bine să se cufunde în vinovăție și să-și plângă de milă. Willow era o femeie puternică și independentă și avea să se descurce fără el. Dacă el nu era capabil să treacă peste moartea lui Fran, ei avea să-i fie mai bine singură.

Daniel Fleming o găsi tot acolo, încercând să dezlege ițele anchetei – două persoane spânzurate, o sinucidere și o crimă; două familii educate, care nu aveau niciun motiv s-o ucidă pe femeia care interacționa cu copiii lor.

Willow se gândi că semăna foarte tare cu fiul lui. Văzuse poze cu Christopher și Ellie peste tot prin casă, iar Daniel și băiatul era amândoi chipeși, bruneți. Parcă îi priveau de sus pe toți, lucru care le dădea o aură de încredere în sine care se confunda cu aroganța.

— Trebuie să vorbim, începu Fleming.

Nu era o rugămintă. Nu se vedea nici urmă de Helena, care probabil că se dusese după copii. Polițista își zise că bărbatul venise la ea imediat ce se întorsese de la plimbare. Părea încălzit și puțin ciufulit.

— Putem discuta undeva? Colegii mei sunt încă înăuntru și aici s-ar putea să fim deranjați.

Dacă tot făcea pe șefa anchetei, Willow se gândi că acolo, pe iarbă, nu era așa convingătoare.

— Am putea merge în atelierul Helenei.

Detectiva se ridică și se scutură de firmiturile biscuiților.

Până atunci nu-i păsase că pare neîngrijită, dar acum simțea nevoia să-și dovedească meritele. Avea să-i arate lui Perez că putea lucra la fel de bine și însărcinată, chiar și fără sprijinul lui.

Atelierul avea vedere spre curte. Înainte să fie transformat, fusese o clădire anexă. Staulul era către est, mai aproape de mal. Dacă ucigașul târâse cadavrul Emmei acolo în după-amiaza în care fusese găsită, Helenei i-ar fi fost imposibil să nu-l audă, chiar dacă nu l-ar fi văzut. Willow reținu amănuntul acela. Aici nu era vreo privescete nemaipomenită, însă geamurile imense din acoperiș lăsau să intre lumina, iar pe cerul albastru se vedeau norii subțiri ca niște dâre de fum. Înăuntru erau o tablă magnetică pe un șevalet și un birou mare din lemn deschis la culoare pe care trona un calculator sofisticat. Pe pereți erau poze cu persoane vag cunoscute lui Willow care purtau creații de-ale Helenei. Se așeză pe scaunul de lângă biroul Helenei, iar Daniel se așeză alături, de parcă ar fi fost clientul ei.

— Ce vrei să-mi spui?

Bărbatul părea atât de serios și de încordat, încât ea aproape că se aștepta să-l audă că mărturisește crima. Se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să meargă la secție, unde puteau înregistra conversația. Își închipuia că așa putea și ea să scape mai repede. Dacă Daniel Fleming recunoștea că o omorâse pe Emma Shearer, putea să se întoarcă acasă, să-și vadă de viața ei și să-l lase pe Jimmy Perez să facă același lucru.

— Eram obsedat de Emma Shearer. O să vedeți asta din apelurile și e-mailurile mele către ea.

Bărbatul făcu o pauză, apoi zise:

— Am crezut că sunt îndrăgostit de ea.

— Vrei să spui că o hărțuiai? Îi făceai probleme?

— Nu! Nu, n-aș fi făcut una ca asta.

Părea șocat de idee.

— Când m-a rugat să nu ne mai vedem, să n-o mai contactez, asta am făcut.

Daniel spuse apoi:

— Iar la început, și ea părea interesată. Am crezut că relația e reciprocă. N-am pus deloc presiune pe ea.

Da, sigur, deși avea mai puțin de jumătate din vârsta ta, tu ești însurat, ai doi copii, tocmai treci printr-un soi de criză a vârstei de mijloc, iar ea era o tânără cu traume.

— Când a început totul? Întrebă Willow pe un ton blând, aproape empatic.

— La scurt timp după ce ne-am mutat aici. Brusc, Helena a început să aibă mare succes. Pare să aibă legătură cu aerul romantic pe care l-a căpătat imaginea ei odată ce a început să trăiască în insule. Iar eu trebuia să am grijă de copii, să mă ocup de chestiile plictisitoare. Nu eram obișnuit cu asta. După entuziasmul construirii casei și mutării, când abia dacă dormeam, când trăiam și respiram numai pentru proiectul meu, totul mi se părea acum banal, fără sens. Poate că am avut un soi de cădere nervoasă.

Sau poate că doar te-ai prins cât de greu e să te ocupi de treburile casnice, de treburile plictisitoare de adulți care sunt necesare zi de zi.

— Iar asta se întâmpla acum un an?

— Mai puțin de atât. Ne-am mutat la sfârșitul verii trecute.

Willow se gândi că Emma avea douăzeci și trei de ani pe atunci. Era mult mai tânără decât Fleming, dar totuși un adult. O relație cu ea poate că era o prostie, dar nu era nimic ilegal la mijloc.

— Povestește-mi. Povestește-mi despre ea.

El se așeză și își sprijini mâinile pe genunchi.

— Cred că o transformasem în femeia visurilor mele. Tânără, stilată, fără pretenții. Aveam nevoie să mă entuziasmeze cineva.

Își ridică privirea și zâmbi pentru prima oară.

— Jalnic, nu? Criza tipică vârstei de mijloc. Am crezut că Emma o să mă facă să mă simt din nou viu.

Willow își zise că spera să fie consolată, să i se spună că nu e jalnic, însă nu putea să-i cânte în strună.

— Și ea ce părere avea despre tine?

— Venea dintr-o familie cu probleme. A crescut înconjurată de violență domestică. Mai târziu, tatăl ei a ajuns la închisoare, iar mama ei nu era în stare de nimic. Locuia în Orkney și mai venise în Scoția doar de două ori. Nu știu. Poate că și eu i-am părut interesant. O lărgire a orizontului. Îi împrumutam cărți despre artă și arhitectură, uneori ne uitam la un film cât copiii se jucau. Îmi plăcea asta, parcă eram mentorul ei.

— Ca un guru?

Willow crescuse într-o comunitate de hipioți și înțelegea puterea pe care o avea un lider carismatic și cât de ușor era să-ți delegi responsabilitățile cuiva care pretindea că are toate răspunsurile.

Daniel o privi. Willow își dădea seama că se întreba dacă-și bătea joc de el. Până la urmă, hotărî să-i ignore comentariul.

— Chiar era stilată, să știi. Își făcea singură toate hainele. Nu folosea modele cumpărate, ci propriile designuri. Mi se părea că-și pierde timpul lucrând pentru familia Moncrieff, stând după fundul copiilor și strângând după ei. Mi se părea că ar trebui să meargă la Facultatea de Arte.

— Asta își dorea Emma?

— Cred că îi plăcea ideea, dar îi lipsea încrederea în sine.

Willow se gândi la spusele lui Daniel. Sperase ca Fleming să o aducă la viață pe Emma pentru ea, însă acum tânăra părea și mai enigmatică. Avea în continuare impresia că Emma n-avea o personalitate proprie, un caracter al ei. Devenea ceea ce voiau alții să fie. Le reflecta dorințele și visurile. Oare era un semn că-i lipsea încrederea în sine? Posibil. Sau putea fi un semn că era cumplit de manipuloare.

— Ați avut o relație fizică?

— Nu. Nu-și dorea asta.

Rămase câteva clipe tăcut, apoi explică:

— A fost un fel de prietenie foarte intensă. Pătimașă, dar n-am făcut niciodată dragoste.

— Idealizată?

Willow se gândi că Daniel ar fi fost, probabil, dezamăgit. Nimic nu se putea ridica la nivelul așteptărilor lui.

— Bănuiesc că da. Bănuiesc că am idealizat-o. La momentul respectiv nu mi s-a părut așa.

Willow auzi pași pe pietriș. Chemaseră toți agenții disponibili din Shetland ca să ajute la percheziționarea casei și acum părea că polițiștii începuseră să iasă din clădire. Colegii ei trecură pe lângă geam.

Daniel nu păru să-i observe. Continuă:

— Acum pare cam ridicol. Un soi de nebunie. Am tot ce-mi trebuie aici, o soție care mă iubește și mă înțelege, doi copii, o casă frumoasă – de ce să risc toate astea pentru o fantezie? Dar atunci mi se părea că Emma e mai reală, că e cea mai adevărată parte din viața mea. Pentru ea aș fi fost gata să renunț la tot.

— Ai ucis-o? Ai ucis-o fiindcă a refuzat să-și joace rolul în fantezia asta?

— Nu, răspunse bărbatul calm. Am fost nebun o vreme, dar n-am fost niciodată atât de sărit de pe fix. Pasiunea îmi trecuse deja când a murit. Lucrurile începeau să se domolească, să intre din nou pe un făgaș normal. Vedeam din nou un viitor pentru mine. Celor mai mulți locuitori din Deltaness nu le place casa pe care am construit-o aici. Ar fi preferat să ridicăm o casă scandinavă prefabricată sau pur și simplu să nu ne fi atins de casa lui Dennis Gear. Dar altor localnici din Shetland le place la nebunie. M-au tot întrebat de ea și mă gândesc să mă apuc din nou de lucru. Nimic prea stresant, câte un proiect o dată. Clădiri personalizate pentru cei care apreciază ce încerc să fac. Încă nu m-am consultat cu Helena, dar mă tot gândesc la asta de ceva vreme și cred că o să mă sprijine.

Daniel își ridică privirea și zâmbi din nou.

— Poate că putem chiar să ne gândim să angajăm pe cineva care să aibă grijă de copii. Dar nu va fi o tânără ca Emma. Nu risc să-mi pierd mințile din nou.

— Soția ta știa de relația voastră?

— Nu! spuse Daniel șocat. Nu! I-am spus abia azi-

dimineată.

— Iar Emma nu i-o fi spus nimic Helenei?

Willow își imaginează cum tânăra i-ar fi putut spune diverse lucruri cu subînțeles, cum și-ar fi bătut joc de ea și s-ar fi bucurat de puterea pe care o avea asupra soțului ei. Oare cum reacționa o soție la așa ceva?

— Nu! spuse Daniel din nou, însă de astă dată părea mai puțin sigur pe el.

— Ai idee cine ar fi putut vrea s-o ucidă?

Singurele sunete care întrerupeau tăcerea care se lăsa erau țipetele pescărușilor și behăitul oilor.

— Nu prea știam detalii despre viața ei în afară de ce era între noi. Mai vorbea uneori despre serviciu și spunea cât de dificili erau copiii. Belle și Robert nu erau de mare ajutor. Își răsfățaseră odraslele până peste poate, după care îi deranja că au pretenții și nu ascultă. Dar Emma nu voia să plece de acolo. Nu știu ce o ținea în Shetland. La început m-am mințit și mi-am spus că *eu* eram motivul pentru care rămânea, dar acum îmi dau seama că nu putea fi vorba despre asta. Doar stătuse acolo ani întregi înainte să mă cunoască pe mine.

— Un alt bărbat?

— Poate că da. Când a rupt-o de tot cu mine, a spus că era cazul să-și găsească prieteni de vârsta ei.

Willow se gândi iarăși la conversația pe care o avusese cu Perez în mașină despre anchetă.

— Am înțeles că se vedea cu cineva pe nume Riddell.

— Magnie Riddell. Da, și eu am auzit zvonul ăsta. Eu sunt cel care i-a spus inspectorului numele lui. Zvonurile se răspândesc prin Shetland ca un foc sălbatic.

— Îl cunoști?

Willow își putea închipui ce bârfe urmau să circule când locuitorii din Shetland aveau să descopere că e însărcinată. Oare aveau s-o considere un fel de desfrânată care îl trăsese pe sfoară pe Jimmy Perez numai ca să aibă un copil înainte să-i treacă vremea? *Și oare asta am făcut? Poate că da, inconștient.*

— Nu tocmai, răspunse Daniel. L-am mai întâlnit de

câteva ori pe la evenimente din sat. Și mama, și mătușa lui locuiesc aici. Știu despre el. Am auzit zvonurile.

— Și ce spune lumea despre el?

— Că a luat-o puțin razna când s-au despărțit ai lui. Mama lui avea planuri mari pentru el. Facultate, un loc de muncă la primărie – dar Magnie nu-și dorea asta. A plecat de acasă și și-a închiriat un apartament în Lerwick. Se pare că se droga. Nu reușea să aibă un loc de muncă stabil. S-a încăierat cu cineva în bar. A ajuns la tribunal și a trebuit să facă muncă în folosul comunității. Una dintre condiții era să plece din oraș și să stea cu mama lui.

Prin urmare, altul care avea nevoie să fie salvat. Emmei păreau să-i placă genul ăsta de bărbați. Oare ce spune asta despre ea?

— E un băiat tare arătos. Înțeleg de ce umblă toate fetele după el.

Willow își tot luase notițe pe parcursul conversației, iar acum lăsă jos pixul. Daniel Fleming avea ceva arogant și egoist în el, iar în starea ei actuală era de părere că deja petrecuse destulă vreme în compania lui. Avea nevoie de timp să evalueze relația lui cu victima și voia să se alăture din nou echipei ca să vadă ce aflaseră de pe urma percheziției.

— Mai e ceva, zise Daniel. Probabil că nu-i important.

— Da? întrebă Willow încercând să-și ascundă nerăbdarea.

— Cineva a construit o bancă lângă iazul din Suksetter, pe cealaltă parte a dealului, în memoria lui Dennis Gear. Sau, cel puțin, numele lui e trecut pe ea și am văzut flori proaspete acolo. Dacă aveți impresia că morțile sunt legate în vreun fel între ele fiindcă el s-a spânzurat și noi am primit bilețelele anonime, ne gândeam că poate vă ajută cu ceva.

Willow mai făcu o însemnare în carnețel și se ridică. Se auziră din nou pași pe pietriș. De astă dată era o singură persoană care alerga. Peste o clipă, Sandy Wilson bătu la ușă, după care o dădu de perete și încercă fără succes să-și ascundă entuziasmul.

— Putem sta o clipă de vorbă, șefa?

— Imediat, Sandy. Aproape am terminat aici.

Willow dădu mâna cu Daniel și ieși împreună cu el. Apoi îl privi cum intră înapoi în casa pe care o crease. Când se uită în jos, spre vale, văzu mașina lui Perez care venea către ei, iar la mare depărtare trei persoane care mergeau pe mal dinspre Deltaness. Probabil că erau Helena și copiii.

Își dădu seama că din punctul acela vedea tot ce se întâmpla în comunitate, chiar și până la copacii care înconjurau casa unde locuiau Belle și Robert Moncrieff. Era locul perfect pentru cineva care trăia pentru bârfe. Însă dintre toți locuitorii din Deltaness, probabil că membrii familiei Fleming erau cel mai puțin interesați de ce făceau vecinii lor. Erau obișnuiți cu viața anonimă din oraș. La cât de cinică era în clipa de față, Willow se gândi că lui Daniel Fleming probabil că nu-i păsa de nimic altceva decât de propria persoană.

— Ce e, Sandy?

Se întoarse cât să nu mai vadă mașina lui Perez.

— Cred că am găsit geanta femeii ucise. N-am atins-o, evident, însă ar fi cam mare coincidența să aparțină altcuiva.

— Și l-ai anunțat pe Jimmy? Văd că vine încoace.

— Da, erai prinsă cu Fleming și m-am gândit că...

— Ai făcut bine, Sandy, s-ar putea să fie ceva important.

Pe lângă asta, tot pe Jimmy ai să-l anunți mereu primul.

— Deci, unde ați găsit-o?

— E o clădire în capăt, aproape de țărm. Era înăuntru.

Detectiva îl urmă pe Sandy și ocoliră casa. Partea aceea a grădinii, în pantă până spre coastă, era clar teritoriul copiilor. Iarba era tunsă neregulat, iar niște tufe rezistente fuseseră plantate cândva ca o barieră împotriva vântului, dar nu se vedea nicio tentativă de a crește flori sau legume. În schimb, era instalat un cadru de lemn pentru cățărare și o trambulină era ancorată de pământ cu funii și pietre astfel încât să n-o ia vântul. După zid, un câmp mlăștinos acoperit cu iarbă de bumbac cobora spre coastă.

Acolo pășteau câteva oi. O barieră pentru animale fusese instalată peste zid, iar pe cealaltă parte, unde iarba era bătătorită, se vedea o potecă.

— Și pământul de aici face parte tot din Hesti, zise Sandy, dar când Gear s-a lăsat de agricultură, le-a dat voie altora să-și pască animalele pe el. Aranjamentul a rămas în picioare.

Sandy pornise deja la vale, pe potecă, dar Willow se opri în vârful barierei ca să arunce un ochi spre mare. Era cel mai nordic punct al golfului lung, îngust, care se întindea de-a lungul așezării Deltaness. Dealul din spatele casei familiei Fleming forma un promontoriu care oferea o oarecare apărare malului din partea aceea. Coasta era înaltă, abruptă, iar Willow auzea țipetele de pescăruși chiar și de unde stătea.

Poteca ducea la un alt zid și o altă barieră. Aici ajunseră la o zonă cu iarbă bătută de vânt. Nu era o porțiune de prundiș între pământ și mare, ci de pietre plate, unde fusese construit un ponton rudimentar. Pe iarbă se aflau capcane pentru homari puse claie peste grămadă.

— Dennis Gear ținea o barcă aici, spuse Sandy, dar a vândut-o când a ajuns la fundul sacului. N-avea cum s-o fi dat pe mare lucru.

Willow își aminti că Sandy fusese chemat când Gear își luase viața. Pe iarba de lângă capcanele pentru homari era un șopron. Avea pereți de piatră, iar acoperișul era format dintr-o lotcă întoarsă, lucru care o făcu pe Willow să-și amintească de prima ei anchetă în Shetland: o barcă tradițională, cunoscută în Shetland drept *yawl*, fusese găsită plutind în golful Aith cu un bărbat mort în ea. Cea de aici n-ar fi avut cum să mai plutească. Willow vedea spațiile dintre scândurile curbate. Barca era acoperită cu smoală, astfel încât să nu pătrundă ploaia. Se vedea o ușă, iar singurul geam era plin de praf și acoperit cu pânze de păianjen.

Willow se îmbracă într-un costum de protecție. Vicki Hewitt era înăuntru, dar se dădu la o parte ca să le dea voie să intre.

— Nu mi-ar strica o pauză și niște aer curat.

Vocea femeii părea stranie din cauza măștii.

— Am găsit, într-adevăr, amprente. Aparțin mai multor persoane. Și da, știu, o să le verificăm de îndată ce putem.

Înăuntru mirosea a lemn, smoală și umezeală. Podeaua era din pământ bătătorit. Pe un perete fusese prins un raft cu conserve pline de cuie și șuruburi, cârlige de pescuit și funii.

— Oare funia de care a fost spânzurată Emma provine de aici?

Dar Willow nici nu se întorsese bine de la raftul de la perete, că îi atrase atenția restul interiorului. Aici, pe jos era întins un covor. Mai era și o canapea joasă, lungă, alcătuită dintr-un șir de cutii pentru pești. Spătarul și șezutul erau făcute din perne protejate de o acoperitoare din catifea roșie. O cutie mai mare fusese transformată într-o măsuță pe care se afla o lumânare fixată cu ceară pe o farfurie. Locul parcă era ascunzătoarea unui copil, doar că fusese evident folosit de către adulți. Într-un colț erau două sticle de vin goale. Pe masă, la loc de cinste, alături de lumânare, se afla geanta.

Willow își dădu seama de ce crezuse Sandy că-i aparținea Emmei. Era destul de stilată, ca și cum ar fi fost scumpă, dar fără să bată la ochi. Nu i se potrivea deloc Helenei și cu siguranță nu era ceva ce femeia ar fi cumpărat dintr-un magazin de mână a doua ca să aibă Ellie cu ce să se joace. Pielea neagră și lucioasă era elegantă, de calitate.

Willow își lăsă capul pe spate și se îndreptă de șale.

— Hai s-o lăsăm pe Vicki să-și facă treaba, bine? Când termină, ne uităm în geantă și vedem ce ne poate spune despre Emma cea misterioasă.

Pe drum înapoi spre casă, când trecură pe lângă jucăriile copiilor, Willow aproape că se aștepta să vadă silueta întunecată a lui Perez croindu-și drum prin iarbă către ea. Până la urmă, doar îi văzuse mașina înainte să pornească spre ponton. Însă nu era nici urmă de Perez. În schimb, observă o mișcare la o fereastră de la etaj și îl zări

pe Daniel Fleming privindu-i fix.

Capitolul 19

Magnie lucra în schimbul de dimineată la stația de reciclare. Privi cum gheara uriașă transportă gunoiul menajer în furnal, urmărind în același timp dispozitivele care țineau sistemul în funcțiune și aprovizionau cu apă caldă școala, spitalul și jumătate din Lerwick. Dar lucra ca un robot. Ignora discuțiile și zgomotele din jur. I se părea că e o treabă pe care o puteai face și în somn, odată ce te obișnuiai cu mirosul. La final de program își luă lucrurile din vestiar și așteaptă până când plecară toți ceilalți. Nu voia să răspundă la întrebări despre crima din Deltaness. Ei nu știau despre legătura dintre el și Emma, dar erau curioși. Crima fusese subiect de discuție în timpul pauzelor:

— Locuiești acolo, nu-i așa, Magnie? Spune-ne și nouă care-i treaba. Cum era fata? S-a omorât, la fel ca Dennis Gear?

Pentru prima oară de când se întorsese ca să locuiască alături de mama lui, Magnie simțea nevoia de ceva care să-l scape de durere. Era tentat să meargă în oraș ca să dea de vreun fost amic. Ar fi zăcut în barul Thule, ar fi băut ca porcii, după care s-ar fi dus undeva în spate să fumeze iarbă până când ar fi ajuns să viseze că nimic nu mai contează, că Emma nu contase. Dar robotul din el îl conduse la dubă, îl făcu să pornească motorul și să meargă spre casă. Era nevoie de mai puțină gândire și de mai puțin efort decât ca să meargă în Lerwick și să dea de un prieten. Stătuse treaz aproape toată noaptea și se simțea neliniștit. Îl dureau ochii de la lipsa de somn și prea multă cafea la serviciu.

Când intră în Deltaness, ajunse în dreptul Ness House. Încă nu putea să dea ochii cu mama lui, așa că opri duba vizavi de intrarea care dădea în grădină. Copacii blocau vederea spre parter, dar pe deasupra ramurilor zărea ferestrele de la camera Emmei, de sub acoperiș. Încercă să-și aducă aminte din nou cum fusese singura dată când îl

chemase acolo. Recrease scena în minte de multe ori, adăugase nuanțe și detalii din filmele porno la care se uita când mama lui era plecată. Transformase amintirea într-o fantezie obișnuită. Acum se gândi că amintirea era distrusă, probabil încă dinainte ca imaginea trupului ei atârnat de grinda din staulul familiei Fleming să i se întipărească în memorie. De fapt, fusese întinată de o altă imagine: chipul Emmei luminat de flăcări în timp ce-l privea pe Christopher, care-și acoperise urechile și își închisese ochii în vreme ce mulțimea urla la el.

Capitolul 20

Echipa stătea în jurul mesei din atelierul Helenei. Perez îi ceruse voie să-l folosească pe post de bază de operațiuni cât lucrau în casă. Se așteptase ca femeia să se opună. Era locul în care lucra și trebuia, totuși, să-și câștige existența. Dar Helena nu păruse deranjată:

— Sigur că da, Jimmy. Orice ca să se termine mai repede.

Lui Perez i se păruse mai puternică, mai încrezătoare. Stătuse în capătul drumului și o privise cum venea cu copiii de la școală. Ea mersese între ei, ținându-i de mână pe amândoi. Le căra ghiozdanele în spate. Își legănavu mâinile în același timp într-un fel de joc. Când se apropiaseră, își dăduse seama că râdeau cu toții.

Acum geanta era în mijlocul biroului. Helena le confirmase că nu era a ei și nici a lui Ellie, însă recunoscuse numele designerului.

— Foarte șic, comentase ea. N-avea cum să fie ieftină.

— Crezi că e posibil ca Daniel să i-o fi cumpărat Emmei? întrebuse Willow.

Helena se încruntase pentru o clipă.

— Nu. Nu e deloc genul lui.

Perez nu-și dăduse seama dacă se referea la gest sau la geantă.

James Grieve plecase în Lerwick ca să prindă feribotul spre Aberdeen, același feribot care urma s-o ducă pe Emma în sud pentru ca legistul să-i poată efectua autopsia. Vicki Hewitt, criminalista, încă lucra în șopronul de lângă mal. Perez venise și el la fața locului. Christopher încercase să-l urmeze pe câmp. Avea nenumărate întrebări, dar nu despre Emma sau despre crimă, ci despre Vicki și ce anume făcea ea acolo, despre amprente și ADN.

— Mama zice că e criminalistă. Așa e?

Perez îl trimisese acasă. Willow descrisese locul drept cuibul unor îndrăgostiți:

— Pun pariu că Emma și Daniel se întâlneau acolo.

Despre *asta* nu ne-a spus nimic.

Detectivului nu i se părea în regulă ca băiatul să vadă ce era înăuntru, chiar dacă Vicki își terminase treaba.

Acum rămăseseră numai ei trei, vechea echipă: Sandy, Willow și Perez. Sandy sesiză atmosfera încordată dintre șefii lui. Nu era deloc relaxat și vorbea prea mult. Verificase cazierul lui Magnie și vorbise cu agentul care se ocupa de el.

— Îți aduci aminte acum de el, Jimmy? Era genul ăla de puștan care se pierde pe final de școală, plictisit și pe care nu-l interesează cartea. Tot în perioada aia, ai lui au trecut printr-un divorț cu scandal. S-au cam făcut de râsul lumii. Tatăl lui avea o poziție importantă în biserică și s-a îndrăgostit lulea de letona aia care lucra la Hotelul Kveldsro. Margaret probabil că n-a mai putut de nervi. Au trebuit să-și vândă casa mare din Voe și ea s-a mutat înapoi în Deltaness. Toată lumea îi vorbea pe la spate. Se bucurau de poveste, din moment ce amândoi erau cam cu nasul pe sus, dar băiatului probabil că nu i-a picat bine.

— Voiam să stau de vorbă cu el în seara asta, zise Perez. Aș vrea să vii și tu, Sandy. Se pare că te-ai familiarizat deja cu trecutul lui. Willow poate să meargă înapoi în Lerwick cu mașina ta, iar pe tine te duc eu acasă.

Willow se uită la Perez, dar el întoarse privirea și deschise geanta. Purta mănuși, dar simți calitatea produsului chiar și așa.

— Cum putea Emma să-și permită așa ceva? întrebă Willow. Presupun că nu primea mulți bani ca dădacă.

— Margaret Riddell a spus că Magnie îi făcea cadouri scumpe.

Perez se uită în geantă. Înăuntru era ordine. Nici vorbă de haosul de șervețele folosite, ruj terminat, mărunțiș, resturile obișnuite din poșetele celor mai multe femei.

— Poate că era unul dintre cadouri. Însă tot trebuie să fim siguri că nu e de la Daniel Fleming. Momentan ne bazăm doar pe ce ne-a spus Helena.

— Dacă e de la Magnie, înseamnă că era un iubit

generos, comentă Willow.

— Sau că încerca să-i cumpere afecțiunea.

Perez vârî mâna înăuntru și scoase un portofel cu compartimente pentru carduri de credit și un permis de șofer.

— E clar geanta Emmei.

Le arată permisul pe care se vedeau fotografia minusculă, în care ar fi putut să fie oricine, și numele ei: Emma Louise Shearer.

— L-a obținut în Shetland, dar la domiciliu și-a trecut adresa din Orkney. Credeți că asta înseamnă ceva? Oare nu era hotărâtă să rămână aici?

— Ei, doar n-avea să lucreze aici la nesfârșit.

Brusc, tonul lui Willow devenise aspru.

— Copiii urmau să crească, iar de la un punct încolo familia n-ar mai fi avut nevoie de Emma.

— Presupun că da. Și am impresia că Belle are, totuși, o vârstă și nu mai plănuiește încă un copil.

Perez își regretă cuvintele imediat ce le rosti. Simțea că nu se poate controla, parcă era fantoșa unui ventriloc și altcineva vorbea în locul lui. El și Willow se împungeau reciproc și nu părea că vreunul dintre ei e capabil să înceteze.

Se lăsă tăcerea, iar Perez evită s-o privească.

— Cardurile de credit și debit sunt încă aici, la fel și vreo treizeci de lire în bani gheață. Cred că n-am considerat niciodată crima ca fiind un jaf eșuat, e mult prea elaborată, însă acum avem și dovada.

Ceilalți aprobă dând din cap, iar Perez scoase telefonul Emmei.

— Bateria e moartă. Hai să rezolvăm asta, Sandy, iar pe urmă să verificăm ultimele apeluri. Hai să vedem dacă Daniel Fleming chiar ne-a spus adevărul când a zis că a lăsat-o în pace.

Willow îi povestise discuția pe care o avusese cu Fleming chiar când se întâlniseră toți trei. Perez știa că șefa lui tindea să-l creadă, însă el voia să vadă dovezile.

— Am aflat ceva de laptopul Emmei?

Sandy clătină din cap.

— Mă ocup de asta când terminăm aici.

Înăuntru era și o trusă de machiaj. Toate recipientele erau curate, cu capacele închise. Nu se vedeau urme de ruj sau de rimel, niciun pic de pudră de la machiajul pentru ochi. Nu mai era nimic altceva. Perez întoarse geanta cu susul în jos ca să se asigure, însă nu căzu nicio bucată de hârtie, niciun bon sau vreun ambalaj de bomboană. Nimic nu dădea de înțeles că geanta chiar aparținuse unei ființe umane în carne și oase.

— Crezi că ucigașul a umblat prin ea înainte s-o lase în șopron?

Era clar că lui Sandy nu-i venea să creadă că cineva putea să fie atât de ordonat. Până și geanta Louisei, care era o persoană foarte atentă și organizată, arăta ca un coș de gunoi.

Perez clătină din cap.

— Dacă ar fi avut ceva de ascuns, n-ar fi fost în telefon? Iar telefonul e încă acolo.

— Poate că e o geantă nouă, zise Willow, și de asta e așa curată.

— Da, bănuiesc că e posibil.

Perez se uită la ceas.

— Sandy, hai să mergem să vedem dacă omul nostru e acasă. A lucrat în schimbul de dimineață, deci trebuie să se fi întors deja. Nu vreau să-mi petrec toată seara aici. Maggie a luat-o pe Cassie după școală, dar aș vrea să doarmă acasă în seara asta. Are nevoie de puțină rutină.

Willow îl privea de pe cealaltă parte a mesei. În timpul conversației pe care o avuseseră în mașină, după ce o luase de la aeroport, se simțise pierdută, parcă nu mai avea pic de vlagă. Acum, însă, semăna cu cea de odinioară: sfidătoare și fieroasă.

— Probabil ești obosită, continuă Perez, la cât de devreme ai început ziua. Mergi la pensiune și zi-le să-ți facă ceva de mâncare. Culcă-te mai devreme.

Willow dădu din cap, dar nu spuse nimic.

Le deschise ușa Magnie Riddell. Era clar că mama lui îl prevenise că polițiștii urmau să apară la ușa lor, pentru că nu se arătă deloc surprins să-i vadă. Margaret era în spatele lui și făcea zgomot fiindcă umbla cu vasele din bucătărie. Perez o ignoră.

— Putem sta de vorbă undeva mai retras?

Magnie îi conduse în aceeași cameră în care detectivul vorbise cu mama lui. Pe spătarul unuia dintre scaune stătea o pisică cenușie care se întinse, sări de pe scaun și ieși încet din cameră. Magnie închise ușa în urma ei. Televizorul era pornit pe un fel de emisiune cu jocuri pe care Perez bănuia că o urmărește mama lui. Magnie opri aparatul.

— Ați venit ca să vorbim despre Emma.

Era o namilă mare cât un viking, cu păr foarte blond, până la umeri. Perez și-l putea închipui mărșăluind în ceata jarl-ului în timpul paradei Up Helly Aa. Tânărul se schimbase și mirosea a săpun și șampon.

— Mama mi-a zis că ați trecut pe aici de dimineață.

Magnie nu era prietenos, dar nici tocmai ostil, doar puțin precaut. Încordat.

Cei doi polițiști se așezară pe fotolii, privindu-l. Perez îi făcu semn lui Sandy să înceapă. Era mai aproape de vârsta lui Magnie și probabil că acesta îl considera mai puțin amenințător.

— Am înțeles că erai iubitul Emmei, dar Margaret ne-a spus că relația voastră se terminase.

— Mama și-ar fi dorit asta.

Acum se ghicea o nuanță dură în glasul lui Magnie, iar Perez își dădu seama de ce era genul care să poată ajunge să aibă probleme. Era un tânăr furios, fără un echilibru interior, mereu încordat, care simțea că trebuie să dovedească ceva.

— Dar nu se terminase?

Sandy reuși să folosească exact tonul potrivit, lăsând de înțeles că uneori părinții își băgau nasul unde nu le fierbea oala și că era normal să nu știe tot.

— Nu, zise Magnie. Nu se terminase. Luam lucrurile

ușor. Nu ne grăbea nimeni. Și nu era nevoie să afle toată lumea ce-i între noi.

— E greu să ții ceva secret într-un loc ca Deltaness. Știu cum e fiindcă eu sunt din Whalsay. Nu poți nici să strănuți fără să înceapă toți să șușotească. Iar când vine vorba de relații...

— Mie-mi spui!

— Dar tu și Emma ați reușit, continuă Sandy. Vreau să spun că uneori ați reușit să vă vedeți fără să afle nimeni.

— Da.

Magnie părea că e pe cale să plângă, iar Perez se gândi că se bucura că are ocazia să vorbească despre femeia ucisă. Și asta chiar dacă el însuși ar fi fost criminalul. Dragostea și ura sunt două fețe ale aceleiași monezi. Mama lui probabil nu voia să-i asculte poveștile despre Emma. Acasă nu avea pe umărul cui să plângă.

— Uneori o luam cu mașina când ieșeam de la serviciu. Niciodată nu mă duceam direct la ea acasă, dar o așteptam pe drum și îi trimiteam un SMS ca s-o anunț că am ajuns. Așa voia. Acasă la ea mai era o scară, pe care ceilalți n-o prea foloseau, și putea să iasă fără s-o vadă familia Moncrieff.

Lui Perez i se păru că Magnie ar mai fi vrut să adauge ceva, dar până la urmă nu zise nimic.

— Unde mergeați ca să fiți doar voi?

— Ei, găseam noi locuri.

Magnie se foi pe scaun, iar Perez văzu cum roșește de la gât în sus. Era clar jenat de faptul că Sandy îi puneă întrebări despre viața sexuală.

Perez era nedumerit. Acum cei mai mulți tineri parcă se lăudau cu poveștile lor despre sex, nu? Doar îi mai auzise glumind și strigând prin barurile din oraș. Nu exista pic de reticență sau discreție. Atunci realizează că Magnie tocmai din cauza asta era jenat: la fel ca Daniel, nici el nu făcuse vreodată dragoste cu Emma, și îi venea greu să o recunoască.

Dar Sandy trecuse deja mai departe.

— Ați mers vreodată la șopronul de lângă pontonul de la

Hesti? Acolo chiar e un loc destul de intim.

Magnie părea confuz.

— Locul ăla unde-și ținea Dennis lucrurile? Nu, acolo n-am mers niciodată.

— Cum ați ajuns voi să fiți împreună?

— E cam plictisitor să stai toată ziua aici în Northmavine, iar hotărârea judecătorească spune că eu n-am voie să ies în oraș seara. Tinerii se distrează în centrul comunitar vineri seara. Uneori se pune muzică, alteori joacă biliard. Nu e vreun bar, dar toți au niște băutură ascunsă pe-afară. Așa au ceva de făcut, măcar mai ies și ei din casă. Dacă e vreme bună, pot să iasă să se distreze și pe plajă.

— Și așa ai făcut cunoștință cu Emma? La centrul comunitar?

Tânărul dădu din cap.

— Uneori venea și cu Martha, fata cea mare a soților Moncrieff, alteori singură. Cred că și ea simțea nevoia să evadeze. Nu cred că se distra prea tare făcând pe dădaca. Probabil îți dă impresia că muncești tot timpul.

— Deci venea în centrul comunitar din Deltaness ca să se mai simtă și ea liberă?

— Nu și când era Martha acolo. Atunci era mereu serioasă. Dar da, uneori.

Magnie zâmbi ca pentru sine, iar Perez își dădu seama că-și retrăia amintirile.

— Uneori venea cu o sticlă de vodcă în geantă și stăteam afară să bem și să vorbim, știi cum e. Iar Emma dansa nemaipomenit. Nu te mai săturai privind-o. Ne distram de minune.

— Dar, de fapt, era un club ca pentru adolescenți. Voi trebuie să fi fost cam cei mai mari de acolo.

— Poate puțin, da. Dar, după cum am spus, nu prea sunt multe de făcut seara în Deltaness, iar vreo doi tipi de vârsta noastră oricum mergeau acolo. Până la urmă a devenit un loc destul de mișto.

Perez se gândi că Emma și Magnie erau responsabili de asta. Formau un cuplu elegant și schimbaseră atitudinea

tinerilor față de centrul comunitar.

— Era vreun adult care supraveghea ce se întâmpla pe acolo?

— Membrii comitetului țin de șase cu rândul. Unii n-au chef să stea toată seara. Deschid, ne lasă să ne distrăm, după care se întorc mai târziu ca să încuie.

Magnie își ridică privirea.

— Dar nu pricep, de ce vreți să știți toate astea? Ce legătură au cu faptul că Emma e moartă?

Perez răspunse înaintea lui Sandy.

— E vorba despre trecutul ei. Vreau s-o înțeleg, iar tu pari să fii unul dintre cei care știau ce fel de persoană era.

După o pauză întrebă:

— Când ai văzut-o ultima oară?

— Acum mai bine de o săptămână. Vineri seara, la centrul comunitar. Vremea era tare frumoasă, așa că adolescenții s-au dus pe plajă, au făcut un foc și au ascultat muzică.

— Dar de atunci nu? Nici sâmbătă sau duminică nu v-ați mai văzut?

Magnie clătină din cap.

— După cum am zis, o luam ușor. În săptămâna aia am lucrat peste program.

— Duminică ai lucrat?

Perez își dădu seama că acum el conducea interogatoriul, dar Sandy nu părea deranjat să treacă pe planul doi.

— Nu.

Probabil că Magnie realizase unde voia Perez să ajungă, dar nu adăugă nimic.

— Dar ce ai făcut?

Detectivul îl privi.

— Punem întrebările astea tuturor celor care o cunoșteau pe Emma. Nu înseamnă că ești suspect.

Magnie dădu aprobator din cap.

— Am dormit. Avusesem o săptămână grea.

— Mama ta ne poate confirma asta?

— Mama o să vă spună orice crede că vreți să auziți,

răspunse Magnie brusc, pe un ton acru, după care dădu ușor din umeri. E protectoare. N-o învinuiesc. Numai pe mine mă mai are acum.

Tânărul făcu o pauză, după care continuă:

— Am fost aici toată dimineața, dar ea nu. Erau ceaiurile de duminică și s-a dus la centrul comunitar ca să ajute la aranjat. Făcuse prăjituri toată săptămâna.

Perez se uită la ceasul de pe perete. Brusc, tot ce voia era să fie alături de Cassie în casa lui Fran din Ravenswick.

— Emma a fost speriată sau neliniștită în ultimele săptămâni?

Magnie clătină din cap.

— Nu părea altfel decât de obicei.

— Exista cineva care să vrea să-i facă rău?

— În afară de mama?

Era o tentativă de glumă, așa că Perez zâmbi din politete.

— Nu. Nimeni.

Detectivul se ridică. În timp ce ieșeau, Sandy întrebă:

— I-ai făcut cumva cadou o geantă scumpă?

Din nou, Magnie clătină din cap.

— I-am făcut cadouri. Câștigam mult mai mult decât ea, iar Emmei îi plăcea să aibă lucruri frumoase. Dar nu i-am dat o geantă.

Pentru Perez era de-ajuns, dar Sandy insistă:

— Era mare. Din piele lucioasă. Ai văzut-o vreodată cu așa ceva?

— Nu. Își ținea lucrurile într-o geantă pe care o făcuse chiar ea. Era din pânză, cu dungi albastre și roz pal. N-ai fi ghicit niciodată că e făcută de mână.

În sfârșit, Sandy nu mai avea nici el întrebări. Rămaseră câteva clipe în holul îngust ca să-i mulțumească lui Magnie și să dea mâna cu el. Margaret era tot în bucătărie și îi privea fix.

Capitolul 21

Christopher era la el în dormitor, la etaj. Când se întorseseră de la școală, dăduseră de mașini ciudate parcate în față, iar în casă – de oameni. Erau genul de lucruri care-l scoteau din rutină și îl tulburau de obicei. O întrebase pe mama lui ce se petrecea, iar ea îi spusese că polițiștii cercetează dealul căutând urmele Emmei.

— Indicii?

Mama lui râsese scurt, ciudat, deși el nu înțelegea ce era amuzant.

— Presupun că da. În șopronul vechi de lângă ponton a venit și o criminalistă.

Christopher își dorea să vadă una ca asta. Se întrebase dacă era ca în serialele TV, dar bănuise că nu era chiar așa. Însă detectivul brunet îl trimisese acasă și băiatul se întorsese dezamăgit în camera lui.

Acum plecaseră aproape toți. Din camera lui nu se zărea drumul către Deltaness, dar vedea curtea și mașinile. Auzise zgomotul motoarelor și văzuse cum plecau vehiculele. Acum mai rămăsese o singură mașină pe care n-o știa. Nu auzea niciun glas necunoscut. Nu auzea nimic. Până și marea era tăcută. Deschise calculatorul și încercă să se piardă într-un joc.

Însă astăzi magia ecranului nu funcționa. Era în continuare neliniștit, dar nu din cauză că fusese scos din rutină, ci de imaginile care-i tot veneau în minte și blocau ce vedea pe ecran, împiedicându-l să se concentreze. Nu mai pășise așa ceva niciodată. Se ridică și începu să dea ture prin dormitor de la un geam la altul, încercând să scape de imagini, să le alunge. Nu reuși. Orice făcea, tot la Emma Shearer se gândea.

Începu să meargă mai repede și încercă să aranjeze imaginile în ordine, să le controleze. Hotărî să le abordeze ca pe cartonașele Pokémon pe care le colecționa. Îi plăcea să-și aranjeze personajele Pokémon în ordinea în care le colecționase. Le aranja pe podea și le schimba uneori

poziția, furios pe el însuși dacă avea impresia că greșise ordinea. Așa că lăsa ca imaginile cu Emma Shearer să-i apară în minte, după care le aranjă cronologic.

Prima lui zi la școala nouă. Emma pe terenul de joacă. Atunci, Christopher fusese lăsat să se joace cu ceilalți copii și o văzuse pe Emma stând de vorbă cu tatăl lui. Îi plăcuse cum arăta, îi plăcuse corpul ei. Era mică și subțire, parcă ea însăși un copil. Nu-l speria. Nu pe atunci. Emma stătuse cu capul într-o parte și privise în sus spre tatăl lui, fiindcă el era mult mai înalt. Îl ascultase cu o expresie concentrată, de parcă vorbele lui ar fi fost cel mai interesant lucru din lume.

Emma la ei în grădină. Kate și Sam veniseră și ei să se joace cu Ellie pe trambulină și pe cadrul pentru cățarat. Lui Christopher nu prea îi plăcea să stea afară și îi privise de la el din cameră. Se simțise pe de o parte furios fiindcă nu-l chemaseră și pe el să se joace, dar și superior, fiindcă se comportau atât de copilăros. Emma se întinsese pe unul dintre scaunele albe din lemn, despre care mama lui spunea că seamănă cu șezlongurile de pe *Titanic*. Tata îi adusese ceva de băut. Nu era ceai și nici vin, era ceva într-un pahar mare, cu lămâie și gheață. Asta se întâmplase pe la începutul anului, când era soare, dar nu foarte cald, iar tata o învelise pe Emma cu o pătură, așa că pe urmă semănase și mai tare cu o pasageră de pe un vas de croazieră. Kate căzuse de pe trambulină, iar Emma se dusesse s-o ajute. Dar nu-și dorise s-o facă. Christopher ținea minte expresia de pe chipul Emmei când lăsase paharul și dăduse pătura la o parte ca să se ridice. Încercă să se gândească la un cuvânt care să-i descrie expresia. Iritare? Nu, parcă nu se potrivea. Furie.

Se simțea mulțumit că reușise să o descrie pe Emma așa cum fusese ea în ziua aceea, așa că trecu la următoarea imagine. Seara cu focul de pe plajă. Oare s-ar mai fi dus acolo dacă ar fi știut că Emma avea să meargă la rândul ei? Absolut! Nu se gândise la nimic altceva decât la flăcări și la senzația pe care ar fi avut-o stând lângă ele, la scânteile care se pierdeau sus, în noapte. Focul fusese

irezistibil. Acum, la el în dormitor, simți brusc impulsul de a lua chibrituri și hârtie ca să facă el însuși un foc. La început, n-o văzuse pe Emma. Urmărea de pe deal formele ca de păsări sălbatice ale focului, simțind fierbințeala puternică, arzătoare. Apoi ei se întorseseră și îl văzuseră. Emma răsese alături de ceilalți. Fața ei îngustă, cu trăsături ascuțite, era îndreptată spre el. Semăna cu o pasăre care-l ciupea și-și bătea joc de el.

Christopher se opri pentru o clipă și se bâțai înainte și înapoi, amintindu-și cum se simțise luat în vizor. Atunci își dorise ca focul să se extindă, ca flăcările să se reverse și să-i înghită pe toți.

Și așa ajunse la ultima imagine, ultimul cartonaș din pachetul lui imaginar. Emma spânzurată de o frânghie în staul. Staulul lor. Se întrebă dacă se întâmplase din cauza lui, dacă fusese vina lui. Uneori se mai întâmplau astfel de lucruri. Nu înțelegea semnalele și greșea, îi rănea pe alții fără să vrea. Deseori doar spunea adevărul. Cum de îi supăra pe alții când nu făcea decât să spună adevărul? Mama lui îi spusese să aibă mai mult tact. Sigur că nu trebuia să mintă, dar nu era nevoie să jignească pe nimeni dacă se putea abține. Acum se gândi iarăși că adevărul era că se bucurase de moartea Emmei Shearer. Fusese un șoc s-o vadă atârând acolo. Fusese un șoc fiindcă și-o imaginase murind, așa că era ca și cum dorința lui dusese la moartea ei. De asta o luase la goană spre centrul comunitar ca să-l cheme pe doctorul Moncrieff. Simțise un fel de vinovăție.

Bănuia că n-ar trebui să spună nimănui că se bucura că Emma murise. Ar fi fost lipsit de tact. Mama lui n-ar fi vrut ca el să spună adevărul în cazul ăsta. N-ar fi vrut ca el să jignească pe nimeni. Începu să meargă din nou, dar de data asta mai lent. Se simțea mai liniștit acum că-și pusese ordine în gânduri. Ajunse la geam și se uită în jos, spre mare. Vedea trambulina și, aproape de casă, cele două șezlonguri albe pe care stătuseră Emma și tatăl lui. Pe gazon era o femeie care privea în zare, spre apă.

Avea părul foarte lung, creț și rebel. Christopher se

gândi că ar fi fost foarte dureros să-l perie și probabil că de asta nici nu se chinuise s-o facă. Era îmbrăcată cu blugi și un pulover lung și larg, iar în picioare avea adidași. Ar fi putut să fie o prietenă artistă de-a mamei lui, deși cei din Londra care veneau ocazional în vizită erau de obicei mai eleganți. Însă o văzuse stând de vorbă în curte cu polițistul înainte ca el să plece, deci bănuia că face parte din echipa de anchetatori. Christopher se întreabă dacă femeia voia să stea de vorbă cu el. Se gândi că asta nu l-ar fi deranjat atâta vreme cât venea la el în cameră.

Dar femeia se hotărî să plece. Se întoarse cu spatele la mare și începu să meargă spre casă, spre locul unde era parcată mașina. Se răsuci spre el preț de o clipă, iar Christopher văzu că plânsese.

Capitolul 22

Willow se gândi să lase mașina lui Sandy în fața secției, de unde el putea s-o ia mai târziu. Ea ar fi mers pe jos până la pensiune. Nu era departe. Apoi își aduse aminte că avea un bagaj greu și o cuprinse oboseala. Avea să-i lase mașina în vârful dealului, aproape de cazare, de unde Sandy putea s-o ia a doua zi de dimineață. Sau putea să vină chiar ea cu mașina până în Deltaness, dacă tot aveau baza de operațiuni acolo. Probabil că Perez n-avea chef s-o ducă el.

Data trecută stătuse tot în Casa Șerifului. Asta era în februarie. Avusese parte de zile cenușii, în care plouase torențial, în afară de vreo două care fuseseră luminoase și înghețate. Proprietarii așteptau pe atunci un copil, lucru care o pusese pe gânduri. Oare hormonii ei, dorința ei bruscă și inexplicabilă de a avea un copil, o făcuseră neglijentă? Poate că Perez avea dreptate și doar se folosisese de el ca să obțină ce voia, fără să se gândească la consecințe și la sentimentele lui. În timp ce-și lua geanta de pe bancheta din spate, Willow se gândi că era prea obosită și implicată ca să ajungă la o concluzie. Până acum nu i se făcuse rău de la sarcină, simțea, mai degrabă, că-i dispărea toată energia și devenea obosită, letargică. Odată rămasă singură, își permisese să verse câteva lacrimi la Hesti, dar acum era pregătită să lupte mai departe. Dă-l naibii pe Perez, cu principiile și prețiozitatea lui! Mai bine-și creștea singură copilul.

La pensiune se ajungea de pe o străduță dinspre Commercial Street. Clădirea era mare și solidă. Avea trei etaje și o bucătărie la subsol. Willow deschise o poartă, pătrunse într-o grădină înconjurată de ziduri și zări o frânghie pe care erau atârinate hăinuțele copilului. Ușa era întredeschisă. Sună și intră. De jos auzi voci și strigă:

— Salutare!

— Hai jos! Tocmai ce-a fiert apa.

Erau englezi și se mutaseră în Shetland ca să ducă o

viață mai bună. La fel ca Daniel și Helena Fleming. Willow se întrebă dacă străinii ăștia încrezători, educați, care cumpărau casele frumoasele și schimbau subtil specificul locului, stârneau ranchiuna localnicilor. Se gândise mereu că locuitorii din Shetland erau destul de ospitalieri și siguri pe cultura lor, că nu se sinchiseau prea tare, dar acum nu mai era așa convinsă. Oare nu percepeau asta ca pe o invazie? Își lăsă geanta unde era și coborî.

Copilul era într-un scaun de bebeluși. Era mulțumit, cu tenul curat, părul fin și o privire serioasă. Willow îl mai văzuse la naștere și fusese atât de invidioasă pe Rosie încât înțelesese pentru prima oară cum de unele femei răpeau nou-născuți de la spital.

— Ce nume i-ați pus până la urmă?

— Michael, răspunse John. Ni s-a părut că arată ca un Michael.

Willow bău ceai și îi ascultă cum discută. Cei doi îi oferiră ceva mai consistent de mâncare, dar detectiva se mulțumi cu o turtă, o felie de brânză și niște biscuiți cu ghimbir făcuți în casă. Nu dură mult și se plictisi de compania lor. Le spuse că urcă în camera ei. Nu era nevoie s-o conducă, dacă rămăsese aceeași de data trecută. Plecase tot din cauza invidiei. Știa că și dacă Perez s-ar fi bucurat de faptul că ea rămăsese însărcinată, ei n-ar fi putut avea niciodată o asemenea relație tandră, calmă, relaxată. Mereu ar fi intervenit ceva între ei: Cassie, serviciul sau fantoma lui Fran Hunter. În mintea lui Perez, copilul ei n-avea să se ridice niciodată la nivelul lui Cassie, iar ea nici nu se compara cu Fran.

Odată ajunsă în cameră, se întrebă dacă n-ar trebui să-l sune pe Perez ca să afle cum se desfășurase interviul cu Magnie Riddell. În timpul oricărei alte anchete de până atunci ar fi făcut asta, sau ar fi trecut pe la el seara târziu, după ce Cassie mergea la culcare. Ar fi băut cafea sau bere și ar fi discutat despre anchetă. În schimb, de astă dată îl sună pe Sandy.

— Cum a fost? Ați aflat noutăți?

Se lăsă tăcerea pentru o clipă, iar Willow se prinse că

Sandy se întreba de ce-l sunase *pe el*.

— Bănuiesc că Jimmy e ocupat cu Cass. N-am vrut să-l deranjez și eram curioasă cum a mers.

Sandy îi povesti despre tinerii din Deltaness care-și petreceau vremea pe lângă centrul comunitar și că printre ei se numărau și Magnie și Emma. Willow știa cum e să trăiești într-un loc unde tinerii n-au nimic de făcut. Ea crescuse într-o comunitate de hipioți de pe Insula North Uist. Acum aprecia frumusețea Insulelor Uist, care păreau făcute numai din lumină și apă, dar pe atunci se plictisise îngrozitor. În adolescență băuse prea mult și jucase jocuri periculoase numai pentru adrenalină, ca să simtă că e în viață. Iar acum toată lumea spunea cât de matură fusese Emma Shearer, că părea mai în vârstă decât era în realitate. Avusese o copilărie dificilă și de la noua ei viață în Shetland nu-și dorise decât să fie stabilă. Willow nu și-o putea imagina pe Emma asumându-și riscuri nebunești numai ca să scape de plictiseală.

— Altceva?

— Magnie n-are un alibi pentru duminică dimineața și e clar că era obsedat de tipă.

Sandy rămase tăcut o clipă, apoi adăugă:

— A mai fost violent în trecut.

— Deci trebuie să fie suspect. El i-a dat geanta Emmei?

— Susține că nu. Zice că n-a văzut-o niciodată cu ea.

— Trebuie să fi fost un cadou recent, dacă Magnie n-o recunoaște.

Willow se întreabă dacă tânăra mai avea și vreun alt admirator. Sau poate că Daniel nu-i dezvăluise totul lui Perez și era în continuare obsedat de ea. N-ar fi fost primul bărbat între două vârste, cu o căsnicie care scârțâia, și cu probleme psihice, care să hărțuiască o tânără atrăgătoare și s-o umple de cadouri scumpe.

— Hai să vedem dacă putem să aflăm de unde o avea. Presupun că nu putea fi din Shetland, nu?

— Să știi că de la o vreme am intrat și noi în lumea bună și avem niște magazine foarte șic. O să cercetez.

Apoi o întrebă:

— Care-i planul pentru mâine?

Preț de o clipă, Willow intră în panică. În trecut nu avusese probleme să ia hotărâri.

— Ne vedem la opt la secție să discutăm.

I se păru că vorbise aproape ca odinioară.

— Îți aduc mașina atunci, dacă e în regulă. Poți să-l anunți și pe Jimmy? M-am trezit în creierii dimineții și sunt ruptă. Abia aștept să mă bag în pat.

— Sigur, răspunse Sandy.

Dar ezitase o clipă. Poate că, de fapt, Willow nu vorbise chiar ca odinioară.

Willow nu era sigură că Perez o să fie acolo când ajungea ea, dar îi zări mașina parcată în față. Turna apă în aparatul de cafea din camera de operațiuni. Rămase o clipă în prag, fiindcă nu era sigură dacă putea să-i facă față. Se întrebă dacă nu cumva era mai bine să se dea bolnavă și să plece cu primul avion spre casă. Însă dacă ar fi făcut una ca asta s-ar fi urât veșnic pentru lașitatea de care dăduse dovadă.

Perez probabil că-și dăduse seama că îl urmărea. Se întoarse spre ea și păru gata să spună ceva, dar apoi auziră pași pe trepte și ajunse și Sandy. Abia respira și mormăi o scuză despre cum nu auzise alarma. Perez îi zâmbi scurt lui Willow – era un moment amuzant de care se puteau bucura împreună, deoarece Sandy nu auzea niciodată alarma. Îi zâmbi la rândul ei, după care intră în încăpere, se așază în capul mesei și începu ședința.

Poate că oi fi eu varză când vine vorba de viața mea personală, dar la asta chiar mă descurc, se gândi Willow.

— Victima noastră e Emma Shearer, în vârstă de douăzeci și patru de ani, dacădaca familiei Moncrieff. Tatăl lor e Robert, medicul local. Mama e Belle, agent PR *freelancer* care lucrează acum pentru Helena Fleming, designer vestimentar. Victima a fost găsită pe proprietatea familiei Fleming. Era complet îmbrăcată, îi lipseau doar pantofii. Știm că prioritatea noastră e să-i găsim. Nu pare să fi fost violată, dar o să aflăm mai multe după ce face

James Grieve autopsia. Nu știm sigur unde a fost ucisă Emma. Sandy presupune că ucigașul stătea ascuns în mașina ei și a ucis-o acolo, dar hai să fim deschiși și la alte teorii.

Willow făcu o pauză, apoi continuă:

— Trebuie să fim atenți, fiindcă ambele familii au copii. Christopher, copilul cel mare al soților Fleming, e autist, însă pare să se descurce aproape de normalitate. E foarte isteț, însă tinde să dezvolte obsesii și a fost subiect de discuție în comunitate. Jimmy? Întrebă Willow și se întoarse spre el.

Perez dădu din umeri.

— Mi se pare că lumea a exagerat când, de fapt, era vorba doar de niște probleme care țineau de școală. A dat foc la niște hârtii pe terenul de joacă. N-a făcut nicio pagubă. Asta a fost tot. Se pare că familia Fleming le e antipatică unora, iar comportamentul lui Christopher e doar un pretext.

— Oare moartea Emmei e cumva legată de bilețelele anonime pe care le-au tot primit? Întrebă Willow.

— Poate. În orice caz, e o coincidență cam mare că în desene apare un om spânzurat, iar Emma a fost atârnată în staul după ce a fost strangulată. Dar nu sunt convins că putem stabili o legătură între imaginile acelea și victimă. E *posibil* ca Emma să le fi desenat. Își făcea singură hainele și e posibil să fi avut la dispoziție hârtie milimetrică pentru modelele ei. Cu siguranță auzise despre Dennis Gear.

Perez se lăsă pe spătarul scaunului.

— Dar nu-mi dau seama de ce ar fi trimis desenele familiei Fleming.

— Ca să-i transmită un mesaj lui Daniel? Sau ca s-o intimideze pe soția lui?

— Poate, spuse Perez și ridică din umeri.

— Între Emma și Daniel a existat o relație, zise Willow. Daniel susține că n-au fost amanți, dar cu siguranță era obsedat de ea. Au sosit informații noi despre laptopul și telefonul ei. O vreme au comunicat constant prin e-mailuri și SMS-uri.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Dar nu și în ultima vreme. În ultima vreme nu mai vorbiseră deloc, deci se pare că Fleming chiar a spus adevărul, cel puțin în privința asta.

Willow se întoarse spre Perez.

— Soții Moncrieff au patru copii. Tu cunoști familia, Jimmy. Luminează-ne și pe noi.

— Martha are șaisprezece ani, Charlie cincisprezece, Sam zece și Kate opt.

Willow dădu din cap în semn de mulțumire.

— Emma era din Orkney și a venit să lucreze pentru ei când Belle era însărcinată cu Kate. A avut o copilărie dificilă, a trebuit să-și crească frații și a fost angajată de familia Moncrieff ca o favoare pentru medicul ei din Kirkwall.

— Așa susține Robert Moncrieff, spuse Perez. Încă n-am verificat asta.

— Poți să afli tu în dimineața asta, Jimmy? Aș vrea părerea cuiva care nu e implicat în mod direct.

— Mă întrebam dacă n-ar fi bine chiar să merg în Orkney.

Perez o privi. Vorbea pe un ton precaut.

— Aș putea discuta și cu fratele ei. Agenții de acolo i-au spus de moartea Emmei, dar, la fel ca tine, nu-mi dau seama cine era ea cu adevărat. Chiar și cei doi bărbați care par să fi fost obsedați de ea, Daniel Fleming și Magnie Riddell, nu prea reușesc să spună ce le plăcea la ea. Ar trebui să lipsesc doar o noapte.

Fugi de mine, Jimmy?

— Bună idee, răspunse Willow repede. Poți găsi pe cineva să se ocupe de Cassie?

— Duncan s-a întors, în sfârșit. Cassie trebuie să petreacă mai mult timp cu tatăl ei și am hotărât să rămână la el săptămâna asta.

Se opri, apoi zise:

— Mă gândeam să merg în Kirkwall cu zborul de la prânz. Ar trebui să aflu repede tot ce trebuie și să mă întorc până mâine seară.

— Mai vorbește și cu alți specialiști care au avut de-a face cu familia. Trebuie să fi fost cineva de la serviciile sociale, din moment ce a existat un caz de violență domestică și tatăl a fost trimis la închisoare. Emma avea doar șaptesprezece ani când s-a apucat să lucreze pentru soții Moncrieff, așa că trebuie să mai fie vreo profesoară care să-și amintească de ea.

Perez dădu aprobator din cap.

— Și tu?

— Eu o să fiu vedetă radio. Cred că trebuie să aflăm dacă desenele trimise familiei Fleming chiar sunt legate în vreun fel de moartea Emmei. Presupun că au fost făcute pentru că lumea nu-i suportă pe străini, nu ca o avertizare că o tânără urma să fie spânzurată. Dacă pot să conving persoana care le-a trimis să mă contacteze confidențial, poate reușim să nu mai pierdem vremea urmărind piste care nu-s importante.

— Dai un interviu la Radio Shetland? întrebă Perez zâmbind.

— Exact. În sfârșit devin faimoasă!

— Să nu scoți desenele complet din ecuație.

Perez făcu o pauză, apoi explică:

— Mi s-au părut dubioase, cam stranii.

Willow îl privi pe Sandy.

— Știm ceva despre amprente de pe ele?

— Au găsit numai amprente de Helenei Fleming.

— Deci persoana care le-a desenat purta mănuși.

— Asta dacă nu cumva Helena și le-a trimis singură, spuse Perez, dar asta e puțin probabil. De ce-ar fi făcut una ca asta?

Willow nu răspunse. Se gândi că Perez era subiectiv în privința Helenei. Îl dădea pe spate faptul că era o vedetă și că o cunoscuse pe Fran - nu că Willow ar fi fost geloasă, evident. Era clar că Perez era un bărbat liber și putea să i se aprindă călcâiele după oricine voia. Ideea era doar să nu devină o problemă pentru anchetă. Daniel Fleming ajunsese obsedat de tânără. Din punctul de vedere al lui Willow, Helena avea un motiv foarte bun să comită o

crimă.

Capitolul 23

În avionul spre Kirkwall, Perez se pomeni că stă lângă cineva cu care copilărise. Bărbatul lucra acum ca veterinar în Orkney și se întorcea dintr-o vizită acasă. Discutară despre prieteni, familie și cum Insulele Shetland îi atrăseseră înapoi.

— Am crezut că o să plec, spuse veterinarul. Am crezut că o să văd lumea largă. Adevărul e că am călătorit destul de mult în studenție, dar până la urmă n-am ajuns prea departe, nu?

— Și eu m-am întors aici.

Perez se întreabă cum ar fi arătat viața lui dacă ar fi rămas în Aberdeen. Acolo intrase în poliție și lucrase ca anchetator. Poate că greșise întorcându-se acasă după divorț. La momentul respectiv se simțise ca un laș, de parcă ar fi fugit. Acum se gândi că lumea greșea privind Insulele Shetland ca pe un refugiu. În Shetland nu aveai unde să te ascunzi.

Perez îl zări pe Willie Milne de îndată ce intră în terminal. Willie crescuse în Orkney într-o familie care se ocupa cu agricultura și arăta mai mult a fermier decât a polițist. Era rotofei, rumen la față, avea un răs atât de zgomotos încât ar fi atras atenția oricui și părea să se simtă foarte bine în propria piele de dimensiuni considerabile. Se alăturase poliției din Glasgow, iar acum, la fel ca Perez, și el se întorsese, atras înapoi de insule și de casă.

Pentru Perez fu de ajuns să-l vadă ca să se simtă imediat mai bine. Willie îl salută zgomotos, îl luă pe după umăr și îl conduse afară. Când urcă în mașină dădu pe jos niște ambalaje de bomboane de pe scaunul din stânga șoferului.

— I-am promis lui Steve că mă las de fumat, dar acum am devenit dependent de bomboane cu aromă de lămâie. Nasol, nu?

Partenerul lui Willie lucra în Marina comercială ca inginer pe cargoboturi care străbăteau lumea întreagă. Era

plecat pe mare cu lunile, după care se întorcea în Orkney pentru concedii lungi.

Willie porni motorul.

— Încotro să mergem mai întâi, Jimmy? Azi fac eu pe șoferul.

Accentul cântat i se părea ciudat lui Perez. Avea să se simtă toată ziua ca în altă țară, în mare parte din cauza ritmului neobișnuit al glasurilor din jur.

— Trebuie să stau de vorbă cu David Shearer, fratele victimei. Presupun că e la serviciu.

— Azi nu se servește prânzul la The Watermill, restaurantul unde lucrează ca bucătar. Doar cina. Am verificat pentru tine. Așa că poate ar fi bine să mergem direct acolo, mai târziu o să fie ocupat.

— Ce știi despre familia Shearer?

— Eram încă în Glasgow când tatăl lor a fost băgat la pârnaie, dar am mai întrebat și eu pe ici, pe colo. Se pare că era un jegos ordinar. A bătut-o ani de-a rândul pe mama lor, fără să știe nimeni. Nimănui nu i-a părut rău când a murit. Poate doar femeii, Caroline. Tot timpul îi găsea scuze. Îi otrăvea gândurile și se juca cu mintea ei chiar și de dincolo de gratii. Știi cum e uneori, Jimmy, atunci când bărbații sunt ahtiați de control.

Perez dădu aprobator din cap. Treceau printr-un peisaj mai verde și mai puțin aspru decât cele cu care era obișnuit. Se vedeau aceleași orizonturi joase și același cer nesfârșit, dar partea aceasta din Orkney Mainland parcă nu era atât de dezolantă. Detectivul avea o senzație ciudată de deconectare, de parcă s-ar fi rătăcit într-o lume de basm familiară, dar care nu arăta chiar cum și-o amintea.

Hotelul era într-o vale care ducea dinspre coastă în interior. Trecură printr-un pâlț de copaci ajunși la maturitate, după care ieșiră în lumina strălucitoare, ocolind mica piscină de la intrarea hotelului, care era încadrată de două coloane de piatră. Din nou, Perez avea impresia că locul nu era real: lumina care se reflecta în apă era prea ciudată, iar umbrele păreau prea întunecate.

Clădirea avea cu totul alt stil decât exista în Shetland. Vechea moară cu trei etaje încă mai exista, însă o anexă din sticlă și lemn cu vedere la iaz găzduia locul unde se lua masa. Arăta foarte elegant și îngrijit, iar Perez se gândi că la fel de bine ar fi putut să fie proiectată de Daniel. În afară de un cuplu de vârstnici care mergeau prin grădină ținându-se de mână, locul părea pustiu. La recepție nu era nimeni, iar Willie se îndreptă spre sonerie. Perez clătină din cap ca să-l oprească. Nu voia să fie nevoit să dea explicații despre anchetă.

Îl găsiră pe David Shearer în bucătăria liniștită și plină de unelte de inox. Încăperea se afla la parter, în partea din spate a clădirii. Bărbatul era singura persoană dinăuntru și tăia pătrunjel cu un ditamai cuțitul, lovind lama cu palma stângă. În rest nu se auzea nimic. Perez văzu că bărbatul semăna cu Emma. Avea aceleași trăsături ascuțite și aceiași ochi de pisică. Probabil că-i aștepta.

— Ați venit să vorbim despre sora mea.

Nu era o întrebare. Fără chef, bărbatul lăsă cuțitul deoparte ca să-i asculte. N-aveau unde să stea jos, iar David nu le oferī niciun scaun. Voia să se termine cât mai repede.

— Cred că a fost un adevărat șoc. Ne pare foarte rău.

Perez știa din propria experiență că aceste cuvinte nu însemnau nimic pentru cel afectat de o tragedie, dar erau un ritual necesar.

— S-ar putea ca la noi în familie șocurile să nu fie ceva neobișnuit. Mai ciudat ar fi să avem o viață liniștită, în care să nu se întâmple nimic.

Răspunsul era neobișnuit. Perez știa tot din experiență că platitudinile erau mai ușor de spus.

— Dar tu pari să fi supraviețuit copilăriei dificile. Toți trei v-ați descurcat bine.

David nu spuse nimic, așa că detectivul continuă:

— Adam e la facultate și, potrivit lui Willie aici de față, locul ăsta are o reputație nemaipomenită. Emma părea să se fi acomodat și ea destul de bine cu familia Moncrieff în Shetland.

În bucătărie se lăsă tăcerea. Pereții morii erau groși, așa că de afară nu se auzea nimic. Perez se gândi că era genul de liniște densă pe care ai putea s-o găsești într-o mănăstire. Într-un târziu, tânărul bucătar spuse și el ceva. Se întorsese cu spatele la ei, așa că Perez nu-i văzu chipul.

— Sunt destul de mulțumit cu munca mea. Mă bucur că am găsit ceva care să-mi placă. Dar e singurul loc în care chiar sunt fericit. În afară de asta, n-am niciun pic de viață personală. Dacă nu-s la restaurant, stau în apartament și mi-e prea teamă să ies și să vorbesc cu oamenii. Adam face terapie împotriva anxietății și depresiei. Abia reușește să nu fie exmatriculat. Iar de Emma nu sunt atât de sigur. La suprafață mereu părea în regulă, dar niciodată nu vorbea despre sentimentele ei. Își crease o lume imaginară din trecut. Sigur ai văzut ce haine purta. Toate rahaturile alea retro... Nu făcea asta de plăcere. Era o realitate mai bună decât cea în care trăia.

Se lăsă din nou tăcerea, după care David continuă:

— Ea era cea mai mare. Cu siguranță și-a dat seama ce se întâmpla cu părinții înaintea noastră. Pentru ea a fost mai greu.

— Ați ținut legătura cu tatăl vostru cât era la închisoare?

— Mama îl vizita! După tot ce-i făcuse, tot se ducea în sud să-l vadă.

Chiar și acum, când mama lui nu mai era în viață, David tot era furios.

— Dar pe voi nu v-a luat?

Tânărul se gândi puțin.

— Cred că Emma s-ar putea să fi mers o dată.

Ca o peliculă de praf, în bucătărie se lăsă din nou tăcerea.

— Emma discuta cu tine despre viața în Shetland?

— Vorbeam la telefon o dată pe săptămână, dar o făcea mai mult din datorie. Tot ca să menținem aparențele. Ne jucam de-a oamenii fericiți. Ea îmi spunea ce mai făceau copiii de care avea grijă, eu îi mai spuneam ce găteam. Dar nu era o discuție în adevăratul sens al cuvântului, vorbeam numai fleacuri.

Perez se gândi la cei trei frați, tineri și singuri, izolați atât fizic, cât și prin experiența care ar fi putut să-i apropie.

— Ești mai apropiat de Adam?

— Da, așa cred. Când mă sună, de obicei e destul de disperat. Sau e beat criță. Dar măcar știu ce simte pe bune. Era imposibil să ghicești ce-i trecea Emmei prin minte. Nu știa decât să facă pe sora mai mare. Își făcea griji pentru noi, dar nu era dispusă să vorbească despre ea sau despre problemele ei.

— Deci n-aveai cum să-ți dai seama dacă în ultima vreme era mai îngrijorată sau neliniștită, nu?

— Nu. M-a sunat cu o săptămână înainte să moară. Într-o seară de duminică. Așa ne auzeam de obicei. Ea avea duminica liberă, iar restaurantul e închis după prânz. Am stat de vorbă despre chestiile obișnuite. Ea tot turuia despre nu știu ce geantă nouă de fițe. Era nemaipomenit de încântată de asta. Însă n-am mai observat altceva diferit la ea.

Perez se gândi că geanta lucioasă din piele părea să devină mai importantă. Parcă simboliza imaginea perfectă, strălucitoare, pe care Emma încercase să și-o creeze. Apoi își spuse că iarăși căzuse pradă imaginației. De când aterizase în Kirkwall, percepția lui se tot modifica. Pierdea contactul cu realitatea.

David continuă să vorbească pe un ton amar:

— M-am bucurat că duminica asta nu m-a sunat. M-am bucurat pentru mine, fiindcă mereu trebuia să depun efort să mă gândesc la ceva să-i spun, dar și pentru ea. Mă gândeam că în sfârșit are și ea o viață a ei. Dar normal că nu s-a întâmplat asta. Era deja moartă.

— Avea o prietenă când încă locuia în Orkney, zise Perez. O fată pe nume Claire. A venit la un moment dat în Shetland să stea la Emma. Ai cumva idee cine ar putea fi?

— Claire Bain? Da, cred că erau prietene bune la un moment dat.

Tânărul tăcu din nou și își închise ochii preț de o clipă.

— Asta dacă Emma a avut vreodată o prietenă. Am

impresia că nu a avut niciodată încredere în cineva. Eu, unul, nu reușesc să am.

— Claire mai locuiește în Orkney?

— Plecase la Facultatea de Arte, dar s-a întors. Lucrează la galeria din Stromness, ceva cu picturi și meșteșuguri locale. Galeria e chiar în port, aproape de bibliotecă.

Perez îi aruncă o privire lui Milne, care dădu din cap, semn că știa unde e.

Merseră direct în Stromness. Orășelul avea un aer de carnaval, în port era ancorat un imens vas de croazieră, iar Perez urmări cum pasagerii năvăleau în pâlcuri pe străduțele înguste, conduși de ghizi.

— Ce impresie ți-a lăsat David Shearer?

Willie dădu din umeri.

— A cam rămas cu sechele. Foarte nasol.

Galeria era plină de americani în vârstă care stăteau în fața tablourilor, vorbeau și admirau țesăturile și sticla. Perez o recunoscuse pe Claire Bain imediat ce intrară. Era exact așa cum o descrisese Belle Moncrieff – roșcată și toată numai un zâmbet.

Merseră toți trei într-o încăpere de la etaj, cu vedere la ocean, unde era mai liniște.

— Știai că Emma a murit?

Brusc, lui Perez îi fu distrasă atenția fiindcă zări pe perete un tablou de-al lui Fran. Se bucura că lucrările ei încă se mai vindeau – prețul părea cumplit de mare dar pentru el era șocant. Parcă ar fi găsit ceva scris de mâna ei sau i-ar fi auzit vocea pe o înregistrare. Parcă ar fi prins din nou viață. Parcă s-ar fi reîncarnat. Un alt moment bizar din acea zi ciudată. Perez se strădui să se concentreze din nou asupra spuselor lui Claire.

— Sigur că da. Doar era din Orkney. A fost prima știre de la radioul local. Pur și simplu nu mi se pare corect.

Claire făcu o pauză, apoi comentă:

— Violența parcă o urmărea oriunde mergea, parcă o pândeau.

— O cunoșteai bine? Dinainte să plece în nord, în

Shetland.

— Locuiam aproape una de alta. Părinții ei aveau magazinul din Stenness, iar ai mei au un mic hotel acolo. Nu erau așa mulți copii. Am fost colege în școala primară, înainte să ne mutăm în Kirkwall când aveam eu unsprezece ani.

— Știai ce se petrecea în familia Shearer?

Perez nu era foarte sigur ce legătură avea asta cu ancheta, dar era curios. Cum de putea să se manifeste o asemenea violență fără ca restul micii comunități să știe, sau măcar să bănuiască?

— Adică înainte ca Shearer să fie arestat.

— Nici vorbă, n-am aflat decât după ce l-au prins. Pe urmă, deși ai mei au încercat să mă protejeze de ce se întâmplase, bineînțeles că am aflat totul. Am auzit de la alți copii de la școală și de la angajații hotelului. Dar abia împlinisem treisprezece ani când se întâmplau astea. Eram ocrotită și singură la părinți. Răsfățată.

Claire îi privi.

— Într-un fel, tuturor ne-a plăcut drama, înțelegeți ce spun?

Perez aprobă dând din cap. Într-un loc unde nu se întâmpla mai nimic, arestarea lui Shearer probabil că fusese o mare distracție.

Claire continuă:

— Știam despre Kenneth că e strict cu Emma și cu băieții și că îi uneori îi sare țandăra, dar nu se luase la bătaie cu nimeni, n-avusese loc nimic de genul ăsta. Era considerat un bărbat foarte respectabil. Cinstit. Dar din când în când mai venea în barul de la hotelul părinților, iar clienții obișnuiți se țineau mai deoparte. Când eram mici, Emma venea mereu la mine să ne jucăm. Eu nu eram chemată pe la ei. O singură dată am fost invitată, dar mama a inventat nu știu ce pretext să nu merg. Mi-a spus mai târziu că tatăl Emmei avea ceva care o speria.

— Iar Emma nu ți-a spus niciodată ce se întâmpla în casă la ea?

— Nu, răspunse Claire. De multe ori era foarte tăcută,

iar în unele dimineți era atât de obosită încât adormea în autobuz în drum spre școală, dar habar n-aveam de ce. Mai târziu mi-a zis că-i era prea teamă să spună cuiva. Tatăl ei o amenințase că o să-i omoare pe toți dacă scăpa vreo vorbă despre ce se întâmpla acasă.

— A primit vreun ajutor când tatăl ei a fost arestat?

Perez se întreba în ce moduri ajungea să te afecteze așa ceva. Probabil că a purta cu tine un asemenea secret era ca și cum te-ar apăsa o greutate imensă pe umeri. Te trăgea în jos și nu mai funcționai cum trebuie.

— Adică terapie sau așa ceva?

— Da.

— Familiei i-a fost repartizat un lucrător de la serviciile sociale. Era un tip, nu știu cum îl chema. Dar la scurt timp după ce tatăl ei a fost trimis la închisoare, mama ei s-a îmbolnăvit, iar Emma a ajuns să aibă grijă de băieți. Erau mai mici decât ea și mergeau încă la școala primară. Lumea s-a oferit s-o sprijine, dar ea a spus că voia să se ocupe singură.

Claire râse scurt.

— Eu chiar n-am priceput. Adică, băieții erau destul de drăgălași, dar nu prea cred că era distractiv să stai să strângi după ei. Iar uneori îmi dădeam seama că Emma nu mai suportă. Nu-i mai suporta pe ei fiindcă erau mai mici și nu aveau același nivel de responsabilitate.

Claire făcu o pauză, după care continuă:

— Pe urmă n-am mai văzut-o prea des. După examene n-a mai venit la școală, iar eu una eram pusă grav pe distracție. Umblam după băieți, mergeam pe la petreceri... Și mă ocupam de arta mea.

— Dar te-a chemat în vizită la ea în Shetland?

— Da. Ne-am găsit pe Facebook și am început să ne trimitem SMS-uri și mail-uri. Și brusc m-a chemat acolo. Eu mă întorsesem de la facultate, așa că doar am luat feribotul. Nu mai fusesem până atunci în Shetland, ceea ce e incredibil.

Claire se aplecă în față și își sprijini coatele pe genunchi. Pe geam se vedea un ghid care conducea un grup de

pasageri înapoi pe vapor.

— Părea un pretext numai bun să merg acolo.

— Cum a fost?

— Sincer, cam ciudat. Casa aia imensă și copiii razna, părinții care ignorau totul și o lăsau pe Emma să se ocupe de toate cele. Nu pot să înțeleg de ce a rămas acolo.

— Părea fericită?

Perez așteptă un răspuns. Spera să fie pozitiv.

— Da. Da, cred că era fericită. Vreau să spun că am impresia că asta era ce-și dorea. Un loc al ei, unde să nu fie nimeni care să-i spună ce să facă. Soții Moncrieff o lăsau să se ocupe de lucruri cum credea ea și niciodată nu interveneau. Poate că asta era ce-i trebuia. Dar am fost surprinsă că a rămas atât de mult acolo.

— Ai mers o singură dată? Întrebă Perez.

— Da, pe urmă nu m-a mai chemat, iar eu n-am mai întrebat-o dacă mă primește. Tot nu sunt foarte sigură de ce a vrut s-o vizitez. Poate ca să demonstreze că avea totuși o prietenă, că nu era o singuratică ciudată. Ne-am văzut de vreo două ori când s-a întors în Orkney, când mama ei era pe moarte. Ai mei încă au hotelul din Stenness. Nu prea aveam ce să vorbim. Eu eram nemaipomenit de varză când trebuia să țin legătura cu cineva, mă gândeam numai la viața mea, la prietenii și la munca mea. Dar am mers la înmormântarea mamei ei. Emma a trebuit să se ocupe și de toată treaba asta. Nu existau alte rude care s-o ajute. Lumea din Stenness a participat, dar în rest n-a mai venit nimeni.

Perez se întrebă cine avea să se ocupe de înmormântarea Emmei și unde avea să aibă loc. În Orkney sau în Shetland? Voia s-o întrebe pe Claire dacă o să participe și de data asta, dacă o să vină pentru Emma, dar în galerie intrase deja un alt grup de turiști, iar Claire le zise că nu mai avea timp să stea de vorbă.

Capitolul 24

Willow era în studioul BBC Shetland față-n față cu prezentatorul. Pe masă era un microfon. Încerca să nu se mai gândească la Perez, ci la ce trebuia să facă acum. Evident că n-avea să dea amănunte despre bilețelele primite de Helena. Așa puteau să verifice dacă eventualele informații primite în urma apelului ei erau adevărate sau nu. Helena și Daniel susțineau cu tărie că nu spusese nimic despre desenele cu omulețul spânzurat. Willow avea să se străduiască să dea de înțeles că persoana care le trimisese nu devenea automat un suspect în anchetă. Pur și simplu avea să roage ca oricine deținea informații despre mesajele trimise către familia Fleming să contacteze poliția în mod confidențial. Urma să transmită un mesaj sec, prozaic, poate chiar plictisitor. Ultimul lucru de care avea nevoie era să provoace și mai multă isterie.

În schimb, jurnalistul din fața ei dădea semne că e hotărât să provoace cât mai multă agitație. Era foarte tânăr și foarte ambițios. Drama tinerei ucise părea să-l hrănească, să-i sporească energia atât de mult că Willow se temea că o să explodeze. În timp ce verifica sonorul se foia ca un copil hiperactiv după o porție zdravănă de dulciuri viu colorate. Willow își dădea seama că abia aștepta s-o întrebe dacă Emma fusese agresată sexual.

În încăperea mică era un aer cald, irespirabil, și nu exista lumină naturală. Pentru o clipă, Willow avu un sentiment de claustrofobie și panică. Prezentatorul îi aruncă o privire producătorului, care stătea într-un colț, și dădu scurt din cap ca să-i dea de înțeles că pricepuse că puteau începe.

— Înțeleg că vreți să ne citiți o declarație, doamnă inspector, despre crima din Deltaness. Aș vrea să știu dacă pot să vă pun câteva întrebări înainte să începem.

Willow zâmbi și trase aer în piept. În momentele stresante, exercițiile de yoga pe care le învățase cu de-a sila când era mică deveneau folositoare.

— De ce nu aștepți să auzi mai întâi ce am de spus, John? Poate că după aceea ai niște întrebări relevante.

Tânărul păru atât de uimit încât nici măcar nu reuși să spună ceva. Probabil că persoanele care ajungeau de obicei în studioul lui erau mult mai ușor de intimidat. Willow profită de momentul de tăcere ca să înceapă să citească de pe foaia de hârtie pe care o așezase deja pe masă, în fața ei:

În decursul anchetei noastre legate de moartea Emmei Shearer am aflat că la Hesti, casa din Deltaness unde a fost descoperit cadavrul, cu puțin timp înainte de moartea ei au ajuns trei mesaje. Vrem să rugăm persoana care a trimis aceste mesaje, sau pe oricine știe vreo informație despre ele, să ne contacteze imediat. Aș vrea să insist asupra faptului că persoana în cauză nu a comis nicio infracțiune și nu legăm mesajele de moartea Emmei Shearer, dar suntem de părere că persoana care le-a trimis s-ar putea să dețină informații folositoare. Vă mulțumim.

Când rosti ultimele două cuvinte, Willow zâmbi. Participase cândva la un curs despre media, iar profesorul spusese că un zâmbet putea fi transmis chiar și prin radio. Profesorul mai spusese și o grămadă de alte chestii pe care Willow le considerase niște gogomănii și le uitase pe loc, dar din cine știe ce motiv reținuse acest detaliu. Spera că se arătase îndeajuns de cordială și primitoare încât expeditorul anonim al bilețelelor să ia legătura cu ea.

Împături foaia de hârtie și îi zâmbi și prezentatorului.

— Și acum, John, ai vreo întrebare despre declarația mea? Mă tem că mi-e imposibil să discut alte aspecte ale anchetei noastre în acest punct. Suntem abia la început. Totuși, dacă ascultătorii voștri au văzut ceva neobișnuit în apropierea așezării Deltaness sâmbătă seara sau duminica dimineață, îi rog să ne contacteze. Pot să ia legătura fie cu mine, fie cu un agent din Shetland, cu care s-ar putea să se simtă mai în largul lor.

În timp ce John încă se gândea ce întrebare să-i pună,

Willow continuă:

— Nu? Atunci îți mulțumesc foarte mult că m-ai lăsat să vin astăzi să transmit anunțul. Îți suntem cu toții foarte recunoscători pentru ajutor.

Polițista se ridică, îl salută pe producător dând din cap și ieși din studio.

Când ajunse afară, constată că vremea se schimbase. Nu prea bătea vântul, dar razele soarelui erau filtrate de o ceață care părea să devină tot mai densă în timp ce Willow mergea în sus, spre strada care ducea la secția de poliție. Nu era deloc cald, deoarece puțină briză venea doar din nord, așa că Willow se simți tentată să se întoarcă la pensiune și să-și ia un pulover mai gros sau o haină. Până la urmă doar merse mai repede și urcă în fugă scările de la secția de poliție. Brusc, se simțea mai energică decât fusese de luni întregi. Sandy era tot în camera de operațiuni și vorbea la telefon. O salută scurt, iar Willow puse apa la fiert și băgă un pliculeț de ceai de mușețel într-o cană. Când se întoarse, Sandy terminase de vorbit.

— Jimmy a aterizat cu bine?

Willow își făcea griji ca nu cumva zborul să fi fost anulat din cauza vremii.

— Da, e în regulă. În Sumburgh nu e ceață, dar prognoza nu e grozavă.

Sandy o privi cu luare-aminte.

— Voi doi sunteți bine?

— Normal, răspunse Willow, după care se gândi că Sandy merita mai mult de atât. Doar trebuie să rezolvăm câteva chestii. Îmi pare rău, trebuie să fie aiurea pentru tine.

— E un om dificil.

Între cei doi se lăsă tăcerea. Era clar că Sandy spera ca Willow să-i dea mai multe detalii. Văzând că nu mai spune nimic, adăugă:

— Dar dacă e cineva care să se descurce cu el, tu ești aceea.

Tăcu din nou, după care continuă:

— Tu ni l-ai dat înapoi, după toată treaba aia cu Fran. O să-ți rămân veșnic recunoscător pentru asta.

Se întoarse cu spatele, brusc jenat de cât de sincer fusese. Numai nuanța ca de sfeclă de pe ceafa lui o împiedică pe Willow să se emoționeze la rândul ei pentru că, devenind conștientă de cât de stânjenit era Sandy, detectiva se chinuia să nu râdă.

— Ai aflat ceva despre geanta Emmei?

Sandy se întoarse din nou cu fața, aparent bucuros că momentul se încheiase.

— Modelul ăsta nu se vinde nicăieri în Shetland, nici măcar în noul magazin de fițe de pe Commercial Street, unde m-am gândit că s-ar putea să-l aibă.

Sandy se uită printre notițele lui.

— Dar doamna de acolo m-a ajutat, s-a gândit la două site-uri de unde poate fi comandată cât să ajungă în Shetland. Le-am trecut aici.

— Poate îi pui pe cei din Inverness să se ocupe de asta.

Willow se gândi că nu știa de unde să înceapă ca să dea de o persoană în carne și oase care să le ofere niște răspunsuri.

— Ce părere ai, Sandy, ce facem mai departe? Te-ai întâlnit cam cu toată lumea din ambele familii. Ne scapă ceva?

— Cred că ar merita să stăm de vorbă cu copiii Moncrieff. Cu cei mai mari, Martha și Charlie. Emma era mai aproape de vârsta lor decât de a părinților. Știm de la Magnie Riddell că Emma și Martha mai ieșeau împreună.

— Și cum să procedăm? Să ne întoarcem în Deltaness diseară, după școală?

— Mă gândeam la o abordare mai...

Sandy încercă să găsească cel mai potrivit cuvânt.

— ...neortodoxă. Dacă mai știu măcar cât de cât cum gândesc adolescenții, atunci e clar că n-o să ne spună când sunt cu părinții lângă ei ce făceau, de fapt, în centrul comunitar, sau când petreceau pe plajă.

— Ce propui, Sandy? Să mergem și să ne vedem cu ei la școală?

El clătină din cap.

— Atunci profesorii s-ar simți obligați să le contacteze părinții. Și, chiar dacă am putea să-i convingem pe cei de la școală că nu e nevoie ca Robert sau Belle să fie de față, ei tot ar vrea să fie prezenți.

— Atunci?

Willow îl plăcea nespus pe Sandy, însă uneori parcă dura ore întregi ca să ajungă la concluzie.

— Nu mi se pare că se omoară cu învățatul. Nu sunt genul care să rămână în școală când e pauza de prânz ca să mănânce meniul sănătos de la cantină, după care să dea o raită prin bibliotecă și să se apuce de teme...

— Atunci unde crezi că se duc?

Willow începea să înțeleagă încotro bătea Sandy.

— Există o cantină în apropiere de școală. Era acolo chiar și când învățam eu. Acolo mergeau toți elevii mai mari. Făceau niște sandviciuri cu *saucermeat*⁵ geniale. Și ieftine. Copiii veneau grămadă. Iar proprietarul le avea pe toate pregătite, împăturite în șervețele, așa că erau gata de luat și nu trebuia să aștepti nu știu cât. Înăuntru nu era mult loc, așa că stăteam pe zid și priveam spre mare. Pe o vreme ca asta, te-ai bucura dacă ai putea sta la căldurică într-o mașină, dacă s-ar întâmpla să dai peste vreun adult, peste cineva cunoscut, care să aibă și el chef de un sandvici cu *saucermeat*.

— Ce păcat că-s vegetariană... Cred că asta e o misiune pentru tine, Sandy. Oricum ești mai aproape de vârsta lor. În plus, pe tine te cunosc.

Brusc, Sandy părea îngrozit.

— Mă gândeam să mergem amândoi. N-ar da tocmai bine dacă s-ar afla despre un polițai care stă singur în mașină cu doi copii.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Și, oricum, nu știu ce să le zic. S-or fi născut și or fi crescut ei aici, dar nu-s tocmai ca niște copii din insule, înțelegi ce spun?

⁵ Mâncare tradițională din Insulele Shetland care constă în carne tocată de vită sau oaie bine sărată și condimentată (*n. trad.*).

Willow dădu din cap.

Știa exact ce voia să spună Sandy. Nici ea nu fusese tocmai un copil din insule. Tatăl ei predase engleza la facultate, iar mama ei făcea bijuterii din argint. În comunitatea lor de hipioți discuțiile erau despre istorie și filosofie, nu despre prețul oilor sau al peștelui.

— Haide, atunci.

Willow își luă geanta.

— Bănuiesc că pot să-mi facă și mie un sandvici cu ou.
Nu mai pot de foame.

Capitolul 25

Când ajunseră să parcheze în fața cantinei din apropierea școlii, ceața era atât de densă încât Willow nu era convinsă că Sandy o să-i recunoască pe tinerii Moncrieff, chiar și dacă își făceau apariția. Strada era aproape goală. O femeie în vârstă, îmbrăcată cu un capișon de plastic și o haină lungă de ploaie trăgea un cărucior, dar în rest nu mai era nimeni. Poate că până la urmă copiii hotărâseră să ia, totuși, prânzul la cantină. Dar se părea că tentația zahărului și a grăsimii fusese prea mare. Willow îi auzi înainte să-i vadă: la început o conversație animată purtată de niște glasuri pițigăiate, după care urmară împunsăturile prietenești și strigătele fiecăruia. După cum anticipase Sandy, veneau grămadă. Primul grup era format din niște băieți mai mari care-și agitau ghiozdanele și se prefăceau că se bat în timp ce urlau obscenități de parcă ar fi fost primii care le inventaseră.

— L-am mai văzut pe Charlie Moncrieff, începu Sandy. E sportiv. E genul ăla de copil care pare să câștige fără să se chinuie. Apare din două în două săptămâni în *The Shetland Times* fiindcă mereu ia vreo medalie sau vreun premiu. Cred că pe el l-aș recunoaște. Dar pe fată am mai văzut-o o singură dată, duminică seară, când am trecut să văd camera Emmei Shearer.

Sandy rămase cu nasul lipit de geam în timp ce o gașcă de fete trecu chicotind. Pe urmă se trase puțin în spate ca să șteargă condensul cu mâna.

Până la urmă îi văzură ușor fiindcă mergeau unul lângă celălalt, ceva mai deoparte de restul elevilor. Sandy îi făcu semn lui Willow când cei doi apărură din ceață, deși nu era nevoie să facă liniște fiindcă oricum nu s-ar fi auzit nimic din mașină. Pe lângă asta, copiii păreau preocupați și adânciți în conversație. Coama blondă a băiatului ieșea în evidență, dar fata părea să se piardă în întuneric. Purta o geacă impermeabilă, blugi negri și ghetete negre.

— Cum o jucăm?

Sandy încă șoptea. Era clar că situația îl distra.

— Așteptăm până se așază la coadă. Apoi te duci în spatele lor și începi să discuți cu ei. Vezi dacă poți să-i ademenești la mașină ca să stăm de vorbă aici.

El aprobă dând din cap.

Copiii trecură pe lângă mașină și dispărură înăuntru. Sandy coborî și porni după ei. Se întoarse chiar înainte să închidă ușa.

— Vorbeai serios despre sandviciul ăla cu ou?

— Da! Ți-am zis că nu mai pot de foame.

Dură atât de mult până ieșiră încât Willow se întrebă dacă nu cumva Sandy hotărâse să stea de vorbă cu ei de unul singur. Era imposibil să distingă ceva în cantina plină cu copii. Se lăsă pe spate în scaunul din stânga șoferului și încercă să se relaxeze, dar se gândea la Perez, care era în Orkney, și la tentativa lui de a afla mai multe despre tânăra ucisă, la încercările lui de a accepta că în curând era probabil să devină tată. Willow se gândi că de fiecare dată când venise în Shetland viața ei personală și cea profesională se loviseră cap în cap.

Reveria îi fu curmată brusc când cei trei își făcură în sfârșit apariția. Țineau în mână niște chifle uriașe din care grăsimea deja se scurgea pe șervețelele în care erau împăturite. Lerwick era în cel mai bun caz un oraș cenușiu, iar ceața chiar că luase orice urmă de culoare din el. Willow se gândi că Sandy și adolescenții arătau ca niște personaje dintr-un film alb-negru: melancolice și ușor sinistre. Sandy deschise portiera din spate pentru copii.

— Am găsit doi puștani care au nevoie să se adăpostească puțin de vremea asta. E în regulă?

— Totul e în regulă câtă vreme mi-ai adus ceva de mâncare! Le-ai spus că sunt vegetariană, da? Sper că oul nu e prăjit în grăsime de bacon.

— Da, normal că le-am spus.

Sandy îi privi pe copii, își dădu ochii peste cap, după care le făcu cu ochiul. Cei doi pufniră. Willow își zise că deja îi juca pe degete.

— Și tu ești sticlete? Întrebă Martha aplecându-se spre Willow.

— Chiar așa!

— N-arăți a polițai, zise Charlie.

— Sunt *inspector* și sunt *șefa* lui.

Willow se gândi că și ea fusese la fel ca Martha la vârsta ei. Încerca prea tare să-și formeze o identitate, să se separe de părinții prea cunoscuți în comunitate. De Charlie nu era așa sigură. Părea mai așezat, dar mai puțin matur decât sora lui.

— De ce ai intrat în poliție?

— Sincer? Ca să-i calc pe nervi pe ai mei. Spuneau mereu că polițaii sunt dușmanii poporului. Ei se considerau anarhiști. Am crescut într-o comunitate de hipioți.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Dar și din alte motive. Mă plictisesc repede. Știam că nu pot să-mi petrec restul vieții blocată într-un birou.

Willow tăcu din nou.

— Deși în ultima vreme asta pare că fac, deci m-am înșelat, nu?

Mușcă din sandvici, apoi o întrebă pe fată:

— Vrei să te faci și tu polițistă?

— Doamne, nu! izbucni Martha.

— Și tu crezi că suntem dușmanii poporului?

Martha o privi pe deasupra sandviciului, întrebându-se dacă nu cumva Willow o lua peste picior.

— N-aș vrea să fiu într-o poziție în care să le spun altora ce să facă.

— Dar nu asta înseamnă să fii polițist.

Era ultima conversație la care se aștepta Willow, însă confuzia fetei avea ceva înduioșător. În plus, nu se putea abține să înceapă să țină predici când venea vorba de munca ei.

— Ideea e să aduci puțină ordine în haos. Și să-i aperi pe cei cărora li se spune ce să facă.

— De exemplu, să afli cine a ucis-o pe Emma, zise Charlie.

Willow încercă să nu zâmbească. Nici dacă le-ar fi scris ea replicile n-ar fi ieșit mai bine. Acum ajungeau la miezul problemei.

— Da. Chestii de genul ăsta.

După câteva clipe îi întrebă:

— Cum era Emma? Probabil că voi o știați cel mai bine.

— Era în regulă, zise Charlie.

— Poate cu tine, mormăi Martha.

Încă avea o bucată de sandvici în gură, dar asta n-o oprea să vorbească.

— *Pe tine* te plăcea.

— Pe tine nu?

Willow se gândi că era greu s-o placi pe Martha, care părea atât de țâfnoasă și se simțea jignită atât de ușor.

Martha părea deja să regrete izbucnirea de adineauri – ținea, totuși, la convenții măcar cât să nu-i placă să-i vorbească de rău pe morți.

— Cred că era genul care se înțelege mai bine cu băieții. Charlie și Sam o jucau pe degete, dar nimic din ce făceam eu și Kate nu era bine. Iar Emmei îi plăcea clar mai mult de tata decât de mama.

Din nou, fata părea îngrijorată de cum îi puteau fi interpretate vorbele, căci adăugă:

— Nu vreau să spun că erau amanți sau ceva de genul, doar că uneori între Emma și mama parcă era o atmosferă încordată.

— Trebuie să fi fost cam greu când erați mai mici, zise Willow. Va simțeți ca și cum aveți două mame?

— Nu!

Din nou, Martha răspunsese fără să se gândească.

— Emma nu era nici pe departe ca o mamă.

Imediat se îngrijoră că lăsase iar o impresie greșită.

— Chiar și în primele dăți când a venit la noi, eu tot nu puteam s-o văd ca pe un adult.

— Dar aveai doar nouă ani. Adică, pe măsură ce ai crescut probabil ți s-a părut mai mult ca o soră decât ca o mamă, dar pe atunci trebuie să fi fost altfel.

Willow își termină sandviciul și se șterse la gură cu

șervețelul.

— Au mai fost adolescente care aveau grijă de noi și înainte să apară ea, zise Martha. Erau niște fete din Deltaness care veneau la noi când mama și tata plecau în oraș. Iar pe Emma o priveam la fel. Nu mi-am dat seama că o să rămână cu noi.

Willow se întrebă ce însemna asta. Cu siguranță că Belle și Robert le explicaseră copiilor că o străină avea să locuiască împreună cu familia și urma să aibă grijă de ei, nu? Dar poate că fusese o perioadă haotică, tocmai se născuse încă un copil, iar ea nu se putea bizui în totalitate pe amintirile Marthei de când avea nouă ani.

Fata păru să înțeleagă uimirea lui Willow.

— Nu suntem chiar cea mai funcțională familie. Lumea așa crede: avem o casă mare, tata e doctor, mama e mereu aranjată... Dar de fapt e haos. Nu comunicăm. Cu toții vorbim, dar de fapt nimeni nu ascultă.

Charlie nu părea în largul lui.

— Ei, haide, nu-i chiar atât de rău.

Sora lui îl sfredeli cu privirea.

— Nu e? Atunci de ce rămâi atât de des pe la amicii tăi din oraș? Sau de ce nu te oprești naibii din jucat atâta fotbal?

Pentru o clipă, în mașină se lăsă tăcerea. Pe toate geamurile se adunase condens, lucru care împreună cu ceața îi făcea să se simtă complet separați de lumea exterioară.

— Ar trebui să ne întoarcem, zise Charlie. O să întârziem la ore.

— Nu-i grabă, zise Sandy pe un ton relaxat. Va putem duce noi cu mașina.

— Emma cu cine vorbea? Întrebă Willow. Trebuie să se fi simțit destul de singură.

— O dată și-a chemat o prietenă să rămână peste noapte, zise Charlie. O chema Claire. Mi-a plăcut de ea.

— Și mai erau și bărbații, zise Martha zâmbind strâmb. Admiratorii ei, Magnie și Daniel Fleming.

— Mai erau și alții?

Martha păru să se gândească o clipă și Willow crezu că urma să mai spună un nume, dar până la urmă fata rămase tăcută.

— A văzut-o vreunul dintre voi duminică dimineață?

— Nu, răspunse Martha. Am rămas în pat cam până pe la prânz și apoi am mers în oraș cu autobuzul. În casă era nebunie. Mama încerca s-o imite pe Nigella⁶, iar tata făcea mișto de ea. Nu puteam să mai suport.

— Când ai plecat, ai văzut dacă mașina Emmei mai era acolo?

Martha se gândi înainte să răspundă.

— Nu. Îmi pare rău.

— Charlie, tu ai văzut-o pe Emma?

— Nu. Aveam antrenament de fotbal.

Băiatul se uită urât la sora lui.

— Haide, trebuie să ne întoarcem.

— Sigur, zise Sandy.

Porni motorul și ștergătoarele, dar vizibilitatea era atât de proastă încât nu zăreau nimic nici până-n capătul străzii. Willow se gândi că situația era o metaforă perfectă pentru modul în care se desfășura ancheta.

⁶ Nigella Lawson, realizatoare de emisiuni culinare la televizor (*n. red.*).

Capitolul 26

Willie Milne insistă ca Perez să stea la el în loc să se cazeze la vreun hotel sau vreo pensiune.

— Avem loc cu duiumul, omule. Mi-ai face un serviciu, îmi mai ții de urât.

Casa era nouă, o clădire mare și albă construită după indicațiile lui Willie și Steven. Semăna cu un palat desprins dintr-o fantezie băiețească: avea saună, o cameră plină cu Lego și Scalextric și un *home cinema*. Lui Willie îi plăcea la nebunie, iar Perez se gândi că principalul motiv pentru care îl invitasese era ca să se laude cu casa. Îl urmă pe bărbatul masiv în fiecare cameră și încercă să se ridice la nivelul așteptărilor lui Willie, arătându-se entuziasmat. Casa nu era departe de hotelul părinților lui Claire Bain. Avea vedere spre nord, dincolo de Loch Stenness, către o zonă plată care ducea spre faimoșii megalitiți din Neolitic.

— Ai chef să mergem până la hotel să bem o bere?

— De ce nu?

Perez se gândi că poate acolo avea să înțeleagă cine fusese Emma Shearer de fapt. Acolo își petrecuse ea copilăria. Cuvântul îl puse pe gânduri: *copilărie*. Brusc, în minte îi apărură imaginea propriului copil, crescând fără el, și avu un sentiment de dor și dezolare. În timp ce mergea de-a lungul țărmului spre bar și Willie îi tot dădea înainte despre nunta pe care o plănuiau el și Steve, Perez încercă să-și explice emoțiile. Oare de ce reacționase atât de violent la ideea de a fi tată? Pentru că i se părea ca o trădare față de Fran și Cassie. Pentru că nu merita o a doua șansă. Așa că nu era deloc vina lui Willow, dar pe ea își vărsase furia și vinovăția. Acum se simțea din nou vinovat.

Până la urmă, în Stenness Emma Shearer era la fel de indescifrabilă ca în Shetland. Magazinul de pe drumul principal unde locuise nu mai exista, fiind înlocuit cu o benzinărie. La barul hotelului lucrau doi tineri studenți, așa că nu avu cum să le pună întrebări părinților lui Claire

despre fata pe care o invitaseră cândva să se joace cu fiica lor.

Odată ce se întoarseră acasă, Willie încălzi niște mâncare gătită de mama lui și deschise o sticlă de vin. Mai târziu își făcu apariția și whisky-ul Highland Park. La un moment dat, spre finalul serii, întins pe canapeaua albă de piele și cu paharul în mână, Perez se simți tentat să-i povestească lui Willie despre Willow și copil, însă chiar și beat fiind își dădu seama că nu era o idee bună. Era ceva ce trebuia să rezolve de unul singur.

A doua zi de dimineată, când se trezi, se simțea mahmur, iar afară era o ceață densă.

— Se pare că o să rămâi mai mult decât credeai, zise Willie dând din cap spre grădina cenușie, aproape imposibil de văzut. Azi n-are cum să decoleze vreun zbor. Prognoza e cumplită.

— Dar feribotul?

— Da, poate că ar trebui să îți iei bilet pe feribotul de diseară. O să fie urât și mâine.

— Trebuie să-mi anunț echipa din Shetland.

Perez se gândi că întârzierea îi prindea bine. Avea timp să-și depășească starea de confuzie pe care o avea față de Willow și de copil. Îl urmări pe Willie cum îi puneia bacon în farfurie și își luă o cafea.

Willie avea niște întâlniri prin Kirkwall, dar îi oferi lui Perez mașina lui Steven. În timp ce conducea prin ceață pe drumul îngust, simți că liniștește. Îi pria anonimatul, să fie ascuns și singur într-un loc în care nu-l cunoștea nimeni.

Trecu mai întâi pe la centrul medical din Stromness ca să stea de vorbă cu medicul care o recomandase pe Emma familiei Moncrieff. Rămase în sala de așteptare, unde o coadă de femei însărcinate așteptau să meargă la moașă. Se pomeni ascultând niște conversații care i se păreau complet străine și rămase intrigat de cuvinte pe care nu le mai auzise niciodată până atunci. Într-un final, femeia de la recepție îi strigă numele.

Pe medic îl chema Alan Masters și era mai tânăr decât

se așteptase Perez, mai tânăr chiar decât Robert Moncrieff, sau cel puțin încerca să lase impresia asta. Era îmbrăcat cu blugi și un pulover și scria ceva la tastatură când intră polițistul.

— Nu pot să cred că Emma a murit.

Își dezlipi privirea de la ecran și se învârti cu scaunul spre Perez.

— Probabil că dacă nu i-aș fi făcut recomandarea lui Robert, ea încă ar mai fi trăit.

— De ce l-ai rugat s-o angajeze?

Dacă medicul căuta iertarea, nu avea de gând să fie el cel care să i-o ofere.

Medicul să gândească o clipă înainte să răspundă.

— Eram doctorul familiei Shearer. Eram foarte tânăr, abia începusem să lucrez. Eram nou-venit în Orkney. Probabil prea naiv. Aveam impresia că insulele sunt un fel de paradis. Când Caroline a venit la mine și mi-a vorbit despre anxietate și depresie, i-am văzut vânătăile. Își pregătise deja o poveste. Chipurile fusese o iarnă rece, alunecase pe gheață și căzuse. Explicația aproape că părea plauzibilă, dar nu tocmai. M-am întrebat dacă avea probleme cu alcoolul. S-ar fi potrivit cu depresia ei. M-am gândit că era posibil să fi căzut fiindcă-și pierduse echilibrul. Nici prin cap nu mi-a trecut că era vorba despre violență domestică. Soțul ei părea foarte amabil cu ea, blând și grijuliu. A venit cu ea la clinică. Normal că asta ar fi trebuit să-mi dea un semnal de alarmă. Ar fi trebuit să-i cer s-o consult de una singură. Dar n-am făcut-o.

— Pe copii i-ai văzut?

— Uneori. Hotărâsem s-o vizitez pe Caroline de câteva ori acasă. Din nou, acum că mă gândesc mai bine, ar fi trebuit să contactez Serviciile sociale, dar până la atacul grav care i-a băgat pe Caroline la spital și pe Kenneth la închisoare, nu erau semne reale de îngrijorare. Copiii păreau puțin cam tăcuți și retrași, dar erau bine hrăniți și îngrijiți.

Medicul îl privi din nou pe Perez.

— Dar au trăit ani întregi un coșmar. Iar acum Emma e

moartă.

— Spune-mi despre atac.

Perez se gândi la copilăria lui. Poate că tatăl lui fusese un pic mai strict și fixist, dar el văzuse mereu casa părintească drept un loc sigur. Problemele lui începuseră odată ce se mutase la Liceul Anderson din Lerwick, odată cu dorul de casă și colegii care se luau de el. Nu-și putea imagina cum e să-ți fie teamă de propria familie.

— Kenneth aproape că și-a omorât soția, răspunse Masters. Emma s-a întors mai devreme de la școală și l-a prins în timp ce încerca s-o stranguleze pe Caroline. Dacă n-ar fi venit ea, Caroline ar fi murit atunci. Deja își pierduse cunoștința.

— Deci Emma a chemat poliția? Și-a luat în sfârșit inima în dinți și și-a acuzat tatăl?

— A chemat o ambulanță. Era clar de la ce erau rănilor, așa că medicii le-au spus polițiștilor. Kenneth a fugit și nu l-au prins imediat, dar l-au găsit când încerca să plece cu feribotul în sud. Caroline încă-i mai găsea scuze, chiar și după proces. A ajuns la închisoare numai datorită Emmei.

Pentru o clipă se lăsă tăcerea, după care Masters continuă:

— Caroline fusese mereu fragilă emoțional. Chiar și înainte să fie diagnosticată cu cancer, Emma ajunsese să se ocupe de toată lumea. Când băieții au ajuns și ei la vârsta adolescenței și au devenit mai independenți, chiar am considerat că e cazul ca Emma să aibă și ea viața ei. Să lucreze pentru familia Moncrieff părea ideal. Avea o familie care s-o sprijine și nu era așa departe de casă.

— Cât de bine cunoșteai familia Moncrieff?

Perez nu era tocmai convins că putea să-i descrie drept o familie care s-o sprijine pe Emma.

— Pe Belle n-am cunoscut-o niciodată, dar cu Robert mă mai văzusem pe la conferințe. Părea o persoană empatică. I-am descris trecutul Emmei, iar el mi-a zis că era dispus să-i dea o șansă.

Dar a făcut-o numai pentru că nimeni altcineva nu mai candidase pentru post.

— Ai mai vorbit cu Emma după ce a început să lucreze în Deltaness?

— Nu.

Părea mirat de întrebare.

— Sigur că atunci când m-am mai întâlnit cu Robert l-am întrebat cum se descurca Emma. A spus că totul merge splendid. Așadar, bravo mie!

Parcă uitase de rolul pe care-l jucase în moartea Emmei și de faptul că nu-și dăduse seama la timp că avea de-a face cu o familie cu probleme foarte mari. Vorbele lui de la început fuseseră doar o tentativă de a-l dezarma pe Perez, nicidecum o încercare de a-și accepta responsabilitatea.

— N-ai contactat-o personal?

— Nu, spuse doctorul pe un ton defensiv. De ce să fac una ca asta? Doar nu mai era pacienta mea.

Perez nu spuse nimic.

Nici fosta dirigintă a Emmei nu era prea diferită. Perez avea impresia că toate persoanele cu autoritate care avuseseră de-a face cu familia Shearer încercau să scape cât mai repede de orice vină, să-și găsească scuze pentru lipsa de reacție. Femeia se pensionase de curând și locuia într-o casuță albă din Finstown. Avea un câine gălăgios și un soț tăcut. Îl conduse pe polițist în camera de zi. Perez privi pe geam, spre grădină și mare, dar văzu doar ceață.

— Nu se vedea niciun semn că ar fi avut probleme acasă.

Probabil că era o femeie blândă. Mângâie câinele care-i sedea în poală și pe care era clar că-l îndrăgea.

— Emma era tăcută și cuminte. Bine-crescută. Nu întârzia niciodată.

— Prietena ei mi-a spus că adormea deseori în autobuz în drum spre școală, zise Perez pe un ton cât mai neutru.

— Nu știu nimic despre asta. Cum aș fi putut să știu? Îmi pare rău, inspectore, dar cazul e vechi de zece ani. Ce se petrecea în familia aia ne-a luat prin surprindere pe toți.

Avea părul scurt și cărunț, atât de asemănător cu al câinelui, încât Perez se pomeni că se holbează la ea.

Înainte să-i poată pună altă întrebare, femeia continuă:

— Emma avea treisprezece ani pe atunci. Și-a încheiat educația la șaptesprezece ani. Serios, chiar nu-mi dau seama ce treabă au rezultatele ei la școala din Orkney cu o crimă petrecută în alt loc, după atâta timp. Trebuie să fie doar o coincidență tragică.

Perez nu spuse nimic. Se gândi că femeia avea, probabil, dreptate. Ce legătură putea să existe între familia disfuncțională a Emmei și crima din Shetland? Părinții ei nu mai erau în viață, iar detectivul verificase zborurile și feriboturile: frații ei nu pleaseră de acasă în weekend-ul când murise Emma. Perez se ridică, îi mulțumi învățătoarei și plecă. Brusc, i se frânse inima pentru adolescența care supraviețuise unui asemenea stres și tuturor acelor responsabilități numai ca să moară cât încă era tânără și încă avea șansa unei vieți fericite.

Asistentul social îi amintea lui Perez de unii dintre polițiștii pe care-i mai întâlnise: cinici, sastisiți, dar pe ascuns în continuare implicați în munca lor. Îi păsa mai mult să contribuie cu adevărat decât să fie promovat. Era îmbrăcat cu o jachetă gri șifonată, avea degete îngălbenite, de fumător, burtă de bere și mirosea a țigări și mâncare prăjită. Îl chema Billy Samson.

— Normal că-mi aduc aminte de familia Shearer. O nenorocire că n-am fost chemați din timp.

Stăteau într-un birou înghesuit. Masa lui Samson era acoperită cu teancuri de hârtii. Se pare că prefera hârtia în locul calculatorului. Lumina era aprinsă fiindcă afară era cumplit de mohorât.

— Era o fată tare ciudată. Foarte închisă, necomunicativă. Nici nu știu dacă a avut vreun prieten adevărat.

— Ai lucrat cu familia după ce tatăl ei a fost arestat?

— Da, abia atunci am aflat că exista o problemă. Mama fusese trimisă la urgențe de multe ori și acuza simptome ciudate, dar toată lumea spunea că sunt din cauză că era nevrotică, iar atunci când chiar a fost vorba de o rană adevărată, o fractură de cot și vânătași, au crezut că se

îmbătase în ultimul hal și căzuse.

Bărbatul își ridică privirea.

— Era a dracu' de nevrotică, să ne înțelegem. Mă scotea din minți. Nu știu cum reușea Emma s-o suporte.

— Deci crezi că a fost o idee bună ca Emma să se angajeze în Shetland?

Perez se bucura că întâlnise măcar o persoană care chiar își dăduse interesul în privința familiei Shearer.

Samson își ridică din nou privirea, iar detectivul observă că avea ochii cenușii.

— Cred că unora le-a convenit s-o vadă plecată din Orkney.

— De ce?

— Ți-am spus că Emma era foarte închisă și necomunicativă, dar au existat vreo două incidente chiar înainte să plece. Și-a pierdut controlul. A pocnit un copil care-și bătea joc de maică-sa, și după aia a fost prinsă cu un tip mai în vârstă pe care-l întâlnise într-un bar. Acum că mă gândesc, aș zice că era stres posttraumatic. Nu mai avea cum să fie cu toate țiglele pe casă după ce-l văzuse ani la rândul pe taică-său cum o bate pe maică-sa.

— N-a primit sprijin? N-a făcut terapie?

Samson dădu din umeri.

— I s-a oferit ocazia imediat după ce tatăl ei a fost băgat la zdup, dar din cine știe ce motiv nu s-a concretizat. Mai târziu, alți specialiști au zis că totul era bine. Tatăl ieșise din peisaj, iar familia părea să se descurce. Asta nu se prea pupa cu faptul că a început să se ia la bătaie și să se dea la ciudați mai în vârstă decât ea. Dacă ar mai fi rămas pe aici, cine știe ce-ar fi fost? Poate ar fi observat cineva ce se întâmplă și ar fi insistat să fie reevaluate evenimentele de până la arestarea lui Kenneth Shearer.

Perez se întrebă dacă Samson făcuse demersuri în direcția aceea. Părea foarte implicat când descria mersul lucrurilor. Perez înțelegea asta. Și el era foarte implicat în munca lui.

— Ai ținut legătura cu ea după ce s-a mutat în Shetland?

— Sigur că da. Nu pe cât mi-aș fi dorit. Chiar și într-un

asemenea loc, tot avem probleme cu personalul. Dar o mai sunam din când în când. M-am văzut cu ea când s-a întors pentru înmormântarea mamei ei.

— Ce impresie ți-a lăsat?

Samson privi pe geam, unde totul era cenușiu.

— Se stăpânea. N-a plâns la înmormântare. A spus că se simțea bine cu familia din Shetland. N-avea niciun motiv să se întoarcă în Orkney. Adam era la facultate, iar David era suficient de mare cât să se descurce de unul singur.

— Dar n-ai crezut-o? N-ai crezut-o când a spus că e fericită?

Samson dădu din umeri.

— Nu știam ce să cred. Dar nu puteam face nimic. Era adultă și trebuia să-i respect hotărârile.

Făcu iarăși o pauză.

— Dar e un caz care m-a bântuit. Știi cum dai de unele de care nu mai scapi niciodată? Ești conștient că n-ar trebui să te implici, dar nu te poți abține. Emma Shearer e unul dintre copiii care mă țin treaz noaptea.

Capitolul 27

Ceața îl tulbura pe Christopher. Nu putea să vadă plaja de la fereastra dinspre est, iar spre vest priveliștea era blocată de silueta întunecată a colinei. Avea impresia că dormitorul lui nu mai era legat de restul casei. Parcă ar fi plutit într-o bulă cenușie. Sigur că ar fi putut să coboare și să stea în bucătărie cu mama și cu sora lui. Făceau o prăjitură împreună, deci în curând aveau să fie lucruri bune de mâncat, dar în casă domnea o atmosferă încordată care era clar legată de Emma. Nu pricepea de ce moartea ei îi făcuse pe părinții lui să se comporte așa ciudat unul față de celălalt. Ellie era prea mică să-și dea seama de tensiune, dar el o simțea la fel cum simțise umezeala ceții pe piele când se întorseseră de la școală.

Se întrebă dacă ai lui voiau cumva să divorțeze. În școala cealaltă de la Londra erau mulți copii cu părinți care trăiau separat. Uneori îi auzise lăudându-se cu cadourile pe care le primeau când stăteau la tatăl absent. De obicei tatăl era cel care pleca. Christopher se gândi pentru o clipă la asta. Unde ar fi plecat tatăl lui dacă s-ar fi despărțit? Părea mai fericit la Londra, dar dacă se muta iarăși acolo, cum puteau să-l mai vadă Ellie și Christopher? Oare ar fi mers în sud cu avionul sau cu feribotul? Cum s-ar fi descurcat dacă n-ar fi venit el să-i ia? Își închipui cum el și sora lui se țineau de mână și rătăceau printr-un aeroport imens. Se pierduseră. Ellie plângea. Imaginea îl neliniștea, așa că o alungă.

Deși de obicei ținea ușa de la dormitor închisă, astăzi o lăsase deschisă. Ceața avea ceva care-l făcea să se simtă captiv. Auzi o bătaie în ușa de la intrare și apoi un murmur de glasuri pe hol. Nu auzise nicio mașină, lucru ciudat din moment ce își lăsase geamul larg deschis. Se întrebă dacă se întorseseră polițiștii. Se simțea important când vorbea cu ei. Ieși pe coridor și înaintă de-a lungul lui până când îi văzu pe adulții de jos.

Mama lui stătea de vorbă cu Margaret Riddell.

Christopher o recunoscu pe doamna Riddell. Știa că era mama lui Magnie și că lucra în Brae. Ezită pentru o clipă, încercând să-și dea seama cum știa lucrurile astea, după care își aminti că o văzuse în centrul comunitar din Deltaness, la un târg de produse artizanale, unde avea o tarabă lângă cea a mamei lui și vindea obiecte tricotate chiar de ea. Nu erau haine elegante ca ale mamei lui, ci pulovere, căciuli și mănuși pentru doamne în vârstă. Nu i se părea că avuseseră prea mare succes, din cauză că lâna provoca mâncărimi puternice. Christopher nu suporta să simtă lâna pe piele. Comentase cu voce tare cât de incomode erau, iar mama lui se supăraseră pe el și îi spusese să nu mai fie nepoliticos. Explicase că și ea face haine din lâna. Doamna Riddell se făcuse că nu aude comentariul, dar Christopher o surprinsese mai târziu stând de vorbă despre el cu o prietenă și rostind lucruri mult mai urâte decât ce zisese el despre haine.

Însă acum nu era îndeajuns de aproape ca să audă ce se discuta. Vedea părul rebel al mamei lui, care arăta ca un burete de sârmă. Doamna Riddell purta un hanorac, iar Christopher se gândi că parcă ar fi venit din nou iarna la cum era toată lumea înfolfită în geaci și cu glugile trase pe cap. Nu-și dăduse seama cine era decât după ce ea își scosese boneta tricotată în formă de ciupercă. Mama lui părea agitată, chiar furioasă. Își dădea seama de asta după tonul vocii și după faptul că n-o invitasă în bucătărie la ceai sau cafea. Toată lumea din Shetland se aștepta să primească ceai sau cafea, de obicei și biscuiți sau prăjituri făcute în casă. Mama lui făcuse niște prăjituri împreună cu Ellie, deci ar fi putut să-i ofere ceva, dar părea hotărâtă să nu-i dea voie să pătrundă mai mult în casă. Christopher se apropie de scări.

— Nu prea înțeleg de ce ați venit să-mi spuneți asta.

Acum glasul mamei lui devenise strident și îndeajuns de puternic încât să înțeleagă tot ce spune.

— Sunt doar niște bârfe răutăcioase.

— Mă gândeam că vreți să știți ce spune lumea.

— Chiar nu mă interesează ce spune lumea, zise mama

lui, de astă dată pe un ton ferm.

Christopher nu era convins că spunea adevărul. Chiar să fi fost așa, pe el cu siguranță îl interesa. Îi plăceau conversațiile adulților mult mai mult decât vorbăria celor de vârsta lui, care i se părea mai mereu insipidă. „Insipid” era un cuvânt nou pentru el și se simțea mândru că găsisese o ocazie să-l folosească.

— Atunci poate că ar fi mai bine să plec, zise doamna Riddell.

Părea o provocare. Sau o amenințare. Christopher se întrebă unde era tatăl lui. Ar fi trebuit să fie și el aici ca s-o ajute pe mama lui să scape de bătrâna nebună.

— Cred că așa ar fi cel mai bine.

Mama lui ieși din aria vizuală a lui Christopher, după care băiatul auzi ușa de la intrare deschizându-se.

Apoi Margaret Riddell dispăru și ea, iar Christopher o mai auzi doar pe mama lui mormăind niște înjurături.

Capitolul 28

În timpul zilei se înregistrară doar puține reacții la anunțul radio făcut de Willow. Detectivei i se părea că în mare parte era vorba de niște țicniți: o femeie în vârstă care susținea că are darul clarviziunii și care promitea poliției informații despre persoana care trimisese bilețelele, dar numai dacă Willow era dispusă să-i arate bucățelele de hârtie, și un tânăr exaltat care părea mai interesat să afle el lucruri despre anchetă decât să contribuie în vreun fel. Apoi, chiar când se gândea să-și încheie ziua și să mănânce ceva înainte să meargă la pensiune, un agent de la recepție o anunță că venise cineva. Willow recunoscuse numele: Magnie Riddell.

Se duse să-l ia de jos și îl văzu înainte ca el s-o bage de seamă. Tânărul stătea aplecat în față pe scaunul de plastic solitar din fața recepției. Era îmbrăcat cu o geacă de motociclist, din piele. Părul blond și fin îi ajungea până la umeri, avea ochi albaștri și mâini mari. Îndeajuns de mari cât să stranguleze o mignonă ca Emma Shearer. Magnie își întoarse capul încet și Willow se gândi că nu era o persoană foarte dinamică. Totul la el funcționa la jumătate din viteza normală, de parcă și gândea lent.

Păru surprins s-o vadă.

— Credeam că e celălalt aici, Jimmy Perez.

— Nu-i aici.

Tot simți un mic fior auzindu-i numele.

— Dar pot să găsesc un agent local dacă preferi.

— Tu ești cea care a vorbit la radio.

Nu era o întrebare.

Willow dădu din cap.

— Vrei să ne spui ceva? Găsim un loc unde să stăm de vorbă. Poate bem și un ceai.

Magnie ezită, iar pentru o clipă polițista crezu că urma să spună că făcuse o greșală și că avea să iasă și să dispară în ceață, dar până la urmă el se ridică și o urmă. Îl conduse într-o încăpere pentru ședințe, nu în camera de

interogatoriu de lângă celulă. Nu voia să-l facă să se simtă ca un suspect. Evident că se număra printre cei bănuți de crimă din cauza apropierei față de victimă și a faptului că era cunoscut drept o persoană căreia îi sare repede țandăra. Avusese o relație cu Emma și era posibil să fi reacționat violent dacă fusese respins, dar Willow voia ca Magnie să se simtă cât mai relaxat. Îi făcu un ceai fără să-l întrebe dacă vrea și îl lăsă să se liniștească.

— Vreți să aflați ce e cu mesajele trimise celor de la Hesti.

Magnie o privi. Ținea paharul de carton în mână și era atât de încordat, încât Willow se gândi că avea să-l strângă în pumn și să verse tot ceaiul pe masă.

— Ai idee cine le-a trimis?

Apoi îl întrebă:

— Tu le-ai trimis?

— Nu! strigă Magnie.

La cum se uita împrejur, o duse pe Willow cu gândul la un animal mare prins în cușcă. În curând avea să înceapă și să dea târcoale.

— Prin urmare, nu le-ai trimis tu. A fost cineva pe care-l cunoști?

— Erau mici? întrebă Magnie. Bucăți de hârtie cu pătrățele? Hârtie din aia milimetrică pe care o folosesc femeile ca să-și deseneze modelele pentru haine.

Willow dădu din cap. Acum că începuse să vorbească nu voia să-l întrerupă. Magnie rămase tăcut preț de câteva clipe, iar ea auzi zgomotele din afara încăperii: vâjâitul unei imprimante vechi și râsul cuiva.

— Cred că e posibil să le fi trimis mama. Margaret, mama mea.

Se opri din nou, apoi zise:

— Are tot felul de idei ciudate despre cei de la Hesti. A devenit cam obsedată de ei după ce și-a făcut felul Dennis Gear.

Magnie se uită în ochii lui Willow.

— Dar n-ar fi fost în stare să ucidă pe cineva. Serios. Poate că nu-i convenea că mă vedeam cu Emma, dar n-o

ura.

— Nu cum îi urăște pe cei din familia Fleming?

Tăcerea lui Magnie era un fel de răspuns, așa că puse o nouă întrebare:

— Ce fel de idei ciudate are despre ei?

— Are tot soiul de idei ciudate de când ne-a părăsit tata.

Tânărul roși jenat, iar nuanța pielii i se schimbă de la gât până pe față.

— Vrea cu tot dinadinsul să creadă că Dennis Gear a fost iubirea vieții ei. Zice că îl plăcuse încă din copilărie și că destinul lor era să fie împreună. O vreme a tot umblat după el. Pe atunci încă locuia la Hesti.

— Domnul Gear ce părere avea despre asta?

— Cred că s-au văzut de câteva ori, dar când Dennis și-a dat seama că mama n-are destui bani ca să-l scoată din belelele financiare în care intrase, a lăsat-o baltă. Oricum nu se potriveau. El deja nu mai era prea în regulă, începuse să bea prea mult. De obicei îl găseai în barul din Brae plângându-și de milă în bere. Nu după multă vreme a pierdut casa, care a ajuns apoi la familia din Londra.

Magnie o privi.

— Mama a rămas cu impresia că e vina lor că s-a spânzurat, că într-un fel ei l-au tras pe sfoară să le vândă casa, însă o pierduse deja cu mult înainte să vină ei Shetland. Doar se mințea singur ca să se simtă mai bine.

Tânărul tăcu pentru o clipă, după care continuă:

— Mi s-a părut că a fost un gest urât să-și ia viața acolo, unde putea fi găsit de un copil.

Chiar un copil a fost cel care a găsit-o pe Emma Shearer. Dar cu siguranță că Margaret Riddell n-ar fi ucis-o doar ca să-și răzbune iubitul închipuit.

— Ce te face să crezi că mama ta a trimis bilețelele?

— Am văzut unul. Mă întorsesem de la serviciu mai devreme decât de obicei și am găsit-o în camera de zi. Desena puncte în pătrățelele de pe hârtie ca să facă imaginea unui omuleț spânzurat. La început am crezut că făcea un model pentru haine, dar ea mereu le folosește pe cele tradiționale.

Își ridică privirea din nou și zâmbi pentru prima oară.

— Nu prea cred că în modelele tradiționale de pe Fair Isle apar oameni spânzurați.

Willow zâmbi la rîndul ei.

— Probabil că nu. Dar nu mă pricep la tricotat.

— Am întrebat-o ce face, spuse Magnie. La început n-a vrut să-mi răspundă. Pe urmă a zis că „familia aia trebuie să știe că nu e binevenită aici”. N-am putut s-o conving nicicum să termine cu prostiile astea. Nu era vorba doar de Dennis, ci și despre Helena Fleming, care are succes în afacerea asta. Mama a comentat și de ea. Nu era nimic rațional în ce spunea. Parcă obsesia legată de Dennis Gear și gelozia ardeau în sinea ei și o îmbolnăveau.

— Ce ai făcut?

Lui Willow îi părea rău de tînărul din fața ei. Părinții nebuni erau întotdeauna un coșmar. Într-o comunitate atît de mică, unde nu prea era nimic de făcut decît să bârfești, trebuie să fi fost cumplit să ai o mamă ca Margaret.

— Nimic.

Magnie o privi în ochi.

— N-am știut că pînă la urmă chiar a trimis mesajul. Speram că o să-și dea seama ce idee tîmpită era să facă una ca asta.

Tăcu din nou, după care continuă:

— Ar fi trebuit s-o întreb dacă le-a aruncat, sau să previn familia de la Hesti. Dar nu mai puteam să suport încă o ceartă.

— Mai e ceva ce ar trebui să știu?

Magnie nu răspunse imediat.

— Cred că urmărirea oameni.

— Cum adică?

— Își parca mașina acolo unde avea impresia că n-o vede nimeni și privea ce face lumea. Mi-a spus chestii despre Emma pe care n-avea cum să le știe decît dacă o urmărise pe ascuns. La fel și cu familia de la Hesti. Uneori îi urmărea. Se simțea împlinită. Mereu se simțea împlinită cînd afla secrete.

— Poate ar fi cazul să te muți, să stai undeva singur.

— Da.

Willow avu impresia că el se gândise deja la asta, dar renunțase fiindcă i se părea imposibil.

— Dar apoi ce s-ar alege de ea dacă s-ar foi toată ziua prin casă de una singură? Asta n-o s-o aducă înapoi la normalitate.

— N-are o soră?

— Lottie. Locuiește alături, dar ea aprobă tot ce zice mama. Îi cântă în strună.

Magnie clătină din cap.

— Mama are nevoie de mine. Nimeni altcineva n-o poate ajuta.

Willow îl conduse pe Magnie afară și rămase în pragul intrării din secție, privind spre conturul difuz al primăriei. Telefonul îi zbârnâi. Primise un SMS de la Perez:

Azi nu sunt zboruri din cauza vremii. Vin diseară cu feribotul. Ne vedem dimineață. Sper că totul e bine.

Mesajul părea conciliant, aproape prietenos. Era tentată să-l sune ca să-i comunice noutățile. Tocmai îi căuta numărul, când se opri în ultima clipă. Nu putea să insiste. Alese să se întoarcă înăuntru la Sandy. Era în camera de operațiuni și vorbea la telefon. Apariția ei păru să-l ia prin surprindere. Se scuză stângaci la telefon și închise.

— Eu când o s-o cunosc?

Sandy părea confuz.

— Doar vorbeai cu Louisa adineaori, nu?

Detectivul zâmbi strâmb.

— Mama ei nu se simte prea bine. Voiam să verific dacă e totul în regulă.

— Că tot vorbeam de mame... Magnie Riddell tocmai a dat-o în gât pe mama lui.

— A recunoscut că maică-sa a ucis-o pe Emma Shearer?!

Sandy rămăsese mască.

— Nu. Mi-a spus că ea a trimis bilețelele alea ciudate către familia Fleming. Magnie susține că i-a și urmărit pe ascuns. Și pe Emma la fel. Are impresia că e puțin cam țicnită.

Sandy se gândi puțin la spusele ei.

— N-o cunosc prea bine, dar aş zice că e destul de întreagă la cap. E răutăcioasă cât cuprinde şi bârfeşte cât e ziua de lungă, e genul care nu poate spune o vorbă bună despre nimeni, dar dacă ăsta e motiv să zici că-i ȋcinită, atunci am văzut mulȋ care ar trebui duşi la nebuni.

Sandy îşi vârî telefonul în buzunar.

— Crezi că se leagă cumva de moartea Emmei Shearer?

— Nu sunt sigură.

Willow se uită la ceas. Era deja ora opt.

— Ai chef să mănânci ceva? Parcă a trecut cam mult de la sandviciul ăla cu ou pe care l-am mâncat cu copiii Moncrieff. Fac eu cinste. Conduc eu, dacă ai chef să mergem undeva în afara oraşului.

Nici măcar nu putea să se gândească să se întoarcă la pensiune, unde Rosie şi John se jucau de-a mama şi tata cu copilul lor. Iar perioada în care trebuia să doarmă douăsprezece ore pe zi părea să fi trecut şi ea.

— De ce nu? Dacă tot faci cinste.

Willow îl privi pentru o clipă. Avea impresia că venea cu ea din milă, dar apoi se gândi că oricum nu-i păsa. Avea nevoie de compania cuiva.

Până la urmă merseră la Fjara, un cafe-bar tot din Lerwick, dar puȋin mai în afara centrului şi destul de aproape de ȋarm. Locul era neobişnuit de gol. Un grup de femei îmbrăcate elegant pentru o seară fără copiii lor se certau în joacă despre cine să facă cinste. Willow şi Sandy găsiră o masă aproape de fereastră. Pentru o clipă, ceaȋa se dispersă şi văzură două foci care şedeau pe stânci şi îi priveau fix. Erau atât de aproape încât li se vedeau chiar şi mustăȋile şi genele. Apoi, la fel de brusc, totul deveni cenuşiu.

— E bine că Jimmy vine cu feribotul, zise Sandy. Nu cred să fie vreun zbor prea curând.

Femeile ieşiră într-un nor de râsete şi parfum, iar Willow şi Sandy rămaseră singuri. Un chelner le aduse meniul şi îşi comandă ceva de mâncare.

— Ce vrei să facem în legătură cu Margaret Riddell?

Sandy bea o bere scumpă dintr-o sticlă în al cărei gât era înfiptă o felie de lămâie.

— O să vorbim mâine cu ea. Oricum, vreau să ne întoarcem în Deltaness. Acolo a început totul. Și mai e și sora ei. Hai să stăm de vorbă și cu ea.

Willow tăcu atunci când chelnerul le aduse mâncarea.

— Eu încă n-am făcut cunoștință cu soții Moncrieff.

— Ai vorbit cu Jimmy? Cum merge treaba în Orkney?

— Mă ține la curent prin e-mail, răspunse Willow pe un ton degajat.

Se simțea ca un părinte dintr-o căsnicie lipsită de dragoste care trebuia să salveze aparențele în fața copiilor.

— A vorbit cu fratele Emmei, David, și cu prietena ei, Claire, și cu mai mulți specialiști care s-au ocupat de familie. Are impresia că toți voiau ca Emma să plece cât mai repede din Orkney fiindcă nu s-au ocupat cum trebuie de ea, nu i-au oferit sprijinul de care avea nevoie.

— Nu prea văd cum se leagă asta de faptul că a fost ucisă după atâția ani.

Sandy mânca o pulpă de miel, iar pe bărbie îi curse niște sos. Willow își luă șervețelul, îl șterse, după care se simți jenată. La urma urmei, chiar nu era mama lui. Sandy nu părea deloc deranjat.

— Asta dacă nu cumva Emma se hotăra brusc să-i dea în judecată pentru neglijență sau dacă lua legătura cu presa ca să le spună cum a fost tratată. Poate că Daniel Fleming i-a dat ideea asta.

Sandy zâmbi.

— Nu-mi pot imagina un grup de profesori și asistenți sociali însetați de sânge care vin în nord ca s-o facă să tacă.

— Nu, pare puțin cam improbabil, zise Willow râzând scurt. Asistentul care s-a ocupat de Emma bănuiește că suferea de stres posttraumatic. E ciudat că Moncrieff nu s-a prins că ar putea să fie afectată de violența la care fusese martoră pe când era mică.

— Cred că Robert s-a bucurat că a găsit pe cineva care

să-l scape de copii și nici nu s-a mai gândit la altceva. Vorba Marthei, toată imaginea asta de familie fericită pare să fie cam falsă. Nici nu sunt convins că ar fi putut să observe ceva.

Personalul începuse să strângă în jurul lor, punând scaunele pe mese. Nu o făceau chiar ostentativ, dar Willow pricepu mesajul. Poate că unii dintre angajați locuiau în afara orașului. Nu era cel mai distractiv lucru să conduci pe o asemenea vreme.

— Ia zi, începem devreme? întrebă Willow. Te iau eu.

Detectiva se ridică, iar Sandy o urmă.

— Pe drum putem să-l luăm pe Jimmy de la feribot.

— De ce nu?

Doar era adult. Ce altceva putea să zică?

Ieșind, văzură că străzile erau pustii. Fiecare lumină stradală era o pată portocalie, iar clădirile doar niște umbre. Nimic nu avea consistență. Willow îl lăsă pe Sandy la apartament și opri mașina în capătul străzii, cât mai aproape de Sherri's House. Se bucura că toată lumea se culcase deja și putea să meargă la ea în cameră fără să mai stea de vorbă cu proprietarii. Când ajunse în cameră, Willow verifică dacă primise vreun e-mail sau SMS de la Jimmy Perez, dar nu găsi nimic, așa că se culcă. Toată noaptea, geamătul îndepărtat al unei sirene de ceață i se strecură prin vise.

Capitolul 29

Helena Fleming o urmări pe Margeret Riddell cum se îndepărtează în ceață și simți că-i venea s-o ucidă. Cum îndrăznea femeia asta să vină aici ca să-i spună porcăriile astea, savurând tot ce scotea pe gură? Cum îndrăznea să creadă că Helena era dispusă să asculte așa ceva?

Daniel ieși din birou.

— Cine era?

Helena își vărsă furia pe soțul ei.

— Ce, nu ți-ai dat seama? Sigur ai auzit-o! Ca de obicei, tu te ascunzi acolo și mă lași pe mine să mă descurc de una singură.

Bărbatul clipi, iar Helena avu pentru un moment impresia că o să izbucnească iar în plâns. Se întrebă ce se întâmplase cu bărbatul puternic, amuzant și energic cu care se căsătorise, cel care stătea treaz toată noaptea cu ea, alături de care își plănuia viitorul, care era plin de idei despre design, artă și aventuri împreună. Oare când se transformase în umbra asta ștearsă și lașă?

Dar și eu eram altfel. Îl admiram, îi împărtășeam idealurile și îi promisesem să lucrăm împreună ca să ne atingem obiectivele. Nu eram obsedată de munca mea, de viața mea, de copiii mei ciudați.

— Nu credeam că ajută la ceva. Știam că doar s-ar fi enervat mai tare. Păreai să te descurci. Și, sincer să fiu, nici n-am auzit ce spunea de fapt.

— Susține că tu și Emma erați amănți. A considerat de cuviință să mă anunțe că toată lumea vorbește despre voi. Părea să aibă impresia că îmi face o favoare dacă-mi zice una ca asta.

Fără să vrea, Helenei îi veni în minte o imagine cu ea și Daniel dintr-o vacanță în care plecaseră la scurt timp după ce se căsătoriseră. Nu fusese o lună de miere. Lunile de miere erau un clișeu și toată lumea avea parte de una. Își spusese lor înșiși și tuturor prietenilor că era vorba de altceva, doar voiau să fugă puțin din Londra după o

primăvară lungă și rece. Se pomeniseră pe o insulă grecească. N-avuseseră niciun plan, totul fusese un moment de nebunie. După ce încropiseră un buget pentru zboruri și feriboturi, dăduseră peste o femeie care era dispusă să-i cazeze într-o cameră din casa ei înconjurată de măslini și cântec de păsări. Până la urmă probabil că plătiseră mai mult decât la hotel, dar le plăcuse la nebunie: căldura și lumina, starea de visare care venea odată cu lipsa somnului și excesul de vin grecesc. Acum se întrebă dacă ar fi reușit să-și reclădească relația fugind din nou.

— Ți-am spus adevărul, zise Daniel întrerupându-i gândurile. Despre Emma. Știam că era posibil să apară bârfe.

— Crezi că rezistăm aici? Oare ne descurcăm după tot ce s-a întâmplat?

Și cu ceața și iernile astea lungi și întunecate, cu oamenii care răspândesc zvonuri doar din plăcere.

Se priviră în tăcere.

— Da, răspunse bărbatul într-un final. Dacă vrei. Dar n-aș putea face asta de unul singur. Tu ai fost mereu cea puternică. Așa că hai să le arătăm că nu ne lăsăm intimidați, bine? Hai să rezistăm.

Helena se întrebă dacă Daniel era conștient ce-i cere. Ea avea să fie văzută drept femeia înșelată, soția care stă alături de soțul ei deși acesta e suspectat de crimă. Avea să fie umilită și lumea urma să-i plângă de milă. Se gândi că era mai simplu să fii considerat ucigaș.

— Trebuie să beau ceva, zise ea. Hai să desfacem sticla de șampanie pe care o păstram pentru o ocazie specială.

— E o ocazie specială?

Daniel închise ușa de la birou și veni lângă ea, după care o mângâie pe ceafă cu degetul mare.

— Nu. E un talmeș-balmeș. Dar poate că asta înseamnă să fii adult și trebuie să ne obișnuim cu asta.

— Așadar, pentru ce bem? Pentru talmeș-balmeș?

Părea că o înțelege.

— Poate că pentru imperfecțiunea vieții. Și pentru acceptarea ei.

Visul la o vacanță ideală părea să-i scape printre degete. Acum își aducea aminte că se certaseră și în sejurul din Grecia.

Ajunseră în bucătărie, unde privi cum Daniel desface sticla în timp ce ea lua paharele. Încăperea părea să fie în continuare caldă după frigul de zilele trecute. Se gândi la zilele de iarnă de aici, la casa bătută de vânturi și la ei patru stând înăuntru în siguranță, la căldură. Se întrebă dacă nu cumva și acesta era un vis perfect. Așteptă să-i umple paharul, după care savură senzația bulelor pe limbă, le alungă pe Margaret Riddell și pe Emma Shearer din gândurile ei și se convinse cumva că soțul ei e special.

Daniel ridică paharul în cinstea ei.

— Pentru talmeș-balmeș și confuzie! Și pentru a ieși mai puternici din asta.

Helena ciocni cu el, dar nu spuse nimic. Se gândi că era ușor de zis, dar mult mai greu de făcut.

Capitolul 30

Sandy se trezi devreme și vorbi cu Louisa. Și-o imagină stând în pat în căsuța din Yell pe care o împărțea cu mama ei. Probabil se sprijinea într-un cot și bea ceai dintr-o ceașcă mare și galbenă. Era același pat în care dormise pe când era adolescentă. Avusese un post foarte bun în sud ca profesoară și se întorsese în Shetland doar atunci când mama ei primise diagnosticul de demență. Uneori Sandy mai rămânea peste noapte la ea și stăteau cumplit de înghesuiți în patul de o persoană. Râdeau mereu de asta și spuneau că trebuie să ia unul mai mare, dar niciodată nu făceau asta. Poate că știau că Mavis era tot mai bolnavă și chiar și dacă avea pe cineva care s-o îngrijească mereu, la un moment dat fie trebuia dusă la o casă de bătrâni, fie avea să moară. După aceea Louisa ar fi trebuit să decidă unde vrea să locuiască și să lucreze. Sandy nu era foarte sigur ce urma să se întâmple după aceea. Nu voia să presupună cu de la sine putere că o să facă parte din planurile ei.

Willow îl aștepta deja când ajunsese în capătul străzii, în apropiere de pensiune. Stătea pe trotuar, iar în părul ei lung și dezordonat se vedeau picături de apă de la ceață. Ar fi putut să-l aștepte în mașină, dar nu părea deloc deranjată că stă afară.

— Ia ascultă!

Se întoarse spre el, iar Sandy văzu că avea chipul plin de uimire, ca de copil.

Brusc, deveni și el conștient de cântecul păsărilor. Prin grădinile adăpostite ale orașului erau copaci și tufe în care își făceau cuibul păsările de grădină care erau mai risipite în alte părți din Shetland. Sunetele îi ridicară moralul și îl făcură mai optimist. Se gândi că o să-l găsească pe ucigașul Emmei Shearer, Willow și Perez o să fie iar prieteni, iar el și Louisa o să se căsătorească și o să întemeieze o familie.

— Ce-i așa amuzant? întrebă Willow văzând că

zâmbește.

— Nimic. Pur și simplu am o presimțire bună despre ziua de azi.

Ajunseră la terminal la timp ca să vadă cum sosește feribotul. Din cauza zborurilor anulate erau mulți pasageri la bord, însă Jimmy Perez coborî printre ultimii. Părea preocupat de ceva, dar nu chiar așa de încordat ca ultima oară când îl văzuse Sandy. De la o vreme, Sandy își dădea mereu seama de starea lui de spirit. Perez dădu din cap spre Willow. Măcar o băga în seamă.

— Așadar, ce ai hotărât?

— Aș vrea ca Sandy să stea de vorbă cu Moncrieff, răspunse detectiva, după care se întoarse spre el. I-am lăsat un mesaj în care i-am spus că o să vii să-i pui niște întrebări mâine dimineață, înainte să înceapă programul la centrul medical. Asta se întâmplă la nouă, deci o să te lăsăm în drum.

— Ești sigură că vrei să fac eu asta?

Sandy nu-l plăcea pe Moncrieff. Acum se gândi că poate din cauză că doctorul îl speria. Mereu îl intimidaseră bărbații de felul lui, oamenii educați care foloseau cuvinte lungi și referințe pe care Sandy nu le înțelegea. La început fusese intimidat chiar și de Louisa.

— N-ar fi mai bine ca unul dintre voi doi să stea de vorbă cu el?

— Chiar deloc. Moncrieff ar fi mult mai precaut dacă ar merge unul dintre noi. Lumea te subestimează mereu, Sandy. Țsta e un avantaj, nu o slăbiciune. Vorbește cu el din nou despre Emma. Întreabă-l cum de n-a văzut că suferea de stres posttraumatic. I-a spus ceva doctorul din Orkney despre traumele prin care a trecut? L-a contactat vreunul dintre specialiștii de acolo ca să vadă cum se acomodase Emma? Nu-l lăsa să facă pe șeful cu tine.

Sandy își aduse aminte că Perez îi spusese exact același lucru. Oare toată lumea avea impresia că e o țintă așa ușoară?

Cabinetul era într-o clinică mică și modernă, aproape de

școală și de centrul comunitar. Cel mai probabil toate trei clădirile fuseseră construite pe când petrolul venea neconținut la terminalul din Sullom Voe, puțin mai spre sud. Acea fusese o perioadă marcată de prosperitate și optimism, dar atmosfera din Shetland se schimbaseră odată cu împuținarea petrolului și scăderea redevențelor. Localnicii se obișnuiseră să primească orice-și doreau pentru comunitate, iar unii se chinuiau să accepte noua realitate. Nu era vorba nici pe departe de condiții de austeritate, dar nu se mai puneau problema să accesezi ușor fonduri și servicii publice bune.

Sandy o urmărește pe Willow cum demarează, după care intră în clădire. În afară de un om de serviciu care dădea cu mopul pe coridor și o femeie care stătea la recepție, locul părea pustiu. Spre ușurarea lui, detectivul își dădu seama că era Nettie Gill, o prietenă de-a mamei lui. Nu era din Whalsay, dar fuseseră colege la liceu și rămăseseră în relații bune.

— Mă tem că s-ar putea să cam aștepți. Robert ajunge de obicei cam cu cincisprezece minute înainte să înceapă programul. Vrei un ceai? Hai la mine în birou, să pun apa la fiert.

Sandy se așează de-o parte a unui birou liber și ordonat și începu să bea ceai, în timp ce femeia se uita la calculator. Când i se păru că ea terminase de citit e-mailurile primite în afara programului, el vorbi din nou.

— Sigur ai cunoscut-o pe Emma Shearer. Probabil mai venea pe aici din când în când.

— Ah, nu era pacienta noastră, zise Nettie. Robert e singurul medic de aici și probabil s-a gândit să n-o pună într-o situație neplăcută. Unei tinere probabil că nu-i convine ca șeful ei să știe totul despre ea. Venea la dentist și uneori mai ridica rețete de la farmacie.

— Clar.

Sandy rămase o clipă pe gânduri, cumpănind ce s-o mai întrebe.

— Robert vorbea despre ea?

Nettie își întoarse privirea spre el.

— Încerci să mă faci să-mi bârfesc șeful, Sandy Wilson?

— Vreau să simt că o cunosc. Deocamdată e ca o umbră pentru mine. Nu reușesc să-mi dau seama cine era.

Avea impresia că e față-n față cu mama lui, atât de ușor îi era să stea de vorbă cu Nettie.

— Mi se pare cumplit de trist că a murit o femeie așa tânără și nimănui nu pare să-i pese. Copiii nu par afectați, soții Moncrieff regretă că și-au pierdut dădaca, n-o regretă pe Emma... Poate că lui Magnie Riddell îi pare rău că ea nu mai trăiește, dar nu mai găsesc pe nimeni care să fi fost apropiat de ea.

— Umblă zvonuri, să știi, spuse Nettie privindu-l în continuare. Aud tot soiul de lucruri pe aici. Zici că dacă stau la un birou n-aș mai fi și eu om. Lumea pur și simplu mă ignoră.

— Ce fel de zvonuri?

— Cum că Emma nu era o tânără foarte...

Nettie ezită, apoi zise:

— ...drăguță. Cum că era rece și dură cu copiii și că țintea spre bărbații cu bani și putere.

— Cum ar fi Robert Moncrieff? Dacă ar fi să dăm crezare zvonurilor, țintea spre el?

— Unii așa spuneau. Eu, una, n-am putut să cred una ca asta. În orice caz, mă îndoiesc că a reușit, chiar dacă ar fi avut asemenea planuri. Mie mi se părea că avea nevoie de o servitoare, n-am văzut niciodată să dea semne că ar fi vorba de ceva mai mult.

— Dar Daniel Fleming?

Nettie nu păru surprinsă de întrebare.

— Ah, se pare că și tu ai auzit câte ceva. Margaret Riddell îi spune că erau amanți oricui e dispus s-o asculte.

— Tu nu crezi că-i adevărat?

Se lăsă tăcerea. Din depărtare se auzea zgomotul unui aspirator.

— Știu că i-am văzut pe Emma și pe Magnie pe plajă într-o seară, după ce s-a terminat clubul tinerilor din centrul comunitar. Magnie o privea de parcă ar fi fost răspunsul la toate rugăciunile lui. De parcă ar fi adorat-o.

Lui Margaret n-avea cum să-i pice bine una ca asta. El e tot ce mai are pe lume, după ce soțul ei a părăsit-o pentru o femeie mai tânără din Lerwick. Îi convenea să creadă că Emma e o desfrânată care umblă după domnul Fleming.

Sandy își zise că nu prea afla noutăți, dar nu strica faptul că li se confirmau lucrurile pe care le știau deja.

— Margaret e pacientă aici?

— Da, cei mai mulți locuitori din Deltaness se tratează aici.

Sandy încerca să formuleze o întrebare despre starea de spirit a tinerei, când auziră pași dinspre recepție, urmați de glasul lui Robert Moncrieff.

— Nettie? Pe unde ești?

Era clar nerăbdător. Lui Sandy i se părea că strigă un câine care-i dă de furcă. Nettie își dădu ochii peste cap. Cei doi nu păreau să se simpatizeze prea tare. Femeia se ridică încet.

— Sunt aici. A venit un detectiv să te vadă. Sandy Wilson.

Bărbatul se opri preț de o clipă. Nu-și dăduse seama că nu erau singuri, așa că vorbi pe un ton conciliant, mai politicos.

— A, da, i-am primit mesajul. Trimite-l la mine, bine, Nettie? O să-l consult înainte să încep programul. Sunt sigur că nu durează mult.

Sandy se așeză pe un scaun portocaliu, de cealaltă parte a biroului doctorului, și se simți ca în copilărie, când mama lui îl târa la doctorul din Lerwick: neliniștit și înfiorat, de parcă s-ar fi aflat în prezența lui Dumnezeu însuși.

— Emma Shearer nu vă era pacientă?

— Nu. I-am sugerat să meargă la cabinetul din Brae și mi-a ascultat sfatul. Dacă aveți nevoie de informații despre istoricul ei medical, puteți trece pe acolo.

— Asistentul social care se ocupa de Emma e de părere că suferea de stres posttraumatic. Ce spuneți despre asta?

Moncrieff pufni și râse în același timp.

— Eu, unul, n-am văzut niciun simptom. Mereu mi s-a părut o tânără extrem de stabilă. Desigur, cei de la

Serviciile sociale n-au studii medicale. Serios acum, n-aș pune mare preț pe părerea unui diletant.

— Doctorul din Orkney n-a menționat nimic de genul ăsta?

— Nu, răspunse Moncrieff. Și sunt sigur că ar fi făcut-o, dacă ar fi bănuț oricât de puțin că suferă de așa ceva. Știa că Emma urma să lucreze cu copii vulnerabili.

— V-a contactat ca să afle cum se acomodase Emma?

— Chiar nu era cazul să facă asta.

Moncrieff își pierdea răbdarea.

— Știa că o să avem grijă de ea. Era în interesul nostru să ne asigurăm că e fericită.

Sandy se gândi la tână care-și petrecuse cea mai mare parte din timp de una singură în podul de la Ness House, croind haine de modă veche și visând că trăia în alte vremuri. Lui nu i se părea că asta era fericirea, dar nu spuse nimic.

Tăcerea lui păru să-l irite și mai tare pe Moncrieff.

— Și trebuie să menționez că am o părere foarte proastă despre cum mi-ați interogat copiii pe stradă. A fost extrem de nepotrivit. Dacă n-aș fi ascultat-o pe soția mea, aș fi depus deja o plângere oficială.

— Am dat de Martha și Charlie când ne cumpăram ceva de mâncare.

Sandy vorbise pe un ton liniștit. Se simțea mai încrezător acum și se întreba ce anume ascundea doctorul de îi era teamă că Martha și Charlie l-ar fi putut da de gol.

— Iar pe urmă i-am dus înapoi la școală.

— V-aș fi recunoscător dacă pe viitor i-ați lăsa în pace. Dacă aveți întrebări, căutați-ne pe mine sau pe soția mea.

Moncrieff aruncă un ochi spre ceas.

— Cred că ar trebui să pleci. Probabil că primul pacient deja mă așteaptă.

— Emma Shearer vă era amantă?

Întrebarea îl șocă pe Moncrieff atât de tare, încât se lăsă tăcerea. Apoi bărbatul se înfurie. Sandy își dădu seama că doctorul se chinuia să se controleze, așa că pe de-o parte se temea și pe de-o parte spera că o să-l pocnească. Până

la urmă, însă, celălalt reuși să se stăpânească. Rosti cuvintele lent, accentuând fiecare silabă:

— Asta este o acuzație răuvoitoare. Când a venit la noi, Emma era doar un copil. Am primit-o la noi în casă și am îngrijit-o. Nu am exploatat-o.

Moncrieff se ridică.

— Acum chiar trebuie să pleci. Am lucruri mai importante de făcut decât să ascult poveștile tale ridicole.

În timp ce se îndrepta spre ieșire, Sandy îi făcu semn cu mâna lui Nettie. Spera ca măcar ceilalți specialiști de acolo să fie mai drăguți decât Moncrieff. Altminteri, era un loc oribil în care să lucreze. Afară, vremea părea să se fi îndreptat. Sandy rămase o clipă locului și se întrebă încotro s-o apuce. Willow și Jimmy probabil că stăteau de vorbă cu Margaret și Lottie. Copiii intraseră deja la școală, iar comunitatea părea foarte liniștită. Se gândi că într-un fel îl zgândărise pe Moncrieff – ceea ce era un fapt interesant – și că existau cu siguranță mai multe feluri în care putea fi exploatată o tânără.

Capitolul 31

Când se trezi, Helena își aminti cum băuseră șampanie cu o seară înainte și într-un fel se împăcaseră. Daniel încă dormea. Respira liniștit. Se foi, își deschise ochii și îi zâmbi. Afară era încă ceață, dar parcă nu mai era așa densă. Era albă, nu cenușie, și strălucea destul de frumos, ca și cum din spatele ei bătea lumina.

În curtea școlii nu observă vreo reacție deosebită față de ea din partea celorlalți părinți. Belle ajunsese deja acolo cu cei mici ai ei și veni direct la Helena de îndată ce intră pe poartă.

— Doar știi că vorbesc despre noi.

Femeia se întoarse ca să facă semn unor mame care încercau să nu se holbeze la ele.

— Ai timp de o cafea mai târziu? Am niște întrebări despre târgul din Birmingham. Iar presa din Londra a făcut legătura dintre tine și crimă. Ar trebui să stabilim cum răspundem.

— Trebuie să răspundem?

Helena nu se putea gândi la ceva mai rău de atât. Deja fusese bătută la cap de către Reg Gilbert de la *The Shetland Times*, care părea să-i fi aflat și numărul de mobil personal, dar îi închisese de flecară dată. Ideea ca numele ei să fie pus în legătură cu al Emmei Shearer indiferent în ce fel de context era un coșmar.

— Cred că am putea să ne folosim pe publicitate spre avantajul nostru, dacă avem grijă.

Belle privi cum Kate fuge spre intrare când se sună.

— Sincer, nu pare tocmai traumatizată de moartea Emmei. Dar ai tăi?

Helena se gândi cum Christopher spusese că nu-i pare rău că tânăra murise.

— Nu știu. E greu de zis.

— Deci, ai timp să bem o cafea?

Belle deja se îndrepta spre ieșire și scosese cheile de la mașină.

— Pe la unsprezece? Vin eu la tine? Nici n-am realizat cât de multe făcea Emma pentru noi și luam de-a gata. Casa e ca o cocină fără ea. Trebuie neapărat să chem pe cineva pentru curățenie, chiar dacă nu angajăm altă dădacă. Robert e inutil.

— Sigur, zise Helena. Vino tu pe la mine. Îți arăt noile designuri despre care îți vorbeam. Cele pe care le-am făcut inspirându-mă din modelele pe care le-am găsit în muzeul de pe Fair Isle.

— Perfect.

Belle deja se urcase în mașină și porni. Casa lor era mai aproape de școală decât Hesti, însă Helena n-o văzuse niciodată mergând pe jos.

În loc să plece direct spre casă, Helena se sui pe dealul pietros și privi în zare, spre ocean. Auzea pescăruși, însă nu-i vedea. Erau pierduți în lumina albă care părea filtrată prin tifon sau prin cea mai fină dantelă. În timp ce se întorcea spre drum, așteptă să treacă o mașină. La volan era Willow Reeves.

— Vrei să te iau?

— Mergi spre casă?

— Încă nu, răspunse detectiva. Poate mai târziu. Dar, dacă vrei, pot să te duc cu mașina. Ajungem imediat.

— Nu, mulțumesc. Mă bucur de plimbare.

Willow nu insistă.

— E cam sinistră, nu? Întrebă în timp ce pornea motorul. Vremea. Dar într-un mod destul de drăguț.

Helenei i se păru un comentariu ciudat din partea cuiva care-și petrecea viața lucrând cu infractori.

Belle ajunse mai devreme, înainte ca Helena să se fi pregătit cum trebuie. Soția doctorului era gata de acțiune, machiată toată și îmbrăcată cu un top negru mulat și o pereche de pantaloni negri evazați care probabil costaseră o avere. Poate sperase că presa ajunsese deja la fața locului. Helena realizează că vremea fusese o binecuvântare pentru ea și Daniel. Asta însemna că de ieri dimineață nu mai fuseseră zboruri în Shetland. Bănuia că jurnaliștii n-

aveau prea mare tragere de inimă să vină cu feribotul.

Daniel se dusese în Lerwick ca să discute cu un om de afaceri care avea în minte proiectul unui hotel ecologic în sudul Mainland. Pacea pe care o făcuseră de cu seară rezistase și în timpul micului dejun. Bărbatul îi expusese planurile lui, îi așteptase reacția și sperase că o să-l sprijine. Era entuziasmat numai gândindu-se la un nou proiect.

— O să fie tare de tot, Helly. Un studiu de caz pentru dezvoltarea sustenabilă.

Nu-l mai văzuse atât de fericit de luni întregi și se întreabă dacă moartea Emmei nu cumva îl eliberase de sub un fel de vrajă. După tristețea de la început, acum parcă era un om proaspăt eliberat. Helena încercă să nu se mai gândească la implicații.

Chiar înainte să ajungă Belle, o sunase Willow Reeves:

— A trecut cumva Margaret Riddell pe la voi aseară?

— De ce mă întrebi? A fost pe la voi să răspândească zvonuri și să spună porcării?

Helena simți cum o cuprinde iarăși furia din seara precedentă.

— Nici pe departe, răspunse detectiva. Deci, a trecut pe la voi? Asta-i tot ce voiam să știu.

Și așa se încheiase conversația, după care se pomenise la ușă cu Belle, care striga ca s-o primească înăuntru. Helena pregăti cafea în bucătărie, după care cele două traversară curtea ca să meargă la ea în atelier. Ceața se ridica încet spre nord, iar Helena parcă nu se mai simțea prinsă în capcană. Discutară o vreme despre planurile lui Belle de a o promova pe piața internațională, despre târg, despre noile ei creații. Helena se gândi că Emma Shearer plutea între ele două, nu chiar ca elefantul, ci mai degrabă ca fantoma din cameră.

— Într-un final, Belle atacă subiectul în mod direct.

— M-am tot gândit la ce mi-ai spus pe terenul de joacă despre cum ar trebui să răspundem presei. Ai avut dreptate, normal. Ar trebui să tăcem câtă vreme ancheta e în desfășurare, dar nu mi se pare nimic greșit dacă

negociem un interviu exclusiv cu un cotidian național, după ce se termină totul. Un interviu cu tine, în care porți o creație de-a ta, desigur, în care vorbești despre trauma de a descoperi un cadavru la tine în casă.

— O, nu!

Helena era oripilată.

— N-aș putea. Mi se pare că aș profita de moartea Emmei.

Belle se prefăcu că n-o aude.

— Ar fi un mod bun de a pune capăt tuturor zvonurilor care circulă pe aici, de a le arăta că familia ta n-are niciun motiv să se rușineze și că ești dispusă să declari asta în public.

— Familia mea chiar nu are niciun motiv să se rușineze. Cadavrul Emmei a fost găsit în staulul nostru, dar de lucrat, lucra pentru voi.

Helena își regretă cuvintele de îndată ce le rosti. Parcă erau niște copii care se certau, nu niște femei mature care, teoretic, erau prietene.

— Îmi pare rău. E de neiertat ce am zis. Cred că e de la stres, parcă toți am luat-o razna. Normal că nu vreau să spun că sunteți în vreun fel responsabili de moartea ei.

Belle se holbă la ea pentru o clipă fără să se clinească.

— Nu sunt convinsă că poliția e de aceeași părere, zise ea într-un final. Azi vor să-mi pună iarăși întrebări.

Brusc, tot machiajul elegant și bravada de mai devreme păreau semne ale disperării.

— Ai auzit că ieri au vorbit cu Martha și Charlie? I-au prins la prânz în fața cafenelei unde merg toți copiii să ia prânzul. S-au prefăcut că a fost o pură întâmplare. Nici măcar n-am fi aflat, dacă nu-i scăpa lui Charlie o vorbă. Robert e furibund, a amenințat că o să cheme avocați și o să depună o plângere oficială. I-am spus s-o lase baltă. Dacă facem scandal, o să pară că avem ceva de ascuns.

Așa pornesc zvonurile și se răspândesc suspiciunile, se gândi Helena. E suficient de tragic că a murit o femeie, dar acum toată lumea care o cunoștea e afectată. Cu toții devenim victime.

Capitolul 32

Willow zări prin ceață silueta Helenei Fleming pe plaja pietroasă. Arăta ciudat din cauza luminii filtrate, lăptoase, care bătea din spatele ei. O recunoscuse numai datorită părului ondulat și a jachetei lungi care sărea în ochi. Detectiva îl lăsase pe Sandy la centrul medical, iar Perez era tot cu ea. Oprise mașina fără să se gândească. Helena se număra în mod limpede printre suspecti. Putea foarte bine să fi aflat că Emma îi căzuse cu tronc lui Daniel, iar gelozia era mereu un mobil puternic pentru crimă, însă Perez nu voia să creadă una ca asta din simplul motiv că femeia fusese prietenă cu Fran. Helena refuză oferta lui Willow de a o lua cu mașina, așa că detectiva nu avu încotro și plecă mai departe.

Opri pe o porțiune de iarbă pipernicită din apropierea țărmlui și se întoarse spre Perez.

— Merg să stau de vorbă cu Margaret Riddell despre bilețele. Vrei să vii și tu?

— Dacă nu-ți stric feng-shui-ul.

În trecut i-ar fi luat vorbele drept o glumă. Acum, însă, nu mai era sigură. Putea foarte bine să fie o insultă.

— Te deranjează dacă mergem puțin pe jos? Mi-ar prinde bine niște mișcare ca să-mi pun ordine în gânduri.

— E în regulă.

Măcar nu era ostil. Willow bănuia că la mai mult nici nu putea spera.

Merseră spre strada unde locuia Margaret Riddell. Willow se gândi că locuințele de aici n-aveau nimic atrăgător. Margaret se chinuise să și-o îmbunătățească printr-un strat de vopsea proaspătă, dar efectul era neconvingător și de prost-gust. Mașina era parcată în fața casei, dar nu răspunse nimeni când Perez bătu la ușă. N-avea cum să fie la serviciu în Brae. Sigur și-ar fi luat mașina. Perez bătu din nou, iar de această dată se deschise o ușă, însă cea a vecinei.

— O fi bolnavă.

Femeia era încă în pijama, o cămașă de noapte demodată peste care își trăsese un halat. Rămăsese în casă, dar își ițise capul și și-l întorsese într-un unghi incomod către ei. Era clar că se jena să iasă, nefiind îmbrăcată corespunzător.

— E ziua în care Margaret lucrează la Brae, în mod normal trebuia să fi plecat.

— Tu trebuie să fii Lottie, zise Willow.

Își mută locul astfel încât femeia să-i poată vorbi mai ușor.

— Chiar așa.

Lottie se trase înapoi în casă. Înăuntru nu prea era lumină, așa că deveni aproape una cu umbra.

— Începusem să-mi fac griji pentru ea, dar nu știu ce să fac. Magnie a plecat în Lerwick și încă nu s-a întors.

— Crezi că ar trebui să verificăm? Presupun că ai o cheie, nu?

Lottie dispăru fără să spună nimic, iar Willow o urmă într-un hol întunecat care o conduse în lumea anilor '70: un poster cu o producție de mâna a doua a spectacolului *Abigail's Party*, un covor cu un model complicat alcătuit din rotocoale portocalii, pereți acoperiți cu tapet care imita lemnul. Perez așteptă afară. Știa că unei femei mai în vârstă nu i-ar fi convenit ca el să intre în casă cât încă era îmbrăcată în cămașă de noapte.

— Stai aici dintotdeauna?

Willow se gândi că locuința probabil nu mai fusese redecorată de când fusese construită.

— A fost casa părinților noștri.

Holul ducea spre o bucătărie care părea la rândul ei din altă eră: podea din linoleum, dulapuri și o masă Formica. Și aici își făcea apariția portocaliul. Lottie luă o cheie dintr-un suport de pe perete.

— M-am mutat aici ca să am grijă de mama când era bolnavă, după ce a murit tata, și aici am rămas. Părea cel mai înțelept lucru de făcut.

Femeia făcu o pauză, după care adăugă:

— Margaret așa a considerat.

Willow se gândi că probabil la asta se rezumase toată relația dintre cele două. Potrivit lui Perez, care le văzuse împreună, Margaret era cea cu personalitatea mai puternică, cea care lua toate hotărârile.

— Vrei să vii cu mine la casa de alături?

— Nu așa!

Lottie părea oripilată.

— Ce ar spune Margaret? Mergeți voi, vin și eu imediat ce mă îmbrac civilizat.

Perez bătu din nou la ușa femeii înainte să folosească cheia, dar tot nu răspunse nimeni. Willow se gândi că Lottie exagera. Întreaga comunitate era încordată după moartea Emmei Shearer. Sora ei probabil că-și luase și ea o zi liberă și se dusese în oraș la magazin ca să cumpere niște lapte sau un ziar, dar era o ocazie nemaipomenită să pătrundă în casă. Dacă descopereau dovezi că Margaret era cea care trimisese bilețelele anonime către locuința Fleming, puteau să-l scoată din ecuație pe Magnie.

Casa părea oglinda celei în care stătea Lottie, doar că era mai puțin încărcată și mai curată. Bucătăria era plină de electrocasnice care proveneau cel mai probabil din casa pe care Margaret o împărțise cu soțul ei: un cuptor cu microunde, un robot de bucătărie, un prăjitor de pâine negru și elegant. Camera de zi era plină de mobilă masivă care nu-i plăcea lui Willow, dar era scumpă și trainică.

Perez strigă în sus pe scări:

— Doamnă Riddell? Sunteți acolo?

Nu primi niciun răspuns. Willow era tentată să se uite prin sertarele unui dulap dintr-o firidă, dar știa că trebuie să aștepte. Poate că Margaret chiar își pierduse cunoștința și zăcea într-o cameră de la etaj.

Perez veni pe scări atât de aproape în urma ei încât Willow simți mirosul săpunului cu care se spălase în dimineața aceea. Își imaginează cum ar fi fost să se întoarcă, să-l ia în brațe și să-și îngroape fața în părul lui, apoi se gândi că el s-ar fi simțit oripilat și jenat. Merse mai departe.

Prima ușă ducea spre camera lui Magnie. În mod

neasteptat, aici domnea ordinea. Pătura și pernele fuseseră puse într-un coș pentru rufe, din răchită. Suprafețele fuseseră curățate de curând, iar în aer încă mai plutea un iz de detergent cu lavandă. Era o cameră neasteptat de lipsită de personalitate. Nu se vedeau cărți sau postere. Un televizor mare era fixat pe perete, îndreptat spre pat. Willow se întreabă dacă Margaret mai intrase aici de când tânărul plecase la serviciu în ziua precedentă, sau dacă Magnie își făcea el însuși curățenie. Aruncă o privire pe geam și se așteaptă s-o vadă pe Margaret venind pe stradă cu o sacoșă de cumpărături în mână, dar nu le văzu nici pe ea, nici pe Lottie. Acum era clar că ceața se ridica: pe apă se zărea o dungă de lumină.

Willow se întoarce lângă scări. Printr-o ușă deschisă văzu o baie unde totul era de un alb imaculat. Perez bătu în ultima ușă, care era complet închisă.

— Doamnă Riddell, sunteți acolo?

Așteptă o clipă, după care intră. Willow făcu și ea un pas înăuntru.

Patul era mare și ocupa cea mai mare parte din spațiu. Tăblia de la capul patului era curbată și de ea se sprijineau niște perne mov, dând aerul unei încăperi dintr-un hotel pretențios. Nu se vedea nici urmă de Margaret Riddell, cu excepția fotografiei mari, făcute în studio în care apărea alături de fiul ei. Poza fusese prinsă de perete în același loc în care stătea televizorul din camera lui Magnie. Patul era făcut, iar pe pernă era împăturită o pijama cu model floral. Dacă dormise acolo în noaptea precedentă, făcuse ordine înainte să plece. Willow mai aruncă o privire pe geam, văzu din nou că nu era nimeni pe stradă, după care deschise dulapul. Într-o parte erau aranjate rochiile, fuste și jachete, iar în cealaltă un rând de rafturi cu lenjerie și jerseyuri, toate împăturate.

— N-ai zice că numai o minte ordonată ar face așa ceva? întrebă Perez. Nu cineva obsedat, așa cum susține Magnie.

Lăsaseră ușa de la intrare deschisă pentru Lottie, iar acum Willow auzi sunetele ezitante de jos.

— O clipă! Cobor acum.

Lottie se îmbrăcase cu niște pantaloni fără formă și un jersey dintr-un material sintetic de culoare verzuie. Era încălțată tot în papuci. Își ridică privirea spre Willow în timp ce detectiva cobora scările spre ea.

— E acolo?

Willow nu-și dădea seama dacă neliniștea din glasul lui Lottie era pricinuită de teama că sora ei pățise ceva sau fiindcă se gândea la reacția ei dacă-i prindea în casă.

— Nu. Totul e în regulă. Probabil a ieșit să se plimbe.

— Margaret nu merge pe jos! Nu merge decât dacă n-are încotro.

— Poate a dus-o cineva cu mașina la serviciu.

Willow voia s-o scoată pe Lottie afară ca să se poată uita prin sertare. Perez era încă la etaj. Detectiva se întrebă dacă verificase camera lui Magnie ca să vadă dacă ei nu-i scăpase ceva important.

— Nu-mi dau seama cine ar face una ca asta.

Femeia zăbovea tot la intrare, de parcă-i era jenă să pătrundă mai mult în casă.

— Ce-ar fi să mă uit eu repede pe aici ca să-mi dau seama unde s-o fi dus? Ai putea să te întorci la tine și să încerci s-o suni, propuse Willow.

Putea să pună pariu că Lottie nu avea telefon mobil.

— Și mi-ar face mare plăcere să beau o cană de ceai, adăugă zâmbind. Poate poți pune apa la fiert?

De îndată ce Lottie plecă, Willow se duse repede în camera de zi și deschise sertarul servantei. Găsi un dosar gros pe care scria „Divorț”: o grămadă de scrisori schimbate între avocați, replici caustice despre detalii care lui Willow i se păreau meschine, cum ar fi apartenența mobilei și a bunurilor din casă, o dispută despre cine contribuise mai mult la avansul pentru casa din Voe și cine avea mașina mai mare. Un alt dosar conținea detalii despre casa din Deltaness a lui Margaret. Willow îl răsfoi repede. Era conștientă că Margaret se putea întoarce din clipă-n clipă și bănuia că oricum nu era nimic interesant în el.

Auzi pașii lui Perez pe scări și își dădu seama când el

intră în cameră, însă era atentă la dosar. La sfârșit găsi un plic maro pe care nu scria nimic. Willow îi scoase conținutul și descoperi scrisori din urmă cu mai bine de treizeci de ani. Scrisul de mână era clar și rotund, ca al unui copil conștiincios, așa că reuși să-l deslușească. Își dădu seama aproape imediat că erau scrisori de dragoste. Scrisori de dragoste de la Dennis Gear, bărbatul care-și luase viața în staulul familiei Fleming. Erau pentru Margaret și erau adresate „micuței mele Tammie Norrie”, termenul dialectal din Shetland pentru papagalul de mare. Tonul era jucăuș și entuziast. Bărbatul vorbea despre cum voia să meargă împreună în Lerwick să-l vadă pe unul dintre violoniștii lor preferați, apoi despre un dans de la Vidlin Hall:

Ce seară splendidă a fost! Toată lumea îmbrăcată la patru ace și tu cea mai frumoasă dintre toate! Și ce bine dansai! Mă simțeam cel mai norocos bărbat din lume.

Fără să spună nimic, Willow i le oferă una câte una lui Perez. Ultima însemnare era un bilet foarte trist și plin de regrete. Willow se gândi că Gear probabil îl scrisese după ce Margaret îi comunicase hotărârea de a se logodi cu Neil Riddell:

Sigur că nu te pot învinui pentru decizia ta. În trecut nu m-am purtat cu tine așa cum ar fi trebuit, iar venitul de la Hesti abia dacă ajunge pentru o singură persoană, darămite pentru o întreagă familie. Dar să știi asta: niciun alt bărbat nu o să te iubească la fel de mult ca mine.

Willow îi dădu lui Perez și biletul acela și îl privi. Aștepta o reacție, zicându-și în același timp în sinea ei: *Nicio altă femeie n-o să te iubească la fel de mult ca mine.* El citi scrisoarea, dar nu spuse nimic. Pe chip nu i se ghicea nicio expresie. Willow se întoarse la dosar.

Alături de scrisori era și o bucătică de hârtie milimetrică. Punctele din interiorul pătrățelelor formau o spânzurătoare și un ștreang, însă Margaret făcuse o greșală: pusese un punct într-un pătrat greșit, așa că desenul se stricase, nu mai era perfect. Probabil că o luase de la capăt, dar păstrase și varianta aceasta.

— Deci Magnie are dreptate. Margaret chiar e cea care a trimis bilețelele astea.

Stând în camera sufocantă, Willow simți apăsarea dezamăgirii lui Margaret ca pe o durere fizică, o durere de cap, nu una sufletească. Margaret îl alesese pe Neil Riddell pentru situația lui materială, iar apoi se pomenise că o părăsește pentru o femeie mai tânără. Era limpede că Dennis Gear ținuse la ea, cel puțin la început – asta nu fusese o ficțiune de-a ei. Moartea lui probabil că o făcuse să-și reevalueze toate hotărârile importante pe care le luase de-a lungul vieții. Probabil că fusese cuprinsă de amărăciune și regret fiindcă alesese pe cine nu trebuia, dar mai ales de vinovăție pentru că în tinerețe îl trădase pe Dennis, iar apoi nu-l împiedicase să-și ia viața. Nici nu era de mirare că simțise nevoia să dea vina pe altcineva.

Se auziră pași în fața ușii de la intrare. Willow băgă repede hârtiile înapoi în dosar și închise sertarul. Se întoarse și se gândi repede la un pretext pentru prezența ei în casă. *Lottie ne-a lăsat să intrăm, își făcea griji că nu te-a văzut toată ziua.*

Dar în prag era Lottie. Se vedea că e neliniștită.

— Margaret nu răspunde la mobil. Am sunat și la birou. Azi trebuia să lucreze, dar n-a anunțat că lipsește. Nu știu ce să fac.

— Hai înapoi la tine.

Willow se gândea în continuare numai la scrisorile de dragoste de la Dennis Gear, atât de înduioșătoare și lipsite de pretenții.

— Ce zici să bem un ceai și să vedem dacă putem da de ea? Îl lăsăm pe Jimmy aici, în caz că apare, totuși.

Simțea numai compasiune față de femeia dispărută. Și-o imagină undeva singură și deznădăjduită, după care se gândi că un polițist n-ar trebui sub nicio formă să reacționeze așa. Era foarte posibil ca Margaret să se numere printre suspecti și trebuia să se distanțeze emoțional de ea.

Și pereții din livingul lui Lottie erau acoperiți cu un tapet portocaliu cu model, însă acesta se decolorase, așa

că nu mai contrasta cu covorul bej și mobila maronie. Totul era decolorat aici. Willow se gândi că nimic nu se schimbase în casă de când muriseră părinții lui Lottie și Margaret. Voia să îi pună niște întrebări despre familia lor. Era clar că Lottie se pensionase, fiindcă nu spusese că ar lucra undeva, iar camera era plină de semne că își petrecea cea mai mare parte din timp aici: un coș cu materiale pentru tricotat plin ochi cu ață, o stivă cu cărți de la bibliotecă, reviste pentru femei. Lottie avea mult timp liber la dispoziție, dar acum prioritatea era s-o găsească pe Margaret.

— L-ai contactat pe Magnie? Poate știe el unde e sora ta. Lottie clătină din cap.

— N-am numărul lui. Știi, el a fost dintotdeauna băiatul lui Margaret. Chiar și când era mic de tot îl ținea doar pentru ea.

Willow se gândi iarăși că spusese un lucru foarte ciudat. Relația dintre cele două femei, felul cum Lottie era dispusă să fie dominată și refuza să se opună o intrigau.

— Am numărul lui, zise Willow. Să încercăm să-l sunăm, bine?

Femeile rămăseseră în picioare. Nici măcar nu se mai gândeau la ceai. Lottie stătea la geam și privea fix printr-o spărtură din draperii, de parcă ar fi sperat că Margaret o să apară deodată în mod magic. Era încordată, țeapănă și părea că o să izbucnească în lacrimi dintr-o clipă în alta. Willow își trecuse numărul lui Magnie în agendă și tocmai îl căuta în lista de contacte.

— Nu mai e nevoie!

Lottie se îndepărtă de geam și aproape că fugi până la ușă.

— A, deci s-a întors, zise Willow. Ne făceam griji degeaba.

Însă când se duse la geam așteptându-se să vadă întâlnirea celor două surori și sperând să înțeleagă mai bine relația lor, își dădu seama că nu Margaret se întorsese.

În fața casei oprise duba lui Magnie, iar Lottie vorbea cu

acesta, îl apucase de braț cu o mână țeapănă și albă ca o gheară.

Capitolul 33

Perez își zise că Magnie Riddell părea epuizat. Probabil că lucrase în tura de noapte la stația de reciclare. Perez văzuse duba în timp ce se apropia și ieșise în stradă înaintea lui Willow.

— Ce se întâmplă?

Magnie coborî și rămase lângă mașină privind în jur. Părea confuz din cauza atenției de care avea parte: mătușa lui slabă ca un țâr îl apucase de braț și țipa, iar ce doi detectivi stăteau pe trotuar și îl priveau fix.

— Nu prea știm unde e mama ta, zise Perez pe un ton potolit.

Nu era cazul să-l impacienteze și pe el.

— Tu știi ceva de ea?

Magnie clătină din cap.

— Credeam că e la serviciu.

— Hai înăuntru, zise Willow. Hai să mergem toți la mătușa ta, bine? Lottie tocmai puneă apa la fiert. Sunt convinsă că există o explicație absolut normală.

Magnie o urmă. Perez se gândi că era ca un copil care se bucură că altcineva ia inițiativa. Perez se așeză lângă el pe canapeaua acoperită cu stofă maro și o priviră amândoi pe Willow. Lottie se dusesese iar la fereastră și tot răsucea cu degetele o bucățică de perdea.

— Margaret nu e la birou, iar mașina ei e tot aici, zise detectiva. Acasă nu e. Ai idee pe unde ar putea fi?

Magnie își închise ochii preț de o clipă.

— Nu. Nu ne-am mai văzut de ieri după-amiază, dinainte să vin în Lerwick, la secție, ca să stăm de vorbă. Ieri n-a lucrat.

— Cum ți s-a părut că se simte?

— Cam agitată. Eu eram pe picior de plecare, iar ea tot trăncănea despre ceva. N-o prea ascultam. Era multă ceață și voiam să plec mai repede ca să ajung în oraș.

— Trebuie să-ți vină, totuși, o idee.

Willow vorbise pe un ton înțelegător, dar totodată ferm.

Perez se gândi cât era de pricepută să obțină informații de la martorii sensibili.

Magnie își închise ochii din nou, de parcă încerca să-și aducă aminte subiectul conversației.

— Zicea că o să facă ce trebuie, că nu poate să stea pur și simplu în casă în condițiile în care lumea nu-și dădea seama ce se petrece.

Magnie făcu o pauză, după care continuă:

— Zicea că se duce la Hesti. Voia să stea de vorbă cu doamna Fleming. Trebuia să-i spună niște lucruri.

— Voia să ia mașina? Lottie mi-a spus că nu mergea niciodată pe jos.

— Nu-i place să meargă pe ceață. A avut un accident pe vremea când stăteam în Voe și de atunci nu mai e sigură pe ea. S-ar putea ca de data asta s-o fi luat pe jos.

Willow ieși din încăpere. Perez se gândi că suna la Hesti ca să verifice dacă Margaret trecuse pe acolo și nu voia ca ei să audă. Cât era plecată, detectivul se întoarse spre Magnie:

— Unde ai fost aseară? Ai lucrat în tura de noapte?

Magnie nu răspunse imediat. Perez se gândi că era posibil să mintă.

— Nu, răspunse într-un final. Am ieșit cu niște prieteni.

Perez tocmai voia să-i ceară amănunte, dar Willow se întoarse în cameră.

— Margaret chiar a ajuns la Hesti. Tocmai ce-am sunat-o pe Helena Fleming. Ai mai văzut-o pe urmă, Lottie? Trebuie să fi plecat de acolo cam pe la opt.

Lottie clătină din cap. Se uita în continuare spre stradă cu niște ochi goi.

— Mama nu trăncănea numai despre cei de la Hesti, zise Magnie. Avea ceva de spus și despre doctor și familia lui. Dar eu nu eram atent. Voiam doar să plec odată.

Tânărul tăcu și se întoarse spre Willow.

— Mă hotărâsem să stăm de vorbă și eram cam neliniștit.

— Există vreun loc anume unde se duce Margaret atunci când se simte tristă? Întrebă Willow. Poate un loc preferat

ca să-și aducă aminte de Dennis...

Lottie o întrerupse înainte ca Magnie să apuce să scoată o vorbă.

— Se duce la Suksetter, chiar după deal, cum vii dinspre Hesti. Dennis o ducea acolo pe când o curta, departe de ochii lumii.

Făcu o pauză, după care adăugă:

— Dar cred că le ducea pe toate acolo.

Perez fu surprins de tonul ei. Părea cam ranchiunoasă în condițiile în care toți își făceau griji despre sora ei.

Willow păru să nu observe nimic și doar puse o altă întrebare:

— Oare Margaret a mers acolo de la casa familiei Fleming? N-ar fi fost un efort cam mare și chiar puțin cam periculos pe ceață?

— Ieri era foarte agitată, zise Magnie. Era neliniștită. Mi-o pot imagina hotărându-se să meargă până acolo. Iar terenul e accidentat. E posibil să se fi împiedicat, să-și fi rupt glezna.

Perez se gândi, după care spuse:

— Aș putea trimite o echipă după ea, dar asta ar dura. Iar dacă Margaret s-a accidentat, sau dacă voia doar să stea puțin de una singură, probabil că n-ar vrea să se afle asta și lumea să vorbească despre ea. Poate că am putea mai întâi să aruncăm noi o privire, să vedem dacă o găsim.

Se uită la Willow, care aprobă din cap.

Așadar, încă putem lucra împreună. Măcar asta n-am stricat.

Magnie dădu și el din cap. Părea în continuare pierdut, confuz.

Willow deja se ridicase.

— Rămâi aici, Lottie? Poate că, de fapt, nu s-a întâmplat nimic și Margaret se întoarce. Îți las o carte de vizită cu numărul meu de mobil. Sună-mă dacă apare.

Rămase în prag, așteptându-i pe Magnie și Perez s-o urmeze.

— Luăm mașina mea, bine? Probabil că ești frânt, Magnie, după ce-ai lucrat toată noaptea.

Perez tocmai voia să spună că Magnie nu lucrase, dar Willow deja ieșise și îi aștepta și pe ei să urce în mașină.

— Drumul care trece pe la Hesti e cel mai scurt?

— Nu, mai e un drum care duce după dune. Lumea parchează acolo ca să meargă cu familia la plajă, iar mai încolo e cafeneaua din Henwick.

Magnie îi explică lui Willow să o ia pe drumul care înconjură dealul și ducea înapoi spre mare. Ceața încă nu se risipise cu totul. Treceau prin porțiuni luminate de soare, după care se pierdeau din nou prin pâclă. Perez se simțea puțin dezorientat. Feribotul fusese atât de plin încât nu reușise să rezerve o cabină. Un grup de tineri pusese stăpânire pe bar ca să cante la instrumente, iar detectivul rămăsese treaz până în zori ca să-i urmărească. Un tânăr cu păr lung și un jersey de Fair Isle ros sărise pe masă cu vioara și cântase ca un demon. Priceperea și energia lui îi aduseseră aminte lui Perez de Roddy Sinclair, un tânăr dintr-o altă anchetă. Și aceea se desfășurase tot în apropierea solstițiului de vară. Fran încă mai trăia pe atunci. Perez se gândi că mereu crezuse că Insulele Shetland erau trainice și neschimbătoare, dar în ultimii ani viața i se schimbase cu o viteză nebunească. Acum simțea o dorință disperată să încetinească evenimentele, ca să le oprească înainte să scape complet de sub control.

Cunoștea locul de pe coastă. Venise aici de câteva ori cu Fran ca să se plimbe în diminețile de duminică pe malul de la Henwick. Ea pictase aici un tablou în care se vedeau numai marea și cerul. Lui Perez îi plăcuse la nebunie și o rugase să nu-l vândă. Încă era agățat pe peretele dormitorului pe care-l împărțise cândva cu ea. În fața lor se vedeau dunele. Aici erau atât de înalte, încât nu se zărea marea. În spatele lor erau o serie de iazuri aproape invizibile din cauză că deasupra apei se adunase o perdea de ceață. Detectivul auzea păsările care intrau în apă și distingeau stuful și iarba înaltă care înconjurau cel mai apropiat iaz.

— Cum ar trebui să procedăm? întrebă Willow. Există vreo potecă peste deal, spre Hesti? Să încercăm acolo mai

întâi?

— Dacă mama vrea să-și aducă aminte de Dennis Gear, știu unde merge. I-am făcut o bănuță acolo. E alcătuită doar dintr-o scândură și două pietre, dar e ca un soi de amintire pentru el.

Magnie stătea cu spatele la ocean și privea spre cel mai apropiat iaz.

Willow părea să știe despre ce vorbește, iar Perez își aduse aminte că Daniel îi spusese de bănuță.

— Bine, zise detectivul. Hai să mergem acolo mai întâi. Putem să urcăm și pe deal dacă nu dăm de ea acolo.

Îi conduse Magnie. Cu cât se îndepărtau de mal, cu atât ceața era mai puțin densă. Într-un final ajunseră în dreptul iazului lung care se întindea dinaintea lor. Lumina era lăptoasă și tot schimbătoare. Perez mergea după Magnie către promontoriul de la celălalt capăt, când norii se dădură brusc la o parte și un fascicul de raze care pătrunseră străluci ca lumina unui reflector. Imaginea îl duse cu gândul pe detectiv la o ilustrație pe care o văzuse într-o carte de la școala duminicală, care reprezenta înălțarea. Și acolo razele soarelui pătrundeau prin cerul înnorat și luminau un Iisus îmbrăcat în alb. Acum, banca pe care Magnie o construisese era luminată de cercul de raze, în vreme ce pământul din jur era în continuare difuz, în umbră. Perez văzu că acolo era cineva care stătea încovrigat, de parcă dormea.

Detectivul alergă și le strigă celorlalți doi să rămână unde erau. Aici se produsese o crimă, iar Magnie se număra printre suspecti. Ultimul lucru de care aveau nevoie era ca el să contamineze locul faptei. Se întoarse preț de o clipă și văzu că Willow îl luase de braț cu blândețe, de parcă îl susținea, nu ca să-l rețină.

Când se apropie, Perez își dădu seama pe loc cine era femeia. Margaret Riddell zăcea pe o parte, cu capul pe bancă, dar răsucită cât picioarele să-i ajungă pe pământ. Pe cap avea pălăria de lână pe care o purtase și la ceaiurile de duminică, dar care acum era turtită. Perez îngenunche lângă ea și îi verifică pulsul, deși știa foarte

bine că nu mai are rost.

O privi pe Willow și văzu că deja vorbea la telefon. Îl ținea în continuare de braț pe Magnie, iar tânărul stătea lângă ea docil, fără să se miște. Perez se îndepărtă de cadavru și se întoarse spre cei doi. Willow îl lăsă pe el să se ocupe de Magnie, după care se îndepărtă ca să dea alte telefoane. Când termină de vorbit, se răsuci din nou cu fața spre ei. Chiar dacă era înaltă, toate mișcărilor ei erau grațioase. Perez se gândi că ar fi fost o dansatoare grozavă și și-o imaginează pentru o clipă în centrul comunitar de pe Fair Isle, alături de tatăl lui, care era la rândul lui un dansator foarte priceput.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Magnie.

Părea în continuare amețit, de parcă nu știa unde se află.

— Am ajuns prea târziu, zise Willow pe un ton foarte blând. Mama ta e moartă.

Perez privi chipul tânărului și pentru o fracțiune de secundă zări o expresie orbitoare de ușurare. De libertate. Apoi Magnie își închise ochii o clipă, iar când îi deschise, părea din nou impasibil, lipsit de expresie.

— Ce s-a întâmplat? A făcut infarct?

— Nu, răspunse detectivul privindu-l în continuare. A fost strangulată. Mama ta a fost ucisă, Magnie.

— La fel ca Emma, adăugă Willow.

Perez se gândi că pentru Magnie nu era deloc același lucru ca atunci când murise Emma. Părusese foarte afectat de sfârșitul Emmei, dar Perez avea impresia că lui Magnie Riddell chiar avea să-i fie greu să-i pară rău de mama lui.

Capitolul 34

Îl trimiseră pe Magnie să aștepte în mașină, iar ei rămaseră pe loc ca să oprească pe oricine se plimba din întâmplare pe acolo. Așteptau sosirea echipei lui Perez, care urma să securizeze locul.

— N-a fost la serviciu aseară.

Perez privea sus, spre cer. Ceața se risipea destul de repede. Cu puțin noroc, James Grieve și Vicki Hewitt aveau să prindă un zbor în aceeași zi.

— Mă refer la Magnie. Când l-am întrebat, m-am gândit că poate o să mă mintă, dar știe că putem să verificăm.

— Și unde a fost?

— A mormăit ceva cum că ar fi ieșit în oraș cu prietenii lui.

— Ei bine, zise Willow, putem să verificăm și asta.

Rămase tăcută o clipă, apoi întreabă:

— Deci îl consideri pe Magnie suspect?

— Tu nu? Are antecedente violente, iar pe Emma Shearer mi-o pot imagina jucându-se cu el și provocându-l. Un șoarece jalnic la cheremul pisicuței. E clar că era obsedat de ea. Poate că i-a spus că-și găsisse pe altcineva, iar apoi și-a ieșit din minți.

— Și mama lui?

— Cu ea m-am văzut doar de două ori, dar era o cotoroanță acră.

Perez își aduse aminte de răutățile pe care femeia le spusese despre familia Fleming la ceaiurile de duminică.

— Dacă ar fi aflat că fiul ei a ucis-o pe Emma, s-ar fi folosit de asta ca să-l țină lângă ea pentru tot restul vieții ei.

— O fi fost ea o cotoroanță acră, dar era și foarte tristă. A păstrat atâta vreme toate scrisorile alea de dragoste de la Dennis Gear... Regreta atât de mult hotărârea luată în tinerețe...

Willow se întinse, iar Perez remarcă din nou cât de suplă era.

— Eu o văd mai degrabă pe Helena Fleming drept o suspectă evidentă. Până la urmă, hai să ne uităm la cele două victime: o tânără care i-a sedus soțul și persoana care-i tot trimitea bilețelele anonime și răutăcioase.

— Nu!

Din cine știe ce motiv, ideea îl oripila. Cum putea femeia care ținea atât de mult la familia ei, care avea atâta răbdare cu fiul ei autist, să comită o crimă?

— Eu nu prea cred una ca asta.

— De ce, Jimmy? Fiindcă Helena, demoazela la ananghie, a venit la tine să-ți ceară ajutorul? Mereu ai picat în capcana asta. Până la urmă, e mult mai drăguță decât era Margaret Riddell. Sau o fi fiindcă era prietenă cu Fran?

Între cei doi se așternu tăcerea. Perez era tentat să se îndepărteze de ea, dar rămase pe loc. Bănuia că Willow are dreptate. Gândea subiectiv, sub imperiul vinovăției și al tristeții, și se simțise tușat că un designer faimos venise să-i ceară ajutorul.

— Îmi pare rău, Jimmy.

Willow întinse mâna spre el, dar nu avu curajul să-l atingă.

— Am spus o mizerie.

Perez clătină din cap.

— Ai dreptate. Normal că nu trebuie să excludem nicio posibilitate.

Tăcerea care se lăsă din nou fu întreruptă de cântecul păsărilor și de zgomotul brizei care bătea prin iarba înaltă. Detectivul își alegea cuvintele cu grijă:

— Cum te-ai mai simțit de când am fost în Orkney?

Willow nu răspunse imediat.

— Sunt bine, Jimmy. Serios. Mă simt mult mai bine. Chiar parcă am mai multă energie.

Făcu o pauză, apoi zise:

— Cred că îmi priește în Shetland.

Hotărâră ca Willow să meargă în Deltaness cu Magnie și să stea de vorbă cu Lottie, în vreme ce Perez urma să ia

mașina lui Sandy după ce ajungea și el și să pună la punct camera de operațiuni din Lerwick pentru o a doua anchetă. Camaraderia relaxată de odinioară lipsea în continuare, dar măcar tensiunea se dispase considerabil.

Când Perez îl sună pe James Grieve, legistul era deja în aeroport și aștepta zborul spre Shetland. Îi comunică puținele date pe care le știa:

— A doua victimă este o femeie de cincizeci și opt de ani pe nume Margaret Riddell. Cred că și ea a fost strangulată. O să trimitem o mașină să te ia de la aeroport și să te ducă la scena crimei. Acolo te așteaptă Sandy. Venim și noi mai târziu.

— Bine, Jimmy.

Apoi Grieve întrebă:

— Ai citit raportul autopsiei Emmei Shearer? I l-am trimis lui Willow aseară.

— Încă nu.

— Voi doi nu mai comunicați? Ce se petrece acolo?

Perez ignoră întrebarea.

— Am fost în Orkney. M-am ocupat de trecutul primei victime. Abia azi-dimineață m-am întors cu feribotul, iar acum avem de-a face cu o altă victimă.

Apoi comentă:

— Cred că nici Willow n-a apucat să-l citească pe îndelete.

— Stai o clipă, Jimmy. E important. Stai să mă duc undeva unde nu-i lume.

Perez nu-l mai auzi deloc pe Grieve pentru câteva momente, iar când începu din nou să vorbească, discuțiile de pe fundal abia dacă se mai auzeau.

— Kenneth Shearer a fost acuzat doar de violență împotriva mamei, nu și a copiilor. Am dreptate?

— Da. Copiii au fost martori la ce se întâmpla, dar nu și victime.

— Am descoperit două fracturi netratate.

Legistul vorbea pe un ton neutru, însă Perez își aduse aminte că și Grieve era tată și avea patru copii.

— S-ar părea că Shearer a bătut-o și pe Emma, nu doar

pe mama ei.

— Dar nimeni n-a băgat de seamă. Iar ea n-a suflat o vorbă.

— Poate de frică. Sau dintr-un sentiment de vinovăție. Copiii abuzați dau deseori vina pe ei înșiși.

Perez se gândi că așa se puteau explica tristețea din privirea Emmei și reticenta ei de a se apropia de admiratorii săi. Acum își dorea să n-o fi descris drept o pisicuță care se amuza cu un șoarece jalnic. Fusesse un comentariu crud și gratuit. Descoperirile legistului reprezentau și o posibilă explicație pentru dorința specialiștilor de a găsi un loc nou pentru ea. Poate că de fapt ea chiar le povestise ce se întâmpla după ce tatăl ei fusese trimis la închisoare, dar nu mai avuseseră niciun chef să reia cazul. Tot nu vedea cu ce-l ajutau noutățile pentru ancheta din Shetland, dar *pentru el* erau importante.

James Grieve își pierduse răbdarea.

— Mai ești acolo, Jimmy?

— Da, încerc să-mi dau seama cum se leagă asta de ancheta noastră.

— Ah, asta ține de voi, nu de mine. Ne vedem mai încolo.

Perez stătea la birou și cerceta trecutul lui Margaret Riddell ca să încerce să-și dea seama cine fusese cu adevărat. Lottie era mai mare decât ea, dar ea fusese mereu cea strălucită, care lua note mari la examene. Obținuse un loc la colegiul pedagogic din Aberdeen, dar nu încheiase ciclul de cursuri și se întorsese acasă în Shetland, la părinți. Nu era singura studentă care plecase plină de optimism și descoperise că viața departe de Shetland era mai grea decât se așteptase. Când se întorsese, se angajase la banca din Lerwick, unde îl întâlnise pe Neil, șeful și viitorul ei soț. Perez descoperi mare parte dintre informații în numerele online din *The Shetland Times*. O fotografie de la nuntă o înfățișa îmbrăcată tradițional în alb și stând alături de un bărbat înalt, cu o înfățișare destul de severă. Singura dată când

Margaret era menționată alături de Dennis Gear era într-o cronică mult mai veche a unui festival de muzică din Lerwick. Cei doi stăteau unul lângă altul într-o poză în care apăreau împreună cu alți tineri, dar imaginea era atât de neclară încât era imposibil să identifiți persoanele.

Și nașterea lui Magnie apăruse în ziar. Fusese botezat la biserica unde Neil era preot mirean. Firește, nu găsi nicio mențiune referitoare la divorțul soților Riddell, la relația lui Neil cu angajata letonă de la hotel sau la faptul că Margaret își părăsise locul de muncă de la bancă și se apucase să lucreze în magazinul din Brae. Însă lumea sigur vorbise despre aceste lucruri. Amatorilor de bârfe le plăcea mai presus de orice o poveste a decăderii, povestea unei familii respectabile care se destramă.

Perez sună la centrul medical din Deltaness de mai multe ori și vorbi cu recepționista. Voia să afle dacă Margaret trecuse pe la Ness House în seara în care murise. Dacă Magnie avea dreptate, susținuse că voia să treacă și pe acolo, nu doar pe la Hesti. Singura informație pe care o obținu era că doctorul Moncrieff plecase ca să facă vizitele la domiciliu, iar recepționista n-avea idee când trebuia să se întoarcă. Nettie voia să-l ajute - Perez suspecta că vestea morții lui Margaret Riddell deja pătrunsese ca prin osmoză în comunitate - dar îi spuse că nu putea să-i ofere niciun detaliu medical fără permisiunea doctorului. Ultima oară când Perez sună, auzi numai robotul. Încercă să sune la Ness House în speranța că avea să dea de Belle, dar nici de astă dată nu-i răspunse nimeni.

Rămas singur în camera de operațiuni, Perez încercă să-și adune gândurile. La început avusese impresia că moartea Emmei Shearer avea de-a face cu ura față de străini. Atmosfera din comunitatea aceea era otrăvitoare, un amestec oribil de bârfe și prejudecăți. Un localnic își luase viața și parcă toată lumea încerca să dea vina pe străini. Dar Margaret Riddell se născuse și crescuse în Deltaness. Părea să fi fost în miezul zvonurilor și mizeriilor, deci poate că Perez interpretase totul greșit și

acum trebuia s-o ia de la capăt.

Capitolul 35

Willow îl lăasă pe Sandy să stea de șase lângă cadavrul lui Margaret Riddell și se întoarse la mașină. Perez deja plecase înapoi în Lerwick. Acum mai rămăseseră doar fâșii de ceață luminate de soare și împinse de briză înapoi spre ocean. Așa cum bănuia, detectiva îl găsi pe Magnie dormind în scaunul din stânga șoferului. Nu se clinti nici măcar după ce porni motorul și mașina hurducăia pe drumul accidentat care ducea înapoi spre cel principal și spre Deltaness.

Lottie îi aștepta tot la postul ei de la fereastră. Willow hotărî să nu-l trezească pe Magnie. Prefera să stea de vorbă cu Lottie între patru ochi. Ușa de la intrare era întredeschisă, așa că intră și dădu de Lottie pe hol.

— Deci n-ați găsit-o?

Lottie părea și mai tulburată decât o lăsaseră.

— Nici eu nu am primit nicio veste.

Willow o luă pe după umerii osoși ca s-o conducă înapoi în camera de zi. Așteptă până când se așezară amândouă înaintea să vorbească. Lottie nu protestă și nu îi mai puse nicio întrebare.

— De fapt, am găsit-o pe Margaret. Era pe băncuța pe care a făcut-o Magnie în memoria lui Dennis.

— A stat acolo toată noaptea? Trebuie să i se fi făcut un frig cumplit pe ceața aia. Acum unde e?

— E moartă, Lottie.

Willow așteptă o clipă ca să se asigure că o înțelesese. Uneori, rudele parcă asurzeau când le spunea adevărul și auzeau numai ce voiau ele.

— A fost strangulată. A fost ucisă, la fel ca Emma Shearer.

Pentru o clipă, tăcerea fu deplină. Lottie încă se uita pe fereastră, de parcă aștepta ca din clipă-n clipă sora ei să apară în capătul străzii.

— M-ai înțeles, Lottie? Întrebă Willow pe un ton cât mai blând și clar. Cineva a omorât-o pe Margaret. Trebuie să-ți

pun niște întrebări. O să-ți fie greu, știu, dar trebuie să aflăm cine ți-a ucis sora. Trebuie să aflui de ce ar fi vrut cineva să facă asta.

Lottie se întoarse lent, așa încât acum era cu fața la Willow.

— Nu sunt proastă, zise femeia pe un ton dur. Margaret se purta uneori cu mine de parcă aș fi fost proastă, dar nu sunt. Știam că era ceva în neregulă când am văzut că azi n-a plecat la slujbă. Știam că era ceva în neregulă cu ea de săptămâni bune.

— De când s-a sinucis Dennis Gear?

— Nu. Poate nu de atâta vreme.

— Ai idee oare ce s-a întâmplat cu ea?

— Nu-i plăcea că mă împrietenisem cu fata aceea, Shearer.

Lottie se așează acum și închise ochii pentru o clipă.

— Erai prietenă cu Emma?

Lui Willow nu-i venea să creadă. Ce puteau să aibă în comun tânăra stilată și Lottie, care purta pantaloni largi și pulovere urâte?

— Am dat odată de ea când mă întorceam de la magazin. Stătea pe o bancă și privea spre plajă. Plângea. Am chemat-o înăuntru să bem un ceai. Tocmai cumpărasem niște biscuiți, așa că am avut și ceva dulce de ronțait.

— Ți-a spus de ce era supărată?

Lottie clătină din cap.

— Iar eu n-am întrebat-o. Nu era treaba mea, am lăsat-o să-mi spună ea când voia. Am vorbit despre Deltaness. Voia să știe cum a fost copilăria mea aici, voia să audă toate poveștile alea vechi.

— Ai trăit aici toată viața?

— A, nu!

Lottie părea șocată.

— M-am născut în sudul Mainland, în Dunrossness. Ne-am mutat aici pe când casa abia fusese construită, când s-a descoperit petrolul. Tata a găsit de lucru la Sullom Voe. Mama nu s-a acomodat niciodată. A spus că era în fundul lumii, dar mie mi-a plăcut.

— Emma venea pe la tine destul de des, după ce ai găsit-o plângând pe plajă?

— În fiecare săptămână, luna, înainte să-i ia pe cei mici de la școală.

Femeia tăcu o clipă, apoi zise:

— Margaret era mereu la serviciu luna. N-o mai plăcea deloc pe Emma de când începuse să iasă cu Magnie.

— Dar sora ta cumva tot a aflat că te-ai împrietenit cu Emma?

Willow nu era prea sigură ce însemnau toate acelea, dar era curioasă.

— Mi-a scăpat la un moment dat. Nu mai suportam s-o aud pe Margaret cum tot turuie despre ce influență proastă e Emma pentru Magnie.

Lottie își închise ochii din nou. Părea să-și deruleze din nou discuția în minte.

— I-am spus că mi se părea că Emma e o tânără foarte drăguță și că ar trebui să se bucure că băiatul ei găsisse pe cineva. Ce, voia ca Magnie să ajungă la fel de singur ca noi? Iar pe urmă nu se mai potolea. Așa era Margaret, te bătea la cap la nesfârșit cu întrebările ca să știe ea tot, așa că până la urmă i-am zis că Emma trecea pe aici să bem ceaiul în fiecare după-amiază de luni.

— Emma s-a deschis vreodată față de tine? A avut o copilărie grea în Orkney. Ți-a povestit de părinții ei, despre ce se petrecea în familia ei?

Willow se gândi că Emmei i-ar fi fost ușor să stea de vorbă cu Lottie. Nu era o persoană amenințătoare și nici egoistă.

— Nu vorbeam despre lucruri importante. De aceea ne înțelegeam atât de bine. Doar ne beam ceaiul și sporovăiam. Și, uneori, poate ne mai vărsam oful legat de șefii ei. Vezi tu, aveam asta în comun. Amândouă am lucrat pentru familia Moncrieff.

— Ai lucrat pentru familia Moncrieff?

Din nou, Willow era surprinsă. Nu și-o imaginase niciodată pe Lottie muncind pentru bani. Și-o imaginase doar îngrijindu-și părinții bătrâni, dar nu se gândise deloc

cu ce se ocupase mai înainte.

— Nu pentru Robert și Belle. Am lucrat la Ness House cu mult înainte să fie ei împreună. Eu nu eram isteță ca Margaret. Eu nu mi-am luat examenele. Pe când trăiam în sud, m-am angajat la Hotelul Sumburgh. Făceam curat prin camere și ajutam pe la bucătărie. Apoi ai mei s-au mutat în Deltaness și n-am mai putut să fac asta. Distanța era prea mare și nu voiam să locuiesc la hotel, așa că am început să lucrez pentru părinții lui Robert, Donald și Lucy. Mă numeau „menajeră”, dar era o titulatură foarte pretențioasă. Eram mai degrabă o servitoare. Mă plăteau mizerabil și se purtau oribil cu mine, dar așa măcar mai ieșeam din casă, iar bănuții îmi ofereau o oarecare independență.

Willow dădu din cap. Pricepea cum de se înțelesese cu Emma din moment ce se plângeau de aceleași lucruri și își luau șefii peste picior.

— Și până la urmă n-ai aflat de ce plângea Emma în ziua aceea în care ai chemat-o la tine?

Lottie clătină din cap.

— Am bănuțit că avea legătură cu soții Moncrieff.

Femeia continuă după o pauză:

— Și eu am plâns la rândul meu pe când lucram la Ness House. Robert și Donald sunt croiți la fel. Robert pare mereu numai zâmbete și preocupat de ceilalți, dar are un fel de răutate în el. Iar Donald era un jegos.

— Ai idee cine ar fi putut să vrea s-o omoare pe Margaret?

Willow se gândi că trecutul era fascinant, dar nu-și dădea seama în ce fel experiența pe care o avusese Lottie pe când lucrase pentru tatăl lui Robert Moncrieff putea fi relevantă pentru ce se întâmpla acum în Deltaness.

— Sora mea nu era o femeie cu care să te înțelegi ușor. Purta ranchiună mai multă vreme decât oricine altcineva pe care l-am cunoscut. Spunea că micii Moncrieff erau niște monștri fiindcă și-au bătut joc de ea când au trecut pe aici de Halloween. Au aruncat cu ouă în geamul ei și a fost destul de greu să curețe toată mizeria. Emma nu

fusesse de față, dar tot a avut probleme când Margaret s-a dus să se plângă la părinți.

Mai tăcu câteva momente, apoi zise:

— Margaret se purta așa numai din cauză că suferea. Avea impresia că se aranjase pe viață cu Neil în casa aia mare din Voe. Sacrificase mult pentru asta.

— Dennis Gear?

— Știi de asta? Da, l-a iubit nespus pe când erau tineri. După ce Margaret s-a mutat aici și a încercat să se întoarcă la el, Dennis era deja alt om. Era deprimat și bețiv. Ea credea că-l poate salva, dar era deja prea târziu și lui nu-i păsa de ea. Pe lângă asta, Dennis deja nu mai putea fi salvat.

Între cele două femei se așternu tăcerea.

— Ai spus că Margaret a fost dezamăgită că deveniseși prietenă cu Emma. Ai mai observat vreo altă schimbare la ea în ultima vreme?

— Avea ceva cu noii locatari de la Hesti, dar despre asta știi deja. Nu era un secret pentru nimeni.

Willow nu spuse nimic. Bănuia că mai urma să afle câte ceva.

După o scurtă pauză, Lottie continuă:

— Margaret a spus că era ca și cum ei l-ar fi ucis pe Dennis.

Femeia ezită, după care adăugă:

— Spunea că ei sunt călăii de lângă spânzurătoare.

— Știai că le trimitea bilețele anonime, desene mici cu spânzurători?

— Nu, dar știu că devenise obsedată de familia aia.

Lottie se întoarce și o privi fix pe Willow.

— Presupun că îi era mai ușor decât să dea vina pe ea însăși.

— Magnie crede că o cam luase razna. Tu ce părere ai?

Lottie râse scurt.

— Cred că era la fel de întreagă la cap ca noi ceilalți, doar că nu putea să renunțe la ranchiună. O ardea pe dinăuntru până când o consuma cu totul. Apoi făcea ce simțea că trebuie să facă - se descărca pe oamenii despre

care avea impresia că o răniseră, doar ca să supraviețuiască. Dar n-a supraviețuit, nu-i așa? Toată negativitatea asta a fost degeaba. Acum ea nu mai e.

Când Willow ieși din casa lui Lottie ca să-l scoale pe Magnie, acesta tocmai se trezea. Se întinse stânjenit în scaunul pasagerului și o vreme păru să nu știe unde se află. Willow deschise portiera din dreptul lui.

— Hai înăuntru, bine? Trebuie să-ți pun câteva întrebări.

Tânărul intră în bucătărie și puse apa la fiert de parcă era somnambul. Willow se gândi că probabil așa era și când venea acasă după un schimb de noapte - ca un robot. Brusc, mirosul de cafea, care în primele luni ale sarcinii îi întorsese stomacul pe dos, i se păru delicios, așa că acceptă cana pe care i-o oferi el.

— Unde ai fost aseară, Magnie?

Îl întrebasese pentru că putea să se poarte ca și când ar fi lucrat în schimbul de noapte, în vreme ce lui Perez îi spusese că ieșise cu niște prieteni.

Tânărul se foi stingher.

— Am ieșit cu niște amici.

— Am nevoie de numele lor, Magnie, înțelegi asta, da? Ai fost plecat toată noaptea. Trebuie să-mi spui unde ai stat.

— Am rămas la tata și noua lui soție, în Lerwick.

Magnie ridică privirea, iar Willow observă că acum pe chip i se citea încăpățănarea.

— O să-ți confirme că am fost acolo.

Oare? se întreabă Willow. Și, chiar dacă o face, crezi că o să-l cred? Chiar și un bărbat cinstit care se simte vinovat că și-a părăsit soția s-ar putea să-și riște pielea ca să-și protejeze fiul.

Detectiva dădu din cap.

— O să-l sun mai încolo pe tatăl tău.

Magnie se ridică și se sprijini de blatul din bucătărie.

— Acum ce-o să se întâmple? Cu mama, vreau să zic.

— Legistul va vrea să o vadă acolo unde am găsit-o. Speră să ajungă cu avionul în după-amiaza asta. Apoi va trebui s-o ia înapoi în Aberdeen pentru autopsie. Până nu

se termină astea, nu putem să-ți înapoiem trupul mamei tale.

Willow făcu o pauză.

— Bineînțeles că o să poți s-o aduci înapoi acasă pentru înmormântare.

Magnie aprobă din cap, iar detectiva își dădu seama că era copleșit de răspunderea pe care o avea, mai degrabă de ce avea de făcut decât de pierderea femeii alături de care trăise.

— Sunteți siguri că e vorba de o crimă? Nu s-a sinucis?

— Nu, nu cred că e posibil. De ce i-ar fi mutat cineva trupul până la marginea iazului?

Willow tăcu o clipă, după care continuă:

— Vrei să spui că avea gânduri sinucigașe?

Din ce-i spusese Lottie nu reieșise deloc că Margaret s-ar fi gândit să-și ia viața.

Magnie se gândi câteva momente înainte să răspundă.

— Nu. Nu cred că avea. Dar era furioasă și confuză.

— Ai idee cine ar fi putut să vrea s-o ucidă?

Dură puțin timp până când tânărul răspunse. Își bău cafeaua până când mai rămase numai zațul, apoi așeză cana pe bancă. Tăcerea se prelungi.

— Nu era o femeie cu care să te înțelegi ușor, zise Magnie într-un final, repetând cuvintele pe care le folosisese și Lottie. Își băga nasul în treburile altora și îi bârfea. În Deltaness sunt oameni cărora n-o să le pară rău că Margaret Riddell a murit, dar niciunul n-ar fi ucis-o.

— Dar tatăl tău și noua lui soție?

— Mama le-a făcut viața un coșmar când s-au mutat împreună în Lerwick. A trimis scrisori la ziar, la sediul băncii și chiar și preotului. Se plângea că ipocrizia tatei îl făcea nepotrivit pentru serviciu, dar și pentru biserică. Însă lucrurile se liniștiseră. Probabil și-a dat seama că se făcea de râsul lumii.

Magnie își ridică privirea și se uită la Willow.

— Niciodată n-am dat vina pe tata pentru că a părăsit-o. Nu-mi aduc aminte să se fi înțeles vreodată bine. Venise momentul să-și găsească și el un dram de fericire.

— Emma era prietena ta, iar Margaret mama ta.

Willow simțea efectul cafelei după toate săptămânile în care nu băuse deloc. Gândurile îi zburau în toate direcțiile, iar ea nu era foarte sigură încotro aveau s-o ducă.

— Acum cele două femei din viața ta au murit. Există cineva care să vrea să te rănească atât de tare încât să fie în stare să le ucidă pe persoanele cele mai apropiate ție?

Magnie o privi de parcă era nebună.

— Asta sună ca dintr-un film horror, nu din realitate.

— Presupun că da. Doar gândesc cu voce tare. Nu-mi pot da seama ce altceva mai aveau în comun.

— N-aveau nimic în comun. Trebuie să fie vorba de un țicnit, nu-i așa? Un străin căruia-i place să stranguleze femei.

Willow nu răspunse. Nu credea că ancheta putea să aibă un răspuns atât de simplu. Prin Deltaness nu trecuse niciun străin. Iar ea considera că există, totuși, o legătură între crime, cel puțin în mintea ucigașului.

— Ce o să faci? Întrebă detectiva. O să mergi să stai cu tatăl tău o vreme?

Magnie clătină din cap.

— O să-i spun ce s-a întâmplat înainte să afle de la altcineva. Dar asta e casa mea. Dacă mai aveți nevoie de mine, aici mă găsiți.

Chiar când ieșea din casă, lui Willow îi vibră telefonul în buzunar. Era Sandy.

— Avem agenți care păzesc zona până după-amiază, când vine profesorul.

Sandy vorbea de parcă n-avea aer, ca și cum ar fi mers cu fața către vânt.

— Ce vrei să fac acum?

— Hai să ne întâlnim la casa familiei Fleming, zise Willow. Daniel petrece mult timp filmând animalele din preajma locului unde am găsit-o pe Margaret, iar Hesti e casa cea mai apropiată de scena crimei. Nu mă pot abține să nu cred că familia e implicată cumva.

Indiferent ce crede Jimmy Perez.

Când deschise portiera, ridică privirea și observă că

Magnie trăgea perdelele din dormitor. Făcea tot ceea ce ar fi făcut în mod normal când venea acasă după ce fusese plecat toată noaptea. Willow nu era convinsă că ea ar fi putut să se culce atât de ușor dacă mama ei ar fi fost ucisă, chiar dacă s-ar fi simțit la fel de obosită ca el.

Capitolul 36

Helena și Daniel tocmai se așezaseră la masă pentru un prânz târziu când cei doi polițiști ajunseră la Hesti. Belle rămăsese să stea de vorbă cu ea în atelier mai bine de o oră. Helena nu își dăduse seama ce voia, de fapt. Poate dorise să iasă din casa mare și dezordonată, prin care probabil că fantoma Emmei Shearer încă mai bântuia pentru ea. Sau poate că venise pentru că era la fel de curioasă ca restul locuitorilor din Deltaness în legătură cu moartea tinerei. Belle cu siguranță că plecase urechea la bârfe, căci la un moment dat întrebuse de parcă era cu adevărat preocupată:

— Daniel e tare afectat de ce s-a întâmplat, nu? Aveam impresia că el și Emma erau foarte buni prieteni.

— *Cu toții* suntem foarte afectați de ce s-a întâmplat, răspunsese Helena pe un ton neutru.

Încă se gândea că nu dăduse un răspuns pe măsură și își dorea să fi avut curajul necesar să-i spună lui Belle să ignore bârfele și să-și vadă de treaba ei.

Răspunsul probabil că o dezamăgise pe Belle, deoarece nu după multă vreme soția doctorului găsisese un pretext și plecase.

Acum, Willow Reeves și Sandy Wilson erau în bucătăria lor. Cei doi insistaseră ca Helena și Daniel să-și continue masa. Detectiva părea mai binedispusă azi, dar tot avea un aer sălbatic și neîngrijit, probabil din pricina părului încâlcit și al hainelor de mână a doua. Helena se gândi că îți trebuia curaj să te îmbraci așa dacă lucrezi în poliție. Și-ar fi dorit ca în locul ei să fi venit Jimmy Perez. Cu el ar fi vorbit mai ușor, ar fi fost mai simplu să-l convingă.

— Până terminați de mâncat putem să vă explicăm de ce am venit, iar pe urmă avem niște întrebări pentru voi.

Dar Helena sărise imediat să mai aducă niște farfurii și tacâmuri. Le spuse că aveau numai brânză, salată și pâine de la brutăria Walls, dar era destulă mâncare pentru toată lumea. Nu suporta ideea să mănânce în timp ce cei doi

străini stăteau în picioare și îi priveau, de parcă ea și Daniel ar fi fost niște animale la grădina zoologică și venise ora la care erau hrăniți. Pe lângă asta, și polițiștilor le era foame. Când intraseră în casă, Helena le citise invidia din ochi când zăriseră mâncarea întinsă pe masă. Se întrebă când reușiseră ultima oară să mănânce ceva.

Așa că acum erau cu toții așezați, iar Sandy tăia pâinea grosolan, lucru despre care Helena era convinsă că o să-l scoată din minți pe Daniel. Soțului ei îi plăceau simetria și ordinea. Asta îl făcea un arhitect așa de bun: atenția la detaliu și atracția lui pentru linii armonioase. Uneori Helena se întreba dacă nu cumva și el era autist, asemenea lui Christopher, doar că nu i se pusese diagnosticul. Deși nu mai voia pâine, o luă și își tăie o felie ca să o facă să arate din nou bine. Daniel o răsplăti cu o privire recunoscătoare de pe cealaltă parte a mesei.

Înainte să înceapă să mănânce, Willow Reeves le explică de ce veniseră.

— A mai fost comisă o crimă. Victima e Margaret Riddell. A fost strangulată la rândul ei iar cadavrul fost lăsat pe banca de lângă iazul de după deal.

Întinse mâna să ia o roșie. Erau foarte dulci și mici. Helena se opri la ferma familiei Hay ca să le cumpere, atunci când se dusese în Ravenswick ca să stea de vorbă cu Jimmy Perez. Parcă trecuseră secole de atunci.

— De ce a trecut Margaret pe aici? A venit în vizită? Aveam impresia că nu erai tocmai apropiați.

— N-am invitat-o, răspunse Helena.

Și-o imaginea pe Margaret Riddell invitată la cină, stând la masă alături de Robert și Belle Moncrieff și nu se putu abține să nu zâmbească. Ideea era ridicolă. Apoi se gândi că probabil părea cumplit de snoabă și încercă să-și explice reacția:

— Margaret a apărut de nicăieri, din ceață. A spus că toată lumea din Deltaness vorbește despre Daniel și Emma și că umblă vorba că ar fi fost amanți. Se gândise că ar fi bine să știu asta. Normal că era o aiureală. Voia doar să-și verse otrava.

— La cât se întâmpla asta?

Helena îl privi pe Daniel.

— Mai ții minte? Din cauza ceții părea mult mai târziu decât era. Oricum, mi s-a părut cam târziu pentru o vizită. N-a stat mult. N-am invitat-o înăuntru.

— A venit cu mașina?

— Nu i-am văzut mașina, ceea ce mi s-a părut ciudat. N-am văzut-o pe Margaret niciodată să meargă undeva pe jos. Folosea mașina până și ca să ajungă la ceaiurile și întâlnirile de la centrul comunitar, care e la doi pași de casa ei.

— Poate a dus-o cineva cu mașina până la baza potecii, sugeră Sandy. Sau poate că și-a lăsat mașina acolo. Ai văzut vreo lumină de faruri? Înainte sau după?

Helena clătină din cap.

— Dar nici n-aveam cum să le văd. Ceața era foarte densă, iar casa n-are vedere într-acolo.

— Cum ți s-a părut că era?

Willow se concentra să ungă cu unt o turtă de ovăz și o privi pe Helena abia după ce termină de rostit întrebarea.

— Agitată. Foarte neliniștită. Nu prea știu ce voia de la mine. Poate să-i fiu recunoscătoare sau să-i țin companie. Aveam impresia că se așteptase să fie primită cu brațele deschise, dar mi-era silă de ea, de felul în care voia mereu să vadă ce-i mai rău în oameni. Nu găseai la ea pic de înțelegere sau bunătate.

— Nu crezi că era tristă? întrebă Willow. Tristă fiindcă devenise atât de nepopulară, din vina ei.

Helenei i se păru atât de ciudat să audă o polițistă spunând așa ceva încât rămase tăcută, iar Daniel răspunse în locul ei:

— Ne venea greu să ne pară rău de doamna Riddell. Ne-a făcut viața foarte dificilă. Încă de când ne-am mutat aici a fost clar că nu ne suportă. Iar după ce bătrânul și-a făcut felul, a devenit și mai nesuferită.

— Îl iubise pe Dennis Gear în tinerețe.

Willow își scutură firmiturile de pe degete, continuând aproape fără să se oprească:

— Avem dovezi cum că Margaret era persoana care vă trimitea desenele acelea cu ştreanguri şi omuleţi spânzuraţi.

— Cumva, mi se pare normal.

Helena se întrebă de ce nu ajunseseră cu toţii la concluzia asta mai devreme.

— Nu mă pot gândi la nimeni altcineva din Deltaness care să fie atât de răutăcios.

— Acum e moartă, așa că n-o să vă mai deranjeze.

Helena se simţi de parcă Willow o pocnise peste faţă.

— Doar nu crezi că ne bucurăm că a murit.

— Eu, unul, mă bucur, zise Daniel.

Helena se gândi iarăşi cât de mult semăna cu Christopher. Spunea orice-i trecea prin cap, fără să-i pese de părerea altora.

— Acum că nu mai e ea, poate reuşim şi noi să ne acomodăm şi chiar să facem parte din comunitate.

Bărbatul se întoarce calm spre Willow.

— Dar nu eu am ucis-o, dacă asta voiai să spui. N-o uram într-atât şi n-aş risca tot ce avem aici doar ca să ajung la proces. Sau la închisoare.

Pentru o clipă se aşternu tăcerea.

— Ştii banca unde a fost găsit trupul lui Margaret. E făcută în memoria lui Dennis Gear.

Willow nu-i adresase o întrebare lui Daniel, dar el răspunse oricum:

— Da, e unul dintre locurile mele preferate. Ador să fac poze vidrelor de pe plajă şi păsărilor acvatice din iaz.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Însă ultima oară am fost acolo când am mers cu Helena la plimbare pe deal, în dimineaţa în care Christopher a găsit-o pe Emma. Aseară n-am ieşit din casă. Am stat cu toţii înăuntru.

— Chiar am stat în casă! exclamă soţia lui.

Se întoarce spre detectivă. Voia cu disperare ca ea s-o creadă.

— Dar azi-dimineaţă devreme? întrebă Willow. A ieşit vreunul dintre voi?

Helena își derulă din nou în minte ce făcuseră de dimineață. Daniel se trezise înaintea ei. Spusese că voia să-și continue planurile pentru noul proiect. Nu-l mai văzuse decât după ce-i dusese pe copii la școală, dar era convinsă că rămăsese în birou să lucreze.

— Eu i-am dus pe copii la școală, zise ea. În afară de asta, niciunul dintre noi n-a mai ieșit din casă.

Îl privi pe Daniel, care aprobă din cap.

— Cred că asta-i tot deocamdată.

Willow se ridică și se îndreptă spre ușă.

— Mulțumim pentru prânz.

Helena ieși alături de cei doi polițiști. Pentru prima oară în două zile putea să vadă până jos în Deltaness și în cealaltă direcție, spre deal, unde rugul ieșea în evidență datorită contrastului cu cerul. Se simțea un miros de sare, iarbă tăiată și flori sălbatice. Aerul nu mai părea așa de greu. Se gândi iarăși la noaptea precedentă, la cum băuse șampanie cu Daniel în cinstea talmeș-balmeșului și a compromisului. Acum că Margaret nu la mai punea bețe-n roate, poate că Daniel avea dreptate și viața aici avea să fie mai ușoară. Visurile pe care le aveau în privința locului nu mai păreau chiar așa imposibile.

În după amiaza aceea, pe terenul de joacă se discuta numai despre Margaret Riddell. Helena își dădea seama că nimeni nu cunoștea vreun detaliu concret. Lumea știa doar că femeia murise, însă în rest se făceau numai speculații. Circulau zvonuri incredibile despre un străin întunecat care fusese arestat când se pregătea să se urce într-un avion din Sumburgh. Polițiștii rămăseseră ore întregi la casa lui Lottie Marshall și îl luaseră pe Magnie la secție pentru interogatoriu, dar acum tânărul se întorsese. Helena se pomeni că asculta și chiar participa la conversație - la urma urmei, ea chiar avea informații concrete:

— Margaret a fost strangulată. La fel ca Emma.

— De unde știi?

Părinții se adunară în jurul ei cu capetele înainte, ca

niște găște care ciugulesc semințe.

— Polițiștii au trecut pe la noi după-amiaza asta. Am luat prânzul cu ei.

Spusese ultima propoziție fiindcă, într-un fel, le dovedea nevinovăția - detectivii doar n-ar fi stat la masă cu cineva pe care-l bănuiau de crimă. Helena deveni conștientă de prezența Bellei Moncrieff la marginea razei ei vizuale. Întârziase, ca de obicei, iar acum se alătura celorlalți părinți.

— Ai luat prânzul și cu dragul de Jimmy Perez? întrebă cineva.

Până și aici, pe terenul de joacă, atmosfera părea mai relaxată, mai frivolă. Helena nu se mai simțea intimidată.

— Nu, doar cu detectiva și Sandy Wilson, tipul din Whalsay.

O altă voce din mulțime se alătură conversației:

— Jimmy a fost plecat în Orkney. Soțul meu e prieten cu Duncan Hunter. El s-a ocupat de fetiță, știi tu, de fiica lui Fran Hunter. Jimmy a putut să se întoarcă doar cu feribotul de aseară fiindcă la Sumburgh era prea multă ceață.

— Ce făcea acolo? Poliția crede că ucigașul e din sud?

— Sigur s-a interesat despre trecutul Emmei Shearer. De acolo era ea, nu?

Femeia care vorbise era mai în vârstă - o bunică, nu o mamă. Se întoarse spre Belle.

— Așa e, doamnă Moncrieff? Emma era din Orkney?

— Da.

Belle, căreia de obicei îi făcea plăcere să fie centrul atenției, părea acum stingheră. Când se auzi soneria și copiii ieșiră în fugă, profită de ocazie ca să se îndepărteze de grup.

Helena îi făcu cu mâna lui Ellie, după care așteptă apariția lui Christopher și a asistentei sociale pentru copii cu nevoi speciale. Se gândi la ce spusese Willow la prânz. Nimeni de pe terenul de joacă nu-și exprimase regretul când auziseră de moartea lui Margaret - mai degrabă priveau evenimentul drept o sursă de dramă și distracție.

Willow avusese dreptate: chiar era trist că nu o plângea nimeni. Era la fel de singură în moarte precum fusese și în timpul vieții. Dar Helenei îi era în continuare imposibil să-i pară rău de ea.

Capitolul 37

Magnie Riddell stătea întins în pat. Perdelele erau subțiri, iar lumina pătrundea prin ele. Era îndeajuns de multă lumină cât să vadă numerele din agenda telefonului și să ajungă la al tatălui său. Probabil că era la serviciu, dar de obicei răspundea, ceea ce făcu și de astă dată, imediat.

— Magnus.

— Tată, s-a întâmplat ceva.

Tăcere. Pe vremuri, când locuiau cu toții în casa mare din Voe, ar fi urmat întrebări furioase: *Ce-ai mai făcut acum? Ce belea ne-ai mai adus pe cap?* Dar Neil Riddell nu se mai considera un sfânt. Era un păcătos, la fel ca restul lumii, și se bucura de beneficiile pe care le aducea noul său statut. Era mai tolerant, mai înțeleghător.

— Ce e, fiule?

— A murit mama.

— Cum?

Tatăl lui era un om care trecea direct la subiect.

— Polițiștii erau aici când m-am întors de la serviciu. Au zis că a fost ucisă.

— Ești bine, fiule? Ai vrea să vii să stai cu mine și Krista?

— Mă descurc.

Ultimul lucru de care avea Magnie nevoie era să stea în preajma tatălui său și a Kristei. Cei doi încă iradiau fericire și dragoste. Neil plutea prin apartament, veșnic zâmbitor, iar Krista umbla în jurul lui ca o molie atrasă de o flacără, sărutându-l și atingându-l întruna. Mama lui spusese că femeia sigur se prefăce.

— Vrea un pașaport britanic. Acum, după Brexit, îi e teamă să nu fie trimisă acasă. Ce-ar putea să vadă la Neil Riddell?

Însă Magnie își dădea seama că afecțiunea era sinceră. Când se aflase în preajma lor, relația lui cu Emma i se păruse mereu lipsită de satisfacție și forțată.

— Tată, le-am spus că aseară am stat cu tine și cu Krista.

N-am niciun fel de alibi și am impresia că mă consideră suspect. Mai întâi Emma, apoi mama... Cele două femei din viața mea, așa a spus detectiva.

Se lăsă tăcerea, iar Magnie se așteptă ca vechile reproșuri să înceapă din nou.

— Ai omorât-o, fiule?

— Nu!

Ce altceva putea să zică?

— Atunci când o să ne întrebe, o să le spun că ai fost pe la noi. Iar când te simți gata să stai de vorbă cu noi, aici ne găsești.

Magnie închise telefonul. Se întinse din nou în pat și încercă să adoarmă, însă imaginile focului de pe plajă îi reveniră în minte. Flăcările sălbatice, neîmblânzite, tinerii care beau și strigau răutăți, sărmanul băiat al familiei Fleming care țipa și își acoperea urechile cu mâinile. Emma care stătea alături de Magnie și privea totul plină de nepăsare. Și mama lui, care probabil că venise și ea pe dealul pietros, stând acolo, privindu-i de sus pe toți și judecându-i.

Magnie se întrebă din nou dacă n-ar trebui să-i spună lui Willow Reeves ce se întâmplase în seara aceea. Era posibil să afle oricum, iar pe urmă ce impresie avea să-și facă? Îi era mai rușine de cum se comportaseră ei atunci, urlând și tipând ca niște pescăruși bătându-se pe un rest de mâncare, decât de cele mai grave lucruri pe care le făcuse în viața lui. Imaginea mamei lui privindu-l de sus îi apără în vis toată noaptea.

Capitolul 38

În ziua următoare, soarele strălucea în Lerwick. Norii fuseseră împinși deasupra oceanului și rămăseseră acolo, ca un avertisment că urmau să se întoarcă. Se întâlneau devreme la secție. Willow propusese să discute acolo înainte să se întoarcă la scena crimei, în Deltaness. Un vas de croazieră era ancorat în Bressay Sound și aștepta ca pasagerii să coboare, însă acum era liniște în orașul care parcă își trăgea sufletul înainte să înceapă o nouă zi încărcată.

În camera de operațiuni plutea o aromă de cafea. Willow ajunsese prima și se uita la un teanc de hârtii. Sandy rămăsese la geam, privind spre primărie, însă acum li se alătură.

— Ăsta-i raportul lui James Grieve despre autopsia Emmei Shearer, începu Willow. N-am apucat să-l discutăm pe îndelete ieri.

— James mi-a spus ceva de niște răni netratate.

Perez se tot gândise la ele de când vorbise cu Grieve. Oare ce efect aveau asupra unui copil, nu doar din punct de vedere fizic, ci și emoțional și mental? Un tată ar trebui să-și protejeze copiii, nu să-i îngrozească. Nu ar trebui să-i rănească atât de tare încât să rămână cu urme pentru tot restul vieții.

Sandy își ridică privirea din cafea.

— Mi-a venit să plâng.

— Se pare că teoria ta cum că Emma a fost ucisă în mașina ei rămâne în picioare, continuă Willow. A fost strangulată din spate.

— Ți trebuie ceva îndrăzneală s-o ucizi, să o cari cu mașina până la Hesti, s-o spânzuri în staul și apoi să duci mașina înapoi la Ness House, comentă Perez.

Se opri o clipă, apoi adăugă:

— Îndrăzneală sau disperare.

Se gândi că ucigașul trebuie să fi fost disperat. Moartea Emmei fusese mai importantă decât să scape basma

curată. Criminalul considerase că era un risc pe care merita să și-l asume.

Willow lăsa raportul deoparte.

— Am stat de vorbă cu Neil Riddell. Mi-a confirmat că Magnie a fost cu ei în seara în care a dispărut Margaret.

— Mie mi-a spus că a ieșit cu niște prieteni.

— Potrivit lui Neil, a băut puțin cu niște amici, și-a dat seama că nu era o idee bună să se suie la volan și a venit la ei înainte de miezul nopții. Magnie a fost puțin ezitant fiindcă potrivit ordinului judecătoresc n-ar trebui să petreacă timp în centrul orașului.

Perez bănuia că era plauzibil.

— Aș vrea să găsesc câțiva martori care să confirme toate astea.

— Am descoperit cum a ajuns Emma să aibă geanta aia scumpă.

Sandy se gândise în tot timpul numai la asta. Îi privi cu nerăbdare, ca un elev care și-a făcut tema fără să fie bătut la cap.

— Deci?

Lui Perez i se părea că trecuse mult de când găsiseră geanta în șopronul de pe țărmul de la Hesti.

— Și-a cumpărat-o chiar ea de pe un site specializat.

— Ceva de genul eBay?

Poate că prinsese geanta la reducere. Așa se explica de unde avusese bani și de ce era așa mândră de ea.

— Nu! A cumpărat-o de la designer și a plătit prețul întreg. Cinci sute de lire. Ce zici, Jimmy, ne facem și noi dădace? Eu nu-mi permit așa ceva pentru Louisa.

— Am verificat contul Emmei? Apare vreo plată neobișnuită?

— La ce te gândești? Întrebă Willow. Șantaj?

— Posibil.

Sau, se gândi Perez, poate că la mijloc era ceva mai subtil de atât. Poate că specialiștii din Orkney avuseseră o criză de conștiință și se gândiseră că Emma merita să fie compensată pentru cât de prost fusese gestionat cazul ei. Însă nu era prea sigur cum s-ar fi întâmplat una ca asta,

dacă nu cumva o ajutaseră să acceseze niște fonduri.

— Evident, putea la fel de bine să câștige la loterie sau să primească niște bani de la o rudă bogată.

— Știm dacă locuința era pe numele mamei Emmei? întrebă Sandy. Poate că Emma a moștenit casa și a vândut-o când a murit mama ei.

— Am verificat asta când eram în Orkney.

Willie îi oferise lui Perez această informație în seara când se îmbătaseră cu whisky Highland Park.

— Magazinul a fost vândut când Kenneth Shearer a intrat la închisoare. După asta, familia a închiriat o casă în Kirkwall, deci n-avea cum să fi moștenit cine știe ce când i-a murit mama.

— Atunci de unde avea Emma bani?

Willow se aplecă deasupra mesei.

— Dacă aflăm asta, poate că dăm și de ucigașul nostru.

După puțin timp plecară în nord, spre Deltaness. Willow se dusesse înaintea lor împreună cu James Grieve, iar la volan era Sandy. Perez nu vorbea mai deloc. Se tot gândea la Emma Shearer. Claire Bain spusese că violența o urmărise pe Emma pe tot parcursul vieții, iar acum se părea că avusese dreptate. Când trecură pe lângă aeroportul Tingwall, unul dintre micile avioane charter tocmai decola, iar lumina puternică îl făcea să arate argintiu și strălucitor. Viră spre sud, iar Perez se gândi că era posibil să se îndrepte spre Fair Isle. Își continuară drumul în tăcere, depășind orașelul Brae, unde lucrase Margaret Riddell, și ajunseră în Mavis Grind, cel mai îngust punct de pe Mainland. Se spunea că vikingii își târau bărcile lungi peste această porțiune de pământ ca să nu mai ocolească vârful insulei și că aici puteai să arunci o piatră din Atlantic în Marea Nordului. Perez nu încercase niciodată, dar își zise că trebuia să arunci cu destul de multă putere.

În timp ce mergeau pe drumul îngust spre apă, se simțeau de parcă ar fi fost în altă țară, într-un loc cu teren jos, plin de apă și soare. Lăsară dealurile golașe în urma

lor. Sandy opri mașina la baza dunelor, unde îmbrăcară combinezoanele de protecție și porniră pe potecă, trecând pe lângă numeroasele iazuri de acolo. O agentă în uniformă dădu din cap în semn de salut când trecură pe lângă ea.

— Asta e ruta de acces stabilită, zise Sandy. A stat cineva aici toată noaptea. În dimineața asta trebuie să-i întoarcem din drum pe cei care aleargă sau își plimbă câinii. Și pe băgăcioșii care au impresia că se întâmplă ceva distractiv fiindcă a murit o femeie între două vârste.

Perez o zări pe Willow. Era îmbrăcată într-un costum de protecție alb care ascundea orice semn timpuriu că ar fi fost însărcinată. Probabil că le auzise mașina și îi văzuse venind pe potecă spre ea, dar părea adâncită în gânduri. Stătea în picioare și îl privea de la distanță pe James Grieve. Păreau să se înțeleagă îndeajuns de bine încât să lucreze împreună, dar nu mai exista apropierea de odinioară, iar Perez își dădea acum seama cât de mult îi lipsea. Trebuia să-i ceară iertare pentru cum reacționase la auzul veștilor, dar ceva – mândria sau ciuda provocată de responsabilitatea care i se punea în cârcă – îl împiedica s-o facă.

James Grieve deja începuse să lucreze. Perez și Willow se apropiară împreună de el.

— Crezi că aici a fost ucisă?

Willow ridică din umeri.

— Hai să așteptăm până își face James numărul înainte să ne exprimăm. Totuși, eu am impresia că e posibil să fi fost deja moartă când a ajuns aici. Nu era ușor de cărat pe o asemenea distanță, chiar și pentru un bărbat puternic, dar mi s-a părut că văd urme în pietrișul din parcare și pe potecă.

— Deci care-i planul pentru azi?

— Vino să stăm de vorbă cu familia Moncrieff. Încă n-am făcut cunoștință cu adulții, iar copiii zic că nu sunt tocmai familia perfectă, așa cum crede lumea. Hai să vedem dacă mai avuseseră vreun contact cu Margaret în ultima vreme. Se pare că ei îi plăcea să pornească în cruciade moraliste.

Dacă aveau vreun secret pe care nu voiau să-l știe alții și dacă Margaret îl aflase, ar putea fi un mobil pentru crimă.

Brusc, o rafală îi aruncă lui Willow părul în ochi, iar ea și-l dădu la o parte.

— Crezi că unul dintre ei a ucis-o pe Emma, că Margaret bănuia cine anume și că ucigașul a scos-o din joc ca să nu vorbească?

Detectiva zâmbi scurt.

— Sau că Robert și Belle au lucrat împreună? Asta ar avea mai mult sens din punct de vedere logistic. E doar o teorie, dar e plauzibilă, nu crezi?

Îi găsiră pe amândoi acasă. Haosul din locuință părea să se fi accentuat și mai tare. La baza scărilor, un maldăr de haine jilave trona într-un coș din plastic pentru rufe, iar podeaua din bucătărie era lipicioasă și plină de firmituri. Belle amesteca într-o supă dintr-o oală de pe aragaz.

— Jimmy, se pare că mă prinzi de fiecare dată în apropierea mesei.

Femeia dădu din cap spre masă.

— Sunteți bineveniți să vă alăturați. Robert mereu lucrează de acasă vinerea după-amiază.

Moncrieff le deschisese ușa, iar acum se rezema de perete, cu o expresie ostilă întipărită pe chip. El nu i-ar fi invitat la masă.

Perez clătină din cap.

— Sigur ați auzit ce a pățit Margaret Riddell, nu? Avem câteva întrebări.

— Nu e un moment prielnic.

Vorbele arogante și acide ale lui Moncrieff îl făcură pe detectiv să se simtă din nou ca un băiat ignorant venit de pe insulă, ca un servitor într-o casă mare. Se stăpâni și răspunse pe un ton potolit:

— Mă gândeam că un interogatoriu formal la secție ar fi și mai puțin prielnic. Prin Lerwick deja mișună o șleahță de reporteri care abia așteaptă să afle noutăți despre anchetă. Așa suntem puțin mai discreți. Dar, desigur, e alegerea voastră.

Perez făcu semn cu capul spre Willow.

— Ea este inspectorul-șef Reeves din Inverness. Ea conduce ancheta și voia să vă cunoască.

În încăperea se lăsă tăcerea.

— Sunt sigură că mai putem aștepta puțin până la masă, răspunse Belle pe un ton conciliant.

Părea calmă, imperturbabilă. Perez își aminti că lucra în PR. În mod clar, nu era prima oară când se afla într-o situație delicată.

— Să mergem în living, bine?

Încăperea avea tavanul înalt și era menită să-ți ia ochii, dar în stilul unei case de țară ușor dărăpănate. Mobila putea fi de colecție și să valoreze o avere, sau putea la fel de bine să provină dintr-un magazin de vechituri: două canapele acoperite cu stofă verde, având un model alb care reprezenta scene de vânătoare, o masă acoperită cu piele și o servanță mare, ornamentată elaborat, pe care erau pahare și decantoare. Fereastră lungă avea vedere spre grădină și plantația de platani. Încăperea nu era niciodată luminată. Chiar și în ziua aceea, deși soarele strălucea afară, înăuntru era întuneric. Robert și Belle se așezară pe o canapea, Willow și Perez pe cealaltă.

Perez așteptă ca Willow să înceapă conversația. Era momentul ei. Pe lângă asta, deși fără voia lui, se simțea iar ca în copilărie – un impostor care n-avea ce căuta aici.

— Margaret Riddell îți era pacientă?

— Știți foarte bine că da.

— Aveai formată vreo părere despre starea ei mentală?

— Vrei să spui că s-a sinucis?

Moncrieff se aplecă în față.

— Nu a venit la consult pentru așa ceva. N-aveam cum să prevăd o asemenea depresie cronică.

Bărbatul își lua toate precauțiile ca să nu fie acuzat.

— Crezi că era depresivă?

— Nu! Știu că devenise obsedată de familia de la Hesti și că dădea vina pe ei pentru moartea lui Dennis Gear.

— Sub ce formă se manifesta această obsesie?

— Din câte mi-am dat eu seama, se comporta ca o țăță.

Era singură și plictisită, așa că avea un interes bolnăvicios pentru treburile altora. În opinia mea, așa ceva nu e de natură clinică.

— Când ați văzut-o ultima oară pe Margaret? îi întrebă Willow pe amândoi.

— N-am mai văzut-o de la ceaiurile de duminică, răspunse Moncrieff. Doamne, asta s-a întâmplat acum mai puțin de o săptămână. Parcă nu se mai termină coșmarul ăsta.

— Doamnă Moncrieff? întrebă Willow și se întoarse spre soția lui.

— Eu am văzut-o miercuri seară, răspunse Belle. În seara cu ceața densă. Eram la etaj și le spuneam noapte bună copiilor mai mici. Le-am tras draperiile, iar Margaret era afară. În dreptul casei e o porțiune mică de asfalt. Acolo stătea. Mi s-a părut ciudat.

— Vă urmărea casa?

Perez avu impresia că Willow era deosebit de interesată de acest amănunt.

— Ar fi fost tare ciudat, nu credeți? întrebă Belle și râse scurt. De ce naiba să facă una ca asta? Nu, părea să aștepte pe cineva, poate stabilise să vină cineva s-o ia cu mașina. Robert și cu mine am ieșit în seara aia. Niște prieteni din Hillswick ne invitaseră la cină. Am hotărât să luăm un taxi, ca să putem bea amândoi. Ne-am gândit că se poate descurca Martha cu cei mici. Nu-i strică să mai aibă și ea responsabilități din când în când. Taxiul a ajuns în zece minute, iar Margaret nu mai era acolo. Chiar îmi ieșise complet din minte până adineauri.

— Pe la cât se întâmpla asta?

Willow se aplecase în față, iar pe cealaltă canapea Perez îl mai putea vedea numai pe Robert Moncrieff. Pe chipul său nu se citea nimic.

— Nu știu cu exactitate, răspunse Belle, dar taxiul trebuia să ajungă la opt și jumătate, deci cu puțin timp înainte.

Făcu o pauză, apoi se interesă:

— Eu sunt ultima persoană care a văzut-o în viață?

Willow ignoră întrebarea.

— La ce oră v-ați întors de la prietenii voștri din Hillswick?

— Nu era târziu, răspunse Robert de astă dată. Sincer să fiu, nu aveam mare chef de vizită. Cu siguranță ne-am întors până în ora unsprezece. Belle s-a dus direct la culcare. Eu m-am uitat puțin la televizor, dar n-am mai stat mult.

— Și n-ați mai văzut nici urmă de Margaret?

— Nu, răspunseră cei doi simultan.

Măcar de data asta, păreau să gândească la fel.

Capitolul 39

Cumpărare mâncare de la magazinul din Deltaness – chifle de la brutăria Walls, brânză, chipsuri și fructe – și se așezară la soare pe plaja pietroasă, lângă apă, ca să ia prânzul și să discute despre caz. Stratul de nori încă zăbovea la linia orizontului. Willow hotărâse că era mai bine decât să meargă până înapoi în camera de operațiuni din Lerwick sau să pună stăpânire pe centrul comunitar și să provoace agitație. Sandy îi ascultă pe ea și pe Perez cum discută despre vizita în casa cea mare, după care puse și el o întrebare:

— De ce n-ați zis nimic despre rănila din copilărie ale Emmei?

Descoperirea asta încă îl obseda și se întrebă cum s-ar descurca în poliție într-un oraș mare, unde ar da de asemenea orori la tot pasul.

— Moncrieff aproape că a râs când i-am vorbit despre stres post-traumatic.

— Nu-mi spune!

Willow mușcă dintr-un măr.

— Am vrut să păstrez informația asta doar pentru mine o vreme.

După o pauză întrebă:

— Ai observat, Jimmy? Numai Belle a zărit-o în ceață miercuri seară. Nu și Robert. Sau cel puțin așa susține.

Puse cu atenție cotorul mărului într-o pungă maro din hârtie pe care o vâri în buzunarul de la haină.

— Crezi că Margaret îl aștepta pe Robert?

— E posibil, nu crezi? Și poate că s-a întors mai târziu, după ce a revenit și el acasă.

Willow tăcu și privi în depărtare, spre mare. Era atât de concentrată, încât Sandy se aștepta ca atunci când ieșea din reverie să vină cu o mare revelație. Dar se pare că ea se gândea numai la aspectele practice.

— Aș vrea să treci pe la Lottie în după-amiaza asta, Sandy. Magnie ar trebui să fie plecat la serviciu și i-am

cerut permisiunea să ne uităm prin lucrurile lui Margaret ca să putem lua scrisorile de dragoste vechi de la Dennis Gear. Fă-o pe Lottie să vorbească despre vremurile alea. Ție o să-ți povestească. Vorbiți aceeași limbă.

— Și Jimmy la fel!

— Dar Jimmy ar speria-o, spuse Willow aruncându-i o privire rapidă detectivului. Uneori are o atitudine care pare puțin rece și intimidantă. Tu nu.

Așa că Sandy se pomeni stând în dreptul ușii lui Margaret ca să caute un teanc de scrisori de dragoste de demult. Nu înțelegea cum puteau fi relevante pentru ancheta actuală. Willow părea fascinată de istorie; spunea că sursa tensiunilor și problemelor din prezent putea fi găsită în evenimentele din trecut. Nu prea își dădea seama cum se legau lucrurile în cazul de față, din moment ce Emma nici măcar nu se născuse pe vremea relației dintre Margaret și Dennis.

Casa femeii ucise fusese sigilată, iar în prag se afla un agent pe care nu-l recunoscuse. Fusese chemat din Inverness și părea că nu-și dorește decât să se întoarcă acasă la ai lui. Sandy înțelegea asta. Și el abia aștepta să se întoarcă în Yell, la Louisa. Realiză că nu-i trimisese niciodată o scrisoare de dragoste, numai SMS-uri plicticoase. Poate că trebuia să-i conceapă ceva, o scrisoare pe care s-o păstreze și să le-o arate copiilor. Dar nici măcar nu știa cum să înceapă.

Echipa lui Vicki cercetase deja casa. Sandy vedea praful pentru amprente pe pervazuri și pe suprafețele din bucătărie. Găsi scrisorile acolo unde-i spusese Willow și le citi cu atenție înainte să le pună într-un plic transparent din plastic. Apoi ieși și își scoase mănușile înainte să bată la ușa lui Lottie. Băgă de seamă că mâna în care ținea plicul îi tremura. Simțea că Willow pusese presiune pe el să obțină ceva interesant de la Lottie. Se baza pe el.

Femeia care-i deschise ușa era slabă, avea părul cărunț și subțire și o privire speriată, dar Sandy observă o oarecare asemănare cu sora ei.

— Tu ești polițistul din Whalsay.

— Da. Nu trebuie să vă faceți griji. Am venit doar să stăm de vorbă.

Lottie îl pofti să se așeze în camera de zi, după care o auzi cum se duce în bucătărie să facă ceaiul și deschide o cutie de tablă în care pusese ceva făcut de ea la cuptor. Se întoarse doar cu niște câni, nu cu un ceainic pe vreo tavă arătoasă. Le așază pe masă, apoi se întoarse cu un sfert de prăjitură cu fructe.

— O făcusem pentru Emma, dar ea n-a mai venit, evident, și am tot mâncat din ea de atunci. Așa n-a mai trebuit să gătesc. Nu cred că s-a uscat, dacă a stat în cutie.

— Sunt sigur că e perfectă. O prăjitură cu fructe bună se face și mai bună cu timpul.

Apoi Sandy rămase tăcut, neștiind cum să înceapă. Lottie pomenise ceva despre Emma, așa că poate acela era un punct de pornire bun.

— V-a vorbit mult despre vremea când trăia în Orkney?

— Nu prea. N-a fost fericită acolo.

— Aici a fost?

— Familia Moncrieff nu e o familie cu care să te înțelegi ușor. Șefa ta sigur ți-a spus că am lucrat pentru tatăl lui Robert, nu?

Sandy dădu aprobator din cap, dar nu spuse nimic. Perez îl învățase cât de importantă era tăcerea.

— Era un bărbat dur. A avut așteptări prea mari de la băiat. Dacă lumea se poartă urât cu tine, e foarte probabil să te porți și tu urât după aceea.

Lottie se uită în zare, pe geam. Sandy se întrebă cum se purtaseră ai ei cu ea. Și cu Margaret.

— Dar Robert s-a purtat urât cu copiii lui?

Femeia clătină din cap.

— Emma spunea că nu-i vedea îndeajuns de mult ca să aibă ocazia, cel puțin nu când erau mici. După ce au crescut cât să poată comunica în mod real cu ei, le-a acordat mai mult timp. Dar e un bărbat competitiv. Simte nevoia să-i vadă câștigând. Charlie e un sportiv grozav, iar Robert se duce să-l vadă la fiecare competiție, să-i facă

galerie. Dar asta nu e întotdeauna bine, știi? Nu suportă să-l vadă cum pierde. Iar Martha e acum în echipa de fete care participă la regata din Deltaness. Nu sunt convinsă că lui Robert îi pasă prea mult. Charlie pare să fie cel important.

— Deci Robert nu și-a bătut niciodată copiii? întrebă Sandy cu o oarecare ezitare.

Lottie se gândi îndelung înainte să răspundă, așa că până la urmă Sandy adăugă:

— Întreb fiindcă, vedeți, Emma a fost bătută la rândul ei. Nimeni nu și-a dat seama pe atunci, dar profesorul Grieve a găsit răni vechi la autopsie.

— Nu știu, răspunse Lottie într-un sfârșit. Tatăl lui Robert l-a bătut *pe el*, dar pe atunci asta nu era așa ciudat. După cum ți-am spus, Robert nu prea era pe acasă când copiii erau mici. Poate nici măcar n-a fost vina lui. Probabil că era ocupat cu serviciul.

Femeia tăcu pentru o clipă, după care continuă:

— Pe lângă asta, el și Belle ies deseori seara. Le place la nebunie să meargă în vizită la cină. Aș spune că Robert e mai degrabă rece decât crud.

Din nou, se lăsă tăcerea. O tăcere ca între prieteni, nu stânjenitoare. Sandy mai tăie o felie de prăjitură din politețe.

— Trebuie să discutăm despre Margaret, spuse Sandy după câteva înghițituri.

— Era o femeie nefericită.

Lottie parcă ar fi continuat discuția despre Emma și Robert.

— Niciodată nu era mulțumită. Privea înapoi la căsnicia ei cu Neil de parcă ar fi fost perfectă, dar când fuseseră căsătoriți mereu se plângea de el.

Lottie adăugă după un moment:

— Săracul de el... Nu m-am mirat când a părăsit-o ca să găsească și el puțină fericire în viața lui.

— Lui Margaret i-ați spus vreodată asta?

Brusc, Lottie zâmbi scurt, iar chipul ei subțire și șters se luminează. Pentru o clipă, Sandy își dădu seama cum arăta în

tinerețe.

— N-aș fi îndrăznit niciodată. Tuturor ne era frică de Margaret. Avea o limbă așa ascutită, că te tăia în bucăți cu ea.

Sandy zâmbi la rândul lui și așeză plicul de plastic pe măsuta dintre ei.

— Se pare că a fost fericită cu Dennis Gear. Cel puțin, i-a păstrat scrisorile.

Femeia din fața lui îl privi fix, ca pe un nebun.

— Margaret ți-a spus că Dennis i-a scris ei scrisorile astea?

— Ei, doar erau la ea în casă.

Sandy simțea că gafase. Femeia care până mai adineauri fusese așa de fragilă și drăguță devenise brusc furioasă și vorbea pe un ton aspru. Nu-și dădea seama ce făcuse de o supărare.

— Le-a furat, zise Lottie. Scrisorile de la Dennis erau pentru mine.

După o scurtă pauză, femeia zise:

— Și pe el mi l-a furat. Acum mulți, mulți ani.

— De ce nu-mi povestești?

— Lucram la Ness House pentru părinții lui Robert Moncrieff. Făceam curat prin casă și aveam grijă și de Robert. Mama lui era o femeie nevriconă. De la bun început nu i-a plăcut în Shetland. Cred că lua sedative ca să fie calmă. În unele zile nu era în firea ei. Abia dacă era trează. Așa a fost anul când Margaret a plecat în sud ca să devină profesoară. Eu și Dennis am devenit apropiați. Știi cum e într-un loc ca Deltaness: dai mereu de cealaltă persoană la biserică, la nunți sau petreceri, și brusc îți dai seama că între voi e mai mult decât prietenie. Pe atunci o ducea bine la Hesti. În vremea aceea se construia terminalul de petrol. Lucra și acolo și era plătit bine. Era un bărbat tânăr și puternic, dispus să muncească.

— Înțeleg.

De fapt, Sandy nu era prea sigur că înțelegea, dar voia ca femeia să-și spună povestea în felul ei. Își imaginează că ar fi fost el în locul lui Dennis Gear pe atunci, în anii '70, și că

ar fi avut o fermă, și chiar de muncă în plus cu petrolul. Asta însemna că avea bani frumoși. Normal că și-ar fi dorit o femeie, cineva cu care să-și împartă viața, cu care să lucreze la fermă și cu care să aibă copii. Lottie avusese grijă de casa familiei Moncrieff și avusese grijă de fiul lor. Era liniștită și avea simțul umorului. Avea sens ca Dennis să se simtă atras de ea.

— Și v-a scris toate scrisorile astea pe atunci?

— Fără să știe nimeni, era siropos cum nu se poate. Un romantic incurabil.

Pentru o clipă, femeia se relaxă, după care își îndreptă din nou spatele.

— Apoi Margaret s-a întors din sud îmbrăcată cu haine noi, de fiță, gata și ea să vâneze un bărbat. Mereu voia ce aveau ceilalți.

— Și l-a vrut pe Dennis Gear.

— O vreme. Până când a apărut cineva mai bun. Iar Dennis s-a lăsat dus de nas de planurile ei pentru casa lui și de ideile ei noi. Ce eram eu? Doar o servitoare în casa cea mare. Nu merita să-și bată capul cu mine.

Lottie ridică privirea, iar Sandy văzu că avea lacrimi în ochi.

— Prietenii lui din Sullom Voe îi deschiseseră ochii și îi arătaseră lucruri noi. Eu eram pur și simplu plicticoasă.

— Dar Margaret l-a schimbat pentru Neil Riddell.

— Normal! El era director-adjunct la bancă, avea perspective și șansa să obțină un credit ipotecar ieftin. Suna mai bine decât să fie nevasta unui fermier, decât să aibă grijă de animale și să taie turbă.

— Prin urmare, Dennis Gear era liber din nou. Sigur i-a venit mintea la cap și s-a întors la dumneavoastră.

Sandy se gândi la Lottie, care n-avea pe nimeni în afară de părinții ei în vârstă.

— Ah, a făcut asta! A venit aranjat, în hainele lui de duminică, și a bătut la ușă ca să-mi spună cât de rău a greșit și să mă întrebe dacă nu-l primeam înapoi.

— Dar nu l-ați mai primit?

Sandy știa deja răspunsul. Își dădea seama după privirea

ei fioroasă și după cât de drept stătea.

— Poate că nu eram nimic mai mult decât o simplă menajeră, dar aveam și eu mândria mea. Și deja mă părăsise o dată. De unde era să știu că n-avea s-o facă din nou? Presupun că și eu eram la fel ca Margaret. Credeam că pot mai mult de atât.

Lottie oftă.

— Și nu voiam să primesc ce nu-i mai trebuia ei.

— Doar că n-a apărut nimeni altcineva?

— Au mai apărut unul sau doi, dar nimeni care să-mi trimită scrisori siropoase. Iar când mi-a venit și mie mintea la cap, Dennis deja curta pe altcineva. Nu după multă vreme s-au căsătorit.

Lottie tăcu.

— Păreau destul de mulțumiți.

— Și după ce a murit ea?

Sandy și-ar fi dorit să poată schimba povestea celor doi. Și-ar fi dorit un final fericit.

— Pe atunci era alt om. Bea prea mult. Era sufletul petrecerii pe oriunde mergea. Mereu fusese un muzician bun, dar acum totul era numai pentru spectacol. Nu mai cânta pentru muzică în sine. Emană un soi de disperare, de parcă simțea nevoia să fie admirat. Nu mi-aș fi dorit să fiu cu un asemenea bărbat.

Femeia lăsă jos cana de care se agățase până atunci.

— Dar Margaret și-ar fi dorit? Întrebă Sandy.

— Ți-am spus: Margaret a vrut ce aveau ceilalți și ea nu.

Rămaseră amândoi în tăcere.

— Ai rămas prietenă cu Margaret? Chiar și după ce ți-a făcut?

Lottie ridică privirea, surprinsă de întrebare.

— Eram rude. Și poate că mi-a făcut un bine. Poate că Dennis oricum ar fi ajuns așa, cam tâmpițel și plin de pretenții, chiar dacă m-aș fi căsătorit cu el.

— Magnie crede că Margaret era obsedată de familia nouă de la Hesti. Zice că devenise ca o boală. Ne-am pus și problema dacă nu cumva îi urmărea. La urma urmei, v-a luat scrisorile și s-a prefăcut că îi erau adresate ei, spuse

Sandy făcând semn cu capul spre teancul de pe masă.

— Nu cred că Margaret era bolnavă. Vedeai casa cea mare și nouă, o familie fericită, soția faimoasă pentru designurile ei – iar Margaret a fost mereu cunoscută pe aici pentru tricotaj –, fără nicio grijă financiară. Așa că i-a urât pentru toate astea. La fel era și cu scrisorile. Era invidioasă că Dennis mi le adresase mie, nu ei. De asta mi le-a luat. Invidia o ardea pe dinăuntru.

Sandy se întrebă cum te simțai dacă te consuma invidia. Se gândi că putea să te înnebunească.

— Miercuri seară a fost văzută în fața casei Moncrieff, în aceeași seară în care a dispărut și s-a lăsat ceața. Aveți idee ce făcea acolo?

Lottie clătină din cap.

— Habar n-am.

Sandy se ridică.

— Ce-o să faceți, acum că ea nu mai e? Trebuie să vă fi ținut măcar de urât.

— O să mă descurc și singură, nu? Iar de Magnie tot mai pot să am grijă.

Sandy se îndreptă spre ușă, dar Lottie îi bară calea.

— Ai o femeie în viața ta?

— Da. Locuiește în Yell și predă în Unst.

Nu se putu abține să zâmbească numai gândindu-se la Louisa.

— N-o lăsa să-ți scape printre degete, spuse Lottie în joacă și totodată serioasă. Ține-o și nu-i da drumul.

Capitolul 40

Helena tocmai încărca mașina de spălat vase după cină când sună telefonul. Era Belle Moncrieff, iar femeia ezită pentru o clipă înainte să răspundă. Se temea că vrea s-o bată din nou la cap să scrie un comunicat de presă sau să-i ceară informații pentru Săptămâna Modei de la Londra, din septembrie. Dar se pare că Belle o sunase din cu totul alt motiv.

— Prognoza pentru mâine e nemaipomenită. Ne întrebam dacă n-ați avea și voi chef să ieșim puțin la plajă, să mai evadăm din Deltaness. Noi vrem să mergem în Burra și ne-am gândit că poate vreți și voi. Îi lăsăm și pe copii să se zbenguie puțin. Facem un picnic. Știi tu, ca în *Swallows and Amazons*⁷. Nu avem parte de asemenea vreme prea des.

Helena se gândi imediat că trebuia să-l lase pe Christopher acasă cu Daniel. Fiul ei nu suporta să stea afară, iar plaja o ura din tot sufletul. Textura nisipului pe care călca și zgomotul constant al valurilor parcă-i provocau un declic în creier. Apoi se gândi că nu putea să ia hotărârea în locul lui. Poate că s-ar fi distrat dacă venea și el, sau măcar avea să tolereze noua experiență. Poate că s-ar fi simțit exclus dacă nu participa. Se înțelegea destul de bine cu Sam, iar la un moment dat îi spusese Helenei că Martha i se părea mișto. Putea să stea pe o rogojină și să nu-și scoată șosetele și încălțărilor. Helena avea să-i încarce iPad-ul, așa că putea să stea cu căștile în urechi ca să nu mai audă zgomotul vântului și al valurilor.

— Sigur. Sună grozav!

Ziua următoare se simți de parcă ar fi pornit într-o aventură și, după cum spusese și Belle, de parcă ar fi evadat. *Lasă, să-și facă poliția și criminaliștii treaba lor murdară*, se gândi Helena. Familia Fleming putea să încerce să uite de crimă măcar vreme de o zi. Împachetă

⁷ Roman pentru copii, scris de Arthur Ransome, publicat în 1930 (*n. red.*).

pentru picnic și încărcară mașina cu atât de multe lucruri încât Daniel întrebă dacă plecau într-un sejur de două săptămâni. Dar până și el părea să-și fi intrat în rol: era îmbrăcat în șort și tricou, iar în picioare avea espadrile. Helena își aminti din nou de vacanța din Grecia, de trupul bronzat și puternic al lui Daniel. Părea din nou el însuși, era relaxat și glumea cu copiii în timp ce conducea mașina și fredona un cântecel stupid pe care Ellie îl învățase la școală. Când ieșiră din Northmavine și se îndreptau spre sud, de-a lungul arterelor lungi, subțiri, din Mainland, întreaga familie începuse să cante din toți rărunchii, chiar și Christopher. Mergeau după microbuzul familiei Moncrieff și tot timpul zăreau porțiuni de mare, geamanduri care semnalau midii și capcane pentru somon, precum și insule îndepărtate și pustii.

La Scalloway trecură podul și ajunseră pe Insula Tondra, după care mai trecură peste unul care ducea în Burra. Două insule noi. Pentru familia Fleming era un teritoriu neexplorat, mai puțin arid și mai fertil decât zona cu care erau obișnuiți. Îl urmară pe Robert, opriră într-o parcare mică și ieșiră toți grămadă. În scurtă vreme se îndreptau în grup pe o potecă îngustă și plină de iarbă care ducea spre mare. Adulții erau încărcăți cu plăci pentru surf, paravane de plajă și costume de baie, iar cei mici alergau înaintea tuturor chiuind și râzând. Charlie și Martha mergeau între cele două grupuri, iar după ei venea Christopher, cu pasul lui robotic. La început, adolescenții păreau să se considere mai presus de comportamentul copilăresc, dar deveniră tot mai dezinvolți și entuziaști pe măsură ce se apropiau de apă. Într-o stâncă joasă erau tăiate niște trepte, iar ei se îndreptară imediat într-acolo, într-un golfuleț perfect care Helenei i se părea mai degrabă din Cornwall, nu din Shetland.

Își stabiliră baza deasupra liniei fluxului, unde erau pietre plate pe care puteau să se așeze, mici bălți scobite direct în stâncă pentru cei mici, iar nisipul era fin și alb. Helena îi adusese lui Christopher o rogojină numai pentru el, iar băiatul se așeză pe ea, puțin mai deoparte de

ceilalți, adăpostit după paravan, cu genunchii la piept. Nu era tocmai fericit: simțea nevoia ca lumea să-i observe disconfortul, dar în același timp nu era neliniștit sau agitat în vreun fel. Helena se gândi că asta era exact ce le trebuia: aerul curat care părea mai îmbătător decât vinul, râsetele copiilor care se auzeau de la mal și compania prietenilor.

Nu vorbiră despre crime sau despre anchetă. Nu stabiliseră dinainte că nu trebuiau să abordeze subiectul, dar se părea că niciunul dintre adulți nu avea chef să se gândească la Deltaness, cu bârfele și sentimentul de claustrofobie de acolo, cu armata de polițiști, specialiști și jurnaliști. Preferau să-și aducă aminte de nebuniile din tinerețe, să vorbească despre locurile pe care le vizitaseră și în cele din urmă ajunseră la proiectul cu hotelul ecologic al lui Daniel.

— Desigur, vei avea nevoie de cineva care să se ocupe de publicitate... spuse Belle pe jumătate în glumă. Dacă reușim să o facem cum trebuie, o să ai de lucru până la pensie.

Daniel se lăsase pe o parte și își sprijinea capul cu mâna.

— Hei, cât de bătrân mă crezi?

— Nu contează! Ai putea să lucrezi până la optzeci de ani. Lumea o să stea la coadă ca să te prindă.

— Da, sigur.

Vorbise pe un ton lipsit de convingere, dar Helena își dădea seama că îi plăcea discuția și se bucura de compliment. Părea mai fericit decât îl văzuse vreodată. Poate mai fericit decât oricând după ce se născuseră copiii.

Oamenii nu-ți spun ce efect pot să aibă copiii asupra unei relații. Vorbesc de parcă totul e așa de simplu.

Însă astăzi chiar părea ușor. Copiii se împrăștiară, formând grupulețe care-și tot schimbau componența. Se jucau prin băltoace, construiau castele și se întorceau la bază numai pentru mâncare și băutură. Adolescenții se îmbrăcară în costume de baie și intrară în apă. Se așezau pe plăcile de surf și așteptau îndelung valul perfect, după

care ajungeau înapoi pe țărm cu mișcări precise, ca niște foci. Când ieșiră tremurau de frig, dar erau veseli. Se îmbrăcară cu blugi și pulovere și îi adunară pe cei mici ca să se joace împreună. Christopher își scoase căștile și se întoarse ca să-i privească. Uneori bătea din palme, atunci când cineva lovea mingea deosebit de bine.

Helena se întrebă dacă fusese nevoie să aibă loc două crime ca să poată aprecia asta. Oare copiii s-ar fi jucat atât de frumos, fără să se plângă, dacă n-ar fi trecut prin aproape o săptămână în care părinții lor fuseseră cuprinși de încordare și anxietate? De obicei astfel de ieșiri păreau o idee nemaipomenită pe hârtie, dar deseori se încheiau cu lacrimi și dezamăgire.

Timpul trecea fără ca ea să-și dea seama. Stătea întinsă pe un prosop, citind și moțâind. Veni momentul fluxului, iar după-amiaza se transformă încet, încet în seară. Robert hotărî că era momentul să intre cu toții în mare. Se ridică, se întinse și nu acceptă niciun refuz. Apa trecuse peste nisipul cald, susținea el, așa că sigur n-avea cum să fie la fel de rece ca atunci când abia ajunseseră. Pe de-o parte, Helenei i se părea insuportabil că încerca să facă pe șeful. În aroganța lui masculină presupunea că o să-i facă toți pe plac. Pe de altă parte, apa părea numai bună. Până la urmă, nu era totul doar o joacă?

Majoritatea celorlalte familii plecaseră din golfuleț. Grupurile urcaseră treptele grosolane și porniseră pe poteca ce ducea spre stradă. Membrii familiilor Moncrieff și Fleming se îmbrăcară în costume de baie, râzând și prefăcându-se înspăimântați.

— Fără costume de neopren! zise Robert. Altfel trișați.

Se luară de mână, răsfirându-se până ajunseră să formeze un fel de șirag la gura golfulețului. Umbrele lungi li se profilau pe nisip. Helena era la unul dintre capete, iar alături de ea se afla Charlie. Era înalt și puternic ca un prinț viking, iar soarele îi lumina chipul. Daniel era în mijlocul grupului, încadrat de Ellie și de Belle. Helena auzi nisipul foșnind în spatele ei și îl zări pe Christopher care se dezbrăcase și rămăsese numai în chiloți. Băiatul voia s-o

apuce de mâna liberă.

Era gata să-l întrebe dacă se simte bine, dacă e sigur că vrea să facă asta, însă Christopher privea fix apa, așa că-și dădu seama că de-abia aștepta să simtă temperatura ca de gheață, senzația ascuțită de rece pe piele, așa că doar îi zâmbi. Robert făcea iar pe șeful și începuse numărătoarea inversă de la zece. Îl imitară cu toții.

— Și!

Alergară înainte într-o linie neregulată, însă ținându-se în continuare de mâini, și săriră peste micile valuri până când apa le ajunse până la genunchi adulților, care gâfâiau din cauza frigului. Lângă ea, Christopher dădu drumul unui râset zgomotos când sări cu toată puterea. Helena îi dădu drumul lui Charlie și își ridică fiul în aer. I se părea că picăturile de apă care cădeau cu încetinitorul de pe trupul său arată ca niște scânteii aurii în lumina soarelui. *Gheață și foc*, se gândi ea. *Le iubește pe ambele și probabil că îi dau aceeași senzație.*

Nici măcar după ce se uscaseră și se îmbrăcaseră nu voiau să meargă acasă. Terminaseră mâncarea de picnic și deja hotărâseră să se oprească să ia niște *fish and chips* de la Frankies din Brae în drum spre Deltaness. Dar Belle mai scoase două pungi de bezele moi, iar Robert începu să caute lemne aduse de valuri și îi chemă pe copii în ajutor. Găsiră trei bucăți de pin și o creangă răsucită care arăta mai mult a os decât a lemn, după cât stătuse în apă. Apa și porțiunea cu iarbă în vârf unde stăteau ei erau tot mai puțin luminate, așa că scena arăta ca o poză în tonuri sepia. Helena se gândi că măcar Ellie avea să doarmă înainte să ajungă în Brae, însă ideea de foc de tabără și bezele prăjite era atât de distractivă încât până și cei mici rămaseră treji. Christopher rămase lângă Robert, iar atunci când bărbatul aprinse focul, se apropie de flăcări cât de mult putea. Părea să fi uitat de nisipul din încălțări și de zgomotul refluxului.

Capitolul 41

La început, Christopher avusese rețineri față de foc. Îi era teamă să nu-i stârnească amintirea confuziei pe care o simțise când venise pe plaja din Deltaness și fusese întâmpinat de larma și batjocura copiilor mai mari. Dar își dădu seama că-i plăcea la nebunie. Rugul era mai mic decât cel pe care-l construiseră Charlie și prietenii lui pe plaja pietroasă din Deltaness, dar tot îl atrăgea. Simțea că face parte din flăcări și căldură. Abia dacă era conștient de prezența celorlalți. Îi vedea ca pe niște umbre, îi auzea ca pe niște șoaapte îndepărtate.

Charlie găsisese niște sârmă care făcuse parte dintr-o capcană pentru raci distrusă, pe care marea o adusese pe stânci. O răsucise până când se rupsesse în niște fâșii lungi, iar acum ceilalți fixau bezele moi în vârful lor și le țineau deasupra focului. Christopher ar fi preferat să fie singur, dar își controlă iritarea. Putea să-i suporte. Când cineva îi oferi și lui o beza, clătină din cap încercând să fie politicos, însă tot era prea deranjat ca să-i reușească pe deplin.

Acum nu mai era aproape deloc lumină, așa că focul părea și mai dramatic. Urmări scânteile care se ridicau din el până dispăreau și păreau să devină una cu stelele care tocmai începeau să apară pe cer deasupra lor.

Avea nevoie la toaletă. Știa de ceva vreme că trebuia să meargă la un moment dat, dar mereu era speriat când trebuia să facă pipi în aer liber. Acum că era întuneric nu-i mai era așa de teamă. Nu putea să-l vadă nimeni. Se ridică și se îndepărtă cu fața încă la foc, în continuare atras de el, apoi se întoarse puțin și văzu chipul mamei lui pe jumătate auriu, pe jumătate în întuneric. Avea două fețe. Îi șopti ce voia să facă, iar ea dădu aprobator din cap, semn că era în regulă.

Acum că se îndepărta de contrastul puternic creat de foc, nu mai părea atât de întuneric. Odată ce ochii i se obișnuiră cu penumbra ciudată, desluși pe unde merge. Se

ascunse într-o despicătură din deal așa încât să nu-l vadă nimeni chiar dacă s-ar fi apropiat foarte mult și făcu pipi, atent să nu dea pe haine sau pe picioare. Era în continuare desculț, încă se obișnuia cu senzația pe care o avea când călca pe nisip și pe bucățelele de scoică. Se simțea curajos că stă acolo. Auzea apa lovindu-se de stâncă. Apoi auzi un zgomot în spatele lui, ca de pași pe nisip. Se întrebă dacă nu cumva îl urmărise cineva. Poate Charlie era pus pe șotii, sau unul dintre adulți voia să verifice de ce plecase.

Se întoarse repede și avu senzația că pe plajă, în fața lui, e cineva, dar nu vedea cine din cauza stâncii, iar atunci când se trase mai în spate toată lumea părea să fie adunată în jurul focului. Îl construiseră tocmai sub linia fluxului care era marcată de alge și scoici, așa încât apa să curețe cenușa. Christopher îi văzu pe toți ca pe o unică siluetă. Îi venea greu să-i distingă pe fiecare în parte. În momentele acelea stăteau aproape nemișcați. Parcă erau cu toții la fel de hipnotizați de flăcări pe cât fusese și el.

Nu se apropie direct de foc, ci se îndreptă mai întâi spre mare. Se gândi să meargă de-a lungul țărmului până la ceilalți. I-ar fi plăcut să simtă apa pe picioarele goale. Privea în depărtare, spre linia orizontului, unde un vas mare, complet luminat, plutea încet spre sud, când se lovi de ceva. Se gândi că poate era o găletușă sau o lopățică uitată de cei mici. Mama lui s-ar fi bucurat dacă o lua și o aducea înapoi. Împachetaseră totul și erau gata de plecare, iar Robert și tatăl lui duseseră deja aproape totul înapoi la mașini, așa că nu mai era mare lucru de făcut când s-ar fi hotărât să plece. Christopher spera să plece curând. Se simțea pregătit să meargă la el în cameră și să se așeze în fața calculatorului. Avusese suficient contact social pentru o zi.

Se aplecă și zări o pereche de pantofi din piele. Erau lucioși, cam ca sandalele pe care le purta Ellie la petreceri. Dar erau prea mari pentru Ellie, aparțineau unui adult. Fuseseră aranjați unul lângă altul, cu vârfurile spre apă. Aveau tocul ascuțit. Cel de care se împiedicase căzuse pe o parte. Se aplecă și se uită mai cu atenție la ei și la nisipul

din jur. Era prea puțină lumină ca să distingă nuanța, dar erau deschiși la culoare și se gândi că era posibil să fie galbeni. Emma Shearer avusese pantofi lucioși galbeni cu toc. Se încălța deseori cu ei când purta rochia cu care era îmbrăcată când o descoperise în staul. Nu înțelegea cum ajunseseră pantofii ei aici, atât de departe de Deltaness. Ameți numai gândindu-se la distanță, la drumul pe care-l parcurseseră în dimineața aceea în mașină și la Emma atârând la capătul frânghiei în staulul din Hesti. Intră în panică. Nu se mai simțea curajos. Își acoperi urechile cu mâinile și țipă după mama lui.

Capitolul 42

Când Perez ajunse acasă sâmbătă seară, locuința i se păru tăcută și părăsită. Cassie era tot la tatăl ei. Perez rămase în prag și își acordă un moment ca să-și plângă de milă. Era casa lui Fran. Ar fi trebuit să fie și ea aici, să stea la masa din bucătărie, cu ochelarii ei ținuti prea jos, care-i alunecau pe nas în timp ce lucra pe laptop. Își putea imagina scena cu exactitate. Și-ar fi ridicat privirea și ar fi zâmbit, în continuare puțin distrasă.

— Ai avut o zi bună, Jimmy? Ai pedepsit toți răufăcătorii?

Iar el ar fi stat de vorbă cu ea. Ar fi băut o sticlă de vin și ar fi mâncat ceva, după care s-ar fi dus în patul în care acum dormea singur.

Dar trebuia să fie sincer – nu fusese mereu așa. Se certaseră. Când Fran lucra la ceva era complet absorbită de ce făcea. Numai la asta se gândea zile întregi. El și Cassie parcă nici nu existau. Și el putea fi la fel de obsedat. Unii dintre prietenii ei cu veleități artistice i se păruseră cam pretențioși, iar ea considerase că unii dintre colegii lui erau plictisitori. Perez crezuse că o iubea pe Sarah, prima lui soție, dar când avusese probleme cu sarcina nu-i oferise sprijinul emoțional de care avusese nevoie. Sau, cel puțin, așa spunea ea. Poate că și relația lui cu Fran s-ar fi dezintegrat și ar fi luat sfârșit atunci când munca lui avea prioritate.

Se bucură când auzi că-i sună telefonul. N-avea rost să se lase cuprins de gânduri. În timp ce răspundea, se întrebă dacă nu cumva e Willow, care vrea să-l întrebe dacă nu poate să treacă pe la el nu ca să discute despre anchetă, ci despre relația lor. I-ar fi stricat tot cheful detectivei. N-avea stare pentru așa ceva. Se simțea prea brutal, prea rece. Dar la telefon era Duncan.

— A pățit ceva Cassie?

Pentru o clipă, Perez intră în panică.

— E bolnavă?

— Se simte bine, răspunse Duncan împleticit.

Perez își zise că bărbatul băuse.

— Doarme dusă. Dar te-am sunat fiindcă trebuie să-ți spun ceva.

Făcu o pauză, apoi zise:

— Urmează să mă mut din Shetland. Afacerea din Malaga a început să dea roade. Trebuie să fiu acolo.

— Și Cassie?

— Rămâne cu tine. Evident că rămâne cu tine. În curând o să fie destul de mare ca să vină singură în vacanță, iar eu o să vin în nord s-o vizitez de fiecare dată când voi fi în Anglia.

Duncan făcu din nou o pauză.

— Ești un tată mai bun decât aș putea fi eu vreodată.

Convorbirea se întrerupse, dar telefonul îi sună iarăși imediat. Acum era Helena Fleming, care vorbea dintr-un loc cu un semnal cumplit.

— Jimmy, vorbesc de la Burra, de pe plajă. Cred că am găsit pantofii Emmei.

Perez încă se gândea la spusele lui Duncan. Îi luă ceva să realizeze ce-i spunea femeia. Helena continuă înainte să apuce măcar să-i răspundă:

— Mă refer la pantofii pe care-i purta de obicei când era îmbrăcată cu rochia în care am găsit-o. Rochia pe care o avea pe ea când a murit. Sunt galbeni, din piele.

Femeia tăcu din nou, după care adăugă:

— Daniel și-a dat seama că sunt ai ei. Cred că ar trebui să-i poată recunoaște.

— Sunt deasupra liniei fluxului? O să fie în regulă dacă rămân acolo o vreme?

Se gândi că era foarte posibil să fie doar o închipuire a Helenei. Și ea era la fel de obsedată ca el în privința Emmei Shearer.

— Da. Sunt sub linia fluxului, dar apa tocmai se retrage.

— Vin acolo. Poate să rămână unul dintre voi să mă aștepte?

Auzea pe fundal glasurile copiilor și se întrebă ce căutau acolo pe plajă pe întuneric. Nu i se părea tocmai în regulă, iar după un moment deveni chiar puțin suspicios.

— O clipă.

Se auzi un schimb de replici pe care Perez nu le putu desluși.

— Ai cum să mă duci tu înapoi în Deltaness? O să-i ia Daniel pe copii și rămân eu aici.

— Sigur.

Se bucura că urma să-l aștepte Helena, nu Daniel.

— O să ajung cât de curând, în vreo douăzeci de minute.

Făcu o pauză, după care o mai întrebă:

— Ați atins pantofii?

— Christopher s-a împiedicat de ei pe întuneric. S-a speriat rău de tot. Și-a dat seama ai cui sunt. Dar, în afară de el, nu. Tocmai voiam să plecăm.

Helena adăugă după o clipă:

— Am venit aici cu familia Moncrieff. Ei deja au plecat înapoi spre Deltaness. N-au spus-o, dar mi-am dat seama că li se pare că fac din țânțar armăsar.

Perez își pusese deja haina, iar în mână avea cheile de la mașină.

— Nu. Cu siguranță nu faci din țânțar armăsar.

Când ajunse în parcare, luna era plină și palidă, așa că nu avu nevoie de lanterna pe care o luase cu el ca să vadă pe unde merge. Mai venise aici de două ori vara trecută cu Cassie – înainte de asta, aproape deloc. Era un loc pentru familii. Familii de localnici, fiindcă turiștii nu prea ajungeau aici. O zări pe Helena când începu să coboare treptele săpate în stâncă. Femeia stătea pe o piatră și privea în zare, spre apă, dar probabil că-l auzi, fiindcă se ridică și se uită spre el.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți. Ți-e frig?

Ca de obicei, compasiunea era reacția lui firească. Willow o numise cândva arma lui secretă.

— Nu, m-am pregătit cum se cuvine pentru vremea din Shetland. Prognoza era bună, dar încep să-mi dau seama că de fapt nu poți să te încrezi niciodată în ea.

Helena purta un pulover, poate chiar o creație de-a ei.

— Patru anotimpuri într-o singură zi.

Clișeul de Shetland. Se simțea stânjenit fiindcă stătea lângă ea, deși nu prea înțelegea de ce.

— Unde sunt pantofii?

Femeia îi arată locul cu degetul, iar de această dată Perez folosi lanterna. Erau chiar sub linia fluxului, unde malul era umed și tare. Ar fi fost un loc perfect pentru urme de pași, dar nisipul fusese aruncat în toate părțile de prea multe perechi de picioare, iar detectivul se gândi că acum era imposibil să mai distingă ceva. Helena bănuia la ce se gândea.

— Îmi pare rău! Când a țipat Christopher am fugit cu toții să vedem ce s-a întâmplat. Dar de pantofi nu ne-am atins. El deja se dăduse în spate și ni-i arăta. Mai întâi ne-am concentrat doar la el.

Perez luminează pantofii cu lanterna. După cum spusese și Helena, erau galbeni, din piele. Se gândi că erau potriviți și pentru evenimente mai formale: simpli, eleganți, cu un toc jos. Nu fuseseră aduși aici de flux. Erau curați, uscați și perfect aliniați spre linia orizontului, mai puțin cel care căzuse pe o parte fiindcă se împiedicase Christopher de el. Aveau exact aceeași culoare ca rochia Emmei.

— Mai era lume prin preajmă când i-ați găsit?

— Nu. A venit multă lume în prima parte a zilei, dar în timpul după-amiezei au cam plecat. Am făcut un foc și am prăjit bezele cu copiii. Ne-am bucurat să mai ieșim din Deltaness. Nu cred că se grăbea vreunul dintre noi să se întoarcă.

Helena făcu o pauză, după care adăugă:

— Dar se pare că Deltaness a venit după noi, nu-i așa?

— A cui a fost ideea excursiei?

— Belle. M-a sunat aseară să ne invite.

— Oare au stat aici toată ziua?

Perez știa că nu e posibil, ar fi fost luați de apă, dar voia să audă ce reacție are ea. Se gândi că era prea inteligentă ca să-l mintă doar ca să-și protejeze familia și prietenii, dar oamenii făceau lucruri ciudate sub imperiul stresului.

— Sigur nu. Eram chiar aici. Unul dintre noi i-ar fi observat. Oricum, sunt sub linia fluxului.

Pentru o clipă se lăsă tăcerea. Amândoi se gândeau ce însemnau spusele ei. Era clar că pantofii fuseseră aranjați așa de către un membru al familiei Moncrieff sau Fleming – sau de către un străin care stătuse pitit în întuneric. Ceea ce părea puțin probabil.

— Christopher a avut impresia că a văzut pe cineva chiar înainte să se împiedice de pantof.

Helena își dădu seama că vorbise cu disperare în glas, așa că adăugă:

— Nu inventează lucruri.

— Mai știa și altcineva că urma să faceți o excursie la Burra?

Femeia clătină din cap.

Perez făcu poze pantofilor și nisipului răscolit. Flash-ul păru s-o ia prin surprindere pe Helena, care începu să tremure și își încolăci trupul cu mâinile de parcă i se făcuse foarte frig. Detectivul își zise că femeia poate că lăsa impresia că se descurcă, dar îi era teamă și abia făcea față. Își puse mânușile și vârî pantofii într-un plic pentru probe. Nu mai era nimic de făcut. De dimineată, orice mai rămăsese pe acolo urma să fie luat de apă.

— Hai să te duc acasă.

— Îmi pare rău. E foarte departe pentru tine. Poate ar trebui să chem un taxi.

— Nu-i nicio problemă, serios.

Se gândi că Helena nu se bucura la gândul că o să stea în mașină cu el în timp ce mergeau spre nord.

— Pe lângă asta, sâmbătă seară la ora asta poți să aștepți o veșnicie până vine cineva să te ia.

Îi lumină calea cu lanterna când urcă treptele. Odată ajunși sus, înainte să se întoarcă spre stradă, se opriră preț de o clipă să privească din nou plaja, marea neagră și spuma lăptoasă a valurilor care se spărgeau în lumina lunii. Era un cadru pașnic, perfect.

Nu schimbă multe vorbe pe drum. Helena stătea în scaunul din stânga lui, dar se înfășură în pulover și se făcu mică în colțul ei. Lui Perez i se părea că încă tremură.

Tocmai voia s-o întrebe despre copii, despre cum se descurca fiul ei și dacă se mai întâmplase vreun incident cu chibrituri, când cuvintele se revărsară din gura Helenei ca un șuvoi.

— Mi s-a părut atât de regizat totul, cu pantofii puși așa pe plajă! Parcă i-ar fi venit cuiva ideea să monteze o instalație de artă. Sau parcă și-ar râde cineva de noi.

— Ai idee cine ar vrea să facă una ca asta?

— Nu știu. Unul dintre micii Moncrieff? Poate au găsit pantofii la ei în casă și li s-a părut amuzant să facă asta? Ceva cât să ne sperie. Un soi de glumă proastă care n-a avut efectul dorit fiindcă pantofii i-a găsit Christopher. Poate că n-au vrut să recunoască cine a făcut-o când au văzut ce tare s-a speriat.

Perez cumpăni în minte varianta aceea. Ajunse la concluzia că era o explicație plauzibilă, dar se întrebă unde fuseseră găsiți pantofii. O echipă percheziționase deja Ness House. Exista o singură cale de a afla cu siguranță dacă era o glumă foarte elaborată pusă la cale de copii - să caute amprente pe pantofi. Se întrebă ce reacție avea să aibă Moncrieff când urma să-i ceară să le ia amprentele lui Charlie și Marthei și își dădu seama că abia aștepta confruntarea. În timp ce conducea, îi veneau tot felul de idei. Dacă Emma purtase pantofii fără ciorapi, oare exista o șansă să găsească vreo urmă de ADN în interior? Voia să se asigure că erau ai ei.

Când ajunseră la Hesti, Daniel era încă treaz. Helena îl invită pe detectiv la o cafea. Soțul ei nu părea deosebit de încântat, dar era mai relaxat decât și-l aducea aminte Perez.

— Copiii au adormit ușor? întrebă Helena de la chiuveță în timp ce umplea ibricul.

— Da, da. Ellie deja dormea când am ajuns la podul din Scalloway. Am dus-o la ea în cameră. Cred că încă are puțin nisip pe ea...

— Nu-i nimic, poate să facă baie mâine dimineață. Și Christopher?

— Încă e treaz. Stă lipit de calculator. M-am gândit că ar

fi mai bine să-l las în pace.

— Da, n-are școală mâine.

Banala conversație despre subiecte casnice îl tulbură pe Perez mai mult decât se așteptase. Rămase în picioare și așteaptă ca Helena să termine de pregătit cafeaua. Apoi se așezară în bucătărie, cu ceștile în față. Pantofii din plicul pentru probe se aflau pe masă, între ei.

— Crezi că erau ai Emmei? îl întrebă Perez pe Daniel.

— Avea cu siguranță o pereche exact așa.

Făcu o pauză, apoi comentă:

— Îi plăceau lucrurile asortate, ordonate, iar ăștia au exact aceeași culoare ca rochia.

— Ai cumva idee cât purta la pantof?

— Treizeci și șapte, răspunse Daniel fără să stea pe gânduri.

Imediat după aceea, bărbatul roși. Probabil că era o informație foarte intimă. Perez se întrebă cum avea să-i explice asta mai târziu soției.

Detectivul răsuci plicul. Mărimea era clar marcată în interior, alături de numele firmei. Treizeci și șapte.

— Ai idee cum au ajuns pantofii acolo?

Perez încercă să pună întrebarea pe un ton degajat, de conversație, dar tot avu impresia că suna ca o acuză.

— Am vorbit cu Helena despre asta. Ne întrebam dacă nu cumva a făcut-o unul dintre copiii Moncrieff. Poate li s-a părut că e o glumă bună.

Perez aprobă din cap. Își dădu seama că în curând asta avea să fie varianta acceptată.

— Pare genul de poantă pe care l-ar face?

— Pe cei mari nu-i știu așa bine. Dar nu vor toți adolescenții să atragă atenția, să-și deranjeze părinții?

— Posibil.

Însă Perez se gândi că el nu se comportase așa niciodată. Își mai supăraseră părinții din când în când – mereu își doriseră ca el să rămână pe Fair Isle și să-i meargă tatălui său pe urme în calitate de căpitan pe vasul *Good Shepherd*, nava poștei de pe insulă, și să lucreze la ferma familiei –, însă niciodată nu o făcuse intenționat.

În bucătărie se lăsă tăcerea. Perez știa că venise momentul să plece. Urma să ajungă târziu în Ravenswick și probabil că era bine să-i lase un mesaj și lui Willow ca să-i spună de pantofi. Până la urmă, ea era cea care conducea ancheta. Dar se simțea cumva letargic. Nu-și dorea în mod deosebit să se întoarcă în casa goală.

— Martha sau Charlie aveau cum să aducă pantofii pe plajă? Avea fiecare dintre ei câte o geantă?

— Cu toții căram câte ceva, răspunse Helena. Așa se întâmplă când ieșim la plajă cu copiii. Luăm o grămadă de chestii: mâncare, prosoape, haine de schimb...

— Dar vreun bagaj pe care să stea cu ochii? Sau în care alți membri ai familiei să nu se uite.

— Aveau rucsacii lor. Parcă Martha venise cu niște cărți de școală, dar n-am văzut să le fi deschis.

— Rucsacii erau destul de mari cât să încapă pantofii?

Soții Fleming se priviră unul pe celălalt.

— Da, răspunse Daniel. Bănuiesc că da.

Perez se gândi că ar fi fost în stare să-i dea dreptate indiferent de dimensiunea rucsacilor. Era un mod foarte convenabil de a face povestea plauzibilă. Și, chiar dacă adolescenții negau că ar fi făcut așa ceva, cine i-ar mai fi ascultat, odată ce toată lumea credea asta? Așa funcționează zvonurile – la fel ca știrile false, maschează adevărul și lasă totul în ceață.

Capitolul 43

Willow se trezi devreme și se întinse după telefon - o reacție involuntară când lucra. Era duminică. Trecuse o săptămână de când cadavrul Emmei Shearer fusese descoperit în staulul de la Hesti și totuși se părea că nu reușiseră să afle mai nimic. În mod normal, în Shetland lumea se odihnea duminica, dar ea n-avea parte de așa ceva. Se ridică în capul oaselor și privi spre port, pe deasupra acoperișurilor înclinate din oraș, și văzu că soarele strălucea din nou. Primise un SMS de la Perez seara, la unsprezece: *Se pare că am găsit pantofii Emmei*. Atât, nimic mai mult. Willow se simți iritată, aproape furioasă. Dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva mai mic în grad decât ea, l-ar fi sunat pe loc ca să-i ceară amănunte și să afle de ce nu se străduise mai tare s-o contacteze - dar în ultima vreme, cu Perez trebuia să fie atentă și să se gândească de două ori înainte să deschidă gura.

În bucătăria de la subsol, detectiva o găsi pe Rosie alăptând copilul. Deja îi pregătise micul dejun lui Willow.

— Mănâncă liniștită, te rog.

Apoi, în timp ce Willow își turna suc de portocale și mânca muesli, femeia o întrebă:

— Ce mai face Jimmy P.? Abia dacă l-am văzut de data asta. Am făcut ceva de s-a supărat pe noi?

Willow se strădui să zâmbească.

— Ei, știi cum e în mijlocul unei anchete, n-ai timp nici să respiri.

Când se întoarse la ea în mansardă, deschise geamul și privi în jos, spre străzile din Lerwick. Două femei în vârstă îmbrăcate în haine de duminică își croiau încet drum spre capela metodistă ca să ajungă la slujba de dimineață. Willow își făcu exercițiile obișnuite de yoga, dar nu prea reuși să scape de încordarea pe care i-o stârnise SMS-ul și nici de preocuparea ei în privința lui Perez. Până la urmă, se dădu bătută și îl sună.

— Jimmy, ia povestește-mi ce-i cu pantofii ăștia.

Ascultă ce avea de zis, după care-l întrebă:

— Și ți se pare plauzibil? Crezi că Charlie și Martha au găsit pantofii și i-au pus acolo ca să facă un soi de glumă?

— Poate.

— Dar...?

Sesizase ezitarea din glasul lui.

— Nu știu. Poate că totul e prea simplu așa. Toți au de câștigat din povestea asta.

— Dar de ce ar face-o un adult? Iar dacă ucigașul a păstrat pantofii din vreun motiv sau altul, sau i-au căzut Emmei din întâmplare când a omorât-o, de ce n-a scăpat de ei? De ce să-i fi lăsat așa, în văzul a două familii care ieșiseră la plajă, știind că o să bănuim că unul dintre membrii lor trebuie s-o fi ucis pe Emma?

Se lăsă tăcerea.

— Poate că tocmai de asta au fost lăsați acolo, spuse Perez într-un final. Ca să ne facă să ne îndreptăm atenția spre familiile Moncrieff sau Fleming.

— Chiar crezi în acest misterios străin din umbră pe care l-a văzut un copil de unsprezece ani? Un copil de unsprezece ani cu probleme de comportament?

El nu răspunse imediat, așa că Willow continuă:

— De unde să fi știut acest străin că erau acolo? Stabiliseră să meargă abia cu o seară înainte.

— Locuiesc în Deltaness, zise detectivul pe un ton răbdător. În Deltaness, unde vecinii văd lucruri și dau vorba mai departe. Cineva o fi văzut-o pe Belle cumpărând de la magazin mâncare pentru picnic, sau l-o fi văzut pe Robert plecând cu mașina și cu plăcile de surf prinse de acoperișul mașinii. Nu era greu să se prindă încotro se îndreptau. În Shetland lumea merge la plaja din Burra în mod obișnuit.

Perez făcu o pauză, apoi adăugă:

— În insule doar foarte puține lucruri rămân secrete.

— Bun, și acum ce facem?

Brusc, Willow se gândi că nu putea locui într-un asemenea loc, în care lumea credea că-și dă seama cine ești după cumpărăturile pe care le făceai în magazin sau

oamenii cu care îți petreceai timpul. Nu voia anonimitate, dar avea nevoie de mai multă intimitate decât exista aici. Poate că Perez îi făcuse o favoare când nu se bucurase să afle că era însărcinată. Așa putea să aleagă singură locul în care copilul urma să crească.

— Cred că ar trebui să stăm de vorbă cu Martha și cu Charlie, tu nu? După cum ai spus, gluma proastă a unor adolescenți e cea mai probabilă explicație.

— Așadar, ne îndreptăm spre Deltaness?

— Nu, răspuse Perez. Cred că e cazul să avem un interogatoriu cum se cuvine. Nu zic să-i acuzăm, nici poveste, dar hai să-i invităm pe părinți să vină cu copiii la secție. Nu văd de ce ar trebui să fim noi cei care aleargă după ei tot timpul.

— Nu știu ce să zic, Jimmy. Moncrieff deja zicea că se gândește să se plângă la avocatul lui.

Willow își aduse aminte că Perez fusese coleg de școală cu Moncrieff și se gândi că între cei doi probabil încă exista o antipatie. Era posibil să judece ușor strâmb.

— Dacă Robert Moncrieff vrea ca avocatul lui să fie și el prezent, e foarte bine. Măcar așa copiii o să ne ia în serios.

— O să găsească un avocat duminică?

— Ah, de regulă Robert Moncrieff primește tot ce vrea, oricând și la orice oră.

Se făcuse aproape ora prânzului când se adunară cu toții la secție. Belle nu venise. Era acasă și juca rolul gospodinei conștiincioase.

— Cineva trebuie să rămână să aibă grijă de cei mici, spuse Robert Moncrieff puțin cam tare și pe un ton încrezut.

Se îmbrăcase în cămașă și sacou, așa cum făcea și când mergea la întâlniri, ca să le aducă aminte de statutul său profesional.

Martha și Charlie erau proaspăt ferchezuiți și arătau mai tineri decât și-i amintea Willow. Băiatul părea precaut; se tot strâmba și zâmbea neliniștit. Martha era morocănoasă. Avocatul era un scoțian între două vârste,

îmbrăcat la costum și cravată. Perez părea că-l cunoaște, pentru că îl salută din cap când intră.

— Așadar, inspectore, începu avocatul, cum crezi că vă putem ajuta?

— Am vrea să stăm de vorbă cu Martha și Charlie, interveni Willow înainte ca Perez să apuce să deschidă gura. Nu e ceva formal. Doar o mică discuție, departe de distragerile de acasă, în speranța că așa o să li se îmbrospăteze memoria.

Detectiva tăcu, vrând să se asigure că se înțelegea că ea e șefa, după care continuă:

— Sunt sigură că nimeni nu vrea să stea aici mai mult decât e cazul. Avem cu toții lucruri mai bune de făcut duminica. Așadar, propun să discutăm în paralel. Așa, nimeni nu stă degeaba. Eu o să vorbesc cu Martha, iar inspectorul Perez cu Charlie. Și, din moment ce ați fost atât de drăguț încât să veniți să ne ajutați, putem să avem câte un adult responsabil în fiecare cameră alături de cei mici.

Willow ridică privirea.

— Să înțeleg că toată lumea e de acord?

Willow intră cu Martha și cu avocatul într-o încăpere mică, sufocantă. Bărbatul se prezentase, dar ea uitase imediat cum îl cheamă. Era genul acela de persoană. Se așezară la o măsuță de cafea, nu față-n față la un birou. Willow aranjase ambele camere la fel. Era clar că la mijloc era ceva serios, din moment ce-i chemase la secție, așa că nu era cazul ca discuțiile să se transforme în interogatorii. Fata era deja încordată și avea o atitudine defensivă.

— Erai și tu acolo când Christopher a găsit pantofii pe plajă.

Willow se lăsă pe spătarul scaunului și simți o mișcare în burtă. Pentru o clipă uită unde se afla. *Probabil că nu-i nimic. Mi-o fi foame. A trecut mult de la micul dejun.* Dar știa că, de fapt, fusese prima mișcare a copilului. O clipă de bucurie.

Martha dădu din cap și își privi converșii negri.

— Ce impresie ți-au lăsat?

— Când a urlat Christopher, am crezut că a luat-o razna, ca de obicei. Știu că nu e vina lui, dar e dubios. Scoate zgomote ciudate, se sperie de chestii mici.

— Dar pantofii, insistă Willow blând, ce impresie ți-au lăsat pantofii?

— Păreau genul de pantofi cu care s-ar fi încălțat Emma. Martha dădu din umeri.

— Da, s-ar putea să fi fost ai ei.

— Și cum crezi că au ajuns pe plajă? Trebuie să te fi gândit la asta.

Marthă ridică iarăși din umeri și nu spuse nimic. Willow se gândi cum era ea la aceeași vârstă. Într-o familie care stabilea totul în cel mai mic detaliu, reticența ei de a comunica probabil că-i înnebunea părinții. Se simțea în continuare de parcă ar fi capitulat când le spunea ceva important din viața ei. Se întrebă când avea să reușească să-și ia inima în dinți ca să le spună că o să devină bunici. Nu i-ar fi dezamăgit că era o mamă singură, niciodată nu ținuseră la convenții, însă aveau să fie uimiți că hotărâse să păstreze copilul. O consideraseră dintotdeauna absolut egoistă. Willow se concentra din nou la încăperea sufocantă și conversația care semăna mai mult cu un monolog.

— Te întreb asta fiindcă pantofii nu pluteau pur și simplu pe acolo. Erau un semn. Un mesaj. Sau o glumă.

Când auzi ultimul cuvânt, Martha își ridică privirea și se uită pentru prima oară în ochii lui Willow, însă o lăasă să vorbească mai departe.

— Poate că o glumă nu tocmai bună, dar, uneori, când traversăm o perioadă mai stresantă, căutăm căi să ne mai detensionăm. Și îmi dau seama cum o pereche de pantofi galbeni care au aparținut unei femei moarte, lăsați pe plajă, ar putea face asta - într-un mod suprarealist.

Martha o privea în continuare fără să vorbească.

— Sau măcar ar provoca o oarecare agitație.

Willow se rezemă de spătar și lăasă tăcerea să se prelungească.

— Ar provoca reacții de la cei din jur.

— De ce aş vrea iarăşi agitaţie? Săptămâna trecută a fost un rahat total. A fost aiurea oricum. Tot ce vreau e să mă țin de şcoală, să iau examenele şi să scap odată.

Avocatul nu avu nicio reacţie, însă Willow îşi dădu seama că nu aproba limbajul fetei. Se gândi că, dacă n-ar fi fost chemat aici, probabil ar fi fost la biserică.

— Bun, deci nu ai găsit pantofii pe undeva prin casă şi nu i-ai lăsat pe plajă ca să faci un soi de glumă? Pentru că asta e cea mai plauzibilă variantă pe care o avem până acum.

— Nu! aproape chelălăi Martha.

Willow spera ca ţipătul să nu se fi auzit în cealaltă încăpere, unde Perez stătea de vorbă cu Charlie. Ultimul lucru de care avea nevoie acum era ca Moncrieff să dea buzna ca să întrebe ce se petrece.

— Dar Charlie? E ceva ce el ar face?

— Poate, cu amicii lui şi după ce s-au ameţit puţin. E uşor de convins. Dar nu când sunt mama şi tata prin preajmă.

Martha îşi dădu ochii peste cap ca să-şi arate dispreţul pentru laşitatea fratelui ei.

— Dar ție nu-ți pasă ce cred mama şi tatăl tău?

Fata nu răspunse imediat.

— Cred că părinţii trebuie să-ţi câştige respectul.

— Şi nu crezi că Robert şi Belle au reuşit asta?

Întrebarea îl făcu pe avocat să se foiască pe scaun. Willow îl ignoră şi aşteptă răspunsul Marthei.

— Sincer, nu prea. Cred că-s destul de varză ca părinţi. Acum că Emma nu mai e, sper să petreacă mai mult timp cu Sam şi Kate decât au făcut-o cu Charlie şi cu mine când eram de vârsta lor. Dar n-aş paria c-o să se-ntâmples una ca asta.

Fata tăcu, iar avocatul părea să se pregătească să spună ceva, dar Willow îi aruncă o privire dură care-l făcu să renunţe. Martha continuă. Parcă ranchiuna adunată ani întregi îşi găsisese în sfârşit o supapă:

— Mamei îi place toată drama de care are parte când e însărcinată şi naşte, toată atenţia pe care o primeşte, dar

nu prea poate să se ocupe de partea plictisitoare, anume chiar să aibă grijă de copii. Probabil că nu-i vina ei. A fost îngrozitor de răsfățată când era mică. N-a aflat niciodată cum e să te plictisești, în schimb noi am avut antrenament din plin.

— Și tatăl tău?

Willow era sincer interesată de ce auzea.

— Ah, părinții lui au fost diferiți. Duri și reci. Mi-i aduc aminte, chiar dacă-s amândoi morți acum. Bunicii mei... Nu găseai pic de înțelegere la ei. Erau ca niște personaje din basme. Răi. Tata a fost și el singur la părinți. Poate că de asta a vrut să aibă așa mulți copii. Nu voia să ne simțim singuri.

— Când a fost ultima oară când ai văzut-o pe Emma încălțată cu pantofii pe care i-a găsit Christopher pe plajă?

Analiza familiei era fascinantă, dar Willow se gândi că nu ajungeau nicăieri.

— Nu țin minte. Probabil că ultima oară când a ieșit cu Magnie. Sau când s-a dus la Hesti ca să se vadă cu Daniel. Emmei îi plăcea să se aranjeze pentru admiratorii ei.

— Mai existau și alți bărbați în viața ei?

Willow nu era foarte sigură de ce-i venise întrebarea aceea, dar își dădea seama că Martha nu-i spunea tot. Fata părea gata oricând să le critice alor ei capacitatea de a fi părinți, dar mai era ceva ce nu voia să zică.

Întrebarea o șocă și pe Martha.

— Cum adică?

— Știu că ai mai ieșit și tu cu Emma când te-ai făcut mai mare. Probabil că o cunoșteai cât de cât. Dacă se mai vedea cu altcineva, probabil știai asta. Doar mergeați pe la clubul tineretului de la centrul comunitar, nu-i așa?

— Ah, asta! exclamă Martha de parcă ar fi fost ceva ce nu conta. Da, uneori mai stătea cu puștani de pe-acolo.

— Și era și la focul de pe plajă când a venit Christopher și s-a speriat. Mi-a povestit mama lui.

Martha părea mai precaută acum.

— Da, cred că era și ea acolo.

Fata făcu o pauză, după care adăugă:

— Christopher chiar a luat-o razna atunci.

Preț de o clipă, se lăsă tăcerea. Razele soarelui scăldau încăperea, iar Willow simți brusc că nu mai poate de cald. Auzi cum se deschide o ușă, după care desluși și glasul lui Robert Moncrieff care se auzea afară. Probabil că Perez terminase discuția cu Charlie.

— Mai ai ceva să-mi pui, Martha? Orice care ne-ar putea ajuta să terminăm mai repede, ca să revenim odată la normal.

Preț de o clipă, Willow avu impresia că Martha chiar urma să-i spună ceva. Însă fata aruncă o privire spre avocat, se uită în ochii lui și clătină din cap. Willow își scrisese numărul de mobil pe un bilețel și i-l dădu fetei.

— Dacă-ți mai amintești ceva, orice, te rog să mă suni.

Martha privi bucățica de hârtie de parcă era prea fierbinte ca s-o poată atinge, apoi o luă, o vârî în buzunar, se ridică și ieși.

Capitolul 44

Perez își dorea ca Willow să-l fi luat pe Moncrieff cu ea și Martha, iar el să rămână cu John Munro, avocatul. Simți ostilitatea doctorului imediat ce intrară în încăperea mică și sufocantă și se gândi că era o pierdere totală de vreme. Charlie era în mod clar intimidat de tatăl lui și n-ar fi spus nici pâs de față cu el.

Perez pusese o carafă de apă și trei pahare pe masa joasă, iar acum turna pentru fiecare.

— Spune-mi ce s-a întâmplat ieri. Vreau să știu tot.

— Serios, Jimmy, care-i treaba? izbucni Moncrieff. Deja ți-am spus că am mers la plajă. Am simțit nevoia să mai schimbăm puțin peisajul. Ce mai e de spus?

Perez îl ignoră și se întoarse spre băiat.

— Spune-mi pas cu pas.

— În principal mă relaxam cu Martha.

— Voi doi vă înțelegeți bine?

— Da, e foarte mișto. Pentru o soră mai mare, vreau să zic.

— Deci comunicați mult?

— Bănuiesc că da.

— Are prieten?

Perez avansa încet. N-aveau cele mai multe fete de șaisprezece ani prieten?

Charlie își privi tatăl, după care clătină din cap.

— Are amici la școală și știu că unora le place de ea, dar nu cred că are pe nimeni special.

Băiatul făcu o pauză, după care adăugă:

— E cam singuratică.

— Iar dacă ar avea iubit, tu ai ști, nu-i așa? Doar sunteți foarte apropiați.

— Bănuiesc că da.

— Bun, deci vă relaxați pe plajă. Ai mai văzut pe acolo pe cineva cunoscut? Adică altcineva în afară de ai tăi și de cei din familia Fleming.

Charlie se gândi înainte să răspundă.

— Am văzut un băiat de la școală. Era acolo cu ai lui, dar au plecat la puțin timp după ce am ajuns noi.

— Ai mai văzut pe cineva după ce ați aprins focul de tabără?

De astă dată, Charlie răspunse pe loc:

— Nu. Atunci mai eram doar noi pe plajă. În rest, toată lumea plecase.

— Ai văzut pantofii și înainte de asta?

Charlie clătină din cap.

— Sigur nu erau acolo când am căutat lemne pentru foc. Am trecut pe acolo, deci i-aș fi văzut.

— Din ce-mi spui, spuse Perez foarte lent, pare că o persoană din grupul vostru a lăsat pantofii acolo unde i-a găsit Christopher. Dacă nu erau acolo când ați construit focul și nu mai era nimeni altcineva pe plajă, nu găsesc altă explicație.

Ezitatea de pe chipul lui Charlie se transformă în panică. Băiatul aruncă din nou o privire rapidă spre tatăl lui.

— Ia ascultă aici, Jimmy...

Moncrieff era roșu la față atât din cauza căldurii, cât și a furiei abia stăpânite.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nu spun nimic, doar încerc să înțeleg ce s-a întâmplat ieri.

Perez îi privi pe amândoi.

— A văzut vreunul dintre voi pe cineva care a pus pantofii Emmei pe plajă, chiar sub linia fluxului? Știu că se cam întuneca, dar erați cu toții acolo. Mi se pare ciudat că au apărut acolo deodată, ca prin magie.

— Nici măcar nu știm dacă sunt pantofii Emmei! izbucni Moncrieff.

— Vrei să spui că nu i-ai recunoscut?

În încăpere se lăsă tăcerea.

— Atâta agitație pentru niște nenorociți de pantofi!

Moncrieff nu mai reușea să-și controleze furia.

Perez ignoră izbucnirea și se concentrează din nou asupra lui Charlie. Se bucura să-l vadă pe Moncrieff atât de

afectat de întrebări și se gândi că Willow făcuse alegerea corectă când îi pusese pe ei doi în aceeași cameră.

— Ne-am gândit că poate a fost un soi de glumă. Poate că tu și Martha v-ați gândit că ar fi amuzant să lăsați pantofii așa, în văzul tuturor. Ar fi ceva cam stupid, dar nu e o faptă penală, înțelegi, nu e ceva pentru care ați avea probleme grave, câtă vreme îmi spui acum. Am tot căutat pantofii cu care era încălțată Emma când a murit și ne-ar ajuta foarte mult dacă am ști că tu sau Martha i-ați găsit prin casă pe la voi.

Chipul lui Charlie era luminat de razele soarelui de parcă ar fi avut un reflector ațintit asupra lui. Părea vedeta reticentă a unui reality-show. Era suficient de arătos cât să fie membrul unei trupe de băieți.

— Îmi pare rău, răspunse într-un final. Nu știu nimic despre ei.

Perez îi mai puse câteva întrebări, dar nu obținu nimic folositor.

Îi trimiseră pe cei trei membri ai familiei Moncrieff înapoi în Deltaness și se duseră în camera de operațiuni ca să mănânce sandviciurile pe care le cumpărase Sandy de pe drum. Erau cu pâine albă și moale, iar pentru Willow variantele vegetariene erau foarte limitate, însă mâncarea dispăru destul de repede. Li se făcuse foame fiindcă nu obținuseră nicio informație utilă. O vreme nu se auzi decât zgomot de ambalaje de plastic rupte și chipsuri ronțăite.

Perez încerca să-și imagineze ce se întâmplase pe plajă la Burra. Singurele surse de lumină erau luna și focul de tabără. Oare ar fi fost posibil ca unul dintre ei să se furișeze ca să pună pantofii acolo pe ascuns? Poate că da. Copiii mici nu stăteau locului o clipă, iar părinții umblau întruna după ei ca să nu pățească ceva. Nu dura prea mult să scoți pantofii dintr-o geantă de plajă cât lumea nu era atentă. Alternativa era o conspirație elaborată, iar Perez nu credea în asemenea teorii.

— Martha ascunde ceva, spuse Willow. Poate că protejează pe cineva.

— Pe ai ei?

— Nu cred. Nu pot spune că le-a ridicat vreo statuie.

— Pe fratele ei?

Perez se gândi la Charlie și revăzu cu ochii minții chipul luminat de soare al băiatului. Era arătos, politicos, iubitor. Își putea imagina că Martha simțea nevoia să-l protejeze pe el. Așa ar fi fost și ea împăcată.

— Posibil, răspunse Willow. Dar de cine? Chiar credem că băiatul ăla le-a ucis pe Emma și pe Margaret Riddell? Pentru că eu, una, nu cred așa ceva.

Nimeni nu răspunse.

— Și acum ce facem?

Sandy nu mai avea răbdare. Îi era întotdeauna greu când se ajungea la bucătăria internă a anchetelor, la verificarea plictisitoare a unor întâmplări de care se loveau invariabil în timpul unei investigații.

Perez așteptă răspunsul lui Willow. Odinioară ar fi glumit pe această temă, de faptul că era șefa lui. Acum, însă, ea luă o atitudine distantă.

— Pantofii sunt deja în drum spre sud, spre laboratorul din Aberdeen. Cei de acolo o să verifice dacă există amprente și urme de ADN în interior. Am rugat-o pe Lorna Dawson de la Institutul Hutton să verifice și talpa. E clar că o să găsească nisip, dar s-ar putea să dea și peste niște pământ sau polen prins dedesubt. Asta ne-ar putea indica pe unde a mers Emma înainte să fie ucisă, deși, dacă a fost ucisă în mașină, așa cum bănuim, n-o să ne ajute prea mult.

Făcu o pauză, apoi zise:

— Sandy, de ce nu-ți iei liber în după-amiaza asta? Du-te și mai stai cu Louisa. Ne vedem mâine dimineată.

Sandy o zbughi din cameră. Perez privi în urma lui și comentă:

— Habar n-aveam că se poate mișca atât de repede.

— Dar tu, Jimmy? Ce planuri mai ai pentru azi? Presupun că vrei să petreci ceva timp cu Cassie, nu?

Perez ridică imediat privirea. Nu era sigur dacă îl luase peste picior sau nu. Oare o deranja că era preocupat de

fiica lui Fran? Îi era greu să-și dea seama ce gândea după expresia de pe chipul ei.

— Cassie a rămas la tatăl ei peste weekend. Stă cu ea până la jumătatea săptămânii. După asta iar urmează să plece într-una dintre călătoriile lui de afaceri și nu prea știm când mai apucă s-o vadă.

Willow dădu din cap în semn că înțelegea. Perez se aștepta la ceva în plus, la o întrebare sau vreun comentariu despre creșterea copiilor la comun. Acum erau singuri și era momentul perfect să vorbească despre sarcina ei, dar subiectul parcă rămânea un obstacol, o barieră solidă și în aparență de nepătruns. Se gândi că pe măsură ce îl evitau mai mult avea să le fie și mai greu să-l abordeze mai târziu, dar tot parcă nu-și găsea cuvintele ca să înceapă el conversația.

— Mă gândeam să dau o tură prin Deltaness, zise ea. De când Christopher Fleming a găsit pantofii ne-am tot concentrat pe Emma Shearer, dar aș vrea să mai stau de vorbă o dată cu Magnie și Lottie. O fi fost Margaret Riddell o scorpie bârfitoare, dar și ea e tot o victimă.

— Te deranjează dacă vin și eu?

Nu era sigur ce-l apucase. Ultimul lucru de care avea nevoie era încă o după-amiază plină de tăceri stinghere. Poate că o spusese doar din reflex. Se obișnuise să stea în preajma ei și îi făcea în continuare plăcere să-i fie alături.

— Deloc, Jimmy. Dacă vrei să vezi cum se face treaba adevărată de polițist, sunt dispusă să-ți arăt.

Pe chipul lui Willow apăru zâmbetul care-l topea, apoi ea îl conduse afară.

Când bătură la ușa lui Lottie nu răspunse nimeni, dar acasă la Magnie îi găsiră pe holul îngust și pe ea, și pe nepotul ei. Erau pe picior de plecare. Magnie, mare ca un viking, parcă ocupa tot spațiul. Pe lângă el, Lottie părea și mai subțire, și mai pirpirie. O pereche stranie: erau opuși, dar totodată se completau.

— Voiam să mergem la Suksetter, zise Magnie, unde a murit mama. În amintirea ei.

Perez văzu că ținea în mână un buchet de flori. Probabil le cumpărase de la supermarket. Erau gata ambalate și aveau o fundă aurie uriașă. Păreau ca de sărbătoare, nepotrivite pentru ocazia aceea.

— Mătușica a zis că vrea să vadă unde s-a întâmplat, adăugă Magnie.

— Poate am putea veni și noi? întrebă Willow pe un ton conciliant, dar care nu-i lăsa de ales lui Magnie. Venim cu mașina noastră, ca să vă lăsăm să stați numai voi doi acolo.

Detectiva făcu o pauză, apoi zise:

— Și noi am vrea să mergem acolo în amintirea ei, nu-i așa, Jimmy?

— Desigur.

Perez se gândi că alcătuiau o procesiune stranie. Coborâseră în parcare și porniseră pe lângă șirul de iazuri, îndreptându-se spre locul unde fusese găsit trupul lui Margaret Riddell. Soarele îl orbea și simțea că e neplăcut de cald. Locuitorii din Shetland nu erau obișnuți cu o asemenea căldură, nu erau obișnuți ca vremea uscată să țină atâta. Pentru o clipă avu impresia că lumea o luase razna. Bătrânicile n-ar trebui să fie atât de pline de ură încât să ajungă să moară din cauza asta. O tânără frumoasă n-ar trebui să fie găsită atârând de grinda unui staul vechi și prăfuit. Iar soarele să strălucească atâta vreme.

Când ajunseră la banca lui Dennis Gear se simțeau deja stânjeniți. Magnie așeză florile pe scândură. Lottie vorbi prima:

— Aici a fost ucisă Margaret? Așa departe?

— Ne gândim că e posibil să fi fost ucisă altundeva și târâtă până aici, zise Willow. Dar încă nu știm sigur.

— Era o femeie durdulie.

Lottie făcu o pauză, apoi zise:

— Și nici nu prea mergea pe jos. Niciodată n-a fost nemaipomenit de activă, dar de când avea și artrită la genunchi... Ai dreptate, nu cred că ar fi putut să vină din Deltaness și să urce pe deal până aici.

— Ne gândeam că poate a adus-o cineva până în capătul potecii și a târât-o de acolo. E o distanță scurtă.

Pentru o clipă, nimeni nu spuse nimic.

— Și eu obișnuiam să vin aici cu Dennis.

Lottie se așează pe bancă.

— Poate că aici își aducea toate iubitele, adăugă ea râzând scurt. Se pare că n-avea prea multă imaginație. Probabil că mi-a fost mai bine fără el.

— Ce păcat că Margaret nu era de aceeași părere...

Willow mută florile cu grijă ca să-și facă loc și se așează lângă ea. Cei doi bărbați le priveau, dar ele nici nu-i băgau în seamă și se purtau de parcă nici n-ar fi fost acolo.

— Nu și-ar mai fi făcut inimă rea.

— Nu se putea abține, zise Lottie. Chiar și când era mică se purta de parcă ar fi fost centrul universului. Dacă era nefericită, mereu era vina altcuiva.

— Ai idee cum a ajuns așa?

Lottie clătină din cap.

— Cred că pur și simplu s-a născut așa, iar ai noștri probabil că i-au accentuat egoismul. Jucau după cum cânta ea fiindcă nu suportau când făcea o criză. Mai era și isteată. Poate că aveau impresia că o așteaptă un mare viitor, departe de Shetland.

— Știm că ea era cea care trimitea bilețele familiei Fleming la Hesti.

Willow vorbea acum atât de încet încât Perez trebuia să se chinuie s-o audă.

— E posibil să fi trimis scrisori anonime și altor persoane?

Pentru o clipă se lăsă tăcerea. Pe deasupra trecu un grup de scoicari care aterizară în noroiul de la marginea iazului.

— I-a trimis una Emmei, zise Magnie. Era anonimă, dar ne-am prins că era de la mama. De la cine altcineva ar fi putut fi?

— E prima oară când ne spui asta.

Willow reuși să nu dea impresia că-l acuză.

— Era mama mea, spuse Magnie în timp ce privea în

zare, spre mal.

— Ce i-a scris?

— Lucruri care nu prea aveau sens. Nimic specific. Ceva de genul „Știu eu ce se petrece în căsoiul ăla când Belle Moncrieff e plecată. Ești o femeie periculoasă”.

— Emma a păstrat scrisoarea?

— Nu. A primit-o în ziua când am făcut focul pe plajă. În ziua aia când a apărut băiatul de la Hesti și a început să țipe. Emma a aruncat-o în foc.

Magnie se foi.

— S-a mai întâmplat ceva atunci?

Perez se gândi că mai era ceva ce Magnie nu le spunea despre seara în care Christopher Fleming își făcuse apariția pe nepusă masă la petrecerea adolescenților, însă tânărul clătină din cap.

— Iar Margaret nu a mai trimis scrisori nimănui altcuiva?

Perez avea impresia că Willow fie nu observase că Magnie ezita, fie nu voia să insiste.

— Din câte știu eu, nu.

— Dar îi mai era cineva atât de antipatic încât s-o facă?

De această dată răspunse Lottie:

— Niciodată n-avea ceva bun de spus despre Robert Moncrieff. La un moment dat, când nu se simțea bine, s-a dus la centrul medical ca să primească o învoire, iar el a luat-o la trei păzește.

Apoi zise:

— Pe de altă parte, însă, erau doar extrem de puțini oameni despre care chiar spunea ceva de bine, deci n-ar trebui să te gândești prea mult la asta.

Se îndreptau înapoi spre mașină când Willow mai puse o întrebare. Mergea în față, alături de Magnie, care probabil simțea că terminaseră ce aveau de făcut, că îi satisfăcuse cererea mătușii. Pășea ca un om liber.

— Ce părere avea Emma despre femeile din familia Moncrieff?

— Cum adică?

— Belle și Martha au personalități destul de pronunțate. Sunt puternice. Erau trei femei în aceeași casă. Uneori asta e ca și cum ai băga mai multe pisici în același sac - încep să se încaiere.

Magnie se opri.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Cred că pur și simplu vreau să știu dacă se înțelegeau.

— Ah.

Perez avu impresia că Magnie se simțea ușurat.

— Nu cred că aveau probleme. Emma avea anturajul ei când nu lucra, iar casa e îndeajuns de mare cât să nu-și stea pe cap una alteia.

— Așadar, o familie mare și fericită?

Willow se opri și ea și îl privea pe Magnie.

— O familie mare și fericită? Da, bănuiesc că da.

Perez se gândi că era ultimul mod în care ar fi descris relațiile dintre cei de la Ness House.

Capitolul 45

Când Helena se trezi, soarele strălucea din nou cu putere. Se gândi că prietenilor ei din sud nu le-ar fi venit să creadă că există asemenea vreme în Shetland. Altădată ar fi pus pe Facebook poze cu viața lor perfectă, cu florile sălbatice și plajele goale, cu copiii sănătoși și bronzăți, dar acum nu prea avea chef să se dea mare.

Trecuseră de ziua de duminică fără vreo mare dramă. Daniel lucrase la el în birou cam toată dimineața ca să-și definitiveze planurile pentru hotelul ecologic, lucru care o călcase pe nervi. La urma urmei, ea nu mai lucra duminica tocmai ca să petreacă mai mult timp cu familia, însă nu spusese nimic. Se gândise că era mai bine ca soțul ei să se simtă împlinit și relaxat decât deprimat și obsedat de o tânără. În Deltaness fusese liniște. După ce se sfârșise invazia agenților și criminaliștilor, locul parcă devenise pustiu. Însă era o liniște încordată, îngrijorată, de parcă întreaga comunitate își ținea respirația și aștepta să se întâmple ceva. Era calmul înșelător dinaintea furtunii, razele de soare dinainte ca pământul să fie înghițit de cețuri.

Acum îl lăasă pe Daniel adormit în pat și se duse în bucătărie să pună de ceai. Încă era devreme, dar era tare greu să-l scoale pe Christopher după un weekend în care-și ieșise din rutină, iar Helena se gândi că băiatul nu prea dormise. Îl auzise umblând prin cameră spre dimineață, se dusesse la el și îl îmbrățișase foarte strâns, așa cum îi plăcea când îl neliniștea ceva.

— Mai ești încă puțin speriat din cauza pantofilor ălor?

Dăduse din cap atât de repede încât Helena se gândi că alta era adevărata problemă, dar când îl întrebase el doar clătinase din cap și nu spusese nimic.

Acum intră la el în cameră ca să-l scoale, dar îl găsi deja treaz. Stătea și privea fix pe geam spre plaja pietroasă.

— Măi să fie, ce matinal ești! spuse cu entuziasm fals.

— N-am dormit.

— Fii serios, n-ai cum să fi stat treaz toată noaptea.

Băiatul nu răspunse, de parcă nici nu merita să se chinuie.

Când intră în bucătărie o găsi pe Ellie deja acolo, îmbrăcată tot în pijama. Fetița își luase niște cereale care se împrăstiaseră peste tot pe masă și pe podea. Helena se gândi că nu era momentul să-i facă reproșuri, așa că le strânse fără să-i spună nimic. Daniel își făcu și el apariția la bustul gol. Părea odihnit și în formă. De când murise Emma, devenise un alt om. Pregăti cafeaua, îi oferă și ei o cană și o sărută pe creștet.

Ce se-ntâmplă? Abia dacă a trecut o săptămână de când a murit femeia pe care susții că o iubeai.

— Vrei să-i duc eu la școală? întrebă Daniel.

— Nu, îi duc eu.

Știa că avea tendința să facă pe martira - varianta feminină a agresivității. Însă azi avea alte motive pentru care voia să meargă până la școală.

— Tu ocupă-te de proiectul tău.

Bărbatul nu păru să sesizeze ciuda cu care rostise cuvintele.

— O, mulțam, Helly. Ești cea mai tare.

Daniel plecă să facă duș în liniște, lăsând-o să-i pregătească pe copii pentru școală și să le facă pachetele pentru prânz. Nu-l mai văzu până la plecare. Îi strigă când ieși, însă probabil că era cufundat în lucru, căci nu-i răspunse.

În curtea școlii, toată lumea vorbea încă despre crime, însă în vizor nu mai era luată doar familia de la Hesti. Se părea că moartea lui Margaret Riddell avusese acest efect. Când ajunse, Helena nu simți privirile celorlalți și nici nerăbdarea lor să audă noutăți. Poate fiindcă îl pierduseră pe unul de-al lor, ancheta nu mai părea să fie doar ceva distractiv. Se săturaseră cu toții de situație și voiau ca lucrurile să revină la normal. O săptămână era deja de ajuns. Ellie fugi să se joace cu prietenii ei, iar Christopher se rezemă de perete. Belle Moncrieff apăru cu cei doi copii

mici ai ei, o zări pe Helena și veni imediat la ea.

— Poliția i-a chemat ieri la secție pe Martha și Charlie, șopti Belle.

Înainte să-i vorbească, se uitase în jur ca să se asigure că nu mai era nimeni care s-o audă.

— Ți vine să crezi? Sunt doar niște copii!

— Nu se poate!

Firește, Helena chiar era șocată, însă totodată începea să înțeleagă plăcerea pe care o simțeau mamele celelalte când bârfeau.

— Totul a pornit de la pantofii ăia. Polițiștii par convinși că i-au aparținut Emmei, dar eu nu-s convinsă. Robert zice că mai bine i-am fi lăsat pe plajă ca să-i găsească un alt fraier.

— Asta sigur ar fi părut și mai suspect, zise Helena. Ar fi aflat că ne-am dus și noi la Burra.

Auzi soneria, dar se gândea în continuare la cum fuseseră chemați Martha și Charlie la secție ca să răspundă la întrebări. Poate că ea era responsabilă. La urma urmei, ea fusese cea care-i spusese lui Perez că poate era vorba de o glumă care să-i sperie pe adulți. Voia s-o întrebe pe Belle ce se întâmplase la secție. Oare Martha și Charlie mărturisiseră ceva?

— Presupun că da, răspunse Belle.

Femeia scosese o trusă de machiaj din geantă și se dădea cu ruj în timp ce se privea într-o oglindă mică.

— Mă duc în Lerwick să beau o cafea ca lumea și să mai scap puțin de aici. Vrei să vii și tu?

Pentru o clipă, Helena se simți tentată să accepte. Poate că în drum spre Lerwick avea să afle mai multe despre ce se întâmplase la secție. Se dovedea că nici ea nu era tocmai imună la atracția bârfelor. Însă clătină din cap.

— Ar trebui să mai lucrez.

Se uită împrejur și văzu că terenul de joacă deja se golise. Copiii intraseră cu toții în școală.

— Dar bea una și pentru mine.

Când ajunse înapoi acasă, nu văzu nici urmă de Daniel,

doar un bilețel lăsat pe masa din bucătărie: *Am ieșit la o plimbare să-mi pun ordine în gânduri. Mă întorc repede.*

Helena se gândi că era tipic din partea lui. Ea renunțase la invitația lui Belle să iasă în oraș ca să petreacă timp cu Daniel, iar el se cărase fără să se gândească măcar că poate are și ea chef să vină. Știa că nu era cinstit din partea ei – renunțase gândindu-se că lucrează, nu că petrece timp cu Daniel –, dar cumva îi făcea plăcere să știe că fusese nedreptățită. Puse farfuriile de la micul dejun în mașina de spălat vase și merse în atelier. Descoperi că în sfârșit se putea concentra și începu să se piardă în munca ei.

Își dăduse telefonul pe modul silențios când intrase în atelier, așa că observă apelurile nepreluat abia când se hotărî să facă o pauză ca să ia prânzul mai devreme. Nu-l auzise pe Daniel întorcându-se, dar bănuia că acum se afla din nou în biroul lui. Găsi trei apeluri nepreluat de la școală și un mesaj vocal prin care era rugată să sune înapoi: „E destul de urgent”. Se simțea mai degrabă iritată decât neliniștită. Mesajele de la școală erau mereu despre comportamentul lui Christopher și întotdeauna erau „destul de urgente”. Știa că fiul ei era nervos și stresat din cauză că dormise așa puțin. Se întrebă pe care copil îl mai mușcase sau lovisese de data asta și spera ca părinții ceilalți să fie înțelegători. Nu sună înapoi decât după ce se duse în bucătărie.

— Doamnă Fleming! Slavă Domnului!

Era directoarea, nu Becky, asistenta pentru copii cu nevoi speciale care-l avea în grijă pe Christopher. Directoarea era din sud, dar locuise în Shetland destul cât să preia din accent. Era o femeie destul de plăcută, dar care avea tendința să dramatizeze tot.

— Am încercat să-l sun și pe soțul dumneavoastră, dar nici el nu a răspuns.

— Ce-a mai făcut Christopher de data asta?

— Nimic. Mă rog, nu tocmai.

Femeia făcu o pauză, apoi zise:

— A dispărut.

— Cum adică a dispărut? L-am adus chiar eu la școală.

Cu toate că nu m-am uitat să văd dacă a și intrat.

Helena se simți vinovată. Se întrebă dacă sentimentul de vinovăție îi bântuia și pe ceilalți părinți la fel ca pe ea și dacă scăpau vreodată de el.

— O, a fost aici când am făcut prezența, v-am fi sunat imediat dacă nu-l vedeam. Mereu sunteți amabilă și ne anunțați dacă lipsește dintr-un motiv sau altul. Credem că a dispărut în timpul pauzei de dimineață, dar nimeni n-a observat asta decât acum vreo jumătate de oră. Învățătoarea credea că e cu Becky, dar Becky avea grijă de alt copil...

— S-a întâmplat ceva care să-l fi supărat?

Când mergea la școală în Londra, Christopher fugise într-un parc din apropiere după ce se certase cu o învățătoare și se urcase în cel mai înalt copac pe care-l văzuse. Helenei îi luase o oră să-l convingă să coboare.

— Nu! Chiar deloc. Părea puțin cam obosit. Era tăcut. Parcă nu era în apele lui. Am căutat peste tot. Îmi închipui că nu e la dumneavoastră, nu? De asta sunasem, m-am gândit că poate s-a întors acasă și ne-am făcut griji degeaba. Nu vrem să apelăm la poliție decât dacă e absolut necesar.

— Eu lucram în atelier, iar soțul meu e plecat. Stați să urc și să verific la el în cameră. Vă sun înapoi.

Întrerupse convorbirea fiindcă altminteri directoarea ar fi continuat să vorbească și să găsească scuze.

La etaj domnea liniștea. Pe măsură ce se apropie de dormitorul lui Christopher, ciuli urechile ca să audă eventuale zgomote de la calculator, dar degeaba. Își spuse că poate băiatul avea căștile pe urechi, deci ea nu avea cum să audă ceva, dar începea să fie neliniștită. Deschise ușa și văzu că încăperea era goală. Nu observă nicio diferență față de cum arăta în urmă cu câteva ore, când venise să-l trezească. Nu părea să fi trecut pe acolo. Începu să se uite prin hârtiile de pe biroul lui, în caz că lăăsase vreun bilețel, și descoperi o poză pe care probabil că o scosese la imprimantă. În fotografie, familia Moncrieff

apărea alături de Emma în grădina de la Hesti. Helena își aminti când se întâmplase asta - la un grătar. Era una dintre puținele dăți când venise întreaga familie a doctorului. Martha și Charlie inventau de obicei pretexte să nu participe, în poză stăteau pe terasă, pe niște sezlonguri albe din lemn care Helenei i se păreau mai potrivite pe un vas de croazieră care străbate Mediterana. Erau cu picioarele întinse spre aparatul foto. Copiii mai mici stăteau de-o parte și de alta a lor, iar Emma stătea foarte elegant pe jos, într-o parte. Belle și Robert erau în spatele lor. Atenția lui Belle părea îndreptată spre ceva din afara pozei.

Helena se întrebă de ce scosese Christopher la imprimantă tocmai poza aceea, după care văzu că Emma purta aceeași rochie cu care era îmbrăcată și când o descoperiseră în staul. Iar în picioare avea pantofii galbeni. Poate Christopher petrecuse toată noaptea holbându-se la ei.

Auzi un zgomot la parter. Ușa se deschise și se închise. Așeză poza înapoi pe birou și ieși pe palier.

— Christopher, tu ești?

Fugise până în capul scărilor și privea în jos. Simți că se liniștește, deși era convinsă că urma să se înfurie odată ce vedea că băiatul e în siguranță.

Însă jos era Daniel, care tocmai se întorsese de la plimbare și își scotea acum aparatul foto. Era îmbrăcat în blugi și tricou și arăta de parcă ar fi fost în vacanță. Furia pe care Helena se gândise să și-o verse pe Christopher se îndreptă spre soțul ei.

— Pe unde tot umbli? Christopher a dispărut! Au încercat să te sune de la școală!

— Știi că pe deal nu e semnal.

Calmul lui o înfurie și mai tare.

— Aici s-au petrecut două crime și fiul nostru a dispărut, iar tu ai stat toată dimineața să faci poze la vidre!

Coborî scărilor în fugă. Poate că l-ar fi pocnit, însă bărbatul o luă în brațe și o ținu strâns, așa cum făcea și ea cu Christopher când avea un atac de panică. Helena își

dădu seama că plângea.

— Îmi pare rău.

Nu-și inventa scuze, dar continuă să repete cuvintele. Helena își dădu seama că și el era la fel de îngrijorat. Se desprinsese din îmbrățișarea lui.

— Poți să suni la școală și să-i anunți că nu-i aici? Le-am spus că revin cu un telefon.

— Sigur. Tu ce vrei să faci?

— Sun la poliție. Îl sun pe Jimmy Perez.

Știa că el avea s-o ia în serios. Auzi de la distanță cum Daniel vorbește cu directoarea și ieși din casă cu telefonul în mână, privind în jos, pe potecă, rugându-se la un Dumnezeu în care nu crezuse niciodată să-l vadă pe fiul ei venind spre ea.

Perez răspunse aproape imediat.

— Helena.

— E vorba de Christopher. A dispărut.

Încercă să vorbească pe un ton cât mai liniștit în timp ce-i explica ce se întâmplase.

— De cât timp a dispărut?

Helena încercă să-și dea seama cât trecuse. Pauza de dimineață era la zece și un sfert, iar ea vorbise cu directoarea la prânz.

— Două ore.

— Încerc să strâng o echipă și vin acolo.

Capitolul 46

Când ajunse Perez, Helena era la Hesti și-l aștepta în fața atelierului. Parcă privea prin el. Detectivul își zise că ea devenise ca un robot și își bloca toate emoțiile. Probabil acela era mecanismul ei de apărare. Când investiga cazul care-l adusese în contact cu Fran, Cassie fusese răpită în timpul procesiunii Up Helly Aa și dispăruse preț o după-amiază întreagă. Perez își amintea cum Fran înghețase din cauza disperării, iar el se simțise la rândul lui neajutorat. Se simțise vinovat și în seara aceea. Acum se gândi că pe tot parcursul relației lor nu-i făcuse decât rău lui Fran.

Daniel stătea alături de soția lui și el fu cel care-i oferi lui Perez amănuntele. Îi spuse că fiul lor se dusesese la școală ca de obicei, dar dispăruse în timpul dimineții, probabil în timpul în care ceilalți copii se jucau în pauză.

Perez își verifică ceasul. Era aproape ora trei.

— La cât termină școala?

— La trei și un sfert. Tocmai voiam să merg s-o iau pe Ellie. Dar ne-am gândit că are mai mult sens s-o lăsăm acolo până rezolvăm. În plus, speram că poate Christopher avea să se întoarcă până termină și ea.

Daniel părea nefiresc de calm, dar poate că și el era prea șocat ca să mai aibă vreun fel de reacție.

O altă mașină urca pe potecă cu o asemenea viteză că arunca pietre în toate părțile. La volan era Sandy, iar Willow în stânga lui. *Prostul naibii*, gândi Perez. *Ar putea s-o omoare la cum merge pe drumurile astea înguste.*

Se întoarse din nou spre Daniel.

— Vin la școală cu tine. Putem să stăm de vorbă cu părinții și cu copiii pe măsură ce ies. Toată lumea îl știe pe Christopher. Într-un loc ca Deltaness, trebuie să-l fi văzut cineva.

Cuvintele erau menite să fie liniștitoare, dar nu credea în ele.

Willow tocmai cobora din mașina lui Sandy. Părul ei lung era legat la spate, dar tot scăpa din elasticul care-l ținea,

așa că arăta ca mătura unei vrăjitoare. Era încălțată cu sandale. Arăta altfel decât orice altă polițistă pe care o mai văzuse. Semăna mai mult cu o războinică ecologistă decât cu un polițist. Fără să vrea, se gândi că Fran fusese mereu elegantă și aranjată.

— E în regulă dacă stai tu cu Helena?

Perez îi spuse că voia să meargă cu Daniel la școală.

— Sigur, răspunse Willow. Sigur.

O luă pe Helena pe după umeri.

— Hai să intrăm, bine?

Helena intra cu ea în casă. Probabil că auzi motorul mașinii lui Daniel, căci se întoarse și rămase locului o clipă, privind cum cei doi pornesc la vale.

Odată ajunși pe terenul de joacă, Perez începu să meargă cu Daniel de la un adult la altul.

— Îl căutăm pe fiul lui. Îl cheamă Christopher. Știți la cine ne referim. L-a văzut cineva?

Oamenii ascultau uluiți, însă nimeni nu oferea vreo informație folositoare. De la ferestrele majorității caselor nu se vedea școala, ascunsă fiind în spatele centrului comunitar. O mamă care locuia în apropiere spuse:

— Știu mereu când e pauză fiindcă aud zgomotul din curte, dar nu văd nimic de la mine.

Vecina ei îi dădu dreptate. Perez nu găsi pe nimeni care să-l fi văzut pe băiat sau să fi observat vreo mașină neobișnuită.

Uneori, Perez mergea înaintea lui Daniel, iar atunci reacția părinților era ușor diferită, mai puțin empatică:

— Christopher nu e ăla mai zurliu care dă foc la lucruri? întrebă un bărbat. Am auzit că mereu fuge de la școală.

Înainte să se termine orele, Perez îl lăsă pe Daniel în curte și intră în școală. Directoarea îl aștepta chiar la intrare. El întinse mâna spre ea, dar pentru o clipă mirosul de clor și soluție de parchet îl duseră din nou în vremurile când era elev. Pe pereții coridorului care ducea spre sălile de clasă se vedeau desene de-ale copiilor. Erau ca o pată de culoare pe pereții cenușii, luminate de razele care încă

străluceau prin ușa de sticlă dinspre curte.

— Încă nu le-am spus că s-a întâmplat ceva. N-am vrut să-i sperii.

Perez se gândi că femeii îi era greu să accepte că dispăruse un copil aflat în grija ei. Dacă le-ar fi spus elevilor, atunci și ea ar fi fost nevoită să creadă că băiatul dispăruse, dar încă mai spera într-o minune.

— Era vreun adult pe terenul de joacă?

— Una dintre asistente, dar e nouă. A început abia săptămâna trecută. Am vorbit deja cu ea, dar n-a văzut nimic, răspunse directoarea pe un ton defensiv. Christopher e un băiat foarte isteț. Ar putea să-i joace pe degete pe majoritatea adulților pe care-i cunosc. Dacă voia să iasă fără să-l observe nimeni, putea s-o facă liniștit.

— Câte clase sunt în școală?

— Trei.

Directoarea trase adânc aer în piept și păru să-și dea seama că venise momentul să accepte inevitabilul.

— Să începem cu cei mai mici? Le-am spus colegilor mei să-i țină în clasă până vorbim cu ei.

Copiii erau gata de plecare. Groapa cu nisip fusese acoperită, iar cărțile cu poze fuseseră așezate înapoi în cutie. Doisprezece copii stăteau turcește pe un covoraș în fața unei femei mămoase cocoțată pe un scaun care părea mult prea mic pentru ea. Tocmai le citise o poveste. Își ridică privirea atunci când intrară Perez și directoarea.

— Atenție, copii, domnul acesta ar vrea să vă pună niște întrebări. Ascultați cu atenție, e foarte important.

Perez se așază pe colțul unei mese, așa încât să fie mai aproape de nivelul lor.

— Știți cu toții cine e Christopher Fleming?

Mâinile li se ridicară în aer, iar ochii începură să le strălucească. Într-o școală atât de mică, era o întrebare la care toată lumea răspundea da.

— Bun.

Mâinile coborâră. Copiii care se dădeau mari erau dezamăgiți că nu avuseseră ocazia să arate cât de deștepți sunt.

— Christopher a dispărut. L-a văzut cineva în pauză?

Dar se pare că cei mici aveau propriul lor loc de joacă, așa încât să nu fie intimidați de cei mai mari și agitați. Nimeni de aici nu-l văzuse pe Christopher de la începutul zilei.

În cealaltă clasă, Ellie Fleming stătea la o măsuță rotundă din partea din față a clasei, lângă Kate Moncrieff. Perez fu prezentat din nou și iarăși întrebă dacă-l văzuse cineva pe Christopher în timpul pauzei.

— Dar tu, Ellie? Ți-a spus cumva Christopher încotro se duce?

Se așeză pe vine lângă ea ca să audă numai el răspunsul, dar fetița clătină din cap.

— Lui Christopher îi plac secretele. Mie nu-mi spune nimic.

— Are vreun secret acum?

— Așa a spus.

Acum Ellie nu mai părea atât de convinsă, sau nu era dispusă să-și asume ce spunea. Poate că-i era teamă să nu se facă de râs în fața prietenilor ei.

— Când ți-a spus că are un secret?

— Când eram cu toții în mașină și ne întorceam de la plajă.

Ellie îl privi pe detectiv.

— Dar nu știu ce era. Mi-era somn. Chiar dacă mi-a spus, nu țin minte.

Perez se ridică.

— L-a mai văzut cineva azi pe Christopher în timpul pauzei?

Copiii se uitară unii la alții, dar nimeni nu ridică mâna. Se părea că directoarea avusese dreptate: odată ce Christopher se hotărâ să facă ceva, putea să-i joace pe toți pe degete. Putea să devină chiar și invizibil.

Învățătorul de la clasa lui Christopher era la început de carieră. Avea o barbă mică și neagră și era îmbrăcat cu blugi și o cămașă în dungi. Le spunea copiilor „băieți”. Becky, profesoara pentru copii cu nevoi speciale care îl supraveghea pe Christopher, era și ea în cameră și părea

să fie persoana care se ocupa de ordine și disciplină. Cei de aici știau de dispariția lui Christopher, așa că erau animați și vorbeau între ei. Perez îl auzi pe un băiat care explica plin de convingere că fiul soților Fleming fusese răpit de extratereștri.

— Liniște!

Becky lovi într-o masă.

— E important. Inspectorul are niște întrebări pentru voi.

Ca un ecou nereușit în spatele ei, învățătorul mormăi:

— Haideți, măi, băieți.

Se lăsă o tăcere plină de interes, iar Perez se simți brusc neliniștit, ca un interpret care se pregătea să iasă în lumina reflectoarelor.

— L-a văzut vreunul dintre voi pe Christopher Fleming în pauza de dimineață?

Se ridică o mână. Perez îl vedea pentru prima oară pe băiat, dar semăna atât de tare cu Robert Moncrieff încât îl recunoscuse pe loc.

— Tu ești Sam, nu-i așa? Și l-ai văzut azi-dimineață pe Christopher la joacă?

— Oarecum. A venit după mine în curte. Apoi eu m-am dus la fotbal și nu l-am mai văzut.

Băiatul tăcu, după care adăugă:

— Nu prea e el cu jocurile.

Doi băieți din spate râseră. În aparență, Sam se exprimase foarte diplomat.

— Ți-a spus ceva Christopher când a ieșit cu tine din clasă?

— Nu, nu suntem prieteni buni sau așa ceva.

Sam părea chitit să sublinieze amănuntul. Perez se gândi că micul Fleming probabil se simțea cam singur la școală dacă toată lumea se străduia să se distanțeze de el.

— Dar a ieșit cu ghiozdanul și cutia cu mâncare, iar asta mi s-a părut cam ciudat. Vreau să spun că nu era prânzul, doar ieșeam să ne jucăm. De ce avea nevoie de toate astea?

— L-ai întrebat ce face?

Sam Moncrieff clătină din cap.

— Nu, Christopher face mereu chestii ciudate.

Râsetele din spate se auziră din nou. Becky îi privi urât pe vinovați.

— Știți ce părere am despre elevii din clasă care sunt nepoliticoși cu tot dinadinsul. Și e nepolitic să râdeți de Christopher, chiar dacă nu-i aici. Nu o să tolerez așa ceva.

Dezaprobară ei își găsi din nou ecoul în mormăielile învățătorului. Băieții tăcură, iar Perez se întoarse la Sam Moncrieff.

— Christopher ți-a spus ceva despre vreun secret?

Băiatul clătină din cap. Copiii deja nu mai aveau stare, iar Perez își dădu seama că n-avea să mai obțină nimic folositor de la ei.

— Bine, puteți să plecați. Dacă vă amintiți ceva, sau dacă ați prefera să vorbim între patru ochi, rugați-i pe ai voștri sau pe domnul învățător să mă sune.

Brusc, izbucniră mai multe zgomote: picioarele scaunelor târșăite pe podea, strigăte și râsete. Apoi copiii ieșiră în fugă. Disparația lui Christopher nu părea să-i fi tulburat deloc. Perez se întrebă care era motivul. Dacă băiatul mai fugise înainte, atunci poate că se obișnuiseră cu asta, la fel ca tatăl acela din curtea școlii căruia nu păruse să-i pese. Sau poate că băiatul era atât de diferit încât le venea greu să aibă vreun pic de empatie pentru el. Nu și-l puteau imagina singur și speriat.

Daniel îl aștepta afară pe Perez. Curtea aproape că se golise, iar ultimii părinți tocmai plecau cu copiii.

— Ai aflat ceva?

Bărbatul stătea sprijinit de perete și părea extenuat. O privea fix pe Ellie, care se juca pe un cadru de cățărare din partea cealaltă a terenului de joacă.

— Nu cred că băiatul vostru a fost răpit. Parcă ar fi plănuit să fugă.

Îi explică ce-i spusese Sam Moncrieff.

— Și probabil s-a străduit să plece pe ascuns. Cred că cel mai probabil s-a ascuns pe undeva când s-a auzit soneria la sfârșitul pauzei, iar pe urmă a plecat când cei

mai mici tocmai intrau la loc. Nu e un spațiu așa mare. Altminteri l-ar fi zărit cineva când pleca.

Apoi întrebă:

— Ai idee pe unde s-ar fi putut duce? Are vreun loc special? Undeva unde se simte în siguranță, în caz că l-au tulburat crimele și pantofii de pe plajă?

— Sincer, locul în care se simte mereu în siguranță e dormitorul lui, răspunse Daniel. Acolo stă în fața calculatorului și se uită la aceleași desene, joacă aceleași jocuri.

— S-a întâmplat acasă ceva? Ceva care să-i fi dat impresia că nu se mai poate simți în largul lui?

— Nu! Eu și Helena nu ne-am înțeles grozav în ultima vreme, dar lucrurile se îndreptaseră. Ba chiar aş zice că suntem cu toții mai relaxați, iar copiii par și ei să se fi acomodat mai bine.

Daniel o strigă pe Ellie, iar fetița alergă la el și îl luă de mână. Bărbatul o ridică în brațe și o îmbrățișă foarte strâns.

Capitolul 47

Willow se așază alături de Helena în bucătăria lor luminoasă și se gândește că a pierde un copil - în orice caz să pierzi un copil în felul acela - e probabil unul dintre cele mai cumplite lucruri pe care le poți păți ca mamă. Provenea din sentimentul de vinovăție și din faptul că nu știa nimic. Îți făceai tot felul de scenarii în cap, care mai de care mai nebunești dacă aveai măcar un dram de imaginație, iar asta chiar te făcea să-ți pierzi mințile. Helena stătea aproape nemișcată, dar Willow bănuia că gândurile îi fugeau în toate părțile. Era o femeie creativă, avea imaginație din belșug.

— Mi-ar face plăcere să beau un ceai, zise Willow.

Dacă Helena pregătea ceva de băut poate își mai abătea gândurile măcar puțin.

— Ai putea să faci unul?

Helena se ridică, puse apa la fiert și scoase câni și lingurițe.

— N-ar trebui să facem ceva? Vreau să spun, ceva folositor.

— Cineva trebuie să fie aici în caz că se întoarce Christopher. N-ai vrea să se întoarcă și să vadă că nu-i nimeni acasă.

Helena păru mulțumită de răspuns, măcar pentru o vreme. Pregăti ceaiul și îi oferă o cană lui Willow.

— Ai chef să răspunzi la niște întrebări?

— Sigur. Orice!

— Cum era Christopher de dimineață? S-a speriat când a găsit pantofii Emmei pe plaja de la Burra sâmbătă seară, dar a avut timp o zi întreagă acasă să-i treacă. Sau tot mai era afectat? Întrebă Willow și își lăsă cana jos.

— Duminică părea în regulă. Am lânțezit, fiindcă sâmbătă am fost destul de activi, iar copiii s-au culcat târziu. Dar azi-noapte iar a fost agitat. A stat treaz până după miezul nopții. L-am auzit mergând prin cameră și m-am dus la el. De dimineață era deja treaz când am fost să-l

scol și a spus că nu a dormit deloc.

— E ceva neobișnuit? Întrebă Willow.

— Copiii care suferă de autism au deseori probleme cu somnul, dar dacă e adevărat că a stat treaz toată noaptea, asta e ceva extrem chiar și pentru Christopher.

Helena își răsuci cana.

— Ar fi trebuit să-l întreb ce-l neliniștează. Doar l-am îmbrățișat și l-am trimis la culcare.

— Și nu ți-a dat deloc de înțeles de ce anume era agitat?

— Nu.

Helena făcu o pauză, apoi zise:

— Cred că intrase pe Facebook și se uita la poze vechi. Era una pe care o încârcase Daniel. La început nici măcar n-am remarcat-o. Eram prea ocupată. Probabil eram plecată la vreun târg. În orice caz, Christopher a scos-o la imprimantă.

— Are o imprimantă la el în cameră?

— Da, una veche de-a lui Daniel, care nu mergea cum trebuie. Christopher a reparat-o. E foarte priceput la aparate.

Helena își ridică privirea și zâmbi scurt.

— Dar nu e la fel de priceput când trebuie să citească oamenii. Merge pe încredere. Dacă cineva îl invită să-l ia cu mașina el acceptă, deși i-am spus că ar fi o greșeală să facă una ca asta.

Willow îi atinse mâna.

— Știi că aici asta n-ar fi o greșeală. Ar fi vorba doar de amabilitatea unuia sau a altuia.

— Atunci unde e? Cine l-a luat?

Willow nu răspunse.

— Spune-mi despre poza care pare să-ți fi atras atenția.

— Cred că Daniel a făcut-o. Țin minte când anume. Am făcut un grătar. N-a trecut așa mult de atunci. Venise întreaga familie Moncrieff și am chemat-o și pe Emma. Am fost egoistă și m-am gândit că ar fi bine să mai fie încă un adult ca să-i ținem în frâu pe toți copiii. Pe atunci nu realizasem că Daniel devenise obsedat de ea. E acolo lângă Robert și Belle, alături de copii. Ideea e că purta aceeași

rochie, cea galbenă în care era îmbrăcată când a murit. Și era încălțată cu pantofii galbeni.

Helena făcu o pauză, după care adăugă:

— Poate că de asta a simțit Christopher nevoia să o scoată la imprimantă.

— Mai ai poza?

— Da, e la el în cameră. Am găsit-o când m-au sunat de la școală să mă anunțe că a dispărut. M-am dus la etaj să văd dacă nu cumva se întorsese acasă.

Helena deja ieșea din bucătărie ca s-o aducă.

Imediat după aceea, Willow se ridică la rândul ei și începu să se uite la bilețelele lipite de frigider cu magneti în formă de papagali de mare și printr-un teanc de hârtii de pe masă. Nu găsi nimic folositor și se simți prost când se întoarse Helena.

Femeia așază poza pe masă, între ele. Calitatea nu era grozavă, dar era destul de bună cât să recunoști persoanele. Martha și Charlie, amândoi cu o atitudine foarte șmecherească, sprijiniți într-un cot și parțial întorși unul către celălalt ca niște adolescenți capricioși. Martha îmbrăcată ca de obicei în negru: colanți, bluză, converși. Charlie era îmbrăcat complet în alb și avea mânecile suflecate până la cot. Arăta ca și cum tocmai venise de la antrenamentul de cricket. Oare în Shetland oamenii jucau cricket? Willow își propuse să nu uite să-l întrebe pe Perez. În orice caz, contrastul dintre cei doi era foarte puternic, iar Willow se întrebă dacă erau conștienți de cum arătau împreună sau dacă nu cumva chiar o făceau în mod deliberat. În spatele lor erau Robert și Belle. Soția lui Moncrieff avea capul ușor întors într-o parte, de parcă ceva din grădină îi atrăsese atenția.

Apoi mai era Emma, plină de machiaj și cu ochii ca de pisică. Stătea pe un covoraș, cu picioarele într-o parte. Purta rochia galbenă care o făcea să pară o vedetă de cinema din anii '50 și pantofii galbeni din piele care deja erau la Institutul Hutton din Aberdeen și așteptau să ajungă pe mâna specialiștilor. Zâmbea către persoana care ținuse aparatul în mână.

— Tu ai făcut poza? întrebă Willow.

— Nu, după cum am spus, trebuie să fi fost Daniel.

Normal că el a fost, se gândi Willow. Zâmbetul Emmei era seducător, deci cine altcineva ar fi putut fi autorul?

Privi din nou fix poza, de această dată concentrându-se numai asupra adolescenților care păreau niște actori ruși dintr-o reclamă cu pretenții artistice și asupra copiilor adunați în jurul lor. Chipul lui Christopher era neobișnuit de viu. Era clar că nu-l deranja să se afle acolo. Părea nu doar fericit, ci de-a dreptul captivat, complet implicat.

— E o poză foarte frumoasă cu Christopher, zise Willow și împinse fotografia pe masă spre Helena.

— Nu-i așa?

Părea mai puțin încordată acum.

— Părea să fie într-o stare foarte bună în ziua aia.

Helena privi poza din nou, cu mai multă atenție.

— Sigur a fost datorită grătarului. Ți-am mai spus că e înnebunit după focuri. La fel a fost și când am aprins focul de tabără în Burra. Parcă intră în transă.

— De ce crezi că n-a mai putut dormi din cauza imaginii?

— Nu sunt sigură că de aici i s-a tras. Putea să fie îngrijorat de cu totul altceva și să se fi dus la calculator ca să nu se mai gândească. Cu toții facem așa, nu? Încercăm să nu ne mai gândim.

Helena își sprijini capul în mâini.

— Ce altceva mai face ca să-și distragă atenția?

— Citește. În principal romane polițiste. Cărți pentru care probabil e mult prea mic. A început cu Agatha Christie când avea cam nouă ani, dar acum adoră chestiile de criminalistică. La TV se uită la nesfârșit la reluări din *CSI*.

Willow se gândi că nu era momentul să vorbească despre efectul *CSI* sau despre cum jurații nu reușeau să se exprime din cauză că în realitate criminalistica nu funcționa deloc ca la televizor. Se uită din nou la poză și începu să i se înfiripe în minte o posibilă explicație pentru fuga lui Christopher. Tocmai se gândea să mai propună un ceai, când îi sună mobilul. Era un număr necunoscut.

Răspunse.

— Inspector Reeves?

Recunosc vocea.

— Magnie. Cu ce te pot ajuta?

— Am auzit că a dispărut Christopher Fleming.

— Da.

Pentru o clipă, o copleși un sentiment de speranță.

— L-ai văzut?

— Nu, nu e deloc vorba de asta și probabil că n-o să ajute, dar voiam să vorbim despre seara aia când a fost petrecerea pe plajă. Când am fost acolo cu Emma. Nu ți-am spus tot.

— Ești acasă?

— Da.

— Vin acolo. Ajung în cinci minute.

Închise și realizează că Helena o privea fix.

— Ai aflat ceva? L-au găsit pe Christopher?

— Încă nu. Dar e posibil să fi descoperit ceva folositor. Te las cu Sandy. Îl știi pe Sandy, polițistul tânăr din Whalsay. Mă întorc repede.

În timp ce pornea cu mașina la vale, spre Deltaness, se simțea de parcă o abandonase pe Helena.

Lottie stătea la geam și privi cum Willow se apropie de casa nepotului ei. Îi făcu un mic semn cu mâna, dar nu părea deloc curioasă să afle motivul vizitei ei. Magnie o aștepta și îi deschise ușa înainte să apuce măcar să bată.

— Probabil că e o pierdere de vreme, anunță el.

O conduse în camera de zi sufocantă. Deja se vedeau semnele absenței lui Margaret: o cană murdară de cafea pe pervaz și doze de bere goale în coș.

— E clar că nu ți-a dat pace.

Willow se gândi că ascundea ceva încă de când îl cunoscuse. Tăcu pentru o clipă, după care îl întrebă:

— E ceva legat de unde erai în seara în care a murit mama ta?

Magnie clătină din cap.

— Nu! V-am spus exact ce am făcut! izbucni tânărul pe

un ton defensiv.

— Atunci ce e, Magnie?

— Când am auzit că băiatul a dispărut, m-am gândit că poate ajută cu ceva. M-am gândit că m-aș simți ca naiba dacă s-ar dovedi că e ceva important și nu ți-am zis.

— Spune-mi acum.

— E vorba despre seara când băiatul a apărut la petrecerea de pe plajă.

— Îmi aduc minte, zise Willow. S-a speriat foarte tare și tu ai fost drăguț și l-ai dus acasă.

— Lucrurile au luat o întorsătură urâtă în seara aia. Nu știi, poate era de la băutură, dar copiii strigau toți și își băteau joc de el. Scandau ceva.

— Cum îi spuneau?

Magnie clătină din cap și pentru o clipă Willow crezu că n-avea să răspundă.

— Retardat, zise el într-un târziu. Tâmpenii de genul ăsta. Era ca un soi de frenezie generală, așa cum se întâmplă cu un grup mai mare de oameni. Apoi au început să strige altceva.

De această dată Willow își dădu seama că nu e nevoie să insiste. Până la urmă avea să-i spună.

— Spânzurătoarea. Îi strigau „spânzurătoarea”.

— Nu mă mir că s-a speriat. Tatăl lui îl găsisese cu destul de puțin timp în urmă pe Dennis Gear spânzurat pe proprietatea lor, dar nu prea îmi dau seama ce legătură are asta cu cele două crime sau cu dispariția lui Christopher.

— Nu cred că toată chestia a pornit de la copii.

Magnie privi sumbru în față.

— Cred că a pornit de la Emma. M-am gândit și m-am tot gândit. N-am vrut să cred una ca asta, nu atunci și nici de atunci încolo. Mi-am spus că n-ar face una ca asta, că nu i-ar face-o unui copil cum e Christopher, și că am greșit eu. Mi se întâmplă deseori să greșesc. Dar stăteam lângă ea și am auzit-o. Inițial a fost o șoaptă, apoi a început mai tare, până când niște băieți care stăteau aproape de noi au pornit și ei. „Spânzurătoarea, spânzurătoarea”. Și, după ce

au început să strige și ceilalți, ea n-a mai spus nimic și doar a privit. Părea mulțumită, de parcă asta își și dorise, ca întreg dealul să ardă de ură.

Magnie tăcu, apoi comentă:

— Parcă era beată de putere.

Pentru o clipă, Willow nu avu nicio reacție. Își dădea seama de ce Magnie nu-i spusese nimic până acum. Se convinsese singur că Emma era femeia ideală pentru el și voia să-și păstreze neștirbită imaginea pe care o avea despre ea, mai ales acum, că era moartă. Dar în clipa aceea recunoștea că, de fapt, nu știuse deloc cine era. Ideea care-i trecuse prin minte văzând poza Emmei în bucătăria de la Hesti deveni și mai clară și începu să se lege și de altele. Pentru prima oară înțelegea cine fusese Emma cu adevărat.

— Mai e ceva, îi întrerupse Magnie raționamentul.

— Da?

Încă încerca să proceseze posibilitățile și trebui să depună un efort ca să fie din nou atentă.

— Era și mama acolo în seara aia.

— Poftim?

Willow încercă să și-o imagineze pe Margaret Riddell, femeia furioasă pe toată lumea, la o petrecere pe plajă, alături de o grămadă de adolescenți beți și puși pe scandal.

— Probabil că fusese rândul ei să încuie centrul comunitar. Probabil că văzuse focul și auzise zgomotul. Cumva a ajuns pe deal, fiindcă atunci când m-am întors am văzut-o privindu-ne de sus.

Magnie închise ochii și Willow se gândi că-și imagina din nou scena.

— Era și ea acolo când Emma a început să scandeze?

— Așa cred. Dar plecase când m-am întors pe plajă după ce l-am dus acasă pe micul Fleming.

În încăpere se lăsă tăcerea. Din depărtare se auzeau glasurile copiilor. Probabil că se terminaseră orele. În curând Perez avea să se întoarcă la Hesti cu Daniel. Willow trebuia să stea de vorbă cu el. Acum știa de ce fugise Christopher, dar tot n-avea habar unde e. Era mai

important ca niciodată să dea de el.

— Ai vorbit cu mama ta despre ce s-a întâmplat în seara aia pe plajă?

— Nu, răspunse Magnie. Ea n-a spus nimic, iar eu nu simțeam nevoia să aduc vorba despre așa ceva. Nu era ceva de care să fiu mândru.

Făcu o pauză și adăugă:

— Pur și simplu voiam să uit că s-a întâmplat.

— Ai făcut bine că m-ai sunat.

Magnie dădu din cap.

— Îmi pare rău, ar fi trebuit s-o fac mai devreme.

O conduse pe Willow până la intrare. În casa de alături, Lottie încă privea fix pe geam.

Capitolul 48

De dimineată, înainte să plece, Christopher luase chibrituri din bucătărie. Știa unde le ținea ascunse mama lui. Punea tot ce era secret în borcanul negru din fundul bufetului, unde erau și ceaiul și cafeaua. Trebui să se urce pe băncuță ca să ajungă la el. Făcuse asta în timp ce ea vorbise cu tatăl lui despre muncă, înainte să-i ducă la școală pe el și Ellie. Nu era sigur de ce avea nevoie de chibrituri, dar se simțea mai bine știind că erau acolo, împachetate într-o pungă de plastic pentru sandviciuri, în fundul cutiuței pentru mâncare. Îl linișteau, la fel ca reluările din *CSI* la care se uita pe Netflix. Focul îl făcea să se simtă mai bine. Gândul la foc era o mângâiere.

La prima oră avea matematică. De obicei îi plăcea la matematică, pentru că i se părea ușor și îl încânta să fie cel mai bun din toată clasa. Deseori afla răspunsul înaintea domnului Johnson. În ziua aceea îi venea greu să se concentreze. Apoi avea muzică. Exersau cântecele pe care urmau să le interpreteze la serbarea de final de an. Și el avea să plece de la școala din Deltaness la sfârșitul verii. Avea să fie nevoit să ia autobuzul până la gimnaziul din Brae. Asta însemna să se trezească mult mai devreme, să aibă colegi noi și profesori noi. Avea să aibă parte de multe lucruri noi cu care să se obișnuiască. Încercă să nu se gândească la asta.

După pauză avea sport. Ura sportul. De asta hotărâse că pauza dinainte era momentul perfect să fugă. Ar fi putut s-o lase pe mai târziu, dar așa scăpa de oroarea de a fi nevoit să se schimbe, să iasă pe teren și să alerge.

Când se auzi soneria, Christopher își luă ghiozdanul și cutiuța cu mâncare înainte să iasă. Sam Moncrieff observă ce făcea, dar nu zise nimic. Sam era de treabă când se vedeau în afara școlii. Uneori se jucau împreună la calculator și construiau Lego. Dar la școală era diferit și niciodată nu dădea vreun semn că ar fi prieteni. Christopher nu-și pierdea vremea făcându-și griji despre

așa ceva. Pe lângă asta, faptul că Sam îl ignora îi era de folos acum.

În timpul pauzei, se sprijini de peretele școlii și îi privi pe ceilalți care se fugăreau. Asta făcea de obicei. Uneori își lua o carte de citit, dar în general doar privea. Cu două minute înainte ca pauza să se încheie, coti după colț și ajunsese în spațiul îngust dintre școală și gardul care separa curtea copiilor mai mici de cea pentru cei mari. Se ghemui cât să nu-l vadă nimeni și simți cum inima îi bate mai tare. Nu-și dădea seama dacă era neliniștit sau entuziasmat. Se auzi soneria și toată lumea fugi înăuntru, însă nimeni nu păru să-și dea seama că el lipsea. Poarta era încuiată cu lacăt în timpul orelor, dar gardul nu era prea înalt, așa că îl sări cu ușurință chiar dacă avea ghiozdanul în spate.

Nu avea mult de mers, dar știa că n-ar trebui să-l vadă nimeni, așa că alese o rută ocolitoare. Evită magazinul, unde bătrânii se adunau deseori ca să stea de vorbă. Soarele strălucea, iar lui Christopher îi era foarte cald. Își scoase tricoul și îl băgă în ghiozdan. Dacă mama lui afla ce făcuse, avea să se supere, dar planul era să nu-l vadă nimeni, cel puțin o vreme, astfel încât ea să nu afle. Era tentat să ia o înghițitură de apă din sticla aflată în ghiozdan, dar știa că mai bine o păstrează pentru mai târziu.

Când ajunsese la destinație, ușa era deschisă, așa cum știa că o s-o găsească. Era un loc bun de așteptat. Deja se simțea foarte obosit. Rămăsese treaz toată noaptea și se întrebase dacă face ce trebuie. Își zisese că era foarte isteț fiindcă dăduse telefon de pe fixul din atelierul mamei lui, astfel ca niciun membru al familiei să nu-l audă. În toiul nopții i se păruse că face o greșală. Acum, își zise că era prea târziu să se mai răzgândească. În cele din urmă se ghemui într-un colț și se culcă.

Capitolul 49

Willow plecă din casa lui Magnie și se duse direct la locuința familiei Moncrieff. Bătu la ușă, însă nu răspunse nimeni, iar toate intrările erau încuiate, până și cea de la garaj. Rămase în picioare și ascultă, dar nu i se păru că e cineva înăuntru. Ocoli până în spatele casei, unde o grădină mare era încadrată de un zid de piatră și niște platani pitici. Iarba era tunsă, într-un capăt se afla o poartă de fotbal, iar în celălalt era un leagăn. Tot nu se vedea niciun semn că ar fi fost cineva acasă. Dincolo de zid era un câmp de ovăz.

Rămase locului o clipă și se gândi ce variante avea. Belle ar fi trebuit să se întoarcă deja cu Sam și Kate. Mașina ei nu era în față, așa că poate îi dusesese pe cei doi să se joace la vreun prieten sau poate că plecase după cei mari. Bănuielile lui Willow se bazau pe cele mai interpretabile dovezi. Nu putea să se ducă la clinică și să-l acuze pe Robert Moncrieff doar în baza a ceea ce ghicise și cu siguranță nu putea să pornească o căutare ca să dea de Belle și copii. Era momentul să aibă răbdare.

Însă trebuiau să-l găsească pe Christopher. Se întoarse la Hesti și văzu că Perez și Daniel veniseră deja de la școală. Helena și soțul ei stăteau în bucătărie cu Sandy. Daniel era în spatele femeii și o ținea în brațe. Părea că o sprijină și îi dă putere. Arăta de parcă ar fi fost golit de orice emoție. Când Willow intră, Helena o privi nerăbdătoare să afle vești. Detectiva clătină din cap ca să-i dea de înțeleas că nu aflase nimic.

Capitolul 50

Perez stătea chiar în fața ușii de la bucătărie. O urmări pe Willow cum intră și văzu dezamăgirea de pe chipul Helenei când află că nu avea nicio noutate despre fiul ei. Willow părea încordată și neliniștită, iar Perez se simți copleșit de compasiune pentru ea. Peste o clipă, își dădu seama că nu trebuia să se simtă așa. Willow avea o asemenea forță încât ar fi considerat că așa ceva e nepotrivit și arogant din partea lui. De fapt, ea era ultima femeie care să aibă nevoie de un bărbat care să aibă grijă de ea. În relația lor părea că nu exista nimic altceva decât confuzie.

Ea îl atinse pe cot.

— Putem să vorbim?

O urmă afară, bucuros că scapă de încordarea din bucătărie și de durerea părinților. Curtea era plină de oameni pe care abia îi recunoștea. Agenții și voluntarii căutau acum prin clădirile anexe: studioul Helenei, o magazie mai mică și staulul unde fusese găsită Emma.

— Nu vreau să fim auziți.

Willow ocoli casa și ajunse pe terasa pavată unde fusese făcută poza din camera lui Christopher. Șezlongurile albe erau tot acolo, ca o amintire a unor vremuri mai liniștite.

Doar că nici acele vremuri nu fuseseră liniștite, se gândi Perez. Primele câteva luni ale familiei Fleming în această casă fuseseră apăsătoare, pline de ranchiună și invidie. Privi spre mare. Orizontul era ascuns după o perdea de nori atât de densă încât lăsa impresia că e solidă. Ceața care acoperise insulele cu o săptămână în urmă părea să revină în forță.

Când ajunseră la marginea grădinii de la Hesti, Willow începu să vorbească. Se sfătui cu Perez așa cum făcuse dintotdeauna și își expuse teoriile despre anchetă făcând abstracție de relația neclară dintre ei. Acum părea că nimic altceva nu mai conta în afară de anchetă și de băiatul care dispăruse. Perez o ascultă până la capăt.

— Are sens, dar tot nu știm de ce a dispărut Christopher de la școală, și nici nu ne ajută să-l găsim.

Se gândi că Willow era persoana cu cel mai înalt grad de inteligență emoțională pe care o cunoscuse vreodată. El se lăsa prea des subjugat de empatia lui atât în viața de zi cu zi, cât și la serviciu. O poveste tristă îl emoționa de fiecare dată, dar ea era obiectivă și vedea esența lucrurilor fără să se implice. Perez privi din nou spre mare și văzu cum ceața se apropia și mai tare. Venea spre ei ca un singur val uriaș.

Brusc, o luă la fugă. Willow îl urmă ceva mai încet. Când ajunseră la capătul grădinii, zări lotca întoarsă care forma acoperișul șopronului. Cu siguranță era locul perfect în care s-ar fi ascuns un băiat de unsprezece ani. Perez și-l imagină pe Christopher înăuntru, încovrigat pe una dintre pernele roșii și pierdut într-o carte. Când deschise ușa îl cuprinse sentimentul de ușurare la gândul că o să-l găsească înăuntru viu și nevătămat. Dar înăuntru nu văzu nici urmă de Christopher. Rămase locului, brusc obosit după valul de adrenalină și entuziasm de mai devreme. Willow i se alăturase și Perez simți și dezamăgirea ei când văzu că locul era pustiu. Înaintă și se lăsă pe vine ca să se uite mai cu atenție la rafturi și colțuri. Ceața probabil că acoperise soarele, căci, deși ușa era deschisă, tot trebui să-și pornească lanterna de la telefon ca să distingă ceva.

— Christopher a trecut cu siguranță pe aici.

— Știu, zise Willow. Probabil că mereu se joacă pe aici.

— Nu. Azi.

Perez ridică un coș de gunoi din răchită și îl puse pe masa improvizată pe care găsiseră geanta Emmei. Înăuntru se aflau un cotor de măr și un recipient gol de iaurt cu zmeură.

— Asta avea în pachetul cu mâncare. L-am întrebat pe Daniel.

— Și acum unde e?

— Cu criminalul, zise Perez foarte încet. Asta-i toată povestea.

Pe țarm, întunericul părea brusc ciudat, supranatural, ca o eclipsă neanunțată. Temperatura scăzuse și ea.

Contururile ascuțite ale peisajului și zgomotele deveniseră mai difuze. Perez și Willow porniră înapoi spre casă. El se gândi că echipa își extinsese, probabil, raza de căutare, fiindcă era conștient de mișcările lor prin ceață. Vedeau oamenii, dar ca pe niște siluete care apăreau și dispăreau asemenea unor umbre întunecate pe un fundal gri.

— Și acum?

Willow mergea alături de el. Aerul era umed din pricina ceții, iar Perez simțea mirosul de lână și iarbă udă.

— N-avem nicio dovadă. Nici pe departe ceva îndeajuns de concret pentru o arestare.

— Dar trebuie să-l găsim pe băiat.

Perez simți disperarea din glasul ei și își zise că, de fapt, nu era chiar atât de neimplicată emoțional.

— S-ar putea să găsim amprente în șopron, dacă s-au întâlnit aici. Ar fi un fel de dovadă.

Trecuseră de barieră și ajunseseră pe proprietatea de la Hesti. Willow se opri o clipă.

— Nu pot să cred că i-ar face rău lui Christopher.

Dar Perez se gândi că ucigașul era disperat, iar oamenii disperați fac lucruri nebunești. *Și eu am făcut o nebunie când mi-ai spus despre copil și m-a luat gura pe dinainte. M-am prefăcut că nu există nicio posibilitate să am și eu un copil al meu.*

Tocmai se gândea cum să-i ceară iertare, când prin ceață zări o lumină. Părea să bată într-un unghi ciudat deasupra lor, așa că îi luă puțin timp să se prindă ce anume era. La început își imagină o explozie, un avion foarte mic și îndepărtat care luase foc. Dar nu se mișcă. Era imobil, pe pământ.

— E rugul de pe deal. Rugul de solstițiu. I-a dat foc cineva.

— Christopher!

Willow deja alerga.

— Cine altcineva? mai întrebă ea.

Capitolul 51

Willow își dădu seama în scurt timp că nu se putea ține după Perez. Dealul era abrupt, iar după trei luni de oboseală, insomnii și lipsă de mișcare nu mai era în formă și nu reușea să urce în fugă. Perez era obișnuit cu terenul. Își petrecuse copilăria ajutându-l pe tatăl lui cu oile pe dealurile din Fair Isle. Înțelegea rețeaua neregulată de buruieni, turbă și rogoz pe care călcau. Înțelegea porțiunile de stâncă și capcanele de calcar care se sfărâmau, ascunse sub stuf și papură. Ea nu mai putea fi la fel de îndrăzneță ca odinioară. Acum urca atentă și își făcea griji să nu cadă. Se oprea din când în când ca să-și tragă suflul. Era nemulțumită de cât de vlăguită era și de mușchii ei neantrenați, care o dureau. Ceața se făcu mai densă pe măsură ce urca, iar dacă n-ar fi văzut focul care ardea puternic deasupra ei s-ar fi răătăcit. Acum îi simțea mirosul și auzea crengile care pocneau și trosneau, deși era încă prea departe ca să-i simtă căldura.

Într-un final, panta deveni lină și îi veni mai ușor să meargă. Era aproape de vârf, pe un platou care ducea spre mare. Mai văzuse stâncile de pe plaja de jos: erau abrupte și lipsite de vegetație, iar apa ajungea până la ele chiar și pe o vreme atât de liniștită ca atunci. Rugul fusese construit aici pur și simplu fiindcă era atât de aproape de margine. Putea fi văzut de peste tot din alte poziții înalte de pe coasta de est a insulelor. Ceața era atât de densă încât Willow nu vedea marginea stâncii, dar știa că e acolo. În fundalul celorlalte sunete auzi zgomotul înfundat al mării de jos. Se sprijini pentru o clipă de o proeminență pietroasă, bucuroasă că avea un moment de odihnă.

La început crezu că era singură acolo, izolată de restul vieții care se desfășura dedesubt. Nu văzu nici urmă de Perez. Totul părea foarte îndepărtat. Bănuî că echipa încă își desfășura căutarea la Hesti. Spera ca Sandy să fie împreună cu Daniel și Helena. Și-i imagină pe cei trei stând în siguranță în bucătărie.

Apoi zări o siluetă imediat dincolo de foc. Era luminată de flăcări, dar tot părea imaterială în ceață. Christopher. Tocmai voia să-l strige ca să-i spună să se îndepărteze de margine, când pe deal, dinspre Suksetter, mai apăru și altcineva.

Își dădu seama din prima clipă că nu era Perez. L-ar fi recunoscut chiar și prin ceață după mișcări și forma trupului. Era clar chiar și de la distanța la care se afla că nu era o întâlnire între prieteni. Christopher se trase în spate. Părea îngrozit. Poate că era punctul culminant al unei fugăriri care avusese loc pe tot dealul. Willow se gândi că băiatul aprinsese rugul ca să ceară ajutor, însă acum ea privea fără să se miște și fără să vorbească, fără să-l ajute. Băiatul era atât de aproape de margine încât ei îi era teamă că orice zgomot neașteptat l-ar face să cadă. Probabil că era dezorientat, pierdut, epuizat. Silueta îi era mascată de excrescența stâncii din spate. Îi vedea cum se mișcau în lumina focului ca niște marionete tăcute, în mărime naturală, însă ei n-o puteau zări.

Silueta mai înaltă se apropia încet de Christopher. O duse pe Willow cu gândul la un ciobănesc priceput care controlează un animal solitar după bunul plac. În cazul de față, Christopher era îndepărtat încetișor de foc și dus tot mai aproape de margine. Prădătorul țâșni înainte, iar Christopher se împiedică. Era atât de aproape de margine, încât Willow își ținu respirația. Un băiat cu autism care fuge de la școală, aprinde rugul, după care cade prin ceață și moare ar însemna un accident, nu o crimă. Ucigașul se întoarce încet, iar Willow zări o lamă strălucind în lumina flăcărilor. Christopher era controlat nu doar prin frică, ci și cu ajutorul armei.

Willow plecă de unde era. Se lăsă pe vine și ocoli rugul ca să ajungă la cei doi. În timp ce se mișca își dădu seama că repeta un gând ca pe o mantră: *Te rog ține-l departe pe Jimmy. Oriunde e și orice face, nu-l lăsa să vadă ce se petrece.* Pentru că Fran Hunter, iubirea vieții lui Jimmy, fusese înjunghiată, iar el încă se mai considera vinovat. Dacă-l salva pe băiat, indiferent de pericolul la care era

expus, s-ar fi simțit ca și cum repara ce se întâmplase atunci, ar fi simțit că poate face ce nu reușise atunci. Iar Willow avea nevoie de Jimmy Perez viu și nevătămat, acum mai mult decât oricând. Avea nevoie ca el să facă parte din viața ei.

Se opri pentru o clipă. Persoana care ținea cuțitul stătea cu spatele la ea, iar Christopher era atât de îngrozit încât nu o observase. Privea lama ca hipnotizat și nu părea conștient de golul din spatele lui. Willow simți căldura focului care ardea cu putere. Jăraticul era alb și strălucitor. Încercă să gândească obiectiv și își cântări opțiunile. Nu era convinsă că se poate mișca îndeajuns de repede încât să sară pe ucigaș fără ca băiatul să cadă în gol. Acum, Christopher era, poate, singurul martor care mai putea să-l condamne. Însă în adâncul ei realiza că, de fapt, își făcea griji numai pentru propria ei siguranță și a copilului. Willow ezită. Se ura pentru lașitatea ei, pentru nehotărârea și incapacitatea de a acționa. Avea să stea acolo pe loc, să urmărească scena cum se desfășoară, să aștepte ca băiatul să cadă în gol și să moară doar fiindcă îi era ei prea teamă să se miște și să-l salveze?

Auzi un zgomot înfundat în spatele ei. Întoarse încet capul și văzu cum Perez apare din ceață. Nu încerca deloc să se ascundă. Bănuia că și el urmărise ce se întâmpla, din moment ce cu siguranță ajunsese acolo înaintea ei.

— Christopher!

Glasul lui Perez părea foarte puternic.

Persoana care avea cuțitul în mână se întoarse spre el. Willow își dădu seama că asta și intenționase. Lama nu mai era îndreptată spre băiat.

— Vino spre noi, Christopher. E și Willow aici. Știi despre cine vorbesc: detectiva din Inverness. O să te ducă ea acasă.

Willow se ridică. Christopher începuse să geamă. Scotea niște zgomote ciudate, ca un fel de scheunat. Poate că așa făcuse de la bun început, însă ea se concentrase atât de tare încât nici măcar nu-l auzise. Făcu abstracție de cuțit și se îndreptă spre el cu brațele întinse. Băiatul părea

incapabil să se miște. Aproape că ajunse la el. Era atât de aproape încât îl vedea că tremură și că are chipul palid și lipsit de expresie.

— Haide, zise Willow. Hai să mergem la Hesti.

Se lăsă tăcerea și parcă totul rămase neclintit, în timp ce ei trei rămăseseră prinși între foc și mare. Christopher porni spre Willow. Ucigașul ezita. Nu știa dacă să se întoarcă spre Perez sau spre băiat. Nu părea dispus să-l atace pe niciunul dintre ei. Willow respiră din nou. Totul avea să fie bine.

Apoi se auzi un țipăt și o altă siluetă, puternică și agilă, se aruncă asupra lor din ceață și îl trânti la pământ pe Perez. Scena prinse din nou viață: lama străluci iar în lumina focului, iar brațul ucigașului se ridică în aer, gata să lovească. Willow îl trase pe Christopher spre ea. Simți o durere puternică în obraz și mână. Cuțitul se ridică din nou, dar Willow lovi cu piciorul și îl trimise cât colo. Perez și noul-venit încă se zvârcoleau pe jos, iar Willow îi urmări îngrozită cum se rostogolesc spre marginea stâncii și dispar în ceață. Din foc nu mai rămăsese decât jarul, așa că nu se mai auzeau decât valurile spărgându-se la poalele stâncii. Apoi se auzi un țipăt și zgomotul îndepărtat, dar limpede, al unui corp care se lovește de pietrele de jos.

Capitolul 52

Perez rezistase tentației de a-l striga pe Christopher în timp ce urca pe deal, spre rug. Sperase să-l găsească teafăr, privind hipnotizat flăcările. Sperase că ucigașul care-l atrăgea pe Christopher acolo era doar o idee grotescă de-a lui, care luase naștere din cauza neliniștii și a vremii ciudate și schimbătoare. Dar nu voia să riște. Dacă băiatul aprinsese focul ca să le dea de înțeles unde se află celor care țineau la el, atunci poate că și ucigașul își dăduse seama de asta. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci avea să fie nevoit să-l ia prin surprindere.

Când ajunsese în vârful dealului, ocoli focul la o oarecare distanță. Se mișca fără zgomot, pe cât de încet putea. Îl zări pe băiat la primul ocol. După cum bănuise, Christopher privea focul ca în transă. Însă Perez nu spuse nimic. Voia să se termine odată, iar ultimul lucru pe care și-l dorea era ca suspectul să-l audă și să dispară în ceață. Știa că Willow îi ghicise identitatea, dar tot n-aveau dovezi. Băiatul era în siguranță acolo unde se afla, așa că Perez așteptă.

În spatele lui se auzi un zgomot, însă nu zări nimic. Era ca un joc de copii. De-a v-ați ascunselea pe întuneric. Putea să nu fie nimic, sau putea să fie o oaie prea îndrăzneță. Rămase în continuare pe loc, cu ochii la Christopher. Dintotdeauna avusese capacitatea să aibă răbdare. Se auzi încă un zgomot, iar de data asta ceva se mișca în fața lui: suspectul lor, iute și silențios ca un linx. Christopher îl văzuse la rândul lui și era îngrozit. Perez tocmai voia să se miște, când în peisaj apăruse și Willow. Probabil că pe ea o auzise în spatele lui. Se gândi cât de îndrăzneță era, cât de curajoasă și nesăbuită, după care înaintă în lumina focului. Văzuse cuțitul din mâna ucigașului, moment în care în mintea lui avusese loc un declic și nu mai izbutise să gândească.

Era complet confuz din cauza ceții, a focului și a zgomotelor ciudate pe care le scotea băiatul. Mâna

ucigaşului era ridicată, iar lama luci spre Willow. Perez îşi imagină cum o spintecă, se gândi la sângele şi la durerea ei. Dar înainte să poată ajunge la ea îl doborî un nou atacator. Era ultimul lucru la care se aştepta, însă îşi dădu seama pe loc că ar fi trebuit să se gândească la asta. În timp ce căzu şi se lovi de piatra tare, cazul căpătă în sfârşit sens în mintea lui. Încercă să se ridice. Era conştient că Willow se afla la doi paşi de el, dar izbitura îl secătuisese, iar atacatorul îl lovea acum din nou. Se rostogoliră împreună spre margine, iar Perez se gândi cât de naiv fusese fiindcă nu-şi dăduse seama că două persoane îl urmăriseră pe Christopher pe deal. La urma urmei, criminalul n-avea cum să lucreze de unul singur.

Se întrebă dacă avea să perceapă senzaţia dintre momentul când se desprindea de pământ şi cel în care se izbea de apă ca pe câteva clipe de zbor. Apoi îşi aminti de Cassie, de Willow şi de copil, şi se trezi la realitate. Nu era momentul să fie melodramatic, avea responsabilităţi. Îşi înfipse călcâiele în iarba moale ca să se încetinească. Perez şi atacatorul său erau înlănţuiţi ca nişte îndrăgostiţi, dar celălalt încă se lupta. Încerca să-l împingă pe detectiv ca să scape. Perez se opri într-o tufă de argan, însă Charlie Moncrieff se eliberase. Privi neputincios cum băiatul cade în gol spre moarte.

Perez se întoarce la ceilalţi. Willow, albă şi neclintită precum o statuie, stătea lângă Martha Moncrieff, adolescenţa care omorâse doi oameni şi provocase moartea fratelui ei.

Capitolul 53

Martha nu vorbi cu Jimmy Perez în timp ce coborâra de pe deal, cu brațele înlănțuite, în urma lui Willow și Christopher. Willow se gândi că fata probabil era încă în stare de șoc. Își văzuse fratele murind și știa că ea e de vină. Cum avea să poată trăi mai departe știind asta? Perez o ținea strâns de teamă să nu fugă, dar de la distanță Willow avea impresia că seamănă cu un tată și fiica lui.

Mai târziu, la secția de poliție, Martha nu se mai putea *opri* din vorbit. După atâția ani în care ținuse secrete, avea multe de explicat. Avocatul cărunt stătea alături de ea, însă Martha abia dacă-l băga în seamă. Spusese că nu vrea să fie de față niciunul dintre părinții ei, iar Willow considera că Perez era prea implicat în caz, așa că de cealaltă parte a mesei stăteau doar ea și Sandy. În mare parte doar o ascultau. Martha părea nedormită de o săptămână, iar Willow se întrebă cum de Robert și Belle nu observaseră asta, cum de puteau fi atât de nepăsători, de neimplicați.

— O echipă de salvare a căutat în jurul stâncilor de la baza dealului, spuse Willow. I-au găsit trupul lui Charlie. Cel mai probabil a murit pe loc și n-a simțit nimic.

Martha se uită la ea. Avea privirea goală, moartă.

— N-ar fi trebuit să vină. Nu l-am rugat.

— Dar a vrut să te ajute. Mereu a vrut să te ajute. Pur și simplu n-a știut cum.

Pentru o clipă se lăsă tăcerea. Martha închise ochii câteva momente. Când și-i deschise din nou, parcă-i venea prea greu să vorbească despre fratele ei. Poate că era prea devreme ca să-l poată jeli. În schimb, întrebă despre celălalt băiat.

— Christopher e bine?

— Greu de zis, răspunse Willow. Fizic n-a fost rănit.

Martha dădu din cap.

— N-ar fi trebuit să accept să mă văd cu el când m-a sunat. Oricum, cine l-ar fi ascultat? Un copil ciudat,

obsedat de criminalistică. Dar o cam luasem razna deja. Devenisem cam paranoică.

— A recunoscut modelul de pe talpa încălțărilor tale din poza pe care a scos-o la imprimantă, zise Willow. Stăteai pe un șezlong și aveai picioarele îndreptate spre aparatul foto. I-a observat pe criminaliștii care examinau urmele din staul și ți-a văzut urmele și la Burra, lângă pantofii Emmei, înainte să vină toată lumea în fugă și să răscolească nisipul. Are genul ăla de memorie vizuală.

Martha își ridică privirea. Ochii negri îi contrastau cu chipul palid.

— Christopher nu credea că sunt în stare să omor pe cineva. Îi cam plăcea de mine, înțelegeți tu.

Willow își aduse aminte de chipul băiatului din aceeași poză. Era în extaz, dar nu din cauza focului pentru grătar, ci fiindcă stătuse așa aproape de Martha. Fata despre care spusese că e mișto.

Fiica soților Moncrieff încă vorbea:

— Voia doar să-i explic, dar nu mă puteam gândi la nicio explicație credibilă. Apoi s-a lăsat ceața. L-am pierdut pe deal până când a aprins rugul, iar apoi n-am mai putut să-i dau drumul. Știa prea multe. Cred că nu mai eram întreagă la cap.

— Ai luat cuțitul cu tine. Probabil că te gândeai de la bun început să-l omori.

Martha își feri privirea.

— Aveam întotdeauna la mine cuțitul ăla. Mă făcea să mă simt în siguranță. Mă gândeam că la un moment dat chiar o să am nevoie de el.

— Și Charlie?

Martha refuza în continuare să vorbească despre fratele ei.

— Ți-am spus. Nu voiam să fie și el acolo. Era lupta mea. Willow o privi direct.

— N-ai folosit cuțitul ca s-o ucizi pe Emma?

— Nu.

Martha își rosesese unghiile și pielea din jurul lor. Acum își așeză mâinile pe masă, în fața ei.

— Altfel ar fi rămas sânge în mașină. Pe lângă asta, voiam s-o văd spânzurată în staulul unde s-a sinucis Dennis Gear. Așa mi-am imaginat-o când mă gândeam la moartea ei.

— Dar nu puteai să faci asta de una singură, nu-i așa, Martha? Era nevoie de mai mult de o singură persoană ca s-o atârni de grindă. Charlie te-a ajutat de la bun început?

— Nu!

Martha se ridică în picioare și cuvintele îi ieșiră ca un tipăt.

— Avea antrenament la fotbal în dimineața aia! Eu am ucis-o.

— Dar mai târziu a venit și el să te ajute.

Martha se prăbuși la loc pe scaun.

— Fratele meu e mort. Nu ți se pare că e de-ajuns? Lasă-i să și-l aducă aminte așa cum era. Nu-l amesteca și pe el în chestia asta.

Willow nu răspunse. Se gândi că Martha știa foarte bine ce face. Dacă spunea mereu aceeași poveste, n-aveau cum să dovedească faptul că Charlie fusese implicat, însă Willow își dădea seama că nici măcar o tânără atât de puternică precum Martha n-ar fi putut să atârne cadavrul Emmei în staul de una singură, iar Charlie probabil că o ajutase și să-i târască trupul până acolo.

— De ce ai ucis-o pe Emma Shearer, Martha?

În încăpere se lăsă din nou tăcerea. Avocatul tuși, după care se foi pe scaun.

— Pentru că era rea.

Martha continuă după o pauză:

— Cred că voia s-o ucid. Își bătea joc de mine, mă provoca s-o fac.

Willow nu spuse nimic și așteptă să audă mai multe.

— La început erau chestii mici. Ne ciupea și ne trăgea palme când nu făceam ce voia ea. Eram cu toții răzgâiați, așa zicea. Trebuia să fim disciplinați.

Martha se sprijini în mâini, de parcă ar fi căutat să se oprească din a-și mai roade unghiile.

— Mai spusese și alții că eram răzgâiați, așa că am

crezut că are dreptate.

— Nu le-ai spus alor voștri?

— Emma zicea că nu le pasă, că sunt prea ocupați ca să-i intereseze. Din câte am văzut, cam avea dreptate. O dată sau de două ori chiar le-am spus ceva, însă doar au discutat cu Emma, iar pe urmă lucrurile s-au înrăutățit.

Se lăsă tăcerea. Willow era conștientă că lângă ea Sandy rămăsese uluit și îngrozit. Se gândi că era prea moale pentru meseria aceea. Martha continuă:

— Când am mai crescut, lucrurile s-au înrăutățit. Nu mă mai lovea. Nu atât de des. În schimb, mă tortura psihic, îmi spunea ce varză sunt, pune chestii pe Facebook pe care puteau să le vadă și prietenii mei. Și era imprevizibilă. Uneori se prefăcea că e prietena mea, își cerea scuze pentru toate răutățile și mă ruga s-o iert, iar o vreme o credeam, pentru că voiam atât de tare să se oprească. Dar minunea nu dura niciodată prea mult. Nu puteam să am încredere în ea. Nu puteam să am încredere în nimeni. Îmi spunea chestii drăguțe numai ca să se joace cu mintea mea.

— Și îți cerea bani.

Martha își ridică privirea.

— De unde știi asta?

Willow nu răspunse. Voia ca Martha să-și continue povestea, dar se gândi: *Geanta. Emma nu și-ar fi permis niciodată așa ceva.*

— Da, îmi cerea bani, zise Martha. La început îmi lua toți banii de buzunar, iar pe urmă am ajuns să fur de la ai mei ca să am să-i mai dau. Nu le păsa decât de ei înșiși, așa că nici măcar n-au observat că lipseau bani.

— Și tot Emma te-a învățat să conduci?

Martha aprobă din cap.

— Pe drumurile de lângă Suksetter. S-a întâmplat într-un moment în care credeam că lucrurile se îndreptau, că se poartă drăguț.

Pentru prima oară, fata își îndreptă spatele și se uită în ochii lui Willow.

— Mă disprețuiam pentru că nu făceam nimic, pentru că

nu eram destul de puternică, iar ea își bătea joc de mine și îmi spunea ce jalnică sunt. Avea dreptate, nu-i așa? Chiar eram jalnică. Singurul mod în care puteam să lupt era s-o omor.

— De ce acum? întrebă Willow. Nu mai era mult până la examene și pe urmă ai fi plecat la facultate.

— Pentru că nu sunt singura persoană din familie, nu-i așa? întrebă Martha pe un ton deodată fioros. Emma deja începuse să facă din astea și cu Kate, iar eu n-aveam să mai fiu acolo s-o protejez.

Abia apoi începură lacrimile să-i curgă încet pe obraji. Încă plângea când Willow ieși din încăpere.

Capitolul 54

— Cruzimea se răspândește, nu credeți? Poate că se moștenește din generație în generație, la fel ca ochii albaștri.

Willow ținea în mâini o cană de ceai.

— Sau ca tendința spre compasiune.

Vorbise pe un ton serios, dar când rosti ultimele cuvinte îi aruncă o privire lui Perez. O mostră de umor, o glumă între ei pe care Sandy n-o prea pricepea.

Erau acasă la Perez. Deși Cassie era încă la Duncan Hunter, deci nu era cazul să vorbească în șoaptă, Sandy avea impresia că sunt nefiresc de liniștiți și vorbesc prea încet. Ar fi trebuit să fie ca pe vremuri, când ei trei se relaxau la finalul anchetei. Dar, cu toate că nici el nu mai putea de bucurie, fiindcă avea propriul lui secret, nu se prea simțea ca și cum ar fi sărbătorit. Moartea Emmei Shearer implica prea multă durere. Cazul nu avea nimic clar și nu exista niciun monstru pe care să dea vina. Poate doar pe Kenneth Shearer și, dacă ar fi căutat îndeajuns de adânc în trecutul lui, probabil că și pentru cruzimea lui ar fi găsit un motiv.

Perez stătea la masă, lângă geam. Privea în zare, spre Raven's Head. Părea pierdut în gânduri. Era deja seara târziu, dar soarele încă strălucea. Detectivul își îndreptă din nou atenția spre ei.

— Cruzimea din casa familiei Moncrieff atinsese cote inimaginabile. Emma găsise pământ fertil pentru nevoia ei de a se răzbuna pentru tot ce pășise. Avea nevoie de cineva pe care să-l chinuie. Dăduse semne că era traumatizată încă din Orkney, dar autoritățile fie nu le-au văzut, fie s-au făcut că plouă. Emma i-a văzut pe micii Moncrieff ca pe niște ținte perfecte. I s-a părut că au tot ce-i lipsise ei vreodată.

— Nu pricep cum Robert și Belle Moncrieff nu s-au prins ce se petrecea la ei în casă. Martha a zis că la început a încercat să le spună, dar n-au făcut nimic.

Sandy tot nu înțelegea cum de unul dintre copiii lor fusese atât de trist și traumatizat încât să fie în stare să comită o crimă ca să oprească răul, iar părinții nu-și dăduseră seama.

— Copiii erau abuzați chiar sub nasul lor, iar ei n-au făcut nimic.

— Erau prea egoiști, preocupați numai de viața lor, spuse Perez, iar Robert a avut la rândul lui o copilărie rece și lipsită de dragoste. Poate că a rămas cu impresia că asta e normalitatea.

Detectivul se întoarse spre Willow.

— Tu te-ai prins, nu-i așa? Știai despre ce era vorba. Ne-ai luat-o înainte, ca de obicei.

În cameră se lăsă tăcerea.

— Cred că tot Christopher ne-a luat-o înainte tuturor, zise Willow. Deși el nu voia să creadă că Martha ar fi în stare să ucidă.

— Iar ea a încercat să-l arunce în prăpastie!

— Nu sunt așa sigură că ar fi făcut-o, dar cine știe? Până la urmă, Martha cu siguranță era puțin sărită de pe fix.

— Dar cum ai știut că ea e criminalul?

Lui Sandy i se părea că Willow poate să citească gândurile sau să facă vrăji.

— Mi-am dat seama atunci când Magnie mi-a spus că Emma i-a făcut pe ceilalți să scandeze împotriva lui Christopher la petrecerea de pe plajă. Era ceva foarte crud. M-am întrebat cum ar fi să trăiești cu ea în casă.

Willow își ridică privirea și zâmbi.

— Magnie mi-a trimis un SMS acum vreo două ore. Voia să-mi spună unde se afla în noaptea în care a murit mama lui. Era cu o femeie în Lerwick, o colegă de serviciu, dar care e căsătorită. Încearca să-i apere onoarea.

— Începe cu începutul.

Perez se foi pe scaun, iar acum se întorsese cu spatele spre geam și era mai aproape de ei.

— Ia-ne ușor.

— Emma Shearer a venit la Ness House la scurtă vreme după ce s-a născut Kate. Martha avea nouă ani. Era

obraznică și puțin cam răsfățată. Era obișnuită să primească orice-și dorea. N-avea cum să fie un copil docil, iar Emma știa din proprie experiență că violența e modul prin care e ținut sub control comportamentul dificil. Emma nu era nici ea decât un copil mai mare. Era traumatizată și nu știa ce face. Potrivit Marthei, la început n-o abuza prea tare: o pălmuia, o scutura când o scotea din baie, o ciupea în aparență accidental. Bănuiesc că Emma încerca să vadă până unde poate întinde coarda. Dar îi plăcea puterea pe care o avea asupra Marthei. Avea sentimentul că o controlează. Iar pe măsură ce Martha a mai crescut, a devenit și mai autoritară cu ea, iar abuzul a trecut mai degrabă la nivel emoțional decât fizic. Nu s-a oprit niciodată și dura deja de mulți ani.

— Dar Charlie? întrebă Perez. Emma se lua și de el?

Willow clătină din cap.

— El era altfel, calm și îndatoritor. Poate că-i amintea Emmei de frații ei, cu care știm că s-a purtat destul de frumos. Dar cred că Charlie vedea ce se întâmplă și se simțea vinovat că nu face nimic ca s-o oprească. De asta a ajutat-o pe Martha s-o ducă pe Emma la Hesti și de asta a venit s-o ajute azi, pe deal. Probabil că i-a fost greu. Era confuz. Crescuse cu ideea că bărbații ar trebui să fie puternici și rezistenți, dar nu reușea s-o oprească pe Emma din a-i tortura sora. Era mult prea autoritară. Probabil că se simțea laș.

— Tot nu pricep cum a reușit fata s-o omoare pe Emma Shearer.

Sandy se gândi că acum înțelegea motivul, înțelegea ce provocase crima. În camera de interogatorii o auzise pe Martha povestind ce se întâmplase în dimineața aceea de duminică, dar tot nu pricepea cum avusese loc crima, cum o fată capricioasă de șaisprezece ani putea să aibă tăria să plănuiască și să ducă la bun sfârșit așa ceva.

— Exact cum ai crezut: duminică dimineață a așteptat-o în mașină, pe banchetă. Martha știa că Emma urma să iasă în ziua aia, deci la un moment dat trebuia să vină la mașină. Părinții erau ocupați: Robert îl dusesese pe Charlie

la fotbal, iar Belle era la centrul comunitar și pregătea cele necesare pentru ceaiuri. Cu o seară înainte, Martha auzise conversația dintre Helena și Belle. Helena îi spusese că plănuiau să se plimbe și că n-o să fie acasă.

Willow se întoarse spre Perez.

— Martha a spus că a ales să atârne cadavrul Emmei la Hesti fiindcă Dennis Gear și-a luat viața acolo. Am impresia că are o tendință spre teatral, spre gotic. Și nu-l suporta pe Daniel fiindcă el o plăcea pe Emma. N-o deranja câtuși de puțin dacă se număra și el printre suspecti. De asta a lăsat geanta Emmei în șopron. Știa că cei doi intraseră acolo.

— A mers cu mașina Emmei până la Hesti, zise Perez.

— Da, a așteptat până a văzut că familia a ajuns pe deal, după care a urcat cu mașina și a pitit-o între casă și staul, așa încât să nu poată fi văzută dinspre centrul comunitar. Când s-a întâmplat asta Charlie deja se întorsese de la fotbal, iar Robert Moncrieff plecase la centru. Martha e o tânără puternică, doar vâslește pentru Deltaness la regate, dar tot i-ar fi fost prea greu să arunce frânghia peste grindă, să prindă gâtul Emmei în laț și s-o ridice de una singură. Însă n-o să recunoască în veci că a fost implicat și Charlie.

— A avut noroc că n-a văzut nimeni mașina care urca spre Hesti și că n-a fost zărită cât era în grădină.

Perez era acum complet implicat în conversație.

— Într-un loc ca Deltaness, toată lumea urmărește ce se întâmplă.

— Dar cineva tot a văzut-o.

Sandy își dădu seama că nu se mai putea concentra și era nerăbdător să încheie discuția. Se gândea la alte lucruri și abia aștepta să se întoarcă la Louisa.

— Margaret Riddell.

— Margaret n-a văzut-o pe Martha la Hesti în duminica aia, dar știm cât de preocupată era de treburile altora. Stătea deseori cu ochii pe reședința Moncrieff, în speranța că doar-doar o s-o vadă pe Emma cu un alt bărbat, sau că o să vadă orice altceva prin care să-l convingă pe Magnie să

renunțe la relația cu ea. În dimineța aia o văzuse pe Martha pe bancheta din mașina Emmei. Iar Martha o văzuse și ea.

Willow făcu o pauză, apoi reluă:

— Margaret era o femeie tare nefericită și ranchiunoasă. Dacă pur și simplu și-ar fi văzut de treaba ei, acum încă ar mai fi fost în viață.

— De ce nu ne-a spus Margaret că le-a văzut pe Emma și Martha în dimineța aia? Întrebă Sandy.

— A crezut că nu e important. Emma îi ducea tot timpul pe copii cu mașina. Și unde mai pui că ar fi trebuit să ne explice și de ce spiona pe la Ness House. De pe drum nu vezi ce se întâmplă din cauza platanilor. Probabil că intrase chiar pe proprietate.

Se mai opri o clipă, apoi își continuă raționamentul:

— Dar Marthei i s-a părut important. S-a tot gândit la asta. De fiecare dată când o vedea îi era teamă că Margaret urma s-o amenințe cu ce văzuse. Margaret venise din nou la Ness în seara cu ceața. Poate că spionatul îi intrase în sânge sau poate că doar voia să-și tragă puțin sufletul în drum spre Hesti, însă Martha s-a speriat rău de tot. În seara aia, după ce ai ei au luat un taxi până la prietenii lor, s-a urcat în mașina mamei ei. Știm că lui Margaret îi era teamă să conducă atunci când era ceață și știm și că nu suporta să meargă pe jos. Deja umblase până la Hesti ca să transmită veștile despre așa-zisa aventură a lui Daniel și cred că ar fi fost în stare să accepte pe oricine se oferea s-o ia cu mașina. Dar, în loc s-o ducă acasă, Martha a strangulat-o și a dus-o la dunele de la Suksetter.

Sandy știa ce urmase. Doar fusese și el în camera de interogatoriu și o privise pe Martha cum se dezintegrează sub ochii lui. Fata nu se mai oprise din vorbit, le descrisese cum parțial o cărase, parțial o târâse pe femeie până la banca pe care Magnie o construisese în memoria lui Dennis Gear: *Acolo și-ar fi dorit să ajungă. Așa am crezut. Deci i-am făcut o favoare că am dus-o acolo, nu-i așa? A fost cam greu, dar știam că asta trebuie să fac.* Iar apoi îi privise fix

de cealaltă parte a mesei, sperând că aveau s-o înțeleagă.

— De ce a lăsat pantofii pe plajă? Întrebă Perez.

Willow ridică din umeri.

— Cred că probabil Charlie a făcut asta. I-a găsit în portbagajul Emmei când s-au întors de la Ness House și de atunci tot umbla cu ei în ghiozdan. I-a lăsat sub linia fluxului și a sperat că apa o să-i măture odată cu rămășițele focului. Cred că a avut un șoc când a dat Christopher peste ei.

Pe Sandy încă îl bântuia tot ce le spusese fata.

— Ce-o să se întâmple cu Martha acum?

— Cine știe? zise Perez. Tatăl ei își permite cei mai buni avocați. Dar Charlie, tânăra lui speranță, e mort, și s-ar putea ca el să dea vina pe Martha pentru asta. Sper ca măcar acum s-o ajute familia ei. Din vinovăție, sau fiindcă vor să lase impresia că fac tot ce pot pentru ea. Poate că Martha o să primească sprijinul de care Emma nu a avut parte.

Sandy se ridică.

— Trebuie să plec. Mă așteaptă Louisa. Măine are un curs de pedagogie în oraș, așa că a rămas la mine.

Dar nu reuși să se mai abțină. Plănuise să păstreze secretul și să le dea veștile într-un moment mai vesel, dar nu mai putea să aștepte. Niciodată nu se descurcase când venea vorba de secrete.

— În după-amiaza asta am cerut-o pe Louisa. Ne-am văzut la un ceai după interogatoriul cu Martha. Mi s-a părut că e momentul să se mai întâmple și ceva bun, așa că mi-am luat inima în dinți.

Era conștient că Perez și Willow îl priveau fix.

— A spus da! Vă vine să credeți? A spus da!

Apoi începu să plângă. Uneori era chiar mai siropos decât Perez, care era cel mai siropos om pe care îl cunoștea el.

Când ieși din casă, aruncă o privire pe geam și îi văzu pe Willow și Perez adânciți în conversație.

Capitolul 55

Era sărbătoarea de Midsummer⁸. La miezul nopții, toate rugurile de pe insulă fuseseră aprinse în cinstea evenimentului, ceea ce era prilej de sărbătoare. Perez se dusese instinctiv în Deltaness în seara precedentă. Părea potrivit, era ca și cum ar fi pus capăt anchetei așa cum se cuvine. Rugul fusese construit din nou, iar comunitatea era bucuroasă că avea un motiv să se adune. Zăbovise doar cât să mănânce un burger făcut la grătar și să privească celelalte ruguri de pe coastă. Ceața părea să fi dispărut de tot. Se întâlnise acolo și cu familia Fleming. Păreau să fie destul de stăpâni pe situație: Daniel o ținea pe după umeri pe Helena, iar cei doi erau înconjurați de vecini care puteau să le devină prieteni. Helena îl îmbrățișase scurt, iar Perez simțise izul de fum din părul ei.

Se așteptase să-l vadă pe Christopher holbându-se la foc, dar băiatul stătea ceva mai deoparte și părea cam lipsit de entuziasm.

Helena observă că Perez îi privea băiatul.

— Toată nebunia de pe deal pare să-l fi scăpat de obsesia aia. Nu cred că o să ne mai sune prea curând cei de la școală ca să ne anunțe că a dat foc la hârtie. Dar la *CSI* tot se uită. Poate că într-o bună zi o să se facă detectiv, adăugă femeia zâmbind, iar Perez se îndepărtă.

Acum se îndrepta spre casă. Era pe *Good Shepherd*, în drum spre Fair Isle, și se simțea ca și cum ar fi ajuns deja, fiindcă era înconjurat de rude. Căpitanul navei era chiar tatăl lui. Era ultimul lui voiaj înainte să se pensioneze. La cârmă stătea vărul lui Perez. Se vorbea despre oi, despre noua învățătoare și despre niște hipioți ciudați care pusese rămașa pe una dintre ferme și păreau să se descurce destul de bine, în ciuda înfățișării lor.

Sub punte, în cabina pasagerilor, se aflau trei turiști și o

⁸ Sărbătoare precreștină, cu dată variabilă, din apropierea solstițiului de vară, cunoscută sub diverse denumiri în diferite tradiții din lume. La noi poate fi echivalentul Sânzienelor (*n. red.*).

tânără care urma să lucreze pentru restul sezonului ca ajutor de bucătar la centrul de cercetare de la North Light. Schimbase două vorbe cu ei în timp ce așteptau nava la Grutness. Alături de el era Willow. Perez o luă de braț.

— Mergem pe punte? Marea e destul de liniștită, dar cada asta veche tot te zdruncină, iar eu nu-s cel mai grozav marinar.

Avea dreptate, însă adevărul era că voia să rămână singur cu ea. În ziua în care o arestaseră pe Martha vorbiseră îndelung după plecarea lui Sandy, dar avuseseră nevoie de discuția asta ca să restabilească legătura dintre ei. Nu bătuseră nimic în cuie. Willow dispăruse în sud a doua zi de dimineață, iar Perez tot nu știa sigur care era situația dintre ei.

Tot spontan o chemase cu el pe Fair Isle. O sunase cu câteva zile înainte, după o noapte nedormită în care își tot amintise panica pe care o simțise când Willow apăruse din ceață în căutarea ucigașului din Deltaness. Posibilitatea să-i piardă și pe ea, și pe copil, părea la fel de autentică și acum.

— În weekend mă duc în Fair Isle să mă văd cu ai mei. Ai chef să vii și tu?

Nici atunci nu știa ce putea să-i spună, cum avea să se rezolve situația dintre ei.

Pentru o clipă, se lăsase tăcerea. Până să apuce Willow să-i răspundă, se gândise cât de necioplit și neatent fusese. Ar fi trebuit să se ofere el să-i facă o vizită, nu s-o târască pe ea din nou în nord.

— Sună grozav, Jimmy.

Nu-i pusese nicio întrebare și nu comentase nimic.

— Vii tu să mă iei de la aeroport? O să vin cu zborul de dimineață.

Razele soarelui nu prea reușeau să străpungă stratul de nori, dar odată ce *Good Shepherd* ieși de la adăpostul Capului Sumburgh văzură clar conturul insulei Fair Isle la orizont.

— Cum te simți?

— Mai bine, răspunse Willow. Nu pot spune că dau pe

afară de energie, dar nici nu sunt veșnic obosită.

Făcu o pauză, apoi zise:

— Le-am spus despre copil celor de la birou. Le-am spus că o să am nevoie de concediu de maternitate.

— Îmi pare rău pentru cum am reacționat când mi-ai zis. A fost greșit din partea mea. Complet greșit.

— Ah, Jimmy, a fost o ușurare să văd că ești și tu om, ca noi toți, nu vreun afurisit de martir!

Stătea cu fața spre proră, iar pletele îi cădeau pe spate, conferindu-i o înfățișare maiestuoasă, ca de galion. Perez o cuprinse cu brațul, iar ea își sprijini capul de trupul lui.

Brusc, se simți mai ușor, de parcă ar fi putut să se înalțe în văzduh asemenea corbilor de mare care zburau în urma navei. Vinovăția și nehotărârea care îl bântuiseră atâția ani dispăruseră. Le aruncase peste bord, în apa dintre Shetland și Fair Isle.

— Vreau să fac parte din viața ta. Din viața copilului. Facem cum vrei tu. Vii tu în Shetland, sau vin eu la tine.

Femeia se întoarce spre el.

— Ei, haide, Jimmy! Chiar ai face una ca asta? Ai muta-o pe Cassie de la școală și ai duce-o departe de tatăl ei?

— Tatăl ei oricum pleacă. Dar da, aș renunța la tot. Tot ce-i aici.

Făcu cu mâna un semn care cuprinse nava, familia lui, Insulele Shetland.

— Pentru tine. Pentru copilul nostru.

Willow se întoarce din nou cu fața spre el.

— Am primit un post nou, odată ce mi se încheie concediul de maternitate. Poliția Scoțiană vrea pe cineva cu experiență care să acopere Insulele Scoțiene - atât Hebridele, cât și Insulele de Nord. E o directivă nouă de la guvern ca să promoveze serviciul de poliție rurală.

Se opri o clipă, apoi continuă:

— Le-am zis că accept, câtă vreme pot sta în Orkney. Probabil că sunt disperați, fiindcă au fost de acord.

Perez privi spre Fair Isle. Câțiva papagali de mare zburau foarte jos deasupra apei.

— Atunci vin și eu.

Willow îl împinse puțin, ca să se poată uita în ochii lui. Perez nu-și dădea seama la ce se gândește. Ea îi zâmbi, dar nu spuse nimic, iar el nu insistă. Deocamdată era de-ajuns.

Se apropiau tot mai mult de insulă. Perez vedea păsările marine de pe stânci. Nava făcu un ocol și intră în North Haven, iar detectivul recunoscu duba mamei lui parcată lângă ponton. Localnicii stăteau în soare și discutau. Așteptau să ajute la descărcat nava. Perez se întreabă ce părere o să aibă ei despre Willow și ajunse la concluzia că nu-i păsa. Mereu îi plăcuseră lucrurile simple și clare. Își dădea seama că de atunci înainte era posibil ca viața lui să fie haotică și cam ambiguă. Avea să dureze o bună bucată de vreme până să se obișnuiască. Willow își înlănțui brațul de al său și priviră împreună cum se apropie țărmul.

ANN CLEEVES

foc sălbatic

„Ușa dublă putrezise. Atârna de balamale și rămăsese deschisă, sprijinită de pământ. Înăuntru, singura lumină venea de la ușa pe jumătate deschisă și de la o fereastră aflată sus, pe perete.

De una dintre grinzi atârna un trup. Lațul era făcut din funie de nailon. Helena nu intră în panică. Se miră de cât de liniștită se simțea, de faptul că nu-și pierdea cumpătul. Scena părea desprinsă dintr-unul dintre bilețelele anonime, însă aici nu era vorba despre o imitație a răposatului Dennis Gear.”

Ann Cleeves – Foc sălbatic

„Fanii întristați că nu-l vor mai întâlni pe eroul lui Cleeves se vor bucura să afle că acest ultim caz [...] este un tur de forță.”

Kirkus Review

„Povestea inteligent construită, personajele puternice și priceperea cu care este evocat peisajul aspru transformă romanul de față într-un final splendid al unei serii excelente.”

Laura Wilson, The Guardian

CRIME SCENE PRESS